SUSANNA KUBELKA

ŠIANDIEN MADAM PAREIS VĖLIAU autorė

ANTRASIS MIMI PAVASARIS

Alma littera

SUSANNA KUBELKA

Antrasis Mimi pavasaris

ROMANAS

Iš vokiečių kalbos vertė
LAIMA BAREIŠIENĖ

Alma littera

UDK 830-3
Ku-06

Versta iš: Susanna Kubelka
DER ZWEITE FRÜHLING
DER MIMI TULIPAN
Gustav Lübbe Verlag, 2005

ISBN 9955-24-174-8

Skiriu Marieli

Pirmas skyrius

Ar aš gerai matau? Jau esu atpratusi.
Danguje blankiai šviečia mėnulis, sidabrinis pjautuvas, kokio jau daug dienų nebuvau regėjusi. Ne šiaip mėnulis. Tai mėnulis virš Paryžiaus.

Jokios drėgnos miglos, jokių juodų debesų, tokių žemų, kad galėtumei paliesti juos ranka, ne, šilta mėlyna naktis virš plytinčios namų jūros, lenktų stogų, aukštų langų, įmantriai nukaltų balkonų, taip, brangieji, tai mėnulis virš gražiausio pasaulyje miesto, ir žydi kaštonai.

Po manimi, Emilio Dešanelio prospekte, jie žydi raudonai. Palei Seną jie žydi baltai. Ir aš įsivaizduoju, kad šiąnakt kaštonai žydi tik man, nes aš vėl esu čia, sveika gyva sugrįžusi iš Anglijos po penketo dienų su neįtikėtinu vyriškiu. Ir, ačiū Dievui, aplink mane Paryžius, o aplink Paryžių - saugi Prancūzija, ir kol esu čia, nieko bloga man nenutiks.

Aš, Mimi Tiulipan, esu ne vieną kartą bėgusi nuo vyrų.

Gyvenu Paryžiuje trisdešimt metų ir, kaip čia pasakius, būdama tokio temperamento esu mačiusi ir šilto, ir šalto.

Aš patyrusi moteris. Ir tuo didžiuojuosi.

Kaip dar sakoma? Joks žmogus mirties patale nesigaili, kad daugiau laiko praleido ne kontoroje.

Ir nors aš puiki specialistė ir darbas teikia man džiaugsmą, trokštu gyventi ir kaip moteris. Jau seniai esu laimingai išsiskyrusi, galiu daryti ką tik noriu, o nuotykiui visuomet surandu laiko.

Mat kai kada aš uždirbu labai daug pinigų.

Tada elgiuosi ne taip kaip daugelis mano bendradarbių, kurie iškart užsimano jų dar daugiau, kol juos ištinka širdies smūgis. O ne! Aš pasiimu ilgas atostogas, toliau lavinuosi, kaip tik tą ir dariau iki balandžio mėnesio.

Staiga visa tai pasikeitė!

Beje, man dabar antrasis pavasaris, mėnesinių nebėra, galas toms varginančioms dienoms, o kadangi jaučiuosi lyg devintame danguje, neįveikiama ir kupina jėgų, įsipainiojau į šitą patrakėlišką istoriją.

Paryžiuje žmogus esi tartum prie šaltinio.

Visi menininkai, rašytojai, dainininkai, dailininkai, artistai ir mokslininkai, visi, talentingieji ir sėkmingieji, iešką grožio ir laimės, visi plūsta prie Senos, ir čia juos sutinki.

Turiu meilužių iš viso pasaulio. Paskutinis buvo Bebė. Vos aštuoniolikos. Tačiau ši istorija gana paprasta, palyginti su ta, kuri nuginė mane į Angliją.

Mat taip dar niekuomet nebuvo nutikę.

Daktaras Marlonas Makdonaldas buvo pirmasis mano vyriškis dutūkstantaisiais, Drakono metais.

O Drakono metais paprastai nutinka pasiučiausių, neįtikimiausių, pavojingiausių ir nuostabiausių dalykų, kai kada visa tai užgriūva iškart. Kaip tik taip ir buvo: tarytum ugnį spjaudanti pabaisa dr. Makdonaldas išplėšė mane iš malonaus gyvenimo, nubloškė į siautulingą savo pasaulį, kuriame nieko nėra paprasto, viskas atvirkščiai!

Jau po pirmojo bučinio jis pareiškė:

- Mudu liksime drauge amžinai! Aišku kaip dieną!

O po pirmojo ginčo:

- Aš esu turtingas, bet niekas to nežino. Kodėl mudu nesusituokiame? Esame graži pora.

- Dar per anksti, - atsakiau, - ir pernelyg rizikinga.

- Iš pradžių susituokime, - atkirto jis su permatoma kaip stiklas vyriška logika, - o paskui pasižiūrėsime, kas išeis.

Daktaras Makdonaldas turi niaurią paslaptį, kuri jam nė kiek netrukdo. Jis vadina tai „menkniekiu". Nėra ko nuogąstauti, dėl to jis tik dar įdomesnis. Taip, turėčiau *padėkoti* likimui! Niekuomet daugiau aš neberasčiau tokio vyriškio kaip jis ir taip toliau, ir dar gražiau, šiaip ar taip, per penkias dienas aš to atsižiūrėjau, tada šaltoje Anglijoje man pasidarė per karšta!

Todėl galvotrūkčiais ir grįžau į Paryžių.

Man ši istorija baigta.

Jam gal ne. Galėtų dar būti nuožmių kovų.

O juk mudu netinkame vienas kitam. Pasaulėžiūros visiškai prieštaringos. Man stiklinė yra puspilnė, jam - pustuštė.

Riejamės net dėl valgio. Koks absurdas. Abu valgome vegetariškai, nes gailimės gyvūnų, nė vienas neturi žūti dėl mūsų.

Tačiau Marlonui aš esu pernelyg išlepusi.

Ką gi - prabangą aš mėgstu.

Ir leidžiu sau retkarčiais už užsidirbtus pinigus prašmatniai papuotauti *Tour d'Amour* restorane, virš Paryžiaus stogų. Popinama padavėjų, garbinama savininko užsisakau pašteto su trumais, bobausių su grietinėlės padažu, gardžiausio sūrio ir ryžių su šafranu.

Kai tą sužinojo Marlonas, kaipmat pakėlė pragarišką triukšmą!

Mat jis, dešimtmečius šveitęs vien mėsą, tuo tarpu jos nebevalgo ir man nori užginti pieną, kiaušinius, sūrį, sviestą, grietinėlę, jogurtą, kefyrą, pasukas, varškę! O *Tour d'Amour* tiktai gvelbia pinigus, sako jis, ten neperkama ekologinių produktų.

Ir pati žinau. Bet kuriam galui tada mano imuninė sistema? Vienas kitas šlakelis nuodų atgaivina. Visa, kas guli, rūdija. Bet Marlonui toks valgis pernelyg pavojingas. Jis minta tik bulvėmis ir salotomis, duona be sviesto, kečupu, garstyčiomis, šokoladu ir arbata su citrina. Gyvena saikingai. Gerai atrodo ir yra stiprus. Nerūko, žaidžia golfą, važinėjasi dviračiu ir nė kartelio nesirgo, kai nustojo valgyti mėsą. Žino, kaip likti jaunam, sako jis. Bet - aš irgi tą žinau. Ir žinau daug *geriau!*

Todėl šalia jo atrodau kaip duktė!

Mat aš esu *tikra* pionierė. Jauna penkiasdešimt penkerių metų moteris, kuri ką tik atrado naują gyvenimą.

Niekuomet mano kūnas nėra buvęs toks klusnus. Aš esu iš to vis augančio būrio moterų, kurios po klimakso vėl atjaunėja ir atsigauna, pasidaro sportiškesnės ir kūrybingesnės ir kurioms nepajėgia sugadinti nuotaikos mylimasis, skaičiuojąs pieno lašelius kavoje ir bene mirštąs iš baimės.

O juk Marlonas išvaizdus vyriškis.

Bene dviejų metrų ūgio, jo sprandas kaip buliaus, o nosis nenusileidžia erelio snapui. Beveik milžinas, palyginti su manimi.

Mano ūgis 160 cm, ir po itin sėkmingos bado dietos sveriu tik 50 kg.

Aš didžiuojuosi savo plokščiu pilvu, stangria krūtine, dukart per savaitę einu pasišokti, kasdien atlieku jogos pratimus ir esu visuomet puikiai nusiteikusi.

Mano veidas linksmas, lygus ir apvalus, akys tamsios ir didelės, plaukai trumpi ir juodi, aš (beveik!) nieko nebijau, vaikštau tiesi ir bet kam žvelgiu į akis.

O Marlonas Makdonaldas vaikšto pakumpęs, lyg slegiamas viso pasaulio rūpesčių. Jo akys žalios ir smilios, burna didelė, godi, dantys stiprūs, akinamo baltumo! Jo plaukai žili, vešlūs, dengia ausis, atrodo išpuoselėti.

Nė į galvą neateitų, kad jam kažkas negerai!

Man būtų reikėję rentgeninio žvilgsnio. Ir nuovokos apie prabanga tvieskiančią aplinką. O jos man

tikrai trūksta. Šiaip ar taip, pirmąkart jį pamačiau prieš dvejus metus. Ne Paryžiuje.

Tai atsitiko Romoje!

Aš filmavau kongresą, o Marlonas jame skaitė pranešimą: MOTINOS MEILĖ, ĮGIMTA AR IŠSIUGDYTA? Ir jis priėjo prie išvados, kad motinos meilės iš viso nėra. Man toks teiginys buvo kaip perkūnas iš giedro dangaus, nes aš myliu savo motiną, o ji myli mane.

Bet pats Marlonas ant scenos mane sužavėjo.

Jis buvo talentingas kalbėtojas, pakerįs moteris - jos neatitraukė akių nuo jo lūpų, - taip, jis net nestokojo humoro!

Baigusi darbą liepiau savo komandai grįžti į viešbutį, atsisėdau pirmoje eilėje ir išklausiau pranešimo pabaigą.

Marlonas greit mane pastebėjo.

Linktelėjo pamalonintas, aš atsakiau šypsena ir kaipmat jį pamiršau.

Tada kaip tik meilavausi su Bebė, kuris manęs laukė nuogut nuogutėlis *Quirinale* viešbutyje, puikioje, plačioje prabangioje lovoje, taip būtų ir toliau tęsęsi, bet likimo kitokie planai.

Po vienerių metų Paryžiuje įėjau į restoraną priešais *Harry's* barą, kuriame nebuvau lankiusis.

Ir kas gi tenai sėdėjo? Prie staliuko, visai šalia durų?

Daktaras Makdonaldas!

Bet ne vienas!

O ir aš neiškart jį pažinau. Atkreipiau dėmesį į porą - ji pilkut pilka, jis su stora žvejų striuke, panašia į neperšaunamą liemenę. Juodu buvo atsukę man nugaras, o keisčiausias dalykas: visiškai nesikalbėjo. Sėdėjo nunarinę galvas ir nežiūrėjo vienas į kitą. Valgydami kiekvienas skaitė savo knygą.

Kaip pasibjaurėtina, pamaniau, skaityti valgant! Tipiška porelė, kada vienas nebeturi ką sakyti kitam. Be to, žvejų striukės dėvimos žvejojant. Ne prašmatniame Paryžiaus restorane. Tikrai keista. Ką visa tai reiškia?

Kaip tik tada Marlonas atsisuko, ir mudu susirėmėme žvilgsniais.

- Ar mes pažįstami? - paklausė jis po valandėlės.

- Jūs skaitėte pranešimą? Pernai? Romoje?

- Žinoma! - Jis užvertė knygą. - Jūs toji gražuolė iš pirmos eilės. Ką veikiate Paryžiuje?

- Aš čia gyvenu.

- Laimės kūdikis. O mes tik turistai.

Dabar moteris taip pat padėjo knygą ir atsigręžė į mane.

Išsigandau.

Ji buvo labai panaši į mane, tiktai sklidina nevilties. Tamsios akys be jokio žvilgesio, plaukai susivėlę, smarkiai pražilę, lūpos sučiauptos, nedažytos, kakta išvagota raukšlių. Ir ji žvelgė kiaurai, lyg būčiau buvusi stiklinė.

- Ar mano pranešimas jums patiko? - paklausė Marlonas.

- Labai įdomus.

- Jis iš mano knygos.

Ir mes įsikalbėjome. Nuostabiai šnekėjomės, daugiau negu valandą.

Galop jis paklausė, kuo aš vardu.

- Mimi Tiulipan? - pakartojo jis šypsodamas. - Puikumėlis!

- *Tiulipan* yra senasis tulpės pavadinimas.

- Gėlė! Logiška. Tinkamas vardas! Pala... „Tiulipan šokio teatras". Ar jį žinote?

- Jį įkūrė mano motina.

- Tikrai? Garsioji Zaza Tiulipan? *Jūs* jos *duktė?*

- Jos. Ar esat matęs ją šokančią?

Marlonas nusišypsojo.

- „Gulbių ežeras", „Žizel", „Snieguolė ir septyni nykštukai", „Miegančioji gražuolė", visas pasakų ciklas, parodytas Monte Karle 1987 metais.

- Ir jį matėte?

- Turiu namie. Vaizdajuostes. Jūsų motina šoka kaip deivė.

- Aš perduosiu. Jai tikrai bus malonu išgirsti. Bet kodėl... jūs domitės baletu?

Marlonas sutriko.

- Išsilavinęs žmogus domisi *viskuo,* - ištarė skubiai, nežiūrėdamas į mane. O tada davė man savo telefono numerį. - Jei norėsite kokios nors mano knygos, paskambinkite.

- Mielai!

Aš dėbt į jo palydovę - ji dabar manęs jau turbūt neapkentė.

Kur tau! Nusisukusi, nuleidusi galvą, keistai šypso lyg pati sau.

Dar ir šiandien ta šypsena man prieš akis. Ji itin iškalbingai bylojo: „Jeigu tu, brangute, žinotumei, ką žinau aš..."

Bet tos šypsenos reikšmė tada man visiškai nerūpėjo.

Aš nepaveržiu vyrų iš kitų moterų. Šiandien apstu laisvų! Toks elgesys ir nebūtų doras. Tekėti aš nebenoriu. Neieškau sutuoktinio. Aš neapsakomai džiaugiuosi gyvendama viena. Tiesa, vyro man reikia lovoje, net ir dabar, kai nebėra mėnesinių, tačiau ne dieną naktį.

Šiaip ar taip, neturėjau nė menkiausio noro skambinti Marlonui, tiktai šįkart nepamiršau jo!

Ir kaip gali pamiršti?

Paryžiuje tūkstantis restoranų, vien mano gyvenamame kvartale keli šimtai. Stebuklas ką nors susitikti šiame didmiestyje. Todėl jau prie durų atsisveikindama žinojau, kad čia anaiptol ne pabaiga. Ir kai jis staiga davė apie save žinią, dar po vienerių metų, kaip tik dabar, balandį, nė kiek nenustebau.

Iš pradžių paštu. Adreso nebuvau davusi. Tačiau jis yra telefonų knygoje, taigi anokie burtai. Užtat jo adreso niekur nėra. Ir telefono numeris įslaptintas. Bet apie tai vėliau. Šiaip ar taip, gavau iš Anglijos atviruką, pirmame plane raudona tulpė, o toliau vos įskaitomai skubriai pakraigliota: „Sveikinimai iš pliaupiančio lietaus saulėtam Paryžiui. *MUCH LOVE, MARLONAS.*

Sukikenau.

Kai tau antrasis pavasaris, vyriškąją lytį pažįsti: jeigu vyriškis nei iš šio nei iš to praėjus vieneriems metams siunčia atvirukus, jei deda pastangas, ieško adreso ir pasirašo *MUCH LOVE,* tai jau pagalbos šauksmas.

Lažinamės? Ana pilka pelė jį pametė. Jis vienas sėdi namie, jam skubiai reikia paguodos, tad paėmiau ragelį ir paskambinau. Koks stebuklas, numeris dar tas pats. Ir jis iškart pakėlė ragelį.

- Alliooooo?

- Kalba Paryžius.

- O! - balse palengvėjimas ir nuostaba.

- Ačiū už tulpę. Ar trukdau?

- Priešingai.

- Kas atsitiko?

Marlonas graudžiai atsiduso.

- Žmona mane paliko. Tiesa, susituokę nebuvome, tik gyvenome drauge, Doli ir aš, bet... tai smūgis...

- O kur ji išvyko?

- Į Škotiją.

- Su kitu vyru?

- Kaip? Ne! Žinoma, ne. Duokite man savo numerį, aš paskambinsiu. Laidiniu telefonu.

- O Anglijoje kur jūs? - pasmalsavau, kai jis paskambino.

- Negaliu pasakyti. Adresas labai slaptas.

- Kaime ar mieste?

- Kaime.

- Namas gražus?

– Labai taurus. Vienas klausimas: ką veiksite sekmadienį? Gal mudu atvyksime į Paryžių.

– Kas „mudu"?

– Aš su žmona, na, su buvusia.

– Su ta, kuri Škotijoje?

– Paskutinį kartą... taip sakant... atsisveikinimo dovana. Susipažinę mes dažnai lankėmės Paryžiuje. Pavasarį ir rudenį. Valandų valandas vaikštinėjame, mums tik dešimt minučių kelio nuo Žvaigždės iki Santarvės aikščių, per dvi valandas pereiname visą miestą. Ar jūs irgi mėgstate vaikščioti po Paryžių?

– Šitaip toli? *Pėsčia?* Niekada!

– Tikrai?

– Taip. Išsikraipo kojų pirštai, sukietėja oda, be to, nudrengčiau savo gražius brangius batelius.

– Visąlaik važiuojate metro?

– Nesu važiavusi metro. Kviečiu taksi.

– Bet tai labai brangu.

– Aš galiu sau leisti.

– Šit kaip. Ir... ėė... jūs rūkote?

– Aš? – sušukau pasibaisėjusi. – Niekuomet gyvenime! Būkite tikras!

– Atskrisime penktadienį, – pasakė Marlonas po valandėlės, – o sekmadienį per pietus Doli skris atgal. O aš ne. Gal dar dienelę pasiliksiu.

– Tada paskambinkite.

– Ar turėtumėte laiko?

– Man bus smagu pasimatyti su jumis.

– *Tikrai!* – sušuko jis stebėdamasis. – Ir man bus smagu pasimatyti su *jumis*. O koks oras?

– Saulėtas. Dvidešimt šeši laipsniai. Nereikia nei palto, nei skėčio.

– Tad laukite manęs, *darling* Mimi. Sekmadienį. *Bye bye.*

Padėjau ragelį.

Ir spustelėjau mygtuką, kuris tuoj pat parodo skambinusiojo numerį. Bet Marlono numerio neišvydau.

Gaila! Pagal numerį būčiau supratusi, iš kokios Anglijos vietovės jis skambino.

Tas šaunuolis slapstosi. Nuo ko?

Bet aš kaipmat išmečiau iš galvos visus rūpesčius, nes pribrendo laikas pažinčiai su nauju vyriškiu. Neturėjau jokio kito užsiėmimo, tik linksmintis, nes pernai dirbau uoliai kaip bitutė.

Mano darbas labai įdomus, esu trumpametražių ir reklamos filmukų režisierė, man mokama už filmavimo dienas.

Gana penketo filmų, ir aš galiu pragyventi ištisus metus.

O praėjusiais metais sukūriau trylika filmų, dirbau dvidešimt šešias dienas, šįmet nufilmavau irgi jau du.

Vasarį vienoje Portugalijos pilyje filmavau ekologinio alyvų aliejaus reklamą. Kovo mėnesį Singapūre sukūriau reklamą kvepalams iš natūralių eterinių aliejų, filmavome atogrąžų sode.

Mano sąskaita pilnutėlė, galiu sumokėti dalį paskolos už savo naują didžiulį butą ir gal dar iki vasa-

ros išlaikyti egzaminą, nes, kaip jau minėjau, mėgstu gyventi prabangiai ir lavinu savo protą.

Taip, aš vėl pradėjau studijuoti, dabar, per savo antrąjį pavasarį, nes visada gerai mokiausi, o taip gerai man dar niekad nebuvo sekęsi.

Dabar aš drausmingesnė negu tada, kai buvau dvidešimtmetė.

Man lengviau susikaupti negu tada, kai buvau keturiasdešimties.

Kaipmat pastebiu sąsajas, skaičiuoju su entuziazmu, kasdien pastebiu ką nors nauja augalų, gyvūnų ir žvaigždžių pasaulyje, taip, mūsų kosmosas kupinas stebuklų, iš laimės galėčiau klykte klykti.

Doktoratą jau turiu, meno istorijos, apie Maltos deives.

O dabar studijuoju mediciną. Ypatingą jos sritį homeopatiją, tikrai naudingą mokslą, nes mano sveikata pernelyg brangi, kad patikėčiau ją svetimiems. Aš gydausi tik pati. Ir pastaruoju metu nepatyriau nieko maloniau kaip šita savęs priežiūra.

Mat homeopatija pripažįsta tik vieną ligą: imuninės sistemos susilpnėjimą.

Ir iš galybės esamų vaistų randi tinkamus tik tau, jie gydo visas ligas, ypač lėtines. Ir pašėliškai atjaunina tiek kūną, tiek sielą.

Tik aš dar neseniai studijuoju. Bet man tai neapsakomai patinka. Draugai ir giminės bučiuoja man kojas, ypač dėkinga mano stilistė, mažoji Mija, nes jai pagydžiau nesveiką odą. Taip pat gydau anginą, egzemas, artritą, depresiją ir migreną, tačiau didžiau-

sias mano pasiekimas - menopauzė. Man dingo visi negalavimai - per *trumpiausią* laiką.

Mat kai buvau jauna ir kvaila, vartojau tabletes. Per visą trumpą santuokinį gyvenimą. Pasekmė: smarkūs kraujavimai per menopauzę, tokie smarkūs, kad ne juokais išsigandau.

Tačiau po keturių kriauklių kalkių dozių *(Calcium carbonicum 30 c)* mėnesinės greit susitvarkė ir tokios liko iki pat pabaigos kitais metais.

Dingo ir karščio bangos. Įdomus dalykas: mat aš jau anksčiau pastebėjau, kad karštis mane išpildavo tik tada, kai kildavo baimingų minčių. Vos jis užplūsdavo, susimąstydavau: KĄ AŠ KAIP TIK DABAR GALVOJAU? Na, ir? Ką nors neigiama. *Voila!*

Kad ir kaip ten būtų, man klimaksas buvo grynas malonumas, ir tik dėl Hanemano ir švelnių jo vaistų. Juk jis ir atrado šį gydymo būdą - homeopatiją. O norėdama padėti kitoms, aš kuriu seriją, kurią pavadinau LINKSMAS KLIMAKSAS. Kad įkvėpčiau džiaugsmą šiam svarbiam teigiamam žingsniui į oriuosius mūsų būties metus, į laimingą naują gyvenimą be varginančių mėnesinių, kur visos pastangos duoda vaisių. Tiek darbe, tiek meilėje. Lygiai kaip man!

Bet daugiau papasakosiu paskui. O dabar apie daktarą Makdonaldą. Atėjo sekmadienis, jis nepaskambino. Penkios valandos, šešios, septynios... Ir kaip tik tada, kai nusprendžiau nebelaukti nė sekundės ir eiti pasišokti, *tučtuojau*, į *Coupole*, išgirdau tele-

foną. Bausdama luktelėjau, kol jis suskambėjo dešimt kartų, tik tada pakėliau ragelį.

- Ačiū Dievui, jūs namie, - balsas sutrikęs.

- O! Sveiki! Jūs Paryžiuje?

- Taip. Nedideliame parke, priešais Dievo Motinos katedrą. Ėė... mmm... ar pasimatysime pusė aštuntos?

- Kur?

- Kur norite. Restoranėlyje? Priešais *Harry's* barą? Gerai? Ir štai dar kas labai svarbu.

- Kas?

- Aš jūsų ilgėjausi, - staiga jo balsas suskambo labai meiliai.

- Tikrai?

- Siaubingiausiai. *Ištisas dienas* mąsčiau apie jus, *kasnakt* irgi, bet... netrukus jums papasakosiu.

Pakiliai nusiteikusi įsėdau į taksi, o galvojau tik apie vieną dalyką: šiandien jis neįsivilios manęs į lovą. Be to, vieneri metai - daug laiko. Gal jis sustorėjo? Nupliko? Jį užgriuvo rūpesčiai? Todėl pakumpo ir velka kojas?

Kur tau!

Kai atvažiavau į Donu gatvę, jis laukė prie durų - dar išvaizdesnis nei prisiminiau. Tikras vyras. Stovėjo nugara į gatvę, smailią nosį įbedęs į knygą.

Išgirdęs atburzgiantį automobilį, lėtai atsisuko.

Aš išlipau, daili ir elegantiška, su raudona aksomine suknia, sidabriniais bateliais, ant dešinės rankos didžiojo piršto - brangus žiedas.

Marlonas išpūtė akis, be žodžių ilgai žiūrėjo į mane, rodos, pamilo iš pirmo žvilgsnio. Į restoraną mudu įėjome kaip svetimi, o išėjome bemaž susižadėję.

O juk turėjau sunerimti vien nuo pašnekesio. Apie ką mudu kalbėjomės? Valgydami salotas? Bulves? Duoną be sviesto, kečupą, garstyčias, gerdami viskį ir arbatą su citrina?

Apie jo pacientus vyrus, kurie paslapčiom vilkėjo moteriškais drabužiais - gracijomis, liemenėlėmis, mūvėjo kojaraiščius, dabinosi šilkiniais moteriškais baltiniais su nėriniais, kaspinėliais, karoliukais, veidrodėliais ir varpeliukais - ir apie visus tuos nemalonumus, dėl tokio pomėgio iškylančius su sutuoktinėmis, vaikais, bendradarbiais ir viršininkais.

Gal jau atspėjote: Marlonas psichiatras. O nuo psichiatrų aš paprastai laikausi atstu, nes jie visada viską žino geriausiai, dūmija kaip kaminai ir nenutuokia apie humorą.

Bet Marlonas nerūkė. Ir man nepamokslavo, ne, mudu šauniai šnekučiavomės, juokėmės kaip vaikai, o pusę dvyliktos jis paėmė mane už rankos ir išėjome laukan.

De la Paix kavinė kaip tik buvo atnaujinama. Taigi patraukėme pas jos varžovus ir atsisėdome įstiklintoje terasoje šalia stalo, apsėsto elegantiškų italų, kurie kaip tik atėjo iš operos.

Mane pamatę jie liovėsi kalbėtis ir susižavėję įsistebeilijo.

Marlonas pritraukė mano kėdę ir kaip nuosavybę apsikabino.

- Šampano? - paklausė ir pasimojo padavėją.

- Mielai.

Jis iškart užsakė butelį, kuris buvo patiektas labai prašmatniai, sidabriniame kibirėlyje su ledu ir balta kaip sniegas damasto servetėle, be to, dar atnešė riešutų, alyvų ir sūrių sausainių.

- Turime atšvęsti šią progą, - jis padavė man taurę, - susidaušime už tave ir mane: man verkiant reikia moters. Žmonos. Ir aš ją radau: tai tu!

Tylėjau. Čia tikriausiai pokštas!

- Man penkiasdešimt septyneri, aš vienišas ir nebenoriu toks būti, - kalbėjo jis toliau kuo rimčiausiai.

- Gal ji dar grįš? - paklausiau vangiai.

- Doli? Ji nebenori gyventi kaime, nori pasilikti Edinburge ir fotografuoti. Visą gyvenimą ji paisė vyrų norų, dabar jai klimaksas, tad ji daro tik tai, kas teikia džiaugsmo.

- Tik todėl, kad jai *klimaksas?*

- Taip būna. *Tu* gal visiškai kitokia. Nors tau tai prasidės po dvidešimt metų...

- Man penkiasdešimt penkeri.

- Ką? - Nedaug trūko, kad Marlonas būtų išmetęs taurę.

- *Negali* būti! - Jis nusijuokė. - Bet tai *gerai. Labai* gerai. Taip *dar* geriau...

- Kam geriau?

- Mūsų ateičiai. Mano planai dideli, jiems reikia tokios moters kaip tu. Gražuolės. Tu įeini, visi į tave

atsisuka. Esi elegantiška kaip kino žvaigždė ir kartu miela. Todėl atrodai jaunesnė. Tu sklidina priešingybių: juodos akys, šviesi oda, raudonos lūpos. Neįmanoma pamiršti tavo veido. Tu išsiskiri iš minios. Iškart tave pastebėjau Romoje. Visi avėjo alpinistų batais, tada buvo mada stori padai, tik tu ne. Tu avėjai auksiniais bateliais.

- Alpinistų batai man netinka.

- Ar nori sužinoti, ką tada apie tave pamaniau? Anuomet?

- Mielai sužinočiau.

- Galų gale moteris, kuri visiškai pasitiki savimi.

- Ir tau tai patinka?

- Ar žinai, kokia tai retenybė? Tu išsilavinusi, protinga ir stipri. Niekas negali išmušti tavęs iš vėžių, tiesa?

- Beveik niekas.

- Tave man pasiuntė *dangus*. - Marlonas susidaužė su manimi. - Vienas kitą surado dvi išskirtinės asmenybės. *Tu* ne tokia kaip kitos, *aš* ne toks kaip kiti. Puikus derinys! Pinigai nieko nereiškia, aš labai daug uždirbu, turiu ir investicijų... - Jis išsiėmė iš kišenės bloknotą, kažką skubiai parašė, taip jis elgėsi ir anksčiau restorane.

- Ką tu užsirašei?

- Mintis naujajai knygai, tu mane įkvepi. Tu man tinki.

- Ar esi daug knygų išleidęs?

Marlonas nusijuokė:

- Septyniasdešimt.

- *Septyniasdešimt knygų?* Apie ką?

- Apie... ėė... psichiatriją. Vienas klausimas: kas tau padovanojo šį prašmatnų žiedą?

- Motina. Paskutinio gimtadienio proga.

- Rubinas tikras?

- Ji dovanoja tik tikrus.

- Ar tu... ar jau buvai ištekėjusi?

- Taip.

Marlonas nuleido bloknotą ir apmaudžiai įsispoksojo į mane.

- Bet esu seniai išsiskyrusi, - pridūriau.

- Ačiū Dievui. Vaikų turi?

- Ne. O tu?

- Tik pirmosios žmonos. Visi gyvena Kanadoje. Niekada nesimatome.

- Kodėl neparašei anksčiau? - paklausiau po valandėlės.

- Buvo pernelyg keblu. Tebegyvenau su Doli. Nebenoriu meluoti. Gerk, Mimi, mieloji. Už meilę. Už tave!

Išlenkėme taures iki dugno. Be galo gardu.

- Turiu tau prisipažinti. Būdamas jaunas gydytojas, aš išsišėlau. Ligoninėje. Su slaugytojomis ir sanitarėmis. Ir poniomis iš administracijos. Kasnakt vis kita. Ir per pietų pertrauką, jei niekas nemato. Ar pasipiktinai?

- Visos tavęs geidė?

- Visos trokšta ištekėti. Ir būti ponia daktariene. - Marlonas vėl įpylė šampano ir kilstelėjo taurę. - Viskas baigta. Jau seniai. Tu tiki? - Jis paėmė mano

ranką: - Nuotykiai manęs *nedomina*. Aš dievinu *ištikimybę!* Jokio melo, jokios apgavystės, jokio apsimetinėjimo. Lovoje noriu *tik tavęs*, daugiau nė vienos, noriu santuokos, kur *mylimasi ir visiškai pasitikima!* O ko nori tu?

Papurčiau galvą. Tai bent greitumas. Ar jis iš tiesų kalbėjo rimtai?

Bet atsakyti nespėjau. Italas šalia manęs išsiėmė iš švarko kišenėlės storą cigarą ir mėgaudamasis nulupo nuo jo perregimą plėvelę.

Marlonas kaipmat pašoko, pareikalavo sąskaitos, ir, nors šampano butelis dar buvo puspilnis, mudu skubiai išlėkėme iš kavinės.

- Koks įžūlumas! - suriko jis piktai, kai stovėjome elegantiškame bulvare. - Rūkalius reikėtų galabyti! O dabar, Mimi Tiulipan, mudu eisime į viešbutį ir aptarsime vestuves.

- O kur tu gyveni? - paklausiau tempdama laiką.

- *Westminster*. Prabangiame viešbutyje. Jis vienas gražiausių Paryžiuje. Visai čia pat. De la Pė gatvėje. Ar tavo sidabriniams bateliams per toli? Antraip sėsime į taksi ir važiuosime pas tave.

- Man ne per toli. Bet į kambarį aš neisiu.

- Tau ir nereikės. Aš gyvenu geriausiame apartamente.

- Neisiu ir į apartamentą.

- Mudu suaugę žmonės.

- Bet pažįstami tik penkias valandas! Man per greitai!

- Dvejus *metus, darling!* Dvejus *ištisus metus.* Nuo *Romos!*

- Penkias valandas, - laikiausi savo.

Marlonas atsiduso.

- Okei. Naujas planas. Į viešbutį neisime. Paėjėsime galiuką tiesiai.

Tylėdami perkirtome didelę aikštę priešais Operos teatrą, nuostabius Garnjė rūmus, kurie buvo pastatyti grožėtis, o ne trokštant greitų pinigų, kaip, deja, įprasta šiandien. Bet Marlonas į juos nė nežvilgtelėjo.

Jo galvoje sukosi kitokios mintys.

Naktis buvo šilta. Virš Paryžiaus žiburiavo žvaigždės, medžių pumpurai buvo išbrinkę, netrukus atsidūrėme prie mėlynų vartų.

Jie buvo didžiuliai, platūs, išgaubtu viršumi, taigi atrodė kaip tamsi niša. Jų pavadinimas *Porte Cochere.* Anksčiau pro juos trinksėjo vežimai, vidun į kiemą, kur buvo ir arklidės.

Didinguose senuose namuose daugybė tokių vartų, šiandien jie praverčia vienam maloniam tikslui: apsaugo nuo smalsių žvilgsnių.

Marlonas tą suvokė žaibiškai.

Netaręs nė žodžio po jais mane sustabdė, pastatė ant geležinės lipynės prie durų, apkabino ir smarkiai suspaudė. Man suskaudo.

- *I love you.* - Ir pradėjo karštligiškai bučiuoti. Skruostus, nosį, palei lūpas, smakrą, smilkinius, visas virpėdamas. - Ar ir tu mane myli?

- Gal.

- Tada pabučiuok! Nesilaužyk.

- Tu pernelyg ūmus.

Jis iškart mane paleido.

- Tau skaudėjo?

- Šiek tiek.

- Aš nenorėjau. Niekad... niekuomet, - jis suėmė mano galvą delnais, švelniai priglaudė prie kaktos lūpas, - tu tokia trapi, aš toks didelis, visada pasakyk man, kai būnu šiurkštus. - Jis nuleido rankas žemyn.

- Ką turiu daryti dabar? - tyliai sukuždėjo į ausį.

- Elgtis švelniau.

- Žinoma, švelniau.

Jis vėl mane apkabino, kur kas jausmingiau, kilstelėjo smakrą, trumpai nedrąsiai pabučiavo, įkišdamas burnon liežuvį, ir tai mane sugraudino, tad aš pasistiebiau, apsikabinau jo kaklą ir atsakiau į bučinį, labai karštai.

- Oooo, - suvaitojo Marlonas ir jo rankos nuo mano nugaros nuslydo prie klubų ir žemiau, jis vėl visas virpėjo, ir aš pajaučiau, kad jo apatinės kelnaitės neankštos (tikriausiai šeimyninės) ir kad tas daiktas, kurį jis glaudė man įstrižai šlaunų, džiuginamai kietas ir visiškai naudotinas.

Mudu stovėjome ilgai, sunkiai kvėpuodami, ir nejudėjome.

O tada jis pasakė žodžius, kurie būtų turėję mane įspėti.

Mat aš atsagsčiau jam marškinius. Ir kai prisispaudžiau skruostu prie jo, prie nuogo kūno, jis atsiprašė:

– Bijau nuvilti. Tai ne putlios krūtys kaip tavo. Tik kieta vyriška krūtinė, prastai nuskusta.

„Krūtinė? – pamaniau. – Nuskusta?" Gal jis turėjo galvoje smakrą ar skruostus. Ir kaipmat pamiršau jo žodžius. Nuostabu vėl pajusti vyrą, jo pašėliškai besidaužančią širdį.

Buvau viena nuo to laiko, kai išsiskyriau su Bebė!

Žinoma, ne *visai* viena, juk aš ne vienuolė. Kartkartėmis leidau sau sukrimsti vieną kitą saldainiuką (taip sakoma Prancūzijoje).

Priešais Garnjė rūmus ir juvelyrinę parduotuvę stovi didelis laikrodis šviečiančiu ciferblatu. Kai atsistojome po vartais, buvo beveik antra valanda. O kai išėjome – penkios!

– Ne! – nesusigaudydamas sušuko Marlonas. – Tris valandas bučiavausi paskutinįkart tada, kai buvau aštuoniolikos. Vien bučiniai! *Nieko* daugiau! *Po vartų arka!* Ar matai, kaip mane atjauninai? Sakyk taip! Sakyk taip! Gegužę mudu tuokiamės!

– Neskubėk taip.

– Kad ateitų kitas ir tave nučiuptų man iš panosės? – Jis puolė ant kelių: – Maldauju, madam Tiulipan, gražioji Mimi, būkite ponia Makdonald.

Norom nenorom nusijuokiau, nusijuokė ir Marlonas.

– Prigulkime bent valandėlę, – kalbėjo jis toliau, vis dar klūpodamas, pačiame Italų bulvaro viduryje, – aš noriu tave pamatyti. Be drabužių. Tiktai *pamatyti*. Okei?

Vėl nusijuokiau. O Marlonas ne. Atsistojo ir paėmė man už rankos.

- Eime, - pareiškė labai rimtai, - mudu viską išsiaiškinome.

Tylėdami atėjome į viešbutį.

Tylėdami nužingsniavome per prašmatnų holą, tylėdami pasukome prie lifto.

Tačiau pakeliui stovėjo nuostabus suolas, aš klestelėjau ant jo ir likau sėdėti.

- Ką tai reiškia? - paklausė Marlonas, atsistojęs priešais.

- Pirmą dieną *niekados* su vyru nesigulu.

Marlonas atsisėdo šalia.

- Ką tai vėl reiškia?

- Aš jau buvau ištekėjusi. Vedybos manęs netraukia.

- Bet ne už *manęs,* mieloji! Aš tau kai ką pasiūlysiu.

- Ką?

- Pasakysiu viršuje. Eikš! - Jis pakėlė mane, bet aš vėl atsisėdau. - Tu nenori?

- Nenoriu. Kada išskrendi?

- Manęs atvažiuos šeštą.

- Vadinasi, niekur nebegalime eiti. Ar gali neskristi?

- Ne.

- Tad kodėl nevažiuoji *Eurostar* traukiniu? Trys valandos - ir tu jau Vaterlo. Miesto centre.

- Aš skrendu ne į Londoną.

- O kur?

- Paslaptis. Naujas planas. Ar norėtumei dar su manimi pasimatyti?

- Taip.

- Savaitgalį vėl būsiu čia.

- Savaitgalį Velykos.

- Atšvęsime kartu. Ar... esi ką kita numačiusi?

- Galiu atidėti.

- Ačiū, - padėkojo Marlonas, pakėlė mano smakrą ir meiliai pabučiavo.

Susiglaudę pavaikščiojome priešais viešbutį, apsikabinę pastovėjome De la Pė gatvėje.

- Ar tu viską apgalvojai? - paklausiau, pakėlusi į jį akis. - Tu gyveni Anglijoje, aš Paryžiuje, kelionės išlaidos, telefono sąskaita, tavo praktika...

- Mano namai, mano katė, mano darbuotojai... nesirūpink, antraip susirgsi. Patariu kaip psichiatras.

Atsisveikinimo bučinys truko amžinybę. Tada atvažiavo laisvas taksi. Pamojome jam. Marlonas atidarė man dureles.

- Ar pakankamai turi pinigų? Tikrai? Paskambinsiu iš oro uosto. *Adieu, darling! I love you!*

Aš iškart atsiguliau, nuostabiai miegojau nuo pusės šešių iki pirmos valandos, tada pažadino telefono skambutis. Marlonas.

- Mimi? - kalbėjo uždusęs. - Aš vėl Anglijoje. Ar tu miegojai? Aš nė sekundėlės... labai įsimylėjau. Tave, *sweet girl*. Atskrisiu šeštadienį. Nusileisime antrą. Ar man pirma eiti į viešbutį?

- Ateik tiesiai pas mane.

- Pirmadienį vėl turėsiu būti Anglijoje.

- Velykų pirmadienį?

- Mums nėra švenčių. Jau dabar tavęs ilgiuosi. Bus bjauri savaitė. Ką šiandien veiksi?

- Gulėsiu.

- Ištisą *dieną?*

- Dažnokai taip darau. O tu ne?

- Niekuomet! O tavo lova kokia?

- Labai plati.

- Gaila, kad aš ne pas tave. Kai paskambins prie durų, atidaryk. Gerai?

- Kodėl?

- Staigmena. Mimi, atėjo mano vairuotojas. Vakare susiskambinsime. Nepamiršk manęs. *I love you. I love you!*

Labiau įsikniaubiau į minkštas pagalves ir pamaniau: viskas dabar pasikeis.

Ir neklydau. Prasidėjo jaudinamas metas.

Ketvirtą iš tiesų sučirškė durų skambutis, ir aš gavau didžiausią savo gyvenime tulpių puokštę. Prašmatnių raudonų žiedų puokštę su auksine kortele: „Gražiajai Mimi Tiulipan. JE T'AIME, MARLON".

Puokštė netilpo nė į vieną vazą.

Tad pamerkiau ją į didelį japonišką dubenį, kurį gimtadienio proga pernai rugsėjį padovanojo mylimiausias mano operatorius Žoelis, dubuo buvo pilnas tulpių.

Antradienį dar tebesidžiaugiau nuostabiais žiedais, visu gražumu išsiskleidusiais, o pasiuntinys man jau atnešė siuntinį iš Anglijos, šokoladinę papuošalų skrynutę, pilną triufelių su šampanu.

Trečiadienį gavau dvi knygas: MOTINOS MEILĖ ir VYRAI MOTERIŠKAIS DRABUŽIAIS, daktaro Marlono Makdonaldo, su ilgomis dedikacijomis bėglia rašysena.

„Atsargiai! - pamaniau. - Dar jų neskaitysiu". Nenoriu ginčytis telefonu šiomis temomis.

Ketvirtadienį vėl siuntinys. Šįkart iš Londono, iš *Harrods,* specialiu paštu: didžiulė šilkinė skara, balta su raudonomis tulpėmis, nuostabiai tinkanti prie juodų mano plaukų.

Ir dar faksai, elektroniniai laiškai, žinutės atsakiklyje ir ištisos valandos prieš užmingant, jau lovoje, pokalbių, vis karštesnių, meilesnių, intymesnių, vis labiau žadinančių ilgesį, patrakėliškų, ir aš laiminga mąsčiau:

Štai! Vyras, kuris žino, ko nori!

Vyras, kuris nežaidžia.

Duoda visus telefono numerius.

Jam gali nuolat prisiskambinti, iškart atsiliepia!

Bet Didįjį penktadienį man sukirbėjo įtarimas, kad kažkas negerai.

Paryžiuje lankėsi mano motina ir garsus prodiuseris iš Prahos. Jis pakvietė mudvi pietų, paskui į baletą, spektaklį Garnjė rūmuose. Tą papasakojau Marlonui ir pažadėjau grįžti ne per vėlai. Juk kitą dieną laukiau jo atvažiuojant.

Vakare mama išskrido namo į Monaką, pas Maršalį, jos draugužį. Lygiai devintą jau buvau namie ir atsakiklyje radau dvidešimt žinučių.

„Mimi! Čia Marlonas. Kur tu? Paskambink. Okei?"

„Mimi! Jau *šešios!* Šešios valandos! *Kas nutiko?* Paskambink *tučtuojau,* kai tik išklausysi mano žinutę, tą pat valandėlę. *Maldauju...*"

„Mimi! *Septynios valandos! Pakelk* ragelį! Ne! Tavęs nėra namie, kur tu?"

„Mimi! *Aštuonios!* Matyt, tau kas nors atsitiko. Dieve! Ką man dabar daryti? Kas išklausys šią žinutę ir ką nors žino apie Mimi Tiulipan, prašau, prašau *dabar pat* paskambinti šiuo numeriu į Angliją..." ir taip toliau, ir dar gražiau, tik jo balsas darėsi vis šaižesnis, o galop virto isterišku klyksmu. Devinta valanda Paryžiuje visiškai nevėlus metas, o kadangi Anglijoje laikas viena valanda nesutampa, tenai tik aštuonios. Šitoks darkymasis tik todėl, kad vieną trumpą vakarą negalėjo man prisiskambinti?

Nemalonumų buvo kur kas daugiau.

Netrukus geriau mane suprasite.

Atėjo *šiurpinančios* Velykos.

Bet apie jas atskira kalba.

Antras skyrius

Kad būtų suprantama, kas buvo toliau, trumpai papasakosiu apie savo lovą.

Aš myliu meilę. O tas, kas myli meilę, myli ir savo lovą. Aistringi žmonės nemiega ant kietų čiužinių, šmaukš pašmaukšt (ištraukiamų ir klibančių) lovų, siaurų sofų ar žygio lovelių.

Tas, kuris myli meilę ir turi jai talentą, miega kaip aš - *prašmatniai!*

Perleidusi daugybę prabangių lovų su baldakimais, dabar turiu *Crème de la Crème,* senovinę opiuminę lovą iš Šanghajaus, idealią antrojo pavasario sulaukusiai moteriai, ir ta lova didžiausias mano malonumas pastaruoju metu.

Opiuminė lova stovi ne ant keturių kojų, o padėta ant pakylos. Tai savotiškas kambarėlis, iš priekio atviras, permatomomis drožtinėmis sienomis, puošniomis lubomis, pasakiškas kūrinys iš tamsaus nužvilginto medžio, dailaus ir lygaus, kurį lieti lyg patį švelniausią šilką.

Pačiame viduryje pūpso čiužinys. Jam negailėjau pinigų. Nusipirkau patį geriausią pasaulyje, ne per kietą, ne per minkštą, ne per storą, ne per ploną. Ži-

noma, patalynė iš Fobur Sent Onorė gatvės, apklotai ir pagalvės taip pat, viskas kvapnu, dailu ir lengva.

Jau vaikas būdama, nuoširdžiai mėgau savo lovą. Už tai dėkinga motinai.

– Atsigulk, tada viskas vėl bus gerai! – Ir jos žodžiai visąlaik pasitvirtindavo.

Kai susirgdavau, gydytojo neprireikdavo. Paprasčiausiai įsikniaubdavau į pagalvę ir pabusdavau sveika. Taip elgiuosi ir ištikta nelaimės. Trokštu palįsti po krūva patalų.

Sužlugus mano santuokai, lovoje pragulėjau nuo Kalėdų iki Velykų, išlipau iš lovos balandžio devintąją linksmai nusiteikusi, išsiskyriau ir paskui gyvenau kaip inkstas taukuose.

Miegamasis yra mano gyvenimo centras. Jis *žvėriškai* jaukus ir nuodėmingai elegantiškas. Nuo sienos iki sienos išklotas smaragdo žalumo kilimais, jie dengia ir pakylą, ant jų stūkso prašmatniausias mano baldas, o ant kilimų visur pamėtyta margų indiškų pagalvėlių, šilkinių ir auksinių, ir kai mano žvilgsnis visa tai kliudo, vos neklykiu iš laimės!

Opiuminės lovos yra retenybė, todėl begėdiškai brangios. Bet aš nusprendžiau: dabar, kai nebesergu mėnesinėmis, maudysiuos grožyje. Geriausia kokybė arba nieko. Jeigu pristingu pinigų, neperku trokštamo daikto, o taupau, kol galiu nusipirkti.

Tiktai dėl šitokios nuostatos įsigijau pribloškiančią bambukinę virtuvę, nuostabią veidrodžių vonią, kur pasijunti kaip Kleopatra, senovinį rašomąjį stalą (mamos dovana) ir lovą.

Kaip tik nuo jos pakilau sklidina vilčių Velykų šeštadienį prieš dešimtą, nuoga nutipenau į virtuvę ir grįžau atgal, nešina puodeliu baltos kavos.

Apsivilkau spalvingu japonišku kimono (Žoelio dovana), atsisėdau ant auksinės pagalvėlės priešais atviras terasos duris, šalia plieskiančių raudonumu tulpių, ir supratau: kažkas negerai.

Man smarkiai plakė širdis, maudė pilvą, nes naujas vyriškis, be to, bemaž bendraamžis... pavojinga pažintis.

Su jaunesniais neturiu jokių rūpesčių. Kaipmat juos perprantu. Kai lankiau mokyklą ir studijavau, mano meilužiai buvo bendraamžiai. Kai man sukako trisdešimt penkeri, rinkdavausi jaunesnius.

Tik vienintelį kartą prasidėjau su vyriškiu, vyresniu už mane vienuolika metų. Ir dabar, sulaukusi penkiasdešimt penkerių, pasakysiu: jis labiausiai mane iškankino!

Tiek to. Juk ne visada tavo protas blaiviausias. Kartais regi iškreiptą vaizdą, daugiau negu savimi pasitiki draugais, šiaip ar taip, apimta neįveikiamo ūmios silpnaprotystės priepuolio, aš net už jo ištekėjau ir niekuomet nesijaučiau tokia sena ir tokia vieniša!

Niekuomet daugiau nebepasirašysiu amžinosios meilės sutarties, ir, vos baisėdamasi pagalvojau apie santuokos registravimą, pasigirdo skambutis.

Už durų stovėjo Marija Anželita, daili strazdanė durininkė, beveik priplota didžiulės baltų lelijų puokštės, svaiginamai kvepiančios.

– Ką tik atnešė, madam.

Ji dar padavė man sunkią dėžę ir telegramą: HAPPY EASTER DARLING. TAVO ROŽIŲ KAVALIERIUS JAU KELY.

Dėžėje buvo trys buteliai *Krug Clos de Mesnil*, nuostabaus šampano iš sienomis apjuosto vynuogyno, saugomo nuo bet kokio vėjelio, vyndario puoselėjamo lyg savas vaikas, neapsakomai brangaus – kad anglas apie tai pagalvotų! Šito niekada nebūčiau tikėjusis iš Marlono.

Linksmai niūniuodama įstačiau butelius tarp ledų, pamerkiau lelijas į gražią čekiško stiklo vazą, labiau susisiaučiau kimono, greit persibraukiau šukomis plaukus ir išėjau į terasą.

Buvo puiki diena!

Švietė saulė, dvidešimt šeši laipsniai šilumos, dangus švytėjo ta išgarsintąja visame pasaulyje žydryne, kokia Paryžius mus paprastai lepina balandžio mėnesį.

Bet pirmiausia vaizdas: mat mano butas septintame aukšte, taigi vaizdas nepakartojamas.

Apačioje žalėjantis žydintis Marso laukas. O pačiame viduryje kaip nesuvokiama prašmatnybė stūkso Eifelio bokštas. Už jo ir Senos – Trokadero aikštė su fontanais ir sodais. Aukštumoje iš Monmartro vilioja Šv. Širdies bažnyčia. Visą gyvenimą troškau šitokio vaizdo ir dabar, kai man sukako penkiasdešimt penkeri, aš jį turiu.

Todėl jis, šitas butas, buvo toks brangus, todėl dar ir apytuštis: svetainė tuščia, valgomasis tuščias, sve-

čių kambarys taip pat – ar Marlonui nepatiks? Bet Marlonas juk skuba ne į baldų parodą. Jis skuba pas mane! O aš esu neprilygstama.

Paryžiuje viešpatauja plokščio pilvo kultas! *Le ventre plat* čia *būtinybė*. Šaipomasi, jeigu po diržu bent mažutis iškilimas. Tą daro prancūzės, bet ir aš negaliu šito pakęsti, ir dar prieš pirmąją naktį su nauju vyriškiu, kuriam pasirodysiu nuoga.

Bet pirmadienį aš nusidėjau, visą dieną pragulėjau lovoje ir laiminga smaguriavau. Antradienį mitau tik triufeliais su šampanu, klaikiai gardu.

O trečiadienį badavau! Galų gale rimtis pilve! Išgėriau tik du puodelius šviežio pieno, iš ekologinių produktų turgaus, bet vakare apvalumas priekyje vis dar buvo nemenkas. Todėl ketvirtadienį valgiau tik špinatus, jie *viską* išvalo. Ir po didžiausio viduriavimo *nebeliko* jokio pilvo! Bet pats svarbiausias dalykas: kasnakt miegojau dešimt valandų. Mat miegant kūnas atjaunėja, paklūsta tau, pirmiausia pagrindiniai organai, o paskiausiai – oda. Nuo miego trūkumo atsiranda raukšlių! O jų aš tikrai nenoriu.

Bet šito dar negana.

Kasdien vaikščiojau pas Dorą, savo jogos mokytoją, ir valandai samdžiausi ją tik sau vienai. Dar masažas. Vonią priberdavau piliarožių žiedų, puoselėjau savo odą šiltu sezamų aliejumi pagal ajurvedą.

Negėriau ir kavos, nes nuo per didelio kavos kiekio brinksta paakiai.

Rezultatai neįtikimi.

Kai atsikėliau šviežia kaip rožė (anot prancūzų), plokščiu pilvu, švytinčiu veidu, švelnia it šilkas oda ir paakiais be jokio paburkimo, pati apstulbau. Taip, šiandien penkiasdešimt penkeri - naujieji trisdešimt! Ir tą patvirtins Marlonas, vėliausiai trečią valandą.

Mažais gurkšneliais išgėriau kavą. Itin gardu, kai jos negėrei penkias dienas.

Paskui sugrįžau į virtuvę ir atsisėdau po dideliausia palme, kuri mane lydi nuo trisdešimties metų. Nusipirkau ją mažuliukę, su keturiais menkučiais lapeliais, dabar ji trijų metrų aukštumo. Visada veždavausi persikraustydama, kaip vaiką, puoselėjau, prižiūrėjau, saugojau, o dabar ji saugo mane! Atsisėdau po žalių lapų stogu, išvaliau sidabrinį šampano kibirėlį, išblizginau dailiausias savo šampano taures ir įsitikinau: pilvą tebemaudžia.

Blogas ženklas?

Pasąmonė? Juk ji nutuokia daugiau negu pati protingiausia galva?

Ak, neverta pernelyg daug galvoti!

Greitai palindau po dušu, nusilakavau kojų nagus amarilio raudonumo spalva, išroviau dešimt žilų plaukų iš smilkinių ir vieną iš apačios, taip, aišku, iš kur, apsivilkau balta aksomine suknele, viršuje aptempta, apačioje prakirpta, po kuria nereikia baltinių, išsivaliau dantis, nusidildžiau nagus, keliskart smarkiai pakandžiojau lūpas, užuot dažiusi, nes netrukus pasipils bučinių lietus, o aš bjauriuosi nusitrynusiais lūpų dažais.

Lygiai antrą buvau pasiruošusi.

Be dažų, be papuošalų, basa, užtat gaivi ir sveika, kokią mane sukūrė Dievas, nes šiandien iš namų nebeišeisiu, buvau tikra. Jokios prasmės puoštis.

Pusė trijų suskambėjo telefonas. Marlonas.

- Kur tu?

- Prie tavo durų.

Atidariau, o širdis daužėsi. Tenai stovėjo jis.

Didžiulis kaip milžinas, droviai šypsodamas, su trimis raudonomis rožėmis rankoje. Balta drobine eilute, baltais plisuotais glamžytiniais marškiniais, balta skrybėle - panama plačiais kraštais, nešinas raudonu kiltiniu krepšiu, kurį paleido iš rankos ir audringai mane apkabino, o mes dar tebestovėjome už durų.

- Mimi, *pagaliau!* Be tavęs... bjauru. Vieno manęs niekas nebedžiugina. - Jis mane paleido, ilgai žiūrėjo: - Visiškai pamiršau, kokia tu trapi. Palauk, mieloji, - jis pasilenkė, pakėlė mane ir įnešė vidun per slenkstį, - ar kas nors dar šitaip tave nešė?

- Niekas daugiau.

Jis pastatė mane ant grindų.

- Gražioji Mimi, - pabučiavo į kaktą, - ar perskaitei mano knygas?

- Dar ne.

- *Ne?* - Marlonas atsitraukė. - Bet... tada tu dar nežinai, kaip... kaip... man būtinas gurkšnis šampano, kad išvaikyčiau baimę.

- Kokią baimę?

- Baimę? Pokštauju, - jis įteikė man rožes, - iš mano sodo. Šįryt nukirpau. Linksmų Velykų.

Susiglaudę nuėjome į virtuvę.

- O ne, - apstulbęs sušuko Marlonas, - *palmių namas!* Labai originalu. Niekada nesu nieko panašaus matęs.

Ir nenuostabu. Mat virtuvė vien iš saulės, palmės, bambukų, stiklo ir tamsių medinių grindų, nes labiausiai mėgstu vaikštinėti basa, o plytelės per šaltos. Be to: valgomasis kampas yra pats jaukiausias pasaulyje, o pro aukštus arkinius langus matyti galybė apdainuotųjų, be galo romantiškų ir vaizdingų Paryžiaus stogų.

Pamerkiau rožes į vazelę ir atkimšau šampaną, kuris gatavai stovėjo sidabriniame kibirėlyje.

- Ačiū už daugybę dovanų, - pripyliau Marlonui taurę, - ir štai už šį gėrimą. Ar dažnokai jį geri? *Krug Clos de Mesnil*?

- Pirmąkart.

- Labai brangus.

- Pasakiau Kati, kad nusiųstų geriausią iš geriausių ir siuntinys turi ateiti pirma manęs.

- O kas yra Kati?

- Mano padėjėja.

Pakėlėme taures.

- Už tave! - pasakė Marlonas. - Už mane! Už *mus*. Už pirmąsias mano Velykas Paryžiuje... mmm... *koks* geras! Žinai ką? Tu aprodysi butą, o taures nešimės.

Marlonas nusiėmė skrybėlę ir paskui mane per koridorių nusekė į svetainę.

- Ooo... - nutęsė, žiūrėdamas į visiškai tuščią patalpą, spindintį parketą, lubų puošybą, aukštas stik-

lines duris, židinį, – kokia didžiulė... kokia elegantiška... ir kokia *šviesi*. Mimi, nuostabu, kaip tik tau tinka, bet kur... kur baldai?

– Dar neturiu.

– *Neturi baldų?*

– Dar ne.

– Priešais židinį būtų gražu kilimas.

– Bet tinka tiktai tikras, senovinis raudonas turkiškas, dažytas augaliniais dažais. Toks man dabar per brangu. Pirkau butą, už astronominę kainą. Čia pats brangiausias Paryžiaus kvartalas...

Marlonas išsiėmė iš kišenės bloknotą ir kažką jame užsirašė.

– Pasiėmei paskolą?

– Taip.

– Jeigu nori, ryt eisime pirkti baldų, – jis apsikabino mane per pečius, – žinai ką? Eime dabar. Tu išsirinksi, aš sumokėsiu, pinigai nesvarbu, pirksime mums, bendrai mūsų ateičiai. Iš pradžių nusipirksime lovą. Miegoti ant parketo nepatogu.

– Lova yra.

– Taip, – nepatikliai pasakė Marlonas, – be abejo, per trumpa. Mano kojos itin ilgos.

– Ne per trumpa.

– Tikiuosi, ne vandens lova. Įsitaisysiu reumatą.

– Ne vandens. Bet pati gražiausia Paryžiuje.

– Kurioje užteks vietos ypač aukštam anglui?

– Tikra drožinėta senovinė opiuminė lova.

– *Kokia?*

– Opiuminė. Tokių nežinai?

- Visą gyvenimą troškau Paryžiuje išvysti opiuminę lovą, - pasakė Marlonas, - rodyk tą savo lovą. Man merkiasi akys, aš toooks pavaaargęs...

- Kada atsikėlei?

- Ketvirtą. Ir kely jau nuo penkių valandų.

- Tau skubiai reikia pogulio?

- Kuo greičiau! - vyptelėjo Marlonas.

- Nusiauk batus, į miegamąjį galima eiti tik basam.

- Be kojinių?

- Su kojinėmis leidžiama.

Marlonas kaipmat pakluso ir nusekė man iš paskos, nešinas batais.

- *Voila,* - pasakiau ir viliojamai atidariau savo žaliojo rojaus duris, - ar mesjė patenkintas? Lova pakankamo dydžio?

- Tai... yra... ohoho, - nusistebėjo Marlonas, nedrąsiai žengtelėdamas pirmyn, - iš kur ji?

- Iš Šanghajaus.

- Nieko panašaus dar nesu matęs.

- Pirkau aukcione. *Drouot* viešbutyje. Pakylą užsakiau, čiužinį taip pat...

Marlonas mane apkabino.

- Tu neįkainojama. Mano motina neturi skonio, Doli niekas nerūpėjo, jai niekuomet net į galvą nebūtų atėję... žinoma, norom nenorom pamanai, kiek... ėė... kas jau... ėė... lovoje... ar seniai ją turi?

- Pusantro mėnesio.

- Šit kaip.

Nusijuokiau:

- *Šitoje* lovoje dar negulėjo joks vyras. Tu pirmas.

- Tikrai, - džiugiai šūktelėjo Marlonas, - tuoj dar atnešiu mudviem išgerti. Einu į virtuvę, o tu vaizdingai įsitaisyk ant čiužinio, o paskui, paskui... taip, būtent. Aš skubiai, *sweetheart*, netrukus grįšiu.

Truputį užtraukiau užuolaidas. Nors neturiu ko slėpti, nemėgstu, kai saulė pliskina į veidą. Tada maloniai nugrimzdau į minkštas pagalves.

Taip, Mimi Tiulipan, galvojau, jeigu jis bent *pusėtinai* geras lovoje, gyvenimas galėtų būti gražus.

O kai Marlonas grįžo, beveik taip ir atrodė.

Jis atnešė sidabrinį kibirėlį su šampanu, pastatė šalia lovos ir pripylė taures.

- Pala, - padavė man abi taures, - prašau palaikyti... tik turiu labai trumpai... greit užsirašyti. - Išsiėmė bloknotą ir skubėdamas kažką parašė jame.

- Naujai knygai?

- Kaip pirštu! Bet dabar išgerkime už mus. Už nemirštančią meilę, gerk, paryžiete, *darling*, *sweet*, aš ateinu dabar pas tave, ar galiu?

Man ko nesprogo širdis, kai jis atsigulė šalia. Apsikabino, trūksmingai alsuodamas.

- Tau neskauda?

- Nė trupučiuko.

Švelniai bučiavomės. Ilgai gulėjome nejudėdami. Paskui Marlonas atsisėdo.

- Ar galiu nuvilkti tau suknelę?

- Viską gali.

Marlonas nutraukė man per galvą baltą aksominį drabužį. Likau nuogutė, kokią mane sukūrė Dievas.

– *Oh, yes!* – Marlonas suvaitojo. – *Oh, darling!* Tu tokia *graži*. – Jis pradėjo meiliai mane glostyti, mano kojas, tarpkojį, liemenį, krūtinę, pečius, rankas. – Be jokios ydos. Kaip tau pavyksta? Kaip įmanoma sulaukti penkiasdešimt penkerių šitokiai nepasikeitusiai?

– Nevalgyti jokios mėsos ir kasmet ajurvedos kursas.

– Kas dar?

– Joga.

– O dar? Toliau? – Jis glostė man krūtis. – Daug meilužių?

– Vienas kitas. Ir teigiamas mąstymas. Matyti gražiąsias gyvenimo puses.

– Tu optimistė?

– Kaip ir mano motina.

– *Mano* motina visą dieną skundžiasi. Niekas jai neįtinka, viskas visada blogai...

Vos iš jo lūpų pasigirdo „motina", meilumas išgaravo lyg nebuvęs. Staiga jis prispaudė mane prie savęs su tokiu nuožmiu įniršiu, kad išsigandau. Glėbdamas viena ranka, kita dejuodamas plėšėsi nuo savęs marškinius ir kelnes.

Tikrai man liks mėlynių!

Marlonas toks *kietas!* Vien raumenys, nė gramo lašinių. Ir nors dabar toks kūnas madingas, minkštesnį maloniau lytėti.

Jis jau nuogas! Pakėlė mane kaip lėlę, pasiguldė ant pilvo, prispaudė mano galvą prie kietos savo krūtinės, suėmė stipriomis kojomis kaip didžiulėmis replėmis – ir apklojo galvą antklode.

Pasiutau spardytis, man ėmė trūkti oro, kažkas pasidarė jo odai. Ji šlapiavo, jautėsi lyg būtų nesveika.

Be to – aš nepaminėjau, anksčiau, kai bučiavo sveikindamasis laiptų aikštelėje, jis taip atkragino man galvą, kad pamaniau: greit viskam galas, jis nulauš sprandą.

– Marlonai, paleisk! *Please!*

Jis tarsi negirdėjo. Dar labiau mane spaudė. Tada įkandau jam į spenelį. Kaipmat paleido ir atklojo.

Įsispoksojau į jį... ne! Man pasišiaušė plaukai. Krūtinė, pečiai, tarpkojis, visas jo kūnas buvo pernelyg plikas. Ir drauge dygus. Dabar prisiminiau jo žodžius pirmadienio naktį.

– Tu nusiskutai krūtinę! – Uždususi išsiveržiau iš jo glėbio.

– Ir kojas. Ir pilvą. Tik dėl tavęs. Eikš. Apkabink mane.

– Bet kodėl? Dėl *manęs* šito nereikėjo daryti.

– Tau nepatinka? – nusivylęs paklausė Marlonas.

Tylėjau.

– Moterys nemėgsta miegoti su plaukuotomis beždžionėmis.

Vis dar nieko nesakiau.

– Tau nepatinka plika krūtinė?

– Nepatinka.

– Bet juk ir tavo plika.

– Tokia ji *natūrali*. Ir pačiupinėjus kitokia negu tavo.

– *Prašau?* O kas yra pačiupinėjus? *Manišką?*

– Visas kūnas justi, lyg būtų ką tik nuskusta barzda. Kaip, kaip...

– *Kaip?*

– Lipnu.

– *Lipnu?* – pasipiktinęs suriko Marlonas ir atstūmė mane.

– Maldauju, nepyk, – pasakiau rimtai, – bet aš *negaliu* priprasti prie tokio kūno. Jau dabar žinau.

Marlonas atsuko nugarą.

– Aš atsiprašau, – ištariau meiliai.

Jis nė krust.

– Atsisuk. Būk geras.

– Okei, – pasigirdo po ilgos tylos, kurią palydėjo gilus atodūsis, – aš atsiauginsiu. Plaukus.

– Tikrai?

– Kitąkart jau bus paaugę.

– Patikėk manimi, tai *anaiptol nelygu*. Viskas justi...

– Okei! *Liaukis!* – Marlonas užsidengė ausis. – Plaukus aš atsiauginsiu, bet grandinėlė liks!

– Grandinėlė? – paklausiau nepatikliai.

– Ant kojos.

– Rimtai! – Man iškart pašiurpo oda.

Marlonas nusimovė kojines, kaip balerūnas iškėlė dešinę koją... Iš tikrųjų! Blauzdą juosė plona auksinė grandinėlė. Gyvatė, kandanti savo uodegą.

– Nuo kada ją nešioji?

– Nuo tada, kai prasidūriau ausis.

Man vis labiau šiurpo oda.

– Tu prasidūrei ausis? Kada?

- Kai sukako penkiasdešimt. Kad jai būtų dėl ko pykti.

Marlonas atmetė atgal vešlius žilus plaukus, ir aš pirmąkart pamačiau jo ausis. Dideles, smailias, o ilguose speneliuose aiškiai žymu skylės.

- Kas turėjo pykti?

- Motina.

- Tu prasidūrei ausis, tu, psichiatras, *penkiasdešimties* metų, ir tik todėl, kad norėjai supykdyti *motiną?*

- Būtent.

- Kodėl?

- Kad ji galų gale suprastų.

- Ką?

- Nesileisiu daugiau jos terorizuojamas.

- Ji tave terorizavo?

- Dar ir kaip.

- Ar ji pyko?

Marlonas atsisėdo, pasičiupinėjo pulsą, pakėlė akis į lubas ir pareiškė:

- Greičiau! Šampano. Kur butelis? Noriu sklidinos taurės.

- Aš taip pat. Norėtum ko nors užkąsti?

- Ne.

Marlonas vienu mauku išlenkė taurę, net nesusidaužęs su manimi. Paskui kitą. Butelis ištuštėjo žaibiškai.

Stojo kuo geriausia, šampano įkvėpta nuotaika. Dabar žinojau, kokie pagrįsti šie žodžiai. Mat staiga nei iš šio nei iš to pasijutau labai maloniai. Oda nebešiurpo. Nebetrikdė nuskustos kojos, auksinė gyvatukė, pradurtos ausys, viskas buvo nuostabu.

Marlonas šypsojo man lyg apdujęs.

- Prisipažinsiu tau, - kuždėjo jis, - kai kas nutiko prieš skrendant į Paryžių. *Dvi dienos man jau pasistojęs!* Aš taip gėdijausi, užsidengiau net trimis laikraščiais, kad stiuardesė nieko nepastebėtų. Žiūrėk!

Jis nusiklojo, ir tada aš pirmąkart išvydau jo gražumyną, oriai besistiebiantį aukštyn.

Įdomu!

Palyginti su stambiu kūnu, tas daikčiukas nuvylė mažumu, nors normalaus sudėjimo vyrui būtų buvęs vidutiniško dydžio. O jo galiukas nebuvo tiesus, veikiau pritaisytas iš šono, kreivokai.

Kokia gamtos įvairovė. Kiek gyveni, tiek mokaisi.

Deja, aplinkui trūko plaukų, tų garbanėlių, kurias aš taip mėgstu. Tačiau apgirtusioms akims viskas atrodė nuostabu. Kaip pakerėta stebeilijau šitą naują malonumų objektą, Marlonas stebeilijo irgi.

- Daugiau pasiūlyti negaliu, - tarė jis, labai patenkintas tuo, ką matė, - turėsi pasitenkinti šituo. Nuo dabar.

- Ar turi kokią apsisaugojimo priemonę? - paklausiau ir apėmiau daikčiuką ranka lyg tikrindama ir švelniai spūsčiodama.

- Oooo, kaip geeera, - suvaitojo Marlonas, - nieko mums nereikia. Aš sterilizavausi.

- Kada? Irgi penkiasdešimties?

- Prieš vedybas. Ateik čia. Pasižiūrėk į mane. Pasakyk, kad *myli, nori* manęs, tau manęs *reikia,* tu *geidi* manęs... - Ir tas milžinas jau pasilenkė prie manęs, mėgindamas įsprausti kelį tarp šlaunų išmėgintu se-

nuoju vyrišku būdu. Tačiau joga padėjo man atsilaikyti. Jam nepavyko.

- Noriu apsaugos, - sušnibždėjau kikendama.

- Liaukis, - pasakė Marlonas jau su nekantrumo gaidele balse, - aš esu medikas, esu sveikas, saugotis man nepatinka, niekuomet nieko nevartoju ir *niekuomet* nieko nesusigriebiau. *I am safe!*

Bet jis ne ant tokios pataikė.

Kai tau antrasis pavasaris, pažįsti pasaulį. O jis gerokai pasikeitė nuo tada, kai man buvo dvidešimt. Šiandien gali apsikrėsti bet kuo. Pulkai vien per mikroskopą įžiūrimų niekšelių, kurie suteršia meilę, ištisi sąrašai bjauriai vadinamų ligų, o jis niekuomet nesisaugojęs...

- Taip, taip! - pasakiau linksmai, nušokau nuo lovos, nuėjau į vonią ir atsinešiau tai, ko reikėjo, vėl atsiguliau šalia jo, pabučiavau į lūpas ir užmoviau jam tą švelnučiukę plonuliukę gumytę. Norom nenorom kikenau net kretėdama. Marlonas irgi kikeno.

Jis žiūrėjo į mane kaip pakerėtas, paskui išsitiesė, iššiepė stiprius baltus dantis, dūrė pirštu į apačią ir valdingai pareiškė:

- Paprašyk!

Neiškart supratau.

- Paprašyk, - pakartojo jis, - paprašyk manęs šito.

- Ko?

- Pabadyt.

Gal nenugirdau?

Aš turėjau prašyti, kad jis mane savo menku ir kreivu... teiktųsi? Nusikvatojau, taip man pasirodė juokinga.

- Tu juokiesi? - Marlonas pasipiktino.

- Prašo vyrai. Moterys ne.

- Dar ir *kaip* prašo! Gašlios gyvatės! Paklaikusios iš geismo...

Marlonas vyptelėjo, atsiklaupė prieš mane, pageidaudamas nusižeminimo. Jo galas styrojo į mane kaip pistoletas.

- *Prašyk!* Verge! *Maldauk!*

Aš nė krust. Verge? Su manim neišdegs. Man antrasis pavasaris, darau tik tai, ko noriu. Įnikau plačiai žiovauti. Tikras psichiatras, pamaniau, per daug pamišusių ligonių, per daug pornografinių knygų, per daug ištvirkėliškų vaizdajuosčių, šito vyriškio gyvensena iškreipta. Gaila!

Tad vėl nusijuokiau, Marlonas irgi nusijuokė, susmuko šalia manęs, pabučiavo į kaklą.

- *Sorry, darling,* - tarė labai meiliai, - darysime tik tai, ko nori tu. Šiandien dar nieko nevalgiau, tas šampanas, nepyk. *Aš* tave *prašau! Please, darling!* Pasimylėkime.

- Bet švelniai. Ne per smarkiai. Štai taip...

Marlonas įsismelkė į mane, bet nelabai ką pajutau. Judėjo pernelyg santūriai. Pirmyn... tada ilgai nieko... paskui vėl atgal... Sutramdžiau graudų atodūsį....vėl atgal po ištisos amžinybės.

Ir staiga viskas pasibaigė garsiu riksmu. Marlonas dribo ant manęs ir ko nesumaigė.

- Aiii!

- *Oh, pardon me!* - Marlonas nusirito nuo manęs, čiupo už rankos ir suspaudė. - Dieviška. Tau irgi? - Paskui atsikėlė ir nuėjo į vonią. Grįžo susijaudinęs.

- Kas tau kūrė vonią?

- Aš pati.

- Tikrai! Kaip Senovės Egipte. Bet joje nesmagu. Save matai iš visų pusių. Ta daugybė veidrodžių...

- Tu gražiai atrodai.

- Taip manai? - Marlonas džiugiai mane apkabino. - Tu irgi. Esi atradimas, *darling*. Taip mane veiki, nuo keturiasdešimties man taip nebebuvo, galiu be pertraukos, žiū! - Paėmė mano ranką ir priglaudė sau prie apačios - grynių gryniausia tiesa! Vėl stačias.

- Mmmm! *Taaaip!* Pypukas mėgsta tavo ranką. Ar nori jo dar karčiuką?

Marlonas įkišo savo karštą liežuvį man į ausį, ir mane vėl siaubingai suėmė juokas, o kadangi buvau nepasitenkinusi, šito reikalo nesikračiau.

Šįkart užtruko dvi valandas. Kai kada net jutau malonumą. Bet orgazmo nepatyriau, nes Marlonas tuo tarpu pernelyg įsišėlo. Vos pastebėjęs, kad man bus gera, išsišiepė ir kando. O pabaiga visada buvo karštligiška, nepatogi, lydima riksmo, o aš tegalvodavau: „*Kur* jis vėl mane užgaus?"

Galop viskas pasibaigė, vėl stūgsmu. Marlonas iššoko iš lovos ir nusišluostė nuo kaktos prakaitą.

- Kur laikrodis?

- Virtuvėje.

Grįžo net pasipūtęs iš didystės.

- *Dvi valandas!* - tarė priblokštas. - Dvi *valandas ištisai!* Aš niekuomet šitiek ilgai... tai *iš viso* ilgiausias mylėjimasis. Man juk beveik šešiasdešimt, *darling*. Ir

burnoje jokio kąsnio, be pusryčių, nepietavęs, tu gerokai mane atjauninai. O kur margučiai? Mudu nusipelnėme.

Mon Dieu! Visiškai pamiršau margučius.

– Tiek to. – Marlonas pabučiavo man į krūtinę. – Einu dabar truputį pasivaikščioti, tada kraujas vėl suplūs į kojas, žinai juk iš kur. Parnešiu raguolių ir šokoladinį zuikį, okei? Ir didžiausią Paryžiaus margutį. Grįšiu po valandos. Ar saulė tebešviečia? Tikrai. Vis dar nelyja.

Vos Marlonas išėjo, aimanuodama išsikepurnėjau iš lovos, persiritau per pakylą ir nusivilkau į vonią.

Taigi: kaip aš atrodau po šitokio... kaip tą pavadinti? Viešpatie! Kaip invalidas po grumtynių.

Sutaršyti juodi plaukai uždribę ant veido, apatinė lūpa kruvina, visa išbalusi kaip giltinė, ant smakro įkandimas, ant kaklo šešios raudonos dėmės, kur jis buvo įsisiurbęs lyg dėlė, raudonai išmarginti pečiai ir šlaunys!

Ir kodėl man taip skauda pilvą? Maudžia kaip po dešimties jogos valandų.

Ak, taip! Toji klaiki padėtis pabaigai: aš aukštielninka, kojos iškeltos aukštyn, Marlonas priešais atsiklaupęs, ir kol jis juda pirmyn atgal, prakaituodamas ir klykdamas, aš kojų pirštais užspaudusi jam ausis!

Kvailiau neįmanoma! Šitaip išsidirbinėji tik visiškai įkaušusi. Niekuomet daugiau tiek nebegersiu. Kokia akrobatika gali būti lovoje. Bet Marlonas springo iš susižavėjimo: „Šitokios pozos nėra net „Kamasutroje“, *darling*. Visaip tave išmokysiu...“

Susmukau ant vonios krašto.

Ką daryti su vyru, kuris kandžiojasi? Geras klausimas! Bet pirmiausia į pagalbą turiu pasitelkti homeopatiją: penki arnikos grūdeliai. Geriausi vaistai nuo sužeidimų, kraujosruvų ir išgąsčio. Skausmas pilve kaipmat išnyko. Neliks ir mėlynių.

Bet kas gi čia? Ko čia visur prikreikta?

Pasilenkiau. Aplinkui vonią, bidė, prausyklę, priešais veidrodžius priberta kortelių. Ant jų pripiešta širdžių, gėlių, žvaigždučių, saulė, mėnulis, ir visur žodžiai: „Mimi! Mano širdis priklauso tau!", „Visada ir amžinai!", „Mimi, saldžioji mano brangenybe. Aš tave myliu", „Tu mano mūza", „Mimi, mano akies vyzdy..."

Kaipmat susigraudinau. Pagalvojau apie tokią daugybę komplimentų. Karštas piršlybas. Nė vienas iš daugelio mano gerbėjų niekuomet šitaip netroško vesti iškart po pažinties. Užtat jie buvo kur kas geresni lovoje. Apie Žoelį net nevalia galvoti. Tuoj paplūsiu ašaromis. Ar apie Bebė...

Ne, man ir Marlonui nieko neišeis.

Kai jis paskambino iš cukrainės Šv. Domininko gatvėje, atsiliepiau šaltokai. Kaipmat suprato:

- Buvau per šiurkštus?

- Aš visa sukandžiota!

- Tai dėl pirmojo karto, *darling,* viskas susitvarkys.

- Prisieki?

- *Prisiekti?* Tu manimi netiki? Aš tave *įsimylėjęs*. Tai *susijaudinimas*. Pirmas kartas su tavimi lovoje.

Štai kaip aš tave nudžiuginsiu: aš psichiatras *ir patarėjas lytinio gyvenimo klausimais*. Parašiau keturias knygas kebliausiomis temomis, Anglijoje turiu nuosavą tarnybą telefonu - ar ką nors sakei?

- Patarinėji *lytinio gyvenimo klausimais?*

- Tu su manimi kaip Dievo užantyje. Žinau, ko reikia moterims. Štai ką tau siūlau: *hours of slow love-making*. Na, kaip skamba?

- Gerai.

- *I love you, darling*. Netrukus pareisiu.

Hours of slow love-making. Valandų valandos švelnaus mylėjimosi. Nuostabu. Jeigu jis tą sugeba!

Jis grįžo septintą. Puikiausiai nusiteikęs, kupinu raguolių baltu krepšiu, auksine saldainių su įdaru dėže, didumo kaip televizorius, rožiniu cukriniu zuikiu ir šokoladiniu margučiu, bemaž metro aukštumo. O to kiaušinio viduje - marcipaninis vištos, karveliai ir tokios pat širdžys.

Neapsakomai gardu.

Dėl visa ko atkimšau antrą šampano butelį, ir vienuoliktą mudu sugulėme į mano prašmatnią opiuminę lovą pasimylėti *long and slow!*

- Dabar tu kai ką patirsi, - pažadėjo Marlonas, - tai bus premjera. Nė vienas prancūzas šito nesugeba.

- Kodėl?

- Būtina *tvardytis!* Atsigulk ant manęs - ne, ne taip. Atvirkščiai. Puikų savo užpakaliuką padėk man ant pilvo. O dabar padėk man įkišti. Oooo. Taaaip. Mmmm. Geeera.

Vos trupučiuką įsismelkęs vidun, jis atitraukė mano ranką ir sustingo. Laukiau. Nieko.

Beveik jo nejutau. Taigi prisiglaudžiau labiau. Bet kas čia? Užuot prisispaudęs kaip dera (kiek tai įmanoma, kai šitokia kvaila poza), jis *dar* galaižin kodėl trupučiuką atsitraukė ir pradėjo *kalbėti. Long and slow.*

- Marlonai! Aš tavęs nejaučiu.

- O aš jaučiu.

- Noriu atsigulti kitaip.

- Kodėl?

- Man nepatogu.

Marlonas sulenkė ilgas kojas.

- Taip geriau?

- Ne.

- Okei. Galima ir iš šono.

Vis dar susiglaudę pasivertėme dešinėn. Dabar jis gulėjo už manęs, kaip aš ir mėgstu, ir glaudė prie kietos krūtinės, *viršuje,* apačioje mudu buvome susijungę, bet tik per du centimetrus.

Vėl slinktelėjau prie jo. Jau kiek nusivylusi.

Ir vėl jam nė motais. Jis nebučiavo manęs, neglostė, nejudėjo. Tik aimanavo ir *kalbėjo – long and slow.*

Paskui jis išslydo iš manęs visiškai, į gryną orą, o po valandėlės vėl įkišo, du centimetrus, nė kiek ne daugiau, ir ėmė pasakoti kvailą erotinę istoriją iš Senovės Romos laikų, nė nekrustelėdamas, paskui vėl ištraukė laukan, vėl įkišo ir vėl tik per du centimetrus, taip ir tęsėsi, staiga aš įniršau:

- Marlonai, ką tu *darai?*

- Tai mano atradimas. Šitaip galiu ištisą naktį.

- *Būtinai* šitaip?

- Tuoj bus beprotiškai gera.

Nepajutau jokio gerumo. Mat viduje buvau pripūsta oro, o iš paviršiaus nutrinta iki skausmo. Visą naktį? Ne, pone daktare, ne su manimi.

Žaibiškai pasisukau taip, kad jis iš manęs išslydo. Tada iššokau iš lovos.

Marlonas atsisėdo.

- Bet kas... kur tu eini?

- Virtis kavos.

- *Ką?* - suriko Marlonas. - *Kavos?* Dabar? Juk mudu *mylimės*. Ar papaikai?

- Man reikia atgauti jėgas. Tu norėtumei?

- Aš noriu *tavęs!* - pasipiktinęs sušuko Marlonas. - Tučtuojau grįžk!

Nubėgau į virtuvę. Marlonas puolė man iš paskos, sučiupo prie viryklės, pakėlė aukštyn ir nusinešė atgal į miegamąjį.

- *Aš* tave atgaivinsiu. Pamiršk kavą.

Ir vėl jis manyje, per du centimetrus. Kalbėdamas. *Long and slow:*

- Čia dar ne istorijos pabaiga. Gladiatorius su milžinišku stačiu galu...

- Marlonai, *maldauju* - judėk, *daryk* ką nors!

- Tai ką man daryti?!

- Ką nors! *Greitai!*

- Ar tu jau?

- Seniai!

- Dabar? - suvaitojo jis.

- Mm.

Marlonas ėmė krutėti.

- Palauk. Kartu baigsime.

Galų gale pajutau jį visu ilgumu. Penkias sekundėles buvo gera, paskui jis ėmė skubėti. Greityn, vis greityn... klaikus riksmas. Pabaiga.

Marlonas griuvo aukštielninkas ir nusižiovavo kaip liūtas.

- Ryt nebepastovėsiu, tavęs per daug vienam vyrui, dar dvi tokios naktys, ir ramstysiuosi lazda... saldžių sapnų, *darling*. Man merkiasi akys...

Marlonas pasivertė ant kairio šono, atsigulė už manęs, apkabino dešine ranka lyg geležiniais spaustais. Nepajėgiau nė krustelėti.

Jau buvo po vidurnakčio, tad padariau tą, ką visuomet darau, jeigu nieko gero neišeina - kaipmat kietai užmigau. Ir sapnavau puikų sapną apie Žoelį ir paskutinę mūsų kelionę į Japoniją, saldžią naktį ant futono... Bet sapnas buvo per trumpas.

Aštuntą valandą mane šiurkščiai pažadino *more lovemaking long and slow!* Marlonas vėl darbavosi. Įkišęs du centimetrus!

- Marlonai!

- *Yes, darling.*

- Įkišk *kaip dera*. Giliau. Visą.

- Tada aš nepajėgsiu ilgai.

- Nesvarbu, - ištariau maldaujamu balsu.

- *Svarbu,* - sudejavo jis, - tau turi būti *gera kuo ilgiau*. Pasiklausyk tos istorijos tęsinio. Gladiatorius su milžinišku stačiu galu...

- Ar tu negalėtumei *paprastai*...

- Paskui, *darling*. Ne *dabar*, erekcija...

- Marlonai, tai nepatiktų nė vienai moteriai.

- Taip? - Jis sustingo. - *Tu* pajausi. Juk *aš* lytinių santykių žinovas. Prisipažink, tau gera!

Aš esu nuovoki meilužė, tačiau kai tau antrasis pavasaris, žinai, kada moterys pagaliau turi *prasižioti* lovoje!

- *Ne,* - pareiškiau kietai, - man *negera!*

- Ką? - suriko Marlonas. - Pakartok.

- *Negera.* Šitas tavo dviejų centimetrų spektaklis siaubingai nemalonus, aš neapkenčiu kvailo išsidirbinėjimo lovoje, arba pamylėsi mane *paprastai,* kaip dera, arba atstosi ir duosi man ramybę!

Marlonas atsitraukė nuo manęs, šoko iš lovos ir ko nenugriuvo nuo pakylos.

- Nepasiliksiu čia ilgiau nė akimirkos, - suriko pasipiktinęs. - Eisiu viešbutin!

Nutapsėjo į vonią, kuo skubiausiai apsirengė.

- Kur mano kelioninis krepšys?

- Virtuvėje, - atsakiau ramiai, - sėskis šalia manęs, pasikalbėsime.

- Ne! - suklykė Marlonas. - Mudu *nesikalbėsime!* Tu man išplėšei širdį. Ką dar kalbėti? Nesileisiu taip stumdomas. Turiu *milijonus svarų* investicijų. Mi-li-jo-nus! Tu kaip mano *motina.* Tai irgi niekaip neįtiksi. Galiu iš kailio išsinerti, *visąlaik blogai!* Tu pats didžiausias nusivylimas. Nebenoriu tavęs matyti!

Lyg vejamas jis išdūmė per koridorių į prieškambarį, atsirakino duris ir taip jas užtrenkė, kad net sudrebėjo sienos.

Good bye, Doktor Macdonald.

Galų gale viena!

Atsikėliau, nuogut nuogučiukė, pasistiepiau, iškėliau rankas ir palaimingai pasirąžiau. Paskui penkias minutes pastovėjau ant galvos.

Aaaak, kaip tai atpalaiduoja!

Mano iškankintas kūnas priplūdo naujų jėgų, pajutau, kaip sustangrėjo veido oda, kaip atsigavo raumenys, atsidėkodami palaiminga savijauta.

Palaima gydant, gydymas palaima – toks ajurvedos pagrindas.

O netrukus pasijusiu dar geriau prašmatnioje veidrodinėje savo vonioje, bet pirma paskambinsiu Mijai. Ji irgi liko per Velykas Paryžiuje, su Ingmaru, ketvirtu savo vyru švedu, nes priešingai negu aš, ištisai tuokiasi. Mažylė Mija mano stilistė, kaip jau minėjau, ji ieško drabužių filmų aktoriams ir visuomet įtinka mano skoniui. Atiduoda man visa, ką turi geriausio! Ji niekada nepamirš, kad išgydžiau ją beriančius spuogus!

Surinkau jos numerį, Mija iškart atsiliepė.

– Maudaisi laimėje? – paklausė ji skambiai kaip visada.

– Viskas baigta. Jis nepakenčiamas lovoje.

– Juk paprastai visus suvaldai.

– Jis ką tik išbildėjo pro duris!

– Nuostabu. Klok nedelsdama.

– Ar gali kalbėti? Ingmaro nėra namie?

Mija atsiduso.

– Jis namie! Bet vakar atėjo Arvė. Prisiplempė iki žemės graibymo! Tebetyso apsvaigęs. Tikrai drybsos

iki vienuolikos. Ar vakare ateisi pas mus? Švediška Velykų puota. Bus Lenis Vulfas. Naujasis *Krokodilus Robustus* prodiuseris ir penki šeši draugai. Dar mano motinai reikėtų ko nors nuo raukšlių!

- Jų mažiau?

- Akivaizdžiai. Bet dar per daug.

Mat Mijos motina pati prisidarė raukšlių. Gėrė tik energetinį vandenį, kaip dabar madinga, kurį brangiai sumokėjusi įsivedė į virtuvę ir vonią. Dėl to ėmė kamuoti nuolatinis troškulys, inkstų skausmai, raukšlėjosi oda. Visi augalai kaipmat nuvysta, nes toks vanduo nenumalšina troškulio, ilgainiui išsekina.

- Okei. Atsinešiu borakso. Birželį raukšlių neliks nė žymės.

Mijos motina mano serialo LINKSMAS KLIMAKSAS veikėja. Manė, kad *klimaksas* jai pakenkė. Jai net nedingtelėjo, kad kenkia vanduo.

Taip, gyveni ir mokaisi. Palaimingai išsimaudžiau, gaubiama snapučių kvapo, vėl atsiguliau ir nuostabiai pramiegojau iki antros valandos, tada... mane pažadino telefonas!

- Čia aš, - virpančiu balsu tarė Marlonas.

- Kur tu?

- *Westminster* viešbutyje. Savo kambariuose. Turiu tau paaiškinti.

- Kalbėk.

- Vis dėlto noriu, kad mudu susituoktume. Aš pateiksiu tau pasiūlymą, kad būtum patenkinta. - Tylėjau. - Aš pamiršau skrybėlę.

- Galiu nusiųsti.

- Tu nežinai mano adreso. Norėčiau pasiimti.

- Kada?

- Trečią valandą.

Lygiai trečią pasigirdo durų skambutis.

Atidariau apsirengusi savo margu japonišku kimono, basa, už kiekvienos ausies užsilašinusi rožių aliejaus.

- Gardžiai kvepi, - tarė Marlonas nežiūrėdamas į mane.

Jis stovėjo laiptų aikštelėje, šalia į sieną buvo atremtas didelis ritinys, atrodąs kaip kilimas. Marlonas užsimetė tą ritinį ant peties ir įėjo.

- Kas čia? - paklausiau nepatikliai.

- Dovana švenčių proga. Tau.

Jis nusispyrė batus, įėjo į svetainę ir išvyniojęs paguldė kilimą priešais židinį.

Nuostabu! Tokį gražumą paskutinįkart buvau mačiusi vieno kliento pilyje, prie Luaros. Tikras senovinis turkiškas kilimas to dieviško raudonumo, nuo kurio iškart padvelkia laime. Ir minkštučiukas. Užlipus basa bemaž įsmengi.

Bet iš kur jį gavo? Velykų sekmadienį?

- Tinka, - linksmai šūktelėjo Marlonas.

- Iš kur jis? Šiandien viskas uždaryta.

- Iš mano viešbučio apartamentų. Įkalbėjau direktorių parduoti.

- Už didžiulius pinigus.

- Juk sakei, kad tik senovinis turkiškas, taip... o jis toks. Niekuomet anksčiau jo nepastebėjau, derėjausi kaip turguje, dabar jis tavo.

- Koks gražus! - Atsisėdau ir perbraukiau ranka per švelnią vilną. - Čia dar natūralūs augaliniai dažai. Gražesnio raudonumo iš viso nebūna... kiek sumokėjai?

- Pakankamai, - pasakė Marlonas, - bet pinigai neišmesti į balą, tai indėlis. Noriu, kad džiaugtumeisi. - Jis atsiklaupė priešais. - Mimi! - Ilgai žiūrėjo į mane meiliu ir ryžtingu žvilgsniu. - Eime į lovą.

- Dabar?

- Tuojau pat.

- Kada išskrendi?

- Pusė dešimtos.

- Man visa apačia skauda.

- Man irgi. Bet *turiu* tave apsikabinti, *please*.

Jis padėjo man atsistoti, pakėlė ant rankų, nunešė į miegamąjį ir atsargiai paguldė ant lovos.

- Manau, kad dabar jau žinau, ko tu nori, - pradėjo mane bučiuoti, švelniai, meiliai, staiga lyg visai kitas žmogus. Kitas vyras. Šiurkštumo, vulgarumo, valdingumo, skubrumo kaip nebūta.

Ir įvyko stebuklas.

Nors man trupučiuką skaudėjo jautriausią kūno vietą, staiga karštai jo įsigeidžiau, taip, pirmąkart per šias Velykas visiškai atsipalaidavau, atsivėriau, pasirengiau, ir, kai Marlonas įsismelkė į mane, iš pradžių truputį suskaudo, o paskui panirau į palaimą, niekuomet šito nebūčiau tikėjusis.

Marlonas įkišo labai giliai, be jokio skubraus badymo, be kvailų tauškalų, jis nieko nekalbėjo, mylėjo mane ilgai, ištvermingai, *tolygiai*, jausmingai, ir

aš pamaniau: *pagaliau*, dabar tai truks tiek laiko, kiek norėsiu. Jeigu jis dar ims mane glamonėti, sukalbėsiu savo mantrą, kuri *tučtuojau* sužadina man orgazmą (kokia ji, atskleisiu vėliau), tada pajausiu švytinčią akinamą palaimą, sidabrišką, mirguliuojančią, ji tęsis sekundę.

Marlonas manęs *neglamonėjo*.

Bet aš pasitenkinau ir tuo, ką darė. Gera pradžia, galvojau, reikia jam atsilyginti.

Ėmiau vaitoti kaip prastame filme, spardytis, suspaudžiau tenai, apačioje, raumenis, surikau:

- Taip! Taip! *Taaaip!*

Ir Marlonas balsiai sustugęs kaipmat nuleido.

- *Oh, darling*, - tarė paskui, - dabar viskas gerai. Dabar žinau, ką tu mėgsti. Juk elgiausi tinkamai, taip?

Beveik! Taip pamaniau. Jis *beveik* žino, kaip reikia elgtis. Bet mudu susidorosime. Mudu neišsiskiriame. Tik dabar viskas prasideda.

Paskui atsikimšome paskutinį šampano butelį ir susiglaudę išgėrėme jį mano prašmatnioje lovoje kurdami planus.

- Ryt pasimatysiu su savo leidėju Andoroje. Tada skrendu į Londoną pasiimti iš klubo laiškų. Pietauju su laikraščio leidėju, gyvensiu *Savoy* viešbuty. Paskui trumpam nuskrendu į Havajus, tada grįžtu namo, į kaimą, ir tenai tavęs laukiu. Ar mane aplankysi? Tarkime... po dešimties dienų?

- O ką veiksi Havajuose?

- Organizuosiu kongresą.

- Šitaip toli?

- *Darling,* turi už manęs ištekėti. Ne. Nieko nesakyk. Aš tau viską paaiškinsiu Anglijoje. Iš pradžių pamatysi mano namą ir nuostabų slėnį, mano valdas, ir susipažinsi su Miranda, mano kate, ir su Džeku, Džiliu ir Tomu, mano avinais. Atsiųsiu tau bilietą. Janas pasitiks tave oro uoste ir atveš pas mane.

- Kas tas Janas?

- Škotas. Dirba man.

Marlonas nuėjo į vonią ir greitai apsirengė.

- Ar padovanosi savo nuotrauką? Ir kokį dėvėtą drabužį? Kelnaites. Ne, ne švarias. Iš skalbinių krepšio.

- Kam?

- Užsidėsiu ant veido, kai namie gulėsiu lovoje, ir galvosiu apie tave.

- Kur tu gyveni, Marlonai?

- Paskambinsiu tau iškart, kai tik nuskrisiu.

- Man reikia adreso, jeigu lankysiuosi pas tave.

- Ir gausi, mieloji! Ant šaldytuvo guli tau vokas. Pasiūlymas, jeigu tekėsi už manęs. Smulkmenas aptarsime Anglijoje.

- Iškviesiu taksi.

- Mane parveš.

- Kas?

- Tarnybinis limuzinas. Jis jau stovi apačioje.

Aš atsikėliau, mudu apsikabinome.

- Okei, *darling*. Vėl bus bjauru be tavęs. - Ilgai bučiavomės. - *I love you. I need you*... tai *rimta!* Visą gyvenimą laukiau tokios moters kaip tu.

Mojau jam iš terasos, lydėdama akimis prabangų juodą automobilį, kol tas įsuko į De la Burdonė prospektą ir išnyko.

Lijo. Net nepastebėjau, kada pasikeitė oras. Greit nuėjau į virtuvę, atsisėdau po savo numylėta palme ir atplėšiau voką.

Kas čia?

Marlonas buvo užrašęs sumą.

Stebeilijau tą skaičių, ir lapukas iškrito iš rankos. Jis nejuokauja?

Milijonas *svarų?*

Jeigu rimtai, tada santuokos prasmė visiškai kitokia. Ir mano serialas apie linksmą klimaksą. Galėčiau pati jį finansuoti. Iškart!

Atsistojau, iš miegamojo atsinešiau sidabrinį kibirėlį su šampano likučiais, prisipyliau taurę, atsistojau priešais veidrodį ir pati su savimi susidaužiau.

MILIJONAS SVARŲ! Didžiulis turtas!

Ir gaunu jį veltui. Ne dvidešimtmetė. Būdama *penkiasdešimt penkerių!*

Taip, mielieji, kam dar reikia Holivudo?

Tik ne man!

Mano gyvenimas įdomesnis už bet kokį filmą.

Apdujusi iš džiaugsmo ir laimės apsivilkau raudona aksomine suknele, apsiaviau auksiniais bateliais, užsimoviau gražiausią žiedą su stambiu rubinu ir išvažiavau pas Miją ir mielą, mėgstantį pagerti švedą Velykų vakarienės.

Bet daugiau apie visa tai – gerokai vėliau!

Trečias skyrius

Prieš skrisdama į Angliją perskaičiau Marlono knygas.

Jis norėjo išgirsti mano nuomonę.

Su malonumu padariau jam šią paslaugą.

Pirmiausia knygą apie motinos meilę. Apie ją žinojau dar Romoje.

Paskui apie vyrus moteriškais drabužiais. Nežinomą.

Labai nepatikliai ją atsiverčiau, tačiau darbas buvo geras, su statistika ir lentelėmis, nuopuolio pavyzdžiais, be didelės propagandos. Marlonas buvo ją parašęs prieš dvejus metus. Tikrai mokslinė knyga.

Tačiau pabaigos žodis! Vis labiau iš kaktos virstančiomis akimis perskaičiau štai tokias eilutes:

„Kiekvienam vyrui, mėgstančiam moteriškus drabužius, linkiu turėti tokią ištikimą gyvenimo draugę kaip maniškė. Ji pataria man perkant, suvarsto korsetą, žavisi mano auskarais, perukais, skaistalais ir lūpų dažais. Todėl šią knygą skiriu Doli Makintoš".

Išblyškau. Marlonas su korsetu? Su peruku? Išsitepęs skaistalais ir lūpų dažais? Negali būti! Skaičiau ir skaičiau tas eilutes, paskui nuleidau knygą žemyn. Tas žmogus melavo kaip pasamdytas! Paryžiuje jį

paklausiau, vos išvydusi nuskustą kūną, ar buvo kada nors persirengęs moterimi. „Ne! - atsakė. - *Niekuomet!*" Bet kai prispyriau, pasidavė. „Vieną kartelį, - prisipažino, - *vienintelį* kartą, iš įdomumo. Juk gydytojui privalu žinoti, kodėl ligoniai šituo taip mėgaujasi". Tik, čia proto balsas, ar jis būtų paskyręs knygą savo ištikimajai gyvenimo draugei, jeigu tik *vienintelį* kartą būtų suvarsčiusi jam tą prakeiktą korsetą? Vargu!

- Ar perskaitei mano knygas? - ramiai paklausė Marlonas vakare prieš išskrisdamas. - Patiko?

- Įdomios, - atsakiau vangiai.

- Gerai.

- Tik pabaigos žodis, atvirai pasakysiu, mane sukrėtė!

- Aš suklydau, - pertraukė mane Marlonas. - Nereikėjo šios knygos paskirti Doli. Ar... tau nepatinka kas kita?

- Taip.

- Kas?

- Iš tiesų tu pats turėtum žinoti, - pasakiau trumpai ir pamaniau: „Jeigu jis dabar pasakys ką nors ne taip, viskas baigta! Tada į Angliją neskrisiu, liksiu Paryžiuje".

Marlonas kostelėjo.

- Mimi, aš puikiai žinau, ką tu manai. Labai prašau atidžiai išklausyti. Žmonės kuria atomines bombas, cheminį ginklą. Nuodija planetą. Nukankina milijonus gyvūnų, žudo vieni kitus, tai tikrai tragiška. Anokia tragedija, jeigu vyriškiui malonu pasimatuoti moteriškus drabužius.

- Tik malonu?

- Žinoma. O kam daugiau?

- Tikrai?

- Be to, tai geriausi vaistai nuo streso. Nors niekas to nežino.

- Tau būna tiek streso?

Marloną suėmė kosulys.

- Tu juokauji? Psichiatras dūsta nuo streso. Neprisimenu nė dienos be streso. Koks nors idiotas be paliovos skundžiasi, nuolat grasina koks nors advokatas, mane kankina vos ne iki kraujų. Gal man pačiam patrakti? Visus iššaudyti?

- Ne.

- Tad užsisegi liemenėlę, ant jos apsivelki baltą nėrinių suknią, apsimauni šilkines kojines su kojaraiščiais, apsikarstai papuošalais, pasidažai lūpas ir tampi moterimi. - Marlonas vėl užsikosėjo: - Pardon, kažkas įstrigo gerklėje, taigi... apie ką čia mes? Visi ieško daktaro Makdonaldo, bet jo *nebėra!* Tu tampi ponia Flim ir smagiai lakuojiesi nagus... ar žinai, kas nutinka tada? Kraujospūdis nukrinta, migrena praeina, tau nebegresia širdies smūgis. Tai geriausi raminamieji. Aš išmėginau.

- Dažnai?

- Kada ne kada.

- Ne, sakyk atvirai. Kaip dažnai tu persirenginėji? Moterimi?

- Gal kartą per mėnesį.

- Vis dėlto dažnokai.

– Mimi, juk būčiau galėjęs išplėšti iš knygos tą pabaigos žodį! Bet *to* nepadariau. Noriu, kad apie mane žinotum viską. Ar turiu meluoti? Tau labiau patiktų?

– Ne. Ačiū, kad esi sąžiningas.

– Šią knygą parašiau prieš dvejus metus. Tai *praeitis*. Toks buvo *senasis* gyvenimas. O *naujasis* esi tu! Man nebereikia jokių kostiumėlių, jokių suknelių, perukai visi sudėti, nebėra nei batų, nei rankinių. Tu atvažiuosi į visiškai paprastus namus. Į viengungio, besidžiaugiančio savo nuotaka, namus.

– Tu avėjai moteriškais batais?

– Prie drabužių. Gražiau.

– Juk ne su kulniukais.

– Su. Aukštakulniais bateliais.

– Argi tokių būna? Tavo dydžio?

– Nors vežimu vežk. Londone.

– Argi tu moki vaikščioti? Su aukštakulniais?

– Išmokau. Mimi! Šimtąjį sykį kartoju: tai *passe!* Apskritai *neteisybė*. Trumpas mano gyvenimo skirsnis. Pamišimas. Prisipažįstu. Bet visiškai nereikšmingas!

– Mat kaip.

– Žinai, tu apsidžiaugsi: man vėl atauga plaukai.

– Ar kasdien skutaisi? Krūtinę?

– Vasarą. Gražiau atrodo, kai drabužiai su iškirptėmis.

– Bet tavo krūtinė plokščia.

– Speciali liemenėlė, – mėgaudamasis pareiškė Marlonas.

– Ir ji padeda? *Vyrui?*

- Geriau negu silikonas. Liemenėlė. Ryškiaspalvė trumpa suknutė ir perukas ilgais geltonais plaukais, tu tampi seksbomba, visi vyrai švilpia pavymui... kas daugiau?

- Nieko. Viskas aišku.

„Net pernelyg!" - pamaniau ir padėjau ragelį.

Paryžiuje jis sakė, kad tai buvo vienintelis kartas.

Dabar prisipažino, kad kartas per mėnesį.

O iš knygos aišku, jog taip buvo visąlaik, tereikia pasižiūrėti į tuos daugybę perukų, aukštakulnių batelių, suknelių ir kostiumėlių, kuriuos dabar išmeta... trumpai drūtai:

Daktaras Makdonaldas transvestitas!

Kol kas vis kračiausi šio žodžio, nes aš nenoriu transvestito, manau, vargu ar galėsiu su tokiu apsiprasti.

Marlonas kaip moteris, dvimetrinis griaumedis, plačiapetis, kumpanosis! Pirmiausia reikia sukurti tokią suknelę, kuri paverstų jį seksbomba. Juk jis ne trapus japonas švelniu veidu ir lygiais plaukais. Jam reikia peruko, tonos dažų, dirbtinių blakstienų! Didžiulė dramblota žiežula, apsikarsčiusi baltais nėriniais, tipena aukštakulniais šešiasdešimto dydžio batais... GANA!

Kad tik neįsivaizduočiau.

Antraip niekuomet nebegalėsiu su juo mylėtis.

Prašyčiau pasakyti - kas gali švilpti jam įkandin? Tik jau joks normalus vyras nešvilps. Juo labiau moteris. Telieka iškrypėliai jo ligoniai... *Mon Dieu*, atsiveria bedugnė.

Atvirai prisipažinsiu: jeigu man būtų buvę trisdešimt ar keturiasdešimt metų, būčiau likusi Paryžiuje. Mat tada dar ieškai vyro visam gyvenimui, su kuriuo gali turėti vaikų ir kurti ateitį.

Antrajame pavasaryje šito nebeieškai. Laimė!

Tu jau *gyveni* ateityje. Ir gali sau leisti ką nors beprotiška - kada ne kada! Kol ateis didžioji meilė. Mat dar būna ir tokia, kaip įrodė mano motina. Ir juo vėliau, juo labiau ja mėgaujiesi.

Tad pasiryžau kelionei į Angliją vien iš veiklumo, pasikliaudama širdį gaivinančiu šūkiu:

JEIGU NE DABAR - TAI KADA?

Marlonas atsiuntė bilietą, penktadieniui, gegužės 5-ajai, atgal turėjau skristi birželio pradžioje.

Turėjau paviešėti mėnesį, kad pamatyčiau, ar galiu priprasti prie gyvenimo su juo. Jeigu taip, jis ketino mane vesti, perrašyti man milijoną svarų, jei nesiskirčiau su juo dešimt metų ir būčiau visiškai ištikima.

O kadangi viskas buvo kaip kine ir iš esmės tikra beprotybė, aš perskridau per kanalą.

Jo adreso vis dar nežinojau.

Skridau ne į Londoną, o į Bristolį.

Iš nuostabiausios Paryžiaus saulės į įkyriai drengiantį lietų, Anglijos simbolį.

Kai nusileidome, pylė kaip iš kibiro.

Lėktuvėlis nebuvo didelis. Vos šešetas keleivių, penki ponai ir aš. Vyrus pasitiko žmonos. O manęs laukė drimba plikis, apvaliaveidis, mėlynakis boksininko nosimi. Jam net ir ausys buvo gerokai sukne-

žintos. Nesiskutęs, apžėlęs geltonais šeriais. Apsirengęs pilka eilute, dar su liemene! Ir po pažasčia laikė raudoną skėtį.

– Aš Janas, – žengtelėjo artyn. – Mane atsiuntė daktaras.

Jis paėmė mano kelioninį krepšį, slapčiomis apžiūrinėdamas, ir iš jo žvilgsnio supratau, kad tokios elegantiškos ponios kaip aš niekuomet nebuvo matęs.

Ne tik jis.

Be jokios apsimestinės gėdos prisipažinsiu, kad atrodžiau įspūdingiausiai visame oro uoste, man linksmai šypsojo tiek policininkai, tiek muitininkai, atidarinėjo duris, net lėktuvo vadas atsisveikindamas mirktelėjo ir nusilenkė.

Buvau ypač išsigašinusi, nes tuo tarpu jau žinojau, kad Marlonui patinka įmantrumas. Pagal šūkį: silpni žmonės laikosi mados, stiprūs ją kuria, o jei *tikrai* esi išskirtinis, *visi* atsisuka.

Todėl vilkėjau savo nuostabiu aksominiu paltu, mažylės Mijos dovana, padėka už jos odos išgydymą.

Tas paltas vyno raudonumo, siuvinėtas auksu, lengvas kaip pūkas, apgulęs figūrą, stačia apykakle ir pūstomis kaip Renesanso epochoje rankovėmis.

Juodi aukštakulniai aulinukai, priderinti prie palto, o po juo – raudona aksominė suknelė gilia iškirpte.

Turiu dešimt raudonų aksominių suknelių (ir tris baltas), keliaudama niekaip kitaip nesirengiu, mat jos lengvos ir nesiglamžo, mano kelioniniame krepšyje sudėtos dar keturios.

Kad ir kaip ten būtų, mane palaikė garsenybe, nes karštakraujis tamsiaodis indas pripuolė atkišęs užrašų knygelę ir auksinį rašiklį.

- *Excuse me*, madam, prašau pasirašyti.

- Mielai, - tariau ir nusišypsojau jam.

Bet tarp mudviejų įsispraudė Janas.

- Ledi čia atvyko asmeniškai, - pasakė tylutėliai, bet taip grėsmingai, kad man nugarą nukrėtė šaltis.

Tas pats, matyt, nutiko ir indui, nes jis kaipmat atsiprašė, rydamas mane akimis, ir smuko į barą.

- Koks įžūlumas, - pasakė Janas, ir mudu patraukėme durų link, - pastovėkite čia, madam, aš atvarysiu vežėčias.

- Kokias vežėčias?

Janas nusijuokė, jo burna buvo pilna smailių dantų.

- Važiuoklę. Tuoj grįšiu.

Toji važiuoklė buvo prašmatnus senas jaguaras, juodas, išmuštu raudona oda vidum, netrukus mudu nėrėme į lietų ir nudūmėme Bato pusėn.

Batą žinojau.

Čia lankiausi su Bebė, prieš važiuojant į Romą. Čia mudu praleidome švelnias naktis rinktiniame viešbutuke, kur seniai seniai kitados buvo pastorija.

Gyvenome apartamentuose, su atvira vonia, taigi be jokių sienų, vonia kambario viduryje ant liūto letenų, aplinkui kilimai ir pagalvėlės, su vaizdu tiesiai į parką, į du didžiulius kedrus, mano mėgstamiausius medžius.

O Dieve, Bebė. Dabar aš ir vėl čia, keistas daiktas, Anglija juk labai didelė. Kaip tik čia gyvena Marlonas, netoli nuo Bato, pilno prisiminimų miesto.

- Kur mes važiuojame?

- Į centrą.

Nieko nesupratau.

Marlonas juk gyvena kaime, jam priklauso visas slėnis... bet Janas vikriai nardė tarp automobilių, įsuko į ramią alėją ir sustojo prie balto namo.

- Jau atvažiavome.

- Kur?

- Į daktaro priimamąjį, madam. Daktaras jau laukia.

Tebelijo. Janas palaikė virš manęs raudonąjį skėtį, užnešė krepšį per šešetą laiptelių prie žaliai lakuotų vartų, kurie lyg patys savaime atsidarė.

Ooo, labai gražu. Atsivėrė šviesus koridorius, dešinė siena veidrodinė, viduryje didžiulis rašomasis stalas, ant jo auksinis drakonas, šuns didumo.

- Čia sėdžiu aš, - pasakė Janas ir parodė į drakoną, - jei nenoriu, niekas negali praeiti.

Veidrodinėje sienoje atsidarė durys.

Išėjo grakšti moteris, apsimovusi ilgomis juodomis blizgančio audinio kelnėmis, su juoda palaidine, ant kurios auksiniais karoliukais buvo išsiuvinėtas žodis DRAGON.

Jos plaukai buvo blyškiai geltoni, sukelti ir netvarkingai pašiaušti, kaklas dailus ir liaunas, o undinių pavidalo auskarai siekė pečius. Ji pasveikino mane linksmai, netgi *perdėtai* linksmai.

- *I am Kathy,* - pratrūko ji. - Jūs atrodote daug jaunesnė negu nuotraukoje, man taip *knietėjo* jus pamatyti, taip, taip, Paryžius... Marlonas jau baigė. Galite užlipti į viršų.

Jau buvau palypėjusi pusę laiptų, kai sutikau keistą būtybę, aukštą, liesą, gaubiamą gvazdikų kvapo, itin trumpa balta suknia, su itin ilgais aulais, net virš kelių, baltais lakiniais batais, o ant juodų kaip varno sparnas garbanų pūpsojo balta skrybėliukė, kurios šydas žaismingai dengė akis ir nosį.

Bet į akis krito iškart: tai ne moteris. Tai vyras. O šydas jį vargino, nes buvo nuleidęs galvą, atsargiai lipo nuo laiptelio ant laiptelio ir pastebėjo mane tik tada, kai atsidūriau tiesiai jam prieš nosį.

Ryškiai dažytos jo lūpos iš baimės atvipo.

- *My God!* - suklykė jis, žaibiškai apsisuko ir didžiuliais šuoliais vėl užlėkė laiptais aukštyn. Paskui pasileido per koridorių, trinktelėjo durys. Tyla!

Stovėjau lyg perkūno trenkta. Aš raupsuota? Ar dar kas nors?

Tada laiptų aikštelėje pasirodė Marlonas.

- *Darling! Pagaliau!* Eikš greičiau.

Buvau pamiršusi, koks jis aukštas. Kaip spalvingai apsirengęs: raudonos kelnės, margas dryžuotas megztinis (po juo žydri marškiniai), žvejiška, jau mano matyta striukė. Užbėgau paskutinius laiptelius ir prigludau jam prie krūtinės.

Marlonas taip mane suspaudė, jog maniau tuoj sulūšianti. Paskui apipylė bučiniais mano kaktą, skruostus, lūpas.

- Pagaliau, mieloji. Eikš į kabinetą!

Susiglaudę perėjome per koridorių, kur buvo išnykusi keistoji panelė.

- Peliuk Miki! - Marlonas pabeldė į duris. - Pavojaus nebėr. Kelias laisvas! Trata ta! Linkėjimai Bobetei.

- Kas jis? - sušnibždėjau.

- Ligonis.

- Klaikiai bijąs moterų?

- Ne. Tik prasilenkimas ant laiptų atneša velnionišką nelaimę.

- Ką?

- Jei nori nulipti žemyn, o kas nors lipa aukštyn, *turi palaukti,* kol jis *užlips.*

- Kodėl?

- Suklupsi ir nusisuksi sprandą, įvažiuosi automobiliu į griovį, nuskęsi vonioje... taip... mudu atėjome. Prašau į vidų, princese nepaprastu paltu. Sveika atvykusi!

Mudu stovėjome kampiniame kambaryje, didžiuliame, šviesiame, stalas senovinis, priešais jį odinis žalias krėslas, sofa su kilimu ir atlošu sprandui, stovimas pultas, knygos iki pat lubų, o auksiniuose rėmuose - Zigmundo Froido portretas, jo priimamajame Vienoje.

Iš sieninės spintos Marlonas išėmė dvi taureles ir viskio butelį.

- Tau patinka?

- Labai gražu. Ar visi tavo ligoniai tokie nervingi?

- Dauguma kur kas baisesni. - Marlonas susidaužė su manimi. - Išgersime į tavo ir mano sveikatą, kad būtum pas mane laiminga.

Gurkštelėjau iš taurelės. Nuo anos šampano orgijos nebebuvau gėrusi nė lašo alkoholio, lėktuve nieko nevalgiusi, viskis iškart trenkė į galvą.

- Papasakok man apie Peliuką Mikį.

- Sunkus ligonis. - Marlonas išlenkė taurelę vienu mauku. - Labai garsus dainininkas, paskui pernelyg piktnaudžiavo narkotikais, nebegalėjo įsiminti tekstų, žlugdė koncertus, rengėjai reikalavo didžiulių sumų, nervų priepuoliai...

- Iš ko jis gyvena?

- Žmona išlaiko. Bankų direktorių terapija. Savo viloje. Palėpėje.

- Ji gydytoja?

Marlonas nusijuokė.

- Ne! Griežtojo režimo kamera. Karšia jiems užpakalius. Peliukas Mikis išvaromas vaikščioti. Tai jam peilis. Todėl ir apsirengęs suknele. Nebenori būti vyru.

- Vargšas.

- Bet pinigais naudojasi. Bobetė pamažėle turtėja. Dabar ji perkasi namą, tik kad jam krinka nervai. Padedu jam atprasti nuo narkotikų, kad vėl galėtų dainuoti.

- Jis tau moka?

- Moka Bobetė. - Marlonas padėjo taurelę.

- Jis visąlaik šitaip rengiasi?

- Visąlaik. Leisk į tave pasižiūrėti, mieloji, vis jaunėji. O paltas... pats mielai tokį įsigyčiau. Kas po juo? - Skubiai atsagstė: - Oooo, iškirptė!

Jo rankos iškart atsirado man ant krūtinės, palindo po raudonu aksomu.

- Mmm, kaip geera, kokia lygi tavo oda, tokia švelni, dar niekados... - Jis pakėlė mane ir paguldė ant sofos.

Tada nusiplėšė savo žvejišką striukę, kuri sunkiai tarytum švininė dunkstelėjo ant kilimo, atknojo man suknelę, įkišo į tarpkojį savo erelišką nosį ir įniko karštligiškai ja baksnoti.

- *Ai!* - Aš įsivaizdavau romantiškesnį pasisveikinimą.

- *Sorry!* - Marlonas pakėlė galvą, paėmė mano ranką, uždėjo ją ant savo kieto galo - taip, tiksliai - ir išsiviepė: - Jis *budrus* nuo pat *ankstaus ryto!* Vos pagalvoju apie tave - pasistoja! Dar *niekuomet* taip nebuvo. Su *jokia* moterimi. - Jis balsiai suvaitojo: - Pypukas nori pas tave...

- Pala! *Liaukis!* Užrakink duris!

- Pamiršk tas duris, - sušvokštė Marlonas. - Tegu lieka atdaros. *Ginkis, draskykis, kandžiok mane, klyk!* Noriu, kad mus girdėtų visi, Janas, Kati, praeiviai, aš paskelbsiu laikraštyje: Mimi ir Marlonas įsimylėję ir daro tai *dieną naktį,* rėk pagaliau! *Balsiai!*

Šito jau per daug.

Išsipustęs Peliukas Mikis ir bankų direktoriai pastogėje man buvo išvaikę bet kokius geismus, o dar tos kvailos kalbos!

Kai Marlonas juosėsi kelnių diržą, o tam panaudojo abi rankas, vikriai nušokau nuo sofos, užtrenkiau duris ir nugrimzdau į krėslą šalia rašomojo stalo.

Marlonas apstulbo, be žado įsistebeilijo į mane.

- Ką tai reiškia? - paklausė galop.

Lėtai užsimečiau vieną koją ant kitos.

- Nenoriu, kad visi mus girdėtų.

- Ką? - sušuko nustebęs Marlonas.

- Taip pat nenoriu draskytis ir rėkti, man toks elgesys itin kvailas.

- Kodėl?

- Aš nenoriu.

- Taip?

- *Taip!* Pasaulis pilnas priešų, man nereikia priešo lovoje.

Marlonas įsižeidęs atsisėdo ant sofos, pasirėmė galvą ranka.

- Su tavimi nelengva, - pasiskundė jis. - Visą dieną mane supa pamišėliai, o kai noriu atsipalaiduoti, nepadedi. Jeigu žinotum, ko aš prisiklausau, būtum malonesnė.

- Ko tu prisiklausai?

Marlonas sunkiai atsiduso.

- Vis to paties, man jau per gerklę lenda.

- Ko? Pavyzdžiui?

- Vis tos pačios senos giesmės.

- Kokia *ta* sena giesmė? Aš nežinau.

- Aš nekenčiu savo *motinos*. Nekenčiu *savęs!* Aš nusižudysiu.

- Taip jie sako?

Marlonas piktai linktelėjo galvą.

- O tu ką atsakai?

- Atsakau: pirmyn!

- Ir paklausi: geriausiai peiliu? Ar verčiau nuodais? O gal stryktelėk laukan pro langą?

Marlonas susijuokė:

- Ačiū Dievui, supranti humorą. Ne, aš mikliai išvaikau jiems depresijas, įkvepiu laimės pojūtį, drą-

sos gyventi, mylėti sutuoktinį. Dabar atgaivintų gašli vaizdajuostė...

- Verčiau nereikia.

- *Please, please, please!* Visai nekalta. Dėl manęs, - viltingai pasakė Marlonas. - Turiu mielą rinkinį. Esi mačiusi BIG BLUE SANTA?

- Jei turėsiu žiūrėti ką nors tokio, man išgaruos bet koks noras.

- Ji kaipmat tave sujaudins.

- Taip kalbi *tu?* Psichiatras? Juk visi žino!

- Ką?

- Moterys *šlykštisi* pornografija!

- Okei, okei, *gerai* jau, - nusivylęs sušuko Marlonas ir vėl susmuko ant sofos.

Atsistojau.

- Apsirenk. Man šalta. Čia būti nebenoriu.

Pasilenkiau ir pakėlusi atkišau jam žvejišką striukę.

Bet kas čia?

Striukė buvo tokia sunki, kad nusvarino man ranką. Ji tikrai svėrė daugiau negu dešimt kilogramų, visa vien kišenės, užtrauktukai, sagos...

- Kodėl striukė tokia sunki?

Marlonas kaipmat pašoko.

- Duokšen! Man jos reikia, kad išgyvenčiau.

- Kad išgyventum?

- Bėdos prispirtas! Žiūrėk: suklastotas pasas, suklastotas vairuotojo pažymėjimas, kredito kortelės, atsarginis kompiuteris, diskeliai, baterijos, atsarginis telefonas, žibintuvėlis, replės, seifo raktas, lituoklis. Atsargos.

Jis nusijuosė diržą, atsegė užtrauktuką vidinėje jo pusėje, ir pasirodė galybė smulkiai sulankstytų banknotų.

- Kiek čia jų? - sušukau nesusigaudydama.

- Penki tūkstančiai svarų.

- Visąlaik tiek nešiojiesi?

- Visąlaik.

- Kodėl?

- Kad bet kada galėčiau pabėgti.

- Nuo ko?

- Nuo bet kokio bepročio, kuris pasikėsins į mano gyvybę.

Marlonas vėl apsijuosė diržą ir apsivilko ta nepakeliama striuke.

- Kas kėsinasi į tavo gyvybę?

- Vienos ligonės vyras pateikė man dviejų milijonų svarų ieškinį.

- Kaip? Kodėl?

- Ji išsiskyrė su juo, - piktai pasakė Marlonas, - jis tvirtino, kad aš kaltas.

- Tau paskirtas *dviejų milijonų svarų* ieškinys?

- Jau nebe. Jis vos neužmušė jos virtuvėje, bet ji gynėsi, šartrezo buteliu, pilnu, sunkiu buteliu, ir tai jį nuramino.

- Kaip?

- Jį tikriausiai ištiko smūgis.

- Ir jis *neišgyveno?*

- Taip. Jai buvo pripažinta būtinoji gintis, ir aš išsisukau. Bet nuo tada saugausi.

- Logiška.

- Aplinkui tyko bepročiai. Nežinia, kas jiems šaus į galvą. Vienas vos manęs nenušovė. Nuo to laiko pasisamdžiau Janą.

- Vos *nenušovė?* Kodėl?

- Sako, kad paniekinamai kalbėjau apie vieną vištgaidį. Kaip tik aš!

- Ar tikrai kalbėjai?

- Niekada nebūčiau! Papasakojau pokštą, visiškai nekaltą. Bet žmonės tokie jautrūs, tuoj įsižeidžia, tranko duris... pistoletą jis atsinešė rankinėje, rožinėje rankinėje, dailaus darbo... Panašią ir aš turėjau...

- Na, ir?

- Nepataikė. Matai skylę? Sienoje? Turi atsisukti. Tenai. Už rašomojo stalo. Eva Beibi Everest.

- Keistas vardas.

- Šokėjas. Tai jo slapyvardis. Štai ką tau pasakysiu: niekuomet daugiau nebesinešiojau rožinių rankinių.

- Tu jį įskundei policijai?

- Žinoma. Jis sėdi cypėj. Kai išeis, turėsiu vienu priešu daugiau.

- Todėl niekam ir nevalia žinoti, kur tu gyveni?

- Be kita ko.

- Bet juk tavo priimamasis ne paslaptis.

- Jis saugomas. Apačioje budi Janas. Jis karatė ir aikido meistras, bebaimis, paguldo ant menčių stipriausią vyrą, *neginkluotas*. Kati sėdi kontoroje ir stebi pro veidrodines duris. Stebi kiekvieną, kas skambina. Ar matei kamerą? Jeigu už durų pamišėlis, ji neįleidžia. Jeigu ateina laiškas iš teismo, ji pasako, jog esu išvažiavęs... - Jis nužvelgė save. - Tebesto-

vi, – pasakė džiugiai. – Mimi, *darling*, o jeigu braukšt pabraukšt? Pasisveikinimui? Ne? Okei, okei, važiuojam namo.

– Kur namo? – paklausiau įtariai.

– Paslaptis.

– Taigi dar valandų valandas kiūtosime automobilyje?

– Tebūnie staigmena. Tai netoli.

Gatvėje sėdome į kitą automobilį, į aukštą džipą, keturiais varomaisiais ratais, rudą ir neišvaizdų iš išorės, viduje išmuštą balta oda, su televizorium, faksu, kompiuteriu, automatiniu valdymu, su visomis elektronikos naujovėmis.

Gražus automobilis. O pats geriausias dalykas: Marlonas buvo puikus vairuotojas. Vengiąs susidurti su policija. Net kai Batas liko už nugarų ir pasukome į ramų vieškelį, jis važiavo atsargiai.

Staiga supratau, kur vykstame.

Į Kostvoldsą, idilišką vietovę, vieną iš pačių gražiausių Anglijoje.

Ir čia buvau lankiusis, su Bebė, vėl išvydau juos, medaus spalvos namus, dengtus šiaudais, iki pat stogo apkibusius vijoklinėmis rožėmis, kaimus su bažnytėlėmis, gebenėmis apsivijusį viešbutį, elegantišką arbatinę ir antikvarines parduotuves.

Marlonas važiavo vis siauresniais keliais. Galop pasiekėme šunkelį, aplinkui ganėsi vien avys.

– Ar dar toli?

– Netrukus privažiuosime.

Duobėtu keliu aplenkėme kaimą. Pamačiau aludę auksine iškaba: UGNINIS SLIBINAS. Paskui mus apsiautė gamta.

Po dešimties minučių buvome namie.

Lietus liovėsi. Sustojome proskynoje, iš dešinės ir kairės aukšti medžiai, kurių viršūnės viduryje lietėsi. Kelkraštyje vešliai žydį krūmynai, bet namo nė ženklo.

- Palauk čia.

Marlonas išlipo, niro tarp krūmų, atidarė nematomus pinučius, tarytum vedančius į ganyklą. Įvažiavome pro juos, ir atsivėrė žalia idilė.

Išpuoselėta alėja kilo į nuožulnią kalvą. Ant jos stovėjo nedidelis namas lyg iš paveiksluotos knygos.

- Gražu? - Marlonas stebėjo mane iš šalies.

- Žavinga!

Namas buvo akmeninis, dviaukštis, tobulų proporcijų. Dideli langai, gražūs vartai, iki pat stogo vešliai žydinčios glicinijos, aukšti medžiai už jo, rožės priešais, dailiai apkarpytos žalitvorės, viskas kuo puikiausiai išpuoselėta.

- Tu turi sodininką?

- Taip. Jis Tomas. Janą jau pažįsti. Tomas jo brolis. Žiemos sodas pristatytas vėliau, - jis parodė didelę įstiklintą verandą, - visa kita iš aštuonioliktojo amžiaus.

Paryžiuje ne kartą mąsčiau, kaip gyvena milijonierius su tokiais kaip Marlono pomėgiais? Rožinio pliušo apsupty? Ką gi, klydau: namas buvo tuščias. Mažne toks pat tuščias kaip mano butas Paryžiuje.

Kambariai aukšti, su židiniais, bet pirmame stovėjo tik du rudi odiniai krėslai, antrame - vienišas biliardo stalas, trečiame ir ketvirtame, be užuolaidų ir kiliminių dangų, iš viso *nieko* nebuvo!

- Kas čia atsitiko?

- Ji, Doli, išsikraustė su pilnu baldų automobiliu. Pasakiau: imk ką nori. Manęs nebuvo. Buvau Havajuose.

- Ji tau nieko nepaliko?

- Paliko kabinetą, miegamąjį, antrąjį aukštą. Tyčia nieko nepirkau, kartu susitvarkysime.

- Ar šildymas yra?

- Žinoma.

- Gal malonėtum įjungti?

- Tau šalta?

- Paryžiuje buvo vasara. Dvidešimt septyni laipsniai karščio. Čia daugių daugiausia dešimt.

- Okei, okei, okei. Klausau. Netrukus bus šilta. Mimi, *darling*, norėtum puodelio arbatos?

- Ačiū. Ar yra kavos?

- Deja, nėra. Ar mėgsti *Earl Grey* arbatą?

- Mėgstu. Labai.

Susiglaudę nuėjome į virtuvę.

Ji buvo didelė kaip rūmų, stiklinės dvivėrės durys atsidarė į žiemos sodą. Jame pristatyta daug varganų augalų apdulkėjusiais lapais, nudžiūvusiomis viršūnėmis.

- Kas tau tvarko namus?

- Kati, - Marlonas užkaitė vandenį, - vieną kartą per savaitę ji ateina su Ženi ir Pete. Per dieną jos išblizgina visą namą.

- Kodėl ji nelaisto augalų?

- Nemėgsta. Jų pripirko Doli. Jiedvi neapkentė viena kitos. Kai Doli atsikraustė, Kati čia nebekėlė nė kojos. Penkerius metus!

- Vis dėlto būtų galėjusi palaistyti gėles.

- Bet nelaisto.

- Tu ir Kati... Kas nors tarp jūsų buvo?

- Taip.

- Kiek laiko?

- Keturiolika metų.

- Taip *ilgai?*

- Dabar ji gyvena su Tomu... sodininku. Bet dirba man. Visiškai ja pasitikiu. Sėskis, pupuliuk. Nusirenk suknelę. Ne? Vėliau? Gerai. Įsitaisyk patogiai.

Virtuvės viduryje stovėjo didelis stalas dvylikai asmenų, aplink jį aukštos tamsaus medžio kėdės.

Stalą dengė ryškiai geltona klijuotė, išmarginta klaikios rožinės spalvos rožėmis ir niauraus žalumo vynuogėmis.

Nė negalvodama ją nutraukiau. Stalas buvo ąžuolinis.

- Ką *darai?* - pasibaisėjęs suriko Marlonas. - Tučtuojau *užtiesk!*

- Ją pirkai *tu?*

- Ne! Mano motina! - Marlonas tebešaukė. - Ji nori, kad stalas būtų *uždengtas*, antraip ant jo liks *dėmių*. Visada pasižiūri, kai atvyksta!

- Ar tau ši staltiesė patinka?

- Ji *pasibjaurėtina!* Staiga prisiminiau - *prakeikimas!* Turiu ją aplankyti.

- Ką?

- Motiną. Sekmadienį. Ar nori kartu?

- Mielai.

Marlonas iškart nurimo. Atnešė man arbatą, pasiėmė bloknotą ir rašiklį ir nuėjo durų link.

- Man skubiai reikia į vonią. Tada pataisysiu ką nors valgyti.

- Galiu ir aš.

- Taip? - apsidžiaugė Marlonas. - Šaldytuvas kaupinas. Imk ką nori ir įmesk į kepintuvą.

Vos jis išėjo, suskambėjo telefonas.

- Pakelk ragelį, - iš koridoriaus sušuko Marlonas, - manęs nėra, *niekam*. Būsiu *pirmadienį. Priimamajame*.

- Alio? - atsiliepiau smalsiai.

- Duok jį man, - tarė žemas balsas.

- Ko jums reikia?

- Vyro iš namų. Ar nė vieno nėra? Tada pakvieskite Raudonkepuraitę.

- Kas čia kalba?

- Kas ten? - iš vonios riktelėjo Marlonas.

- Kažkas ieško Raudonkepuraitės.

- Tučtuojau padėk ragelį! - sustaugė Marlonas. - Ligonė, visiška pamišėlė, kankina mane dieną naktį...

- Tegu jis man paskambina į Londoną, - dudeno balsas. - Dar šiandien! Mums jo reikės antradienį!

- Turi paskambinti jai į Londoną.

- Nepažįstu Londone jokios moters, - šėlo Marlonas. - Numeris *slaptas!* Tai vėl turėsiu jį keisti, prakeikimas, dabar matai, su kokiais tipais turiu tąsytis!

– Kiek laiko tu maudysies?

– Keturiasdešimt minučių.

– Tada imuosi virimo.

Bet nesiėmiau. Pirmiausia suradau laistytuvą ir pagirdžiau vargšes gėles. Iš patirties žinau, kad bemaž nuvytę augalai atsigauna staiga, išleidžia naujus lapus, gražesnius ir žalesnius negu anksčiau. Vien iš dėkingumo.

Paskui linksmai niūniuodama atsidariau šaldytuvą. Tuštutėlis, tik dešimt stiklainių slyvų tyrės! Keistas skonis! Kaip anglui! Spoksojau į tuos stiklainius. O kur... štai! Šaldiklis pilnutėlis: dailiai supjaustytų morkų ir bulvių. Špinatai ir šparagai, žiediniai kopūstai, bulvinės saulėgrąžos, apvoliotos džiūvėsėliuose, rūkytas daržovių sūris, lęšių kukulaičiai, blynai, sojų pudingas – mudu nemirsime iš bado.

Be to, buvo galybė kečupo, garstyčių, alyvų, žemės riešutų, migdolų, kaparių, majonezo be kiaušinių, itališkų makaronų, sezamų aliejaus su prieskoninėmis žolelėmis, egzotiškų padažų. Tik sukis.

Aš žaibiškai sutaisiau gardų patiekalą, įkišau į krosnelę, nustačiau laikrodį pusvalandžiui ir nuėjau į koridorių pasiimti krepšio. Buvau labai patenkinta, jau veikė šildymas, pasidarė šilčiau, o netrukus bus visai jauku.

Eidama atgal pastebėjau duris, kurių Marlonas neatidarė, aprodydamas namą.

Smalsiai paspaudžiau rankeną. Neužrakintos!

Įjungiau šviesą ir sustingau. Prieš mane buvo anglų lordo miegamasis.

Brangūs senoviniai baldai, šviesūs šilkiniai kilimai, sidabrinio brokato užuolaidos. Dažytas spinetas, protėvių portretai masyviuose rėmuose, židinio kairėje ir dešinėje knygos, daili lova, apklota brokatu. Nedidelis namų altorius kampe, klauptas su raudono aksomo pagalvėle priešais.

Kambarys atrodė taip, lyg kažkas neseniai čia būtų miegojęs, ore tvyrojo gaivus salsvas alyvų kvapas. Įdomu: kodėl Doli jo nenusiaubė?

- Kur tu? - išgirdau Marlono balsą. - Aš jau pasiilgau.

- Ateinu! - Skubiai uždariau duris ir nubėgau pas jį. Lenkiu galvą! Vonia irgi nieko sau. Visiškai atnaujinta, šviesi, erdvi, didelė, įleista į grindis, apvali ir auksinė. Du aukšti langai tiesiai į parką, nuo sienos iki sienos balta kiliminė danga, sofa ir krėslas, gelsvi apmušalai, veidrodis, paveikslai, palei sieną dvi auksinės prausyklės. Prabangi maudykla be jokios plytelės, ideali šaltam kraštui.

Priklaupiau prie Marlono. Jis padėjo į šalį bloknotą ir rašiklį.

- Kur tu buvai?

- Ten priešais. Senoviniame miegamajame. Kas jame gyvena?

- Jis priklausė vikarui.

- Vikarui?

- Anksčiau čia buvo dvaro pastorija. Kas tau? Mimi? Kas yra?

Papurčiau galvą, mėgindama išginti prisiminimą Bato viešbučio, kuris anksčiau irgi buvo pastorija.

- O kieno tie nuostabūs baldai? Jie labai vertingi.

- Mano. Nusipirkau namą apstatytą. Vikaras mirė, giminių nebuvo...

- O kodėl jų neišsivežė Doli?

- Kambaryje vaidenasi.

- Negali būti.

- Tikrai. Doli jame buvo tik kartą, į kaklą jai dvelktelėjo ledinis kvapas. Beje, man irgi. Ar jos buvo atdaros? Durys?

- Taip.

- Puikiai prisimenu, kad užrakinau. Žinai, tame kambaryje dvokia.

- Kuo?

- Tabaku. Pypkės tabaku. Smarkiai.

- Ne. Kvepia alyvomis, - paprieštaravau.

- *Kuo?*

- Alyvomis. Nuostabiai.

- Įdomu. Doli užuodė smilkalus. Atnešk man tą pintą lagaminėlį. Mažąjį. Ačiū. Imk raktą, gerai užrakink, apsuk *dukart!* Antraip spyna vėl atsirakins.

- Ir tada jis pasirodys, tas tavo vaiduoklis?

- Ne, nepasirodys. Bet man vis dėlto maloniau, kai durys užrakintos. Ar tu bijai?

- Nė trupučio.

Padariau, kaip liepė Marlonas, patikrinau, ar užrakinau dukart, ir grąžinau raktą.

- *Thanks, love.* Užkišk jį už kvepalų buteliukų. Už pirmojo *Shalimar*. Ne, už vonios aliejaus.

- Už kurio? - Mat lentyna buvo jais nukrauta.

– Už septintojo. Lelijų ir rožių. Ačiū, *darling*. Kaip tavo pietūs?

– Galėsime valgyti po ketvirčio valandos.

– Nuostabu... – Staiga jo balsas labai sušvelnėjo: – Pasižiūrėk į mane, mieloji, ar nieko nepastebi?

O Dieve! Plaukai! Ataugo visi. Tankūs žili raityti gaurai dengė krūtinę, pilvą, ilgas stiprias kojas, jis atrodė visai kitoks negu Paryžiuje, tikrai išvaizdus vyriškis. Ištiesiau ranką.

Malonu apčiuopti.

– Eikš greičiau pas mane, – meiliai tarė Marlonas, čiupo mane už čiurnų ir karštais pirštais reikliai perbraukė iki kelių, – turiu tave suspausti ir pajusti, lipk į vandenį, *darling, please!*

– O apsauga! – suabejojau.

– Aš gydytojas, aš sveikas, *pasitikėk* manimi! *I am clean!* Anksčiau, priimamajame, elgiausi kaip kvailys. Atsiprašau. Ar man atleidi? *I love you, darling*. Eikš, *meldžiu*, eikš!

Tada numečiau ant kilimo suknelę ir juodus nėrinių apatinius, ir tinklines kojines, ir korsetą. Batus buvau nusiavusi anksčiau.

Puiku, kai esi visą dieną šauniai badavusi ir nereikia gėdytis atsikišusio pilvo, puiku, kai moki jogą ir krūtys stangrios ir gražios. Taip, visas mano kūnas tarytum atsinaujino po klimakso, nes niekuomet negėriau hormonų, valgau tik vegetarišką maistą ir kasdien vis jį palepinu!

Nuoga įlipau pas Marloną į auksinę vonią. Vanduo dvelkė frezijomis ir buvo maloniai šiltas.

– *Love me,* – jis ištiesė į mane rankas.

– Bet ne kaip priešę.

– Žinoma, ne, *darling*. Kaip savo dievinamą mylimąją iš Paryžiaus.

Na, gerai. Meilė vonioje – ne mano pomėgis, nors ta vonia ir auksinė kaip štai ši. Velniop visa kosmetika, dar ir šukuosena, vandens patenka į nosį, galva sušlampa, dažnai apsidaužai alkūnes.

Ir vyrai visada pamiršta: moteriai būtina atsipalaiduoti, kad galėtų mėgautis meile, jai reikia *laiko!* Ketvirčio valandos? Juokai!

Tačiau mane jaudino ataugę plaukai.

– Ak mieloji, – sudejavo Marlonas ir apsikabino mane karštomis šlapiomis rankomis, – visą dieną šituo džiaugiausi. Ar atsisėsi man ant kelių?

Paklausiau jo.

Kaip ir maniau, buvo nepatogu.

Marlonas vienas nieko nesugebėjo, skubėdamas badė aplinkui, turėjau jam pagelbėti ranka. Kaip ir tikėjausi, jis įsismelkė nepakankamai giliai, ir nenuostabu, juk kampas visiškai ne tas – apvalioje vonioje negalėjau už nieko įsitverti, vanduo tiško į akis, liejosi ant kilimo, viskas peršlapo kiaurai!

Be to, vienąkart reikia pasakyti: mylėtis vonioje *neįmanoma!*

Vanduo ir jautri oda ten, apačioje, pjaunasi. Neslysta taip, kaip turėtų.

Tačiau pigiuose filmuose, priešingai prigimčiai, uoliai niurkomasi baseinuose, voniose, upėse ir ežeruose, taip, net jūros vandeny!

Bet nurimkite, mielieji, tai tik laki vaizduotė!

Prasto režisierius išmonė.

Nesijaudinkite, jei namie nieko neišeina, tai *normalu*. Šiaip ar taip, nepasisekė kaip norėta, bet Marlonui labai patiko. Ir po dviejų minučių jis jau nuleido balsu klykdamas!

Užsimerkęs, iššiepęs stiprius dantis, kąstelėjo man į smakrą, nors ne taip smarkiai kaip per Velykas Paryžiuje.

- Oi! - balsu paprieštaravau.

- *Oh, pardon, pardon!* Ar skauda?

- Pakenčiama!

Marlonas karštai pabučiavo mane.

- Niekuomet to nebedarysiu. Ir tau buvo per trumpai. Jokio malonumo. - Jis išlipo iš vonios ir padėjo išlipti man. - Čia tik įžanga, - paguodė, - visa kita vėliau, viršuje, antrame aukšte. Pažadu, tada ir tu atsigriebsi. Tu manęs nepažįsti, mano laki vaizduotė... *Oh, darling,* kaip puiku, kad tu čia, aš taaaaip džiaugiuosi, jog nebesu vienas tuščiame name.

Jis pabučiavo mane į kaktą ir padavė rožinį rankšluostį. Jame buvo išsiuvinėta MIMI, auksu, įkypomis angliškomis raidėmis. Šitoks atidumas. Mudu apsirengėme gauruotais rožiniais maudymosi chalatais. Kati, pasakė Marlonas, vakar juos nupirko, specialiai man. Dar gavau rožines pliušines kurpaites, tokias pat kaip Marlono, tada mudu petys petin išėjome į koridorių.

- Staigmena! - Marlonas sustojo, paspaudė mygtuką sienoje, ir nušvito keturi apšviesti paveikslai.

Kieno jie?

Mano nuotrauka! Visur ji, ta, kurią jam daviau Paryžiuje. Marlonas ją padidino ir padarė lyg plakatus. Šypsąs veidas pasitiko mane šalia paradinių, svetainės durų, šalia laiptų ir biliardinės.

– Ką pasakysi? – viltingai paklausė Marlonas.

Pasistiebiau ir pabučiavau jį.

– Ačiū, Marlonai.

– Ar tau patinka?

– Labai susijaudinau.

– O aš netrukus mirsiu iš bado.

Juokdamiesi nuėjome į virtuvę.

Buvau dailiai padengusi ąžuolinį stalą, be klijuotės, žinoma, perlenkiau ją daug kartų ir padėjau ant kėdės.

– Aperityvo? – paklausė Marlonas ir įsipylė viskio.

– Ne. Ačiū. Per daug alkoholio džiovina. Nukenčia oda. Viena apskritai negeriu.

– Tavo odai nekenkia. Ji puiki.

– Verčiau pasisaugosiu.

Pavalgėme su apetitu. Dar išgėrėme po du puodelius arbatos.

– Labai gardu, – pasakė Marlonas, kai baigėme pietauti, – bet tu vartojai aliejų. Pamiršau, man būna *dar* gardžiau *visai* be jokių riebalų. Ar galiu dabar tave užnešti aukštyn? Į lovą?

– Duok man ranką. To pakaks.

Marlonas artistiškai atsiklaupė prieš mane.

- Ranka, namas, pinigai... viskas bus tavo, jei ištekėsi už manęs. Ar nori?

- Gal, - nusijuokiau, - ar galiu iš pradžių pamatyti miegamąjį?

- Kam?

- Šiaip sau.

- Tada eik pirma. Antras aukštas, pirmos durys iš kairės. Aš netrukus ateisiu. Pamiršau, dar turiu paskambinti.

- Motinai?

Marlonas iškart užsikosėjo.

- Dieve gink... Kati. Turi rytdienai skubiai atlikti vieną darbelį... tad kol kas, princese, *I love you!* Ir nepamiršk manęs!

Ketvirtas skyrius

Buvo rimta priežastis, dėl kurios norėjau pamatyti miegamąjį.

Jeigu tenai kur nors būtų buvę antrankiai ar virvė, ar kablys palubėje, naktį būčiau leidusi ne su Marlonu, o apačioje, su namų vaiduokliu, alyvomis kvepiančiu vikaru. Tenai būčiau jautusis saugesnė.

Bet aš baiminausi be reikalo.

Vietoj virvių - popierių krepšiai. Daugiau negu dera. Kambarys mėlynas, lova vyšnios medžio, labai plati, o jai iš kairės ir dešinės popierių krepšiai.

Kelios senovinės komodos, šalia kiekvienos popierių krepšys. Vienas popierių krepšys prie durų, du miegamojo viduryje, dar vienas pūpsojo tarp langų.

Tiek to, popierių krepšiai manęs netrikdo.

Be to, čia tikrai jauku: knygų siena iki pat lubų, šviesi kiliminė danga, ant jos tikras persiškas sodrių spalvų kilimas, didžiulis veidrodis auksiniuose rėmuose, gražūs paveikslai, bet ramybės man nedavė tie popierių krepšiai.

Apžiūrėjau jų vidų: bemaž visi tušti.

Paskui skubiai atsitiesiau, nes išgirdau ant laiptų Marloną. Ir jis atėjo, nešinas mano kelioniniu krepšiu. Padėjo jį priešais mane.

– Deja, lova ne opiuminė, – tarė uždusęs, – bet mažne tokio pat platumo kaip taviškė. Čia drabužinė, – jis atidarė duris knygų sienoje, – gali pasikabinti savo drabužius. Čia rožinė vonia, – jis mostelėjo į apmuštas duris šalia lovos, – turiu trumpam į ją užsukti. Valandžiukę. Okei?

Marlonas atrodė labai susijaudinęs.

– Ar kas nutiko? – paklausiau linksmai.

– Viskas kuo puikiausiai. Tik persirengsiu.

Palydėjau jį akimis, dingstantį vonioje. Marlonas dukart pasuko raktą – labai paslaptinga.

Bet ilgai negalvojau, nuėjau į drabužinę, nes dabar turėjo paaiškėti, ar mano įtarimai Paryžiuje pagrįsti.

Tikriausiai pamanėte, kad tose didžiulėse drabužių spintose, batų lentynose iki palubės išvydau tik galybę kabyklių, batų šaukštų ir baltą drobinę eilutę, kuria Marlonas vilkėjo Paryžiuje per Velykas.

Apsirikote.

Čia visur buvo prigrūsta suknelių ir rankinių. Čia gyveno ne daktaras Makdonaldas, o tiktai ponia Flim. Marlonas visąlaik persirengdavo moterimi namie, tad jis negali staiga pasikeisti tik todėl, kad įsimylėjo. Taip byloja protas.

O kada jis persirengdavo? Vidurnaktį?

Iškrausčiau savo krepšį, susikabinau raudonas aksomines sukneles ant elegantiškų kabyklių ir atsidususi grįžau į miegamąjį. Nuoga atsiguliau ant plačios lovos ir ėmiau laukti, kas bus toliau.

Atsidarė vonios durys, pasirodė Marlonas.

Atsisėdau, bemaž netikėdama savo akimis. Tas stambus vyriškis buvo nusirengęs rožinį minkštą chalatą ir droviai šypsodamas arėjo prie manęs gulinčios, apsitempęs žvilgančiu auksiniu moterišku apatinuku.

Siauros petnešėlės graudžiai atrodė ant galingų pečių, palanko raukiniai išryškino stambius kelius, stiprias sportiškas žilais plaukais apžėlusias blauzdas – man atėmė žadą.

– Tikiuosi, tau tai netrukdys. Namie aš visąlaik miegu vilkėdamas šitais marškinėliais. Pačiupinėk, švelnūs kaip šilkas.

– Labai, labai... dailūs, – pasakiau itin linksmai, – tau puikiai tinka.

– Ir aš taip manau. Pačiupinėk, neapsikrėsi.

– Labai švelnūs.

– O dabar prisipažinsiu: čia moteriškas apatinukas. „Prisipažinsiu" netinkamas žodis, aš juk ne nusikaltėlis... – Jis atsigulė šalia, nežiūrėdamas į mane. – Mano oda jautri, man patinka, kai lovoje justi šilkas ir minkštumas.

– Logiška. Kam tai nepatiktų.

– Tai va.

– Perkiesi juos Londone? – paklausiau po ilgokos tylos ir paglosčiau auksinį audinį.

– Užsisakau.

– Kaip?

– Iš katalogo.

– Pernelyg stambioms moterims?

– Vyrams. Atveža tiesiai į namus. Turiu visokiausių spalvų apatinukų. Galima gauti nuostabiausių vyriškų dydžių apatinių, kojaraiščių, šilkinių kojinių, suvarstomų korsetų, liemenėlių...

– *Vyrams?*

– Žinoma! Siuntėjai aptekę pinigais. JAV tai puikus verslas.

– Ar šitaip tu nusiramini? – kilstelėjau aukštyn antakius.

– Aš mėgstu medžiagą. Pižamos bjaurios.

– Motina man pasakojo, kad tėvas vilkėjo naktiniais marškiniais.

– Matai.

– Paryžiuje gautum vyriškų naktinių marškinių. Medvilninių. Mažoji Mija pažįsta gerą siuvėją. Gal užsakyti tau kelerius? Šilkinius? Kai grįšiu?

– Labiau mėgstu savo apatinukus.

Ir viskas.

Staiga iš palovio pasigirdo klaikus riksmas. Išsigandusi pašokau. Marlonas jau buvo išsiritęs iš lovos.

– Kas čia buvo? Vaiduoklis?

– Miranda.

– Kas?

– Mano katė. Su pele.

– Su *pele?!*

– Tuoj ją sugausiu!

– Ar pelė *gyva?*

– Iš riksmo atrodo, jog taip. Paleido ją. Po lova. Bet mums tai ne pirmiena.

Auksiniu apatinuku pasidabinęs Marlonas pribėgo prie durų ir jas uždarė. Čiupo patį pirmąjį popierių krepšį, o tada pamačiau pilkai rudą pelytę, kuri kaip žaibas šovė per kambarį ir pasislėpė po senovine komoda.

Ją nusivijo grakšti raina katė su raudonu kaspinu ant kaklo, bet pelytė buvo vikresnė.

Balsiai miaukdama katė atsitūpė prie komodos, ėmė letena siekti po ja, bet veltui. Pelė lindėjo pačiame kamputyje. Katė jos nepagavo.

Marlonas išnešė Mirandą pro duris ir sugrįžo.

- Prašau neužgauti pelės! - sušukau, nes paprastai gelbsčiu visus gyvus padarus, net peles ir vabzdžius.

KIEKVIENA BŪTYBĖ TROKŠTA GYVENTI.

- Ką pasakei? - Marlonas atsisuko.

- Neužgauk pelės. Ji nieko mums nepadarė!

- Ar laikai mane laukiniu? - pasipiktino Marlonas. - Eikš! Padėk man! Pastumk komodą, tada ji išbėgs - kaip tik čia, šitoje vietoje, vis toje pat, esu daręs šimtus kartų. Tada apvožiu ją krepšiu, ir viskas.

Kai pelytė jau drebėjo po krepšiu, Marlonas mikliai pakišo laikraštį, atsargiai apvertė krepšį ir basas nulipo į sodą jos paleisti.

- Išgelbėjau, - atsiduso grįžęs.

- O kur Miranda?

- Uždariau virtuvėje su pilnu dubenėliu ėdalo ir vandens.

- Ačiū Dievui.

– Tik nusimazgosiu rankas ir kojas ir tuoj ateisiu. Ir nesmerk mano katės. Tai buvo sveikinimas tavo atvykimo proga.

– Ar ryt ji vėl tą pakartos?

– Ne, ne. Ji nebemedžioja taip daug kaip anksčiau. Tik norėjo tau parodyti, jog dar sugeba.

Mat kaip! Išsiaiškinau, kodėl čia tiek popierių krepšių.

Kai Marlonas grįžo iš vonios kambario, auksinis apatinukas nebebuvo man šlykštus, nes vyriškis turėjo gerą širdį ir paliko gyvas net pelytes.

Mudu apsikabinome.

– *I love you,* Marlonai.

– *I love you,* Mimi, *mieloji.*

Jeigu vyriškį myliu, tai ir geidžiu jo, tad atknojau auksinį apatinuką ir ėmiau bučiuoti tenai, kur taip mėgsta vyrai.

Bučiavau ilgai ir jausmingai, labai įgudusiai, kad jis nepajustų dantų (taip, Paryžiuje šito išmoksti), ir Marlonas vaitojo iš malonumo.

Deja, deja, jis pernelyg susijaudino, tad nebesivaldė, griuvo ant manęs ir norėjo įsismelkti vidun, bet, ačiū Dievui, nepajėgė, nes aš dar nebuvau pasirengusi.

– Prašau paglamonėti, – sušnibždėjau.

– Kur? – riktelėjo nustebęs Marlonas.

Priglaudžiau jo ranką prie tos geros vietelės, ir visai be reikalo. Marlono pirštai buvo per sausi, per kieti ir šiurkštūs, jis pernelyg maigė, aš sudejavau iš skausmo.

O Marlonas pamanė, kad iš malonumo!

- Tu varai mane iš proto! - sušvokštė, įsispraudė man tarp kojų, tiesiai į vidų ir įniko greit badyti kaip kokiame prastame filme.

Jo burna buvo prilipusi prie manosios, rankos primygusios pečius prie čiužinio, tačiau viskas tęsėsi neilgai, kaip ir vonioje. Kaip tik tada, kai pamaniau, jog šitoks elgesys nepakenčiamas, jis pakėlė galvą, suriko ir klaikiai sutrūkčiojo visu kūnu. Paskui atsiplėšė nuo manęs ir balsiai vaitodamas susmuko šalia.

- Kaip geeeera.

- Mm, - numykiau išsivadavusi.

- Tau irgi, - pareiškė jis.

Prisiverčiau šyptelėti, bet tylėjau.

Marlonas plačiai nusižiovavo, atsistojo, nuėjo nusiprausti, grįžo išdidus ir trokšdamas pagyrų.

- Dabar pašventinome lovą, - tarė iškilmingai.

- Labai smarkiai, - pritariau.

- Ką reiškia „smarkiai"? - suriko jis nekantriai. - O kaip buvo iš tikrųjų?

- Ar turi popierinę nosinaitę?

Marlonas pagraibė po pagalve - ir atkišo man kelnaites, kurias buvau davusi.

- O, *sorry!* Atiduok. Štai imk. - Įspraudė man į saują pakelį nosinaičių. - Mimi, tu atradimas. Pirmoji moteris, kuri ne vien guli laukdama, kol užsimanys vyras.

- Mat kaip.

- Tu anatomijos stebuklas. Nori, kad tave glostytų... pirmiau!

- Šito nori visos moterys.

- Leisk tau paaiškinti, - tarė Marlonas tokiu balsu, kokiu kalba psichiatras, - to nori ne visos moterys. Moterys nekenčia, kai joms liečia klitorį.

- Prašau?

- Moterų klitoris yra pernelyg jautrus prisilietimams. Apie tai parašiau knygą, argi nežinai?

- Nežinau.

- Tai žino visi Anglijos vyrai.

- Kalbi iš patirties?

- Visa tai pats išgyvenau.

- Ar mylėjaisi tik su anglėmis? Iki šiol?

- Doli buvo škotė.

- Ji irgi nenorėjo? Mylavimo?

- Kartą pamėginau, tai suklykė iš skausmo.

- Būtų galima mėginti ir švelnėliau...

- Su tuo, - Marlonas iškišo liežuvį, - su kuo, sako, Prancūzijoje puikiai sugeba. Bet nurimk, tai gryni išmislai. Doli tysodavo kaip ištikta komos. Jos nejaudindavo.

- O kas ją jaudindavo?

- Susitvėrimas už rankų.

- Lovoje?

Marlonas dar balsiau nusižiovavo ir be žodžių linktelėjo galvą.

- Ar dažnai judu mylėdavotės?

- Ne. Galop bene kas du mėnesiai. Bet dėl jos. Dažnai mėgindavau, jokio atgarsio. Tada imi manyti, gal esi atkarus...

– Kas du mėnesiai? Ir šito užteko? Kai esi toks pajėgus?

– Juk vienodai pajėgus nesi su visomis moterimis. Su tavimi galiu ištisai, su kitomis dažnai iš viso nieko neišeina. Tai normalu. Doli lovoje manęs niekuomet netraukė.

– Ir vis dėlto, du mėnesiai be...

Marlonas mane pertraukė:

– Man tai nebuvo sunku, – pasakė jis balsiai, – mes, anglai, atskiriame meilę ir lytinį potraukį. Apie tai irgi parašiau knygą. Ryt pasiskaitysi. Kol myli, lova nesvarbu. Susirandi kitur, jei prireikia.

Norom nenorom nusijuokiau.

– Ko tu juokiesi?

– Ir tavo Doli sutiko?

– Ji net nepastebėjo. Aš atsargus. Niekas nesugeba taip panaikinti pėdsakų kaip aš.

– Moterys visada pastebi, kai jų vyrai...

– Jai tai *nerūpėjo!* – nekantriai šūktelėjo Marlonas. – Kiti dalykai buvo svarbiau. Ir, Mimi, jei susituoksime ir tu nebenorėsi su manimi miegoti, okei, sutinku! Svarbiausia tėra meilė. Ir kol mylėsime, būsime kartu!

– Marlonai, – tariau rimtai, – kaip galima mylėti, jeigu nebetrauki fiziškai? Kaip galima gulėti šalia vienas kito lyg svetimiems, naktis po nakties, tik susitvėrus už rankų? Tai kiniška kankynė. Jeigu aš guliu lovoje su vyru, iš jo kai ko noriu.

– Laimė! – Staiga Marlonas vėl visiškai išsibudino. – Tu paprasčiausiai ištiesi ranką ir paimi jį, py-

puką, įsidedi į burną, tu, patrakėle iš žemyno, karštakrauje Kasandra, draskyk mane, kandžiok, mušk, spjaudyk, suleisk nagus... – Jis apvertė mane, smarkiai plojo per užpakalį, ir aš nieko nesusivokdama, nevalingai trenkiau jam tokį antausį, kad net sužlegsėjo!

– Aiii! – riktelėjo Marlonas, paleido mane ir įsisiurbė akimis.

– Nebūk toks šiurkštus! Aš ne vyras! Nenoriu karo lovoje.

– Juk čia tik žaidimas, – piktai suriko Marlonas, – argi nesupranti?

– Pasimušti gali su draugais.

– Tu manęs nenori?

– Nenoriu kaip priešo.

– Net ir pramogai?

– *Taip!* Juk tiesiai sakau!

Marlonas piktai iššoko iš lovos ir pasitaisė auksinį apatinuką. Paskui susitvardė, papūtė lūpas.

– Okei, okei, – sušuko plonu balsu, – dabar elgsimės labai švelniai. Aš esu tavo Erškėtrožė, tu mano princas, tu nulaižysi man nuo pypuko slyvų tyrę, – jis maivydamasis pasiuntė man oro bučinį, – tuoj grįšiu, gražuoli prince, tiktai greit nulėėėksiu į virtuvę...

Ką gi, mieloji, pasakiau sau, kai jis dundėjo laiptais žemyn. Kad ir kaip jis myli gyvūnus, normalus elgesys jam nepatinka. Jis apsimetinėjo tą švelnumo sklidiną popietę Paryžiuje. O čia, namie, vėl prasiveržia seni įpročiai.

Slyvų tyrė? Šaldytuve dešimt jos stiklainių. Tai todėl tiek atsargų, kad jam maloniausia... daugiau nieko nebemąsčiau, nes pro duris įskriejo Marlonas.

Kikendama užsitraukiau apklotą. Ponas psichiatras buvo pasikeitęs neatpažįstamai. Su blizgančios baltos medžiagos chalatu iki žemės ir ilgu šleifu. Didžiulės kojos apautos aukštakulnėmis kurpaitėmis, padabintomis stručio plunksnomis, žilus plaukus dengia baltas nėrinių šydas, o rankoje jis laikė tyrės stiklainį.

- Čia ateina tavo Erškėtrožė, prince, - suriko Marlonas plonu falcetu, - *darling,* mieloji, štai ką tau turiu!

Jis pritipeno prie lovos, koketiškai kaip šokėja, visai prie mano galvos itin grakščiai apsisuko, tiek laiko kraipydamas klubus, kol chalatas prasiskleidė ir išsišovė jo pasididžiavimas, kietas ir sklidinas laukimo.

- Pypukui reikia tyrės, - jis įspraudė man į rankas stiklainį, - aptepk ir skonėdamasi nulaižyk.

- Ar nebus per šalta? - Stiklainis mano rankose buvo ledinis.

- Taip, taip, - ulbėjo Marlonas kiek įmanydamas ploniau, - siaubingai šalta, kaip Arktikoje. Bet paskui šiltas liežuvis, gili puiki praraja, kur jis įsmegs kaip aštrus kardas.

Įsmegs? Aštrus kardas? Ir vėl karas? Tik ne mano praraja. Aš padėjau stiklainį ant grindų, aiškiai ir balsiai pasakiau:

- Ne!

– Kas „ne"? – paklausė Marlonas vėl vyrišku balsu. – Noriu, kad tu man apteptum ir nulaižytum. Ar nesupratai?

– Supratau, pone daktare, juk nesu minkštaprotė.

– Na, ir?

Itin lėtai pasikišau po galva rankas.

– Iš to man jokio džiaugsmo!

– Kaip? – suspiegė Marlonas, nusiplėšė nuo galvos nėrinių šydą ir sviedė man į veidą. – Ar jau vėl pradedi? Tu ir vėl atsisakai? Kaip Paryžiuje? Aš šito nepakęsiu! Tu dar *pasigailėsi!*

Jis nuspyrė kurpaites aukštyn, pro apmušalų duris smuko į vonią, tarp durų įsipynė šleifas, Marlonas nirtulingai jį išplėšė, užtrenkė duris ir prapliupo šlykščiausiai keiktis.

Paskui stojo tyla. Nesunku buvo atspėti, ką jis veikė, aimanavo vis garsiau ir garsiau, galop riksmas – vėl ramybė.

Išjungiau šviesą ir laukiau.

Nežinia kada, man regėjos, praėjo ne viena valanda, tyliai atsidarė durys ir išsėlino Marlonas, pirštų galais, tylutėliai įsliuogė šalia manęs į lovą.

– Marlonai, – pašaukiau ir pasigręžiau į jį.

– Nenoriu kalbų.

– Paklausyk manęs.

– Aš turiu išsimiegoti. Rytoj man darbas.

– Ryt šeštadienis.

– Aš dirbu *kiekvieną* šeštadienį. Visa diena užkamšyta priėmimų...

- Jeigu dabar manęs neišklausysi, rytoj išvažiuosiu. Tik atvirai prisipažink ir nemeluok...

- Aš NIEKUOMET nemeluoju! - pasipiktino Marlonas.

- O gal tu labiau norėtumei mylėtis su vyru? Ne su manimi?

- *Ne!* - Marlonas suriko taip, kad net pagavo gaidį. - Aš ne iš tokių. Aš visiškai normalus! Argi nepastebėjai, kad man patinka krūtys, užpakaliai ir šlaunys? Turiu Erškėtrožės chalatą - na, ir kas? Tai, kas svarbu, yra po chalatu - kietas pypukas, ir jam reikia MOTERS! Kodėl nė vienas asilas šito nesupranta?

Atsidusau.

- Jau Paryžiuje tau aiškinau, - toliau rėkė Marlonas, - žmonės kankina, žudo, teršia pasaulį, nuolat išranda naujus ginklus, nuodija net vandenį ir *valgį* - tai koks nusikaltimas dėvėti Erškėtrožės kostiumą?

- Joks.

- Tad kam ta isterija? Kodėl nežaidi su manimi?

- Marlonai, - tariau labai rimtai, - tu kalbi labai logiškai. Mano protas byloja, jog esi visiškai teisus!

- Galų gale!

- Bet nuojauta klykia: „Šalink rankas nuo šito vyro!" Ir aš nieko negaliu padaryti!

Marlonas net nebekrustelėjo. Gulėjo lyg negyvas, galop labai rimtai tarė:

- Atleisk! Aš tave nukamavau. Atsiprašau. - Jis ištiesė ranką, švelniai paglostė man petį: - Pabučiuok mane, Mimi. Ar galiu tave pabučiuoti? *Please!*

- Jei labai nori.

Jis švelniai išbučiavo man kaktą, smilkinius, skruostus, lūpas, staiga sukūkčiojo:

- Nenoriu tavęs *prarasti*. Niekuomet daugiau nebesutiksiu tokios moters kaip tu. Maldauju - būk su manimi kantresnė. Maldauju, Mimi, kostiumai iš anų laikų, niekuomet jais nebesivilksiu...

- Kiek jų turi?

- Keletą, - atsakė dusliai.

- Ir Raudonkepuraitės?

- Visų pasakų. Mes šokome visas tavo motinos pasakas, pagal vaizdajuostes Monte Karle. Prieš studijas lankiau aktorių mokyklą, mokiausi baleto, tai juk ne nusikaltimas... - Ir pravirko kaip vaikas. Man kaipmat jo pagailo.

- Tu visiškai teisus. Viskas gerai.

- Tikrai? - Marlonas nusišluostė ašaras.

- O koks tavo moteriškas vardas? Ar jis buvo gražus?

- Labai.

- Koks?

- Nesakysiu. Ar tekėsi už manęs?

- Pamėginsiu atspėti. Merilina?

- Nebenoriu apie tai kalbėti. Žinai, ką aš sapnavau? Vakar naktį? Mudu tuokėmės, o svarbiausia - tik tu, aš ir liudytojai. Labai mažas būrelis? O gal kelsime didžiules vestuves pilyje, tūkstantis svečių ir nuotraukos visuose žurnaluose... ko labiau norėtumei?

- O kodėl taip sunku nuspręsti?

- Gydytojai niekada nesprendžia.

– Kodėl?

– Profesinė liga. Nukrypsti per daug į dešinę, pataikai į arteriją, ir lubas aptaško kraujas. Jeigu per daug į kairę, kliudai nervą, ir ligonis lieka luošas.

– Bet tau juk nebereikia operuoti. Dabar tu psichiatras.

– Viskas įsigėrę. Mimi, nuspręsk tu. Didžiulės vestuvės?

– Nežinau. Per anksti.

– Ne. Pačiu laiku.

– Kodėl?

– Ryt paaiškinsiu. Ar tu mane myli?

– Mmm, – numykiau ir pamaniau: tik be klyksmo.

– Tai pasakyk! Ištark! Balsiai ir aiškiai. Noriu išgirsti! Šito man reikia labiau negu kitiems vyrams. *I love you*. O tu? – Jis pasirėmė lovoje ir tiriamai įsižiūrėjo į mane.

– *I love you!* – pasakiau iš mandagumo.

– Pagaliau. Ir... Mimi... *please,* ar tu nori manęs dar kartelį? Paprastai. Labai švelniai? Meiliai? Kaip geriausiai tau? – Jis paglostė man krūtinę.

– Aš pavargusi po kelionės.

– Tai miegokime. Prisiglausk prie manęs. Noriu jausti tavo krūtis nugara. Dieviška! Taip ir lik: nejudėk. Labanakt, *darling*. Saldžių sapnų. Prisimink, ką susapnuosi. Pirmąją naktį svetimoje lovoje. Tai išsipildo!

Penktas skyrius

Puikiai išsimiegojau plačioje lovoje.

Kai pabudau mušant dvyliktą, perpiet, Marlono nebebuvo, o dygsniuotas apklotas visas nusėtas kortelėmis su užrašais: AŠ TAVE MYLIU. O man į ausį murkė Miranda.

- Labas, gražioji katyte, - pasakiau.

Tada ji pakėlė galvą, švelniai lyžtelėjo man nosį šiurkščiu liežuviuku ir murkė toliau, prisimerkusi - gyva palaima.

Ištiesiau ranką jos paglostyti, bet katė nepanoro. Ji išsirietė, plačiai nusižiovavo ir vikriai stryktelėjo ant kilimo. Ačiū Dievui, nebuvo atnešusi pelės. Ji tenorėjo mane pažadinti, ir tai pavyko.

Užuolaidos buvo atitrauktos, rožinis chalatas tebegulėjo ten, kur vakar numečiau. Apsisiaučiau juo pečius, priėjau prie lango ir pažvelgiau laukan.

Lietus liovėsi, ir nuo to, ką išvydau, man ėmė smarkiau daužytis širdis.

Namas stovėjo puikiame parke su medžiais galiūnais, o pats gražiausias augo tiesiai prieš mane: didingas Libano kedras, kurio nepastebėjau vakar prietemoje.

Nuo namo kalva leidosi nuožulniai prie upelio, o

anapus vėl pamažėle kilo aukštyn. Apžvelgiau idilišką žalią slėnį, kiek akys mato – be jokio kaimyno. Jauteisi, lyg pasaulyje daugiau nieko nebūtų.

Tačiau tas daugelis sutapimų: pastorija, kedras, kaip tą paaiškinti?

Geriausiai nesukti galvos. Akivaizdžiai kedrai anais laikais buvo madingi medžiai. Ir visi, kas tik turėjo viensėdijas, pasisodindavo parke kedrą.

Patenkinta pasirąžiau ir atidariau langą. Oooo, koks tyras geras oras. Kedro aromatas. Ir paukščių čiulbesys. Kaime gražu.

Nuostabi angliška pievelė traukėsi per šlaitą iki pat upelio. O pievelėje gulėjo trys avys tokio storumo, kokį tik įmanoma įsivaizduoti. Murzinai baltos, apaugusios ilga garbanota vilna, dailiais juodais snukučiais, jas vos laikė grakščios kojelės, kai pamėgino atsistoti.

Kodėl jos apskritai atsikėlė?

O! Jos išgirdo Marlono žingsnius. Tas protekiniais skubėjo artyn, nešinas keksų pakeliu rankoje.

Marlonas vilkėjo sportinio kirpimo tvido eilute, buvo užsidėjęs rudą kepuraitę, išryškinančią smailią jo nosį.

Name taip ir nemačiau jokios eilutės. Kur ją gavo? Šiaip ar taip, eilutė jam tiko, išryškino stamantrią figūrą, niekas nebepriminė vakarykščios nakties ir žvygaujančios Erškėtrožės.

Marlonas meilingai šėrė savo avis.

Ir kol jis paskutinei kimšo keksą, dvi pirmosios mikliai atrišo jam batraiščius, išdidžiai trypinėjo šalia, grožėdamosi savo darbu.

Marlonas nusijuokė, atsitūpė ir vėl susirišo raiščius, o avys viską įdėmiai stebėjo.

Greičiausiai tai jų visų mėgstamos apeigos!

Žinojau tų avių istoriją.

Kai Marlonas nusipirko šį namą, šlaitas priešais dar priklausė ūkininkui, kuris ganė ant to šlaito avis. Marlonas, tikras miestietis, pirmąkart gyvenime išvydo ganykloje ėriukus. Žaidžiančius kaip vaikai. Strykčiojančius aplinkui ir sklidinus gyvybingumo. Motinas, rūpestingai juos globojančias. „Jos tokios kaip mes!" - pamanė jis. Ir nuo tada daugiau nevalgė mėsos.

Kai vėliau, balandžio mėnesį, ėriukų skaičius ėmė mažėti - jie buvo pjaunami Velykoms, - jis nebeištvėrė.

Nupirko tą kalvą už dvigubą kainą, kartu paskutinius tris ėriukus, užaugino juos girdydamas iš buteliuko, taip jie tapo šios viensėdijos įnamiais.

Jie lakstė paskui Marloną kaip šunys, paklusdavo šaukiami vardais, nuėsdavo pievelės žolę, dar ir dėl jų aš čia atskridau. Ši istorija mane pakerėjo. Vyras, kuris taip pasielgė, turi gerą širdį.

Labiau susisupau į rožinį chalatą ir išsisvėriau pro langą.

- Sveikas, Marlonai! - pamojau jam.

Marlonas atsisuko, avys taip pat.

- Sveika, mieloji, - jis pasiuntė man ranka bučinį, - ar išsimiegojai?

- Ačiū, taip. O tu?

- Atsikėliau aštuntą. Tu atnešei mums gerą orą.

Mes einame pasivaikščioti, aš ir avys. Taip sportuojame kasdien. Visada. Antraip jos visiškai surambėtų, jos tokios tinginės ir patenkintos, vis labiau pampsta. O paskui iškart ateisiu pas tave.

Ir Marlonas nuėjo.

Avys laimingos nuklupčiojo iš paskos. Jos taip sverdinėjo, kad rodėsi - tuoj parvirs.

Kur tau! Leisdamosi žemyn prie upės jos netgi pasileido bėgte. Viena iš džiaugsmo dukart šoktelėjo aukštyn.

- Eik į virtuvę, - dar šūktelėjo man Marlonas, - aš buvau Bate ir tau kai ką parvežiau.

Apsivilkau rožiniu chalatu, tvirtai susijuosiau diržu ir basa nubėgau į virtuvę. Šildymas įjungtas, nuostabiai šilta, ir ką aš pamačiau? Ant ąžuolinio stalo? Didžiulį tulpių glėbį. Šalia kvapiausios kavos dėžutė, itališko skrudinimo, taigi ne juodai sudeginta, o vos apkepinta. Elektrinė kavamalė, filtras, popierius jam, o pats gražiausias daiktas - geltonas kaip saulė ploniausio porceliano puodelis.

Tai bent atidumas.

Mat vakar užsiminiau, kai Marlonas vaišino mane arbata iš sunkaus kaip švinas puodo su violetiniu Ančiuku Donaldu!

Ir ant stalo dar gulėjo: keturi dideli pakai saldainių, dėžutė triufelių su šampanu, kilogramas marcipaninių vaisių ir dvejos rožinės nėrinių kelnaitės mano dydžio, priekyje papuoštos trimis balto šilko rožių pumpurais.

Tačiau didžiausias meilės įrodymas buvo šaldytuve: Marlonas, tikras vegetaras, buvo nupirkęs man du litrus pieno, žinoma, ekologiško, kad galėčiau gerti baltintą kavą, visai kaip namie Paryžiuje.

Susijaudinusi užkaičiau vandenį, sumaliau pupeles, skonėdamasi gardžiu jų kvapu, ir su saulės geltonumo puodeliu atsisėdau žiemos sode į dailų pintinį krėslą, kurį paliko Doli, ir pasisveikinau su savo naujais draugais - augalais.

Jie buvo šauniai atsitiesę ir atrodė daug žvalesni. Išgėrusi kavą dar padariau jiems malonią paslaugą: atsinešiau kempinę ir rūpestingai nuvaliau dulkes nuo lapų. Paskui nusimaudžiau rožinėje vonioje, palindau po šaltu dušu, apsivilkau raudona aksomine suknute su karoliukais palei iškirptę ir palanką ir vėl nulipau į apačią. O lipdama laiptais išgirdau tylų skambėjimą.

Iš kur jis sklido?

Mat kaip. Iš vikaro kambario. Durys buvo pravirios, bet nespėjau įeiti, nes sugrįžo Marlonas.

Nubėgau jo pasitikti.

- Atrodai kaip Snieguolė, - jis mane pabučiavo, - kokia puiki suknelė. Sakyk, ar tu patenkinta? Niekuomet nebūčiau pamanęs, kad reikia šitiek priedų vieninteliam kavos puodeliui. Ar kava buvo gardi?

- Nepaprastai! Tu nuostabus. Ar buvai vikaro kambaryje?

- Kodėl klausi?

- Durys praviros.

Marlonas be žodžių čiupo man už rankos, ir mes nuskubėjome per koridorių. Durys buvo uždarytos. Ne tik uždarytos, *užrakintos*.

- Ir vėl prasideda, - atsiduso Marlonas. - Tas pats teatras, kaip ir atsikrausčius Doli. Atidarytos, uždarytos...

- O kas daugiau?

- Nieko. Gana ir šito.

- Man tai nekliudo. Aš nebijau.

- Tau nekliudo? - netikėdamas sušuko Marlonas.

- Būdama vaikas ilgai gyvenau Pietų Amerikoje. Tenai tokie dalykai įprasti.

- O Doli kraustėsi iš galvos. Dar ir dėl šitos priežasties ji mane paliko.

- Aš puikiai sutariu su vaiduokliais. Ar avys pašertos?

- Taip. Nors jos ėda be paliovos, diena be keksų joms prasta. Beje, dėl valgio: buvau pas graiką. Yra papločių, alyvų, keptų paprikų. Ar išvirsi man arbatos? Su citrina? Aš išalkau. Tu taip pat?

Dar nebuvau išalkusi, bet maistas buvo labai gardus. O kai mudu pavalgėme, aš patogiai atsilošiau ir ėmiau apžiūrinėti poną psichiatrą.

Marlonas parsivežė iš Bato paštą, nes į namus jam nieko nenešdavo. Jo adreso iš viso nebuvo.

Didoka šūsnis: dienraščiai, iliustruoti žurnalai, du laikraščiai psichiatrams, stori laiškai ir knyga keistu pavadinimu: KAIP AŠ ĮKURSIU NUOSAVĄ VALSTYBĘ?

Skaitydamas ir gerdamas arbatą Marlonas be paliovos užsirašinėjo į knygutę. Kartais dar stropiai pabaksnodavo kišeninio kompiuterio klaviatūrą, paties naujausio iš naujausių japoniškų modelių, mažiausio ir geriausio pasaulyje, kaip jis man didžiuodamasis pareiškė.

- Kur jį gavai?

- Kati parūpino. Ji skaito visus technikos žurnalus ir papasakoja apie paskutinius išradimus. Aš neturiu laiko ieškoti.

Tą šūsnį Marlonas peržiūrėjo stebėtinai greitai. Liko tik keli stori rudi vokai, kuriuos jis atidėjo į šalį ir atsiduso.

- Kas juose? - drįsau paklausti.

- Mano advokatų raštai.

- Tave vėl kaltina?

- Šįkart kaltinu aš.

- Ką?

- Vyriausybę.

- Tu apkaltinai vyriausybę?

Marlonas atstūmė puodelį.

- Jie žadėjo, kad neberengs lapių medžioklės, o dabar nesilaiko pažado.

- Ir tu tiesiog padavei vyriausybę į teismą.

- Aš juos rinkau, o jie mane apgaudinėja. Šito nepakenčiu. Nesutinku, kad valdytų melagiai.

- O kada pasidarė įmanoma paduoti į teismą vyriausybę?

- Visąlaik. Teismus aprašo spauda, žmonės supranta, kad galima gintis, juk ne vergijos laikai.

- O kiek tai kainuoja?

- Pernelyg daug! Neapkenčiu advokatų. Bet kitaip neįmanoma. Be to, galiu sau leisti tokius kaštus.

Vogčiom suskaičiavau vokus.

- Tu iškėlei septynias bylas?

- Deja. - Marlonas atsistojo. - Klausyk. Sekmadienį aš paprastai tvarkau buhalteriją. Visos savaitės. Bet ryt nieko neišeis, mes būsime pas mano, mano... - Jis užsikirto ir graudžiai atsiduso. - Pas mano motiną, velniai griebtų! Todėl susitvarkysiu dabar. Ar galiu palikti tave vieną? Dviem valandoms? Ar ilgesniam laikui?

- Eik kur tau reikia. Aš niekada nenuobodžiauju.

- Jeigu tu užsimanysi mane suvedžioti, nesivaržyk. Verčiau iškart pasakysiu, kad negaliu tau atsispirti. Ar kelnaitės tinka?

- Dar nesimatavau.

- Tada pasimatuosime abu vėliau. Kai baigsiu skaičiuoti. Balti rožių pumpurėliai - nesusilaikiau! Ir dar štai kas, tu apsidžiaugsi: tuos kostiumus iš pasakų padovanojau teatrui. Bate.

- Ir tau sudužo širdis?

- O ne! Dabar turiu tave, tu esi mano Snieguolė, šito gana. Aš vėl vyras, normalus vyras. Kaip tau patinka mano eilutė?

- Ji puiki.

- Kati nupirko, ji tiksliai žino, kas man tinka. Kitą savaitę gaus daugiau eilučių. Dabar vilkėsiu tik vyriškais drabužiais, net namie. Net čia, tik... audiniai labai šiurkštūs... Kurį laiką po jais dar turėsiu dė-

vėti moteriškus apatinius, kad priprasčiau... jei tu neprieštarauji.

- Turėsi? - pralemenau. - Kasdien?

- Bet tik tokius, kokie patinka tau, - skubiai šūktelėjo Marlonas. Dabar abu užlipsime į viršų. Tie drabužiai miegamajame, komodose lovos kairėje ir dešinėje. Tu viską peržiūrėsi. Kurie tau patiks, sudėsi į komodą mano pusėje, visa kita - savo. Ar taip gerai?

Linktelėjau galvą.

- Ar dabar malonėtum vėl nusišypsoti?

- Taip, galiu nusišypsoti.

- *Thanks, darling. I love you.* O tu šiandien šito dar nesakei, nė kartelio.

- Aš tave myliu, - skubiai ištariau.

- Aš tave irgi.

Jis paėmė mane už rankos, ir mudu drauge užlipome laiptais.

Tenai mūsų keliai išsiskyrė.

Marlonas nuėjo į savo kabinetą dešinėje.

- Jei užsimanysi matuotis kelnaites, ateik kuo ramiausiai, tai mane įkvepia. Trukdyk nesivaržydama. Aš tave myliu.

- Aš tave irgi.

Atsidususi įėjau į miegamąjį.

Tačiau nedrįsau iškart imtis apatinių, pirmiausia paklojau lovą. Paskui ilgai stovėjau prie komodų ir galvojau.

Okei, Mimi, tariau sau, dabar tu pamatysi senąjį Marloną. Naujasis dėvi tvido eilutę. Netrukus jis vilkės ir įprastinius apatinius drabužius.

Ir vis dėlto man buvo smūgis.

Šeši stalčiai, kupini vulgariausių ryškiaspalvių apatinių. Juodų nėrinių suvarstomas korsetas, raudonas iš satino, prie kiekvieno aštuoni kojinių segtukai, štai koks jo skonis!

Galvoje netelpa, kaip galima šituo grožėtis.

Prisiverčiau nesvarstyti, kaip jis atrodo su tais drabužiais, ir paskubėjau rūšiuoti.

Pakenčiamų buvo nedaug!

Kelerios balto šilko kelnaitės, kokiomis jis mūvėjo Paryžiuje. Ketvertas kuklaus kirpimo šviesių marškinėlių – padėjau juos į komodą dešinėje.

Klaikios rožinės, viešnaminės raudonos, ryškiai oranžinės ir geltonos, transvestitų alyvinės, žydros ir žalios spalvos apatiniai liko mano pusėje.

Kaip ir visi drabužėliai su nėriniais, raukiniais, rožių pumpurais, kutais, kaspinėliais, klostelėmis, karoliukais, visos liemenėlės ir korsetai. Kas atiteko naujajam Marlonui?

Pusė stalčiaus apatinių, tik tiek.

Vos baigiau tvarkyti, išgirdau jo žingsnius. Smalsumas nedavė jam ramybės.

– Ką atrinkai? – Žvilgtelėjo į skurdžią krūvelę savo komodoje ir paniuro. – Nė vieno nėrinuko, – atsiduso tyliai.

– Jie pernelyg moteriški.

– Nė vienos liemenėlės. – Beveik negirdėjau jo balso.

– Juk dėvi jas tik po suknelėmis su iškirpte.

– Pastandintas, taip. Bet paprastas galima segėti ir po kostiumais. Labai mėgstu. Liemenėlė suteikia jaukumo. Prideda jėgos.

– Argi jos nematyti po marškiniais?

– Nematyti. Kaušeliai plokšti. Be įdėklų. Bet gerai, jeigu tu taip manai... – Jis išsiėmė nosinę ir smarkiai nusišnypštė. – Ką gi, liemenėlių nebus. Bet tuščia komoda, be jokios spalvos, tai man varo neviltį... Būk gera. Tie apatiniai stalčiai. Prikrauk juos pilnus, bet aš dėvėsiu tik tai, kas bus pirmajame. Okei? Vėl einu dirbti. Kol kas.

Marlonas dingo. Valandėlę viešpatavo tyla. Bet kas čia dabar? Staiga orą sudrebino kurtinanti muzika: *Rolling Stones: I can't get no satisfaction.* Ar ji atsklido iš Marlono kabineto?

Tokia garsi, kad man griaudėjo ausyse. Nusėlinau koridoriumi: tikrai! Durys praviros, o tenai sėdėjo jis, visiškai ramus, tarp dviejų didžiulių drebančių garsiakalbių, įnikęs dirbo. Net nepastebėjo manęs. Grįžau atgal kraipydama galvą. Prašom! Kodėl ne? Jeigu tai padeda jam skaičiuoti?

Be to, tądien tik tuo ir galėjau skųstis. Tiesa, vėl pradėjo lyti ir Miranda padovanojo mums pelę, kurią išgelbėjo Marlonas, kaip paprastai, bet šiaip visur viešpatavo kuo puikiausias sutarimas.

Savo psichiatrui leidau pasilikti dar tris šilko apatinukus, padėjau juos ant viršaus į jo stalčių, kad iškart kristų į akis, visokių spalvų, nuo auksinės iki dangaus žydrumo, moteriškus naktinukus, taip pat

tinklines ir juodas blizgančias pėdkelnes su siūle, todėl jis džiūgavo kaip vaikas.

Vakaras buvo tikrai labai jaukus.

Tiesa, Marlonas užsimanė užkurti židinį, bet aš bijau atviros liepsnos, tad jis susilaikė.

Išviriau nuostabios sriubos su makaronais ir daržovėmis, pagardintos rytietiškais prieskoniais, be kruopelės riebalo, ir buvau labai išgirta.

Paskui dar valgėme braškių drebučių, pabaigai abu sušveitėme du pakus saldainių.

Miranda užšoko man ant kelių, patogiai įsitaisė ir garsiai murkė. Šnekučiavomės apie pinigus.

- Tu visąlaik nori manęs kai ko paklausti, - padrąsino Marlonas, - aš matau. Kalbėk.

- Kodėl tu investuoji į santuoką milijoną svarų? Aš šito nesuprantu.

Marlonas įsidėjo į burną gabalėlį marcipaninio saldainio.

- Man reikia ypatingos žmonos!

- Kam?

- Aš noriu imtis politikos, - reikšmingai tarė Marlonas.

- Kaip? Kodėl? O kada? - baisėdamasi sušukau.

- Kitais metais. Iki to laiko jau noriu būti susituokęs. Kad iliustruotuose žurnaluose būtų tavo ir mano nuotraukų. Reikia, kad mus jau žinotų kaip porą dar nė žodžiu neprasitarus apie rinkiminę kovą.

- O kokia partija? - paklausiau stiprindamasi paryžietišku saldainiu.

- Mano nuosava.

- Tu kuri nuosavą partiją?

- Su savo pusbroliu. Itin talentingu darbščiu žmogumi. Jeigu laimėsime, aš tapsiu ministru pirmininku.

- O jis?

- Nori būti švietimo ministru.

- Ir todėl tau reikia vesti?

Marlonas paspringo triufeliu su šampanu.

- Jei būsiu viengungis, mano priešai sakys, jog esu vištgaidis. Net nenutuoki, ko tik apie mane neprirašyta; aš kasdien sėdu į savo baltą rolsroisą, apsirengęs rožine kutuota suknia, su rožine plunksnų boa, važiuoju į savo rožinį priimamąjį ir vilioju iš pederastų pinigus. Grynas melas! Mano priimamasis ne rožinis, neturiu net vienintelės plunksnų boa.

- Ir nė vieno rolsroiso.

- Tų tai turiu, trejetą. Iš ankstesnio gyvenimo. Merilinos Flim. Trumpo beprotybės meto. Visi žmonės turi teisę trumpam išsikraustyti iš galvos... Kas tau dar daugiau rūpi?

- Už šimtą tūkstančių svarų tu gautum daugybę moterų, norinčių už tavęs ištekėti.

- Bet ne Mimi Tiulipan. Protas man kužda: tau gali rūpėti tik milijonas.

- Kuo aš tau patinku?

- Turi humoro.

- Na, ir?

- Nevalgai mėsos. Tu esi teigiama! Žavi žmones. Mudu kartu nenugalimi. Svajonių pora.

- Kas dar?

– Tu pasaulietė, moki kalbų, esi išsilavinusi, tavo anglų kalba žavi, žmonės tave pamils vien dėl kalbėsenos. Bet pats geriausias dalykas yra tavo amžius.

– Kodėl?

– Tu graži, bet anaiptol ne jauniklė. Taigi moterys žiūrės į tave ne kaip į *varžovę*, o kaip į *pavyzdį*. Tu daug kam patiksi. Jie tau nepavydės, bet tave mylės! Aš ilgai svarsčiau. Milijonas investuotas kuo geriausiai.

– Vadinasi, turėčiau rodytis su tavimi viešai, spausti rankas, sveikintis su žmonėmis, rengti spaudos konferencijas, rašyti kalbas, žavėti žurnalistus, ką gi, tai aš sugebu. Netgi puikiai.

– Žinau, *darling*. Tu nepadarysi gėdos.

– O Doli?

– Jos negalima vesti. Ji iš viso nepatraukli. Niekas už mus nebalsuos, jei ji stovės šalia. Štai ką tau pasakysiu: politiko žmona svarbi tiek pat, kiek ir jo programa. Prisimink Džoną F. Kenedį. Ar iš rimtųjų manai, jog jam būtų buvusi tokia puiki politinės karjeros pradžia be gražuolės žmonos? Niekada nebūtų šitaip išgarsėjęs...

– Doli privalumai kitokie.

– Pavyzdžiui?

– Ji nepaisė suknelių.

Marlonas ilgai kramtė dvi vyšnias iš marcipano.

– Ne, – tarė jis pagaliau, – suknelės jai trukdė. Iš pradžių ji pakentė, kai išsipustydavau visu gražumu, perukai, dirbtinės blakstienos, skaistalai, raudoni nagai, vokų šešėliai, perlų vėrinys. Mudu žaidėme:

aš gražuolė, ji valkata, ji turėjo prašyti ir maldauti meilės...

- O vėliau?

- Tai jos nebedžiugino.

- Kiek laiko ji džiaugėsi?

- Neilgai.

- Ir vis dėlto ji prisivertė? Ketverius ilgus metus?

Marlonas įsipylė taurę viskio.

- Ji gyveno mano išlaikoma. Niekuomet nieko neužsidirbo. Ji ir šiandien tą daro, kai aš užsimanau, bet pirma pasigeria... pardon, žinoma, šiandien ji nebedaro, na, dabar! Žino, kad noriu tave vesti. Bet jeigu tavęs nebūtų, ji ir toliau paklustų, jei paprašyčiau.

- Kur? Škotijoje?

- Ėė... taip! Mudu išsiskyrėme draugiškai. Aš ir toliau ją išlaikau. Ji man dirba. Ji stropi, daro, ko pageidauju. Viską. Gyvas paklusnumas!

- Visai kaip Kati.

- Visai kaip Kati. Taip. Bet aš gerai sumoku.

Ilgai gnaibiau migdolinį saldainį stebeilydama į tuščią židinį.

- Tu pageidauji sutarties dešimčiai metų. Kas būtų, jeigu aš sutikčiau?

Marlonas vyptelėjo.

- Atidaryčiau tau banko sąskaitą kur nors Gernsyje ar Šetlando salose, ar Andoroje, kokiame nors mokesčių rojuje, ir pervesčiau milijoną svarų.

- Iki vedybų?

- Jeigu pageidautum. Aš tavimi pasitikiu. Bet paskui būsi mano žmona, Mimi! Misis Makdonald. Gyventum su manimi Anglijoje. Ne Paryžiuje.

- Būtų sunku.

- Užtat nupirkčiau mudviem namą Londone, geriausią iš geriausių, geriausiame rajone. Tave tai vilioja?

- Gal.

- Įsirengtum, kaip norėtumei. Pagal savo skonį. Gautum gražiausius baldus, kilimus, paveikslus, aš tavęs neįkalbinėčiau, aš tik už viską mokėčiau.

- Bet butą Paryžiuje pasilikčiau. Vienam kitam savaitgaliui tenai...

- Visiškai tinka.

- Man reikia pagalvoti. Iš esmės.

- Kai myli, negalvoji.

- Aš buvau nelaiminga ištekėjusi.

- Aš taip pat. Na, ir?

- Bijau įstaigų!

- Plius milijonas svarų! Niekas daugiau tau šitiek nepasiūlys. Jei dar mylėsi mane po dešimties metų, liksime drauge amžinai. Jei aš mirsiu, paveldėsi mano turtą, liksi turtinga našlė, persikelsi į Kaprį, susirasi jauną Romeo...

- Liaukis, tu greit nemirsi. O kokia tavo programa. Politinė?

- Rytoj paaiškinsiu.

- Ar tu tikrai gali sau leisti politiką? Niekas nesuryja šitokios krūvos pinigų kaip rinkiminė kova. Ar nežinai posakio? Imkis politikos, ir žlugsi.

- Aš ne vargšas.

- Tu paveldėjai turtą?

Marlonas išlenkė taurę.

- Nė skatiko, - tarė išdidžiai. - Viską užsidirbau. Štai taip. - Jis pasibaksnojo galvą.

- Bet kaip?

- Visuomet uždirbdavau daugiau, negu išleisdavau.

- Aš irgi. Bet milijonų banke neturiu.

Smilios žalios Marlono akys trumpai įsikirto į mane.

- Pasakysiu tau! Aptikau aukso gyslą.

- Kokią aukso gyslą? - šūktelėjau susijaudinusi.

- Sužinosi tik už manęs ištekėjusi.

- Tikiuosi, tai teisėta?

- Paslaptis! O dėl politikos, juk ne viską apmoki pats. Ieškome rėmėjų, rengiame lėšų rinkimo vakarėlius, skelbiamės iešką pinigų ir kenkiame vyriausybei.

- Gal būtų geriau, jeigu vestum anglę?

- Tik ne Europos Sąjungoje. Juk viskas pasikeitė, *darling*. Na... sakyk „taip"! Tada birželio pradžioje skristume į Paryžių. Į De la Pė gatvę, ten mano viešbutis, šalia galybė juvelyrinių. Nupirksiu tau dešimties karatų *uolą,* grynų gryniausią. O sau sutuoktuvių žiedą, kuo platesnį, kad kristų į akis, ypač per televiziją. Labai norėjau, dar prieš Velykas, vos tau neatnešiau. Bet moterys mėgsta rinktis pačios. Juk mūvėsi žiedą visą gyvenimą. Žinai? Gal gulkimės ir pasišnekėkime išsamiau lovoje. Ar sutinki?

Sutikau.

O paskui sekė dvi laimės valandos. Marlonas nuogutis atsigulė šalia, be moteriškų baltinukų, didelis,

stiprus, įsimylėjęs vyriškis. Tik grandinėlė ant kojos tebebuvo. Auksinė gyvatė. Tačiau kas šiame pasaulyje be ydų?

Šiaip ar taip, įvyko stebuklas: jis, lytinio gyvenimo žinovas, klausė manęs, leido parodyti, kaip myluojama moteris, kad neklyktų iš skausmo, niekaip negalėjo atsistebėti, jog nuo to aš patyriau orgazmą!

– Turiu perrašyti knygą apie klitorį, – pasakė jis vėliau. – Kuo greičiau parengti antrą leidimą, nes visiškai apsijuoksiu. Matai, kokia tu man svarbi? – Ir švelniai pabučiavo.

Kiek pirmoji naktis šiame name buvo mane sutrikdžiusi, tiek antroji nuramino.

Taip, mąsčiau palaimingai prigludusi prie plačios jo nugaros, jeigu viskas taip ir toliau eitųsi, būtų galima svarstyti.

Lovoje vien palaima, jis vėl rengiasi vyriškais drabužiais, visko aptekęs.

– Galėtum nupirkti porą antikvarinių daiktų aukcione, – pasakė Marlonas, – ir didelę patogią sofą svetainei. Žinai ką? Pirmadienį važiuosime į Batą, tenai yra puikių parduotuvių. Visa kita nupirksime Londone. Turėsiu tenai nuvykti antradienį. Ar važiuosi su manimi? Gyvensime *Savoy* viešbutyje. Ir suprask mane teisingai: viską pirksime už mano pinigus, ne už tavo milijoną. Su juo daryk, ką nori!

Tą naktį palaimingai užmigau.

Atmerkiau akis anksti sekmadienį.

Šiandien lankysimės pas Marlono motiną.

Taip prasidėjo tragedija!

Šeštas skyrius

Pabudau prieš aštuonias, kai Marlonas iššoko iš lovos lyg išvytas furijų.

Jis dingo vonioje ir taip užsikosėjo, lyg tuoj tuoj užsprings.

Paskui išgirdau skalaujant, penkis kartus iš eilės, ir vėl užmigau.

Kai atsibudau vėl, buvo dešimt valandų.

Užuolaidos tebebuvo užtrauktos, bet puikiai mačiau, kaip Marlonas knisosi komodoje, bet ne viršutiniame stalčiuje, kaip buvome sutarę, o pačiame apatiniame su ryškiausių spalvų apatiniais. Nors buvo prieblanda, mačiau, kaip jis skubiai apsimovė gundančias raudonų nėrinių kelnaites ir apsivilko blizgučiais siuvinėtą akinamo raudonumo apatinuką blizgančiomis petnešėlėmis ir kutuota apačia.

Vilkdamasis baimingai žvilgčiojo į mane, bet aš dėjausi kietai mieganti.

Marlonas įsmuko pro duris knygų sienoje, grįžo apsirengęs nauja tvido eilute, užkliuvo už popierių krepšio, atitraukė užuolaidas, atidarė visus langus.

- Mimi! - sušuko irzliai. - Kelkis! Ar pamiršai? Eisime pas ją! Pas motiną! Greičiau! Tau negalima čia į

vonią. Eik į apačią. Man klaikiai skauda pilvą ir paleido vidurius.

- Gal nori vaistų? Homeopatinių?

- Nieku gyvu!

- Kaipmat pasijustumei geriau.

- Aš pats gydytojas! - pyktelėjo Marlonas.

- Bet pamėgink!

- Ne! - suriko Marlonas kaip neklusnus vaikas. - Atstok! Verčiau padaryk ką kita. *Nežemiškai* pasigražink, užsidėk visus papuošalus, tą princesės paltą, apsimauk šilkines pirštines...

- Pataisysiu tau pusryčius.

- Nėra kada! Maldauju - paskubėk! Oooo, man viskas skauda, raižo pilvą! Viešpatie, man trūksta oro, trūksta oro! Ar girdi?

Jis ėmė švokšti, nurūko į vonią, trenkdamas durimis, ir vėl skalavimas, pertraukiamas kosulio ir keiksmų, o kadangi visa tai truko be galo be krašto, atsidususi atsikėliau, nulipau į apačią ir pasigražinau.

Norėdama galiu tą padaryti per dešimt minučių.

Tik tiek ir sugaišau. Ir pasilikau laiko išgerti nuostabiai kavai po suvešėjusiais augalais žiemos sode.

Įniršęs vyras? Dvidešimties metų gal būčiau nusižudžiusi. Dabar šitaip nebebus. Juo labiau jis šėlsta, juo ramesnė darausi aš. Iš viso nieko nebebijau.

Toks yra antrojo pavasario privalumas.

Nurimsti savo viduje!

Bildėjimas laiptais. Trinkteli virtuvės durys. Įlekia Marlonas.

- Kur tu?

- Čia, - atsakau kuo ramiausiai.

- Ar jau pasiruošusi? - šaukia piktai.

- Pasiruošusi. Galime eiti.

- Pala! - Marlonas atsistoja priešais.

Buvo labai pasipuošęs, pirštinės, elegantiškas tamsus lietpaltis, raudonas kašmyro šalikas ir... Ne! Šito jau per daug!

Mat smailiuose jo ausų speneliuose pūpsojo dideli juodi perlai, taitietiški, su žėrinčių briliantukų apsodais. Moteriški auskarai, labiau krintančių į akis nesurastum.

Skelbia karą motinai!

Įsistebeilijau į jį. Jis įsistebeilijo į mane.

- Juk sakiau: visus papuošalus.

- Nieko neatsivežiau.

- Neatsivežei jokio papuošalo? - paklausė Marlonas kaip bukaprotis. - Šitokie mudu negalime... Ar tavo ausys pradurtos?

- Taip.

- Pastovėk čia!

Jis vėl užbildėjo aukštyn ir grįžo nešinas didžiule sunkia papuošalų dėže, išmušta raudonu aksomu, o ant jo žaižaravo tarsi galybė žiburių, niekuomet nebuvau mačiusi šitokios krūvos briliantų.

- Greičiau! Imk šituos! - Jis įkišo man du gražius stambius deimantinius auskarus, kiekvienas bemaž trijų karatų, baltojo aukso apsodais.

- Ar jie tikri?

– Žinoma, tikri. Palauk. Štai! – Jis išėmė platų žiedą, visą briliantinį. – Užsimauk ant bevardžio piršto!

– Deja, per didelis.

– Per didelis? Tada pasimatuok šitą. Irgi per didelis? Bet va šitas turėtų tikti.

Marlonas padavė man trečią. Visai tokį pat kaip anuodu, puikiai tinkantį ir gundomai kibirkščiuojantį.

– Jis irgi tikras?

– Akmenys gryni kaip ašara. Platinos apsodais.

Jis padavė man dar vieną žiedą ir atkišo kairę ranką.

– Užmauk. Taip. Dabar mudu sužadėtiniai.

– Kiek tokių žiedų turi?

– Dešimt ar vienuolika. – Stebėjo mane bėgiojančiu žvilgsniu.

– Šitiek daug? Ar dažnai susižadi?

– Ne. Bet kai kada ant kiekvieno piršto mūviu po žiedą. Ar tai nusikaltimas? Tu nieko neturi ant kaklo. Reikia vėrinio. Ir dviejų apyrankių.

– Dviejų apyrankių? Sekmadienį priešpiet? To jau per daug.

– Nesąmonė. Tavo suknelė kukli, nei blizgučių, nei karoliukų, ničnieko. Kad ir kiek papuošalų nešiotum, vis bus per mažai. – Ir jis užsegė man grandinėlę – dvi eiles stambių briliantų. Ir apyrankes. Jos šaldė odą.

Blizganti lyg Kalėdų eglė apsirengiau savo raudoną aksominį paltą.

– Paslėpsiu papuošalus. O tu tuo tarpu eik prie automobilio.

Taip ir padariau. Ir iškart įsėdau. Mat, kaip įprasta Anglijoje, lynojo, vos vos, bet ištisai.

Baltos miglų driekenos dengė slėnį ir vaizdą į upę. Net kedro mažne nebuvo matyti. Jo viršūnę gaubė migla.

Atlėkė Marlonas, aimanuodamas įsibraškino prie vairo.

– Turėjome būti jau seniai išvažiavę.

Jis kvėpavo švokšdamas, kosėjo, šnypštėsi nosį ir duso. Dručkės avys prisvirduliavo artyn ir priekaištingai žiūrėjo į mus. Marlonas nuleido langą.

– *Bye bye, darlings,* – sušuko susijaudinęs, – *mummy* po pietų grįš. Tada gausite keksų. – Ir pasisuko į mane: – Mano pilvas tuščias. Siaubingai noriu valgyti. Greit man pasidarys bloga... – Jis susidėjo rankas ant pilvo ir pasilenkė į priekį, kraupiai vaitodamas: – Jeigu pavėluosime, kils baisus triukšmas...

– Gal man važiuoti?

– Pernelyg pavojinga. Anglijoje važinėjama kairiąja kelio puse, tu nepratusi.

– O kur gyvena tavo motina?

– Netoli Bato. Dar turime prisipilti degalų.

Marlonas neskubėdamas paleido variklį, įdėjo kasetę. *Rolling Stones*: *Sympathy for the Devil.* Atsuko kurtinamu garsu, ir mudu pajudėjome.

Rolling Stones man patinka, aš mušiau kojomis taktą, nesitverdama smalsumu kuo greičiau pamatyti tą motiną. Kokia ji moteris? Šitaip gniuždanti savo suaugusį, padariusį puikią karjerą sūnų?

– Ar tavo tėvas dar gyvas? – paklausiau, kai baigėsi muzika.

– Jam nebepakenksi.

– Ką tai reiškia?

– Jis miręs. Jau dešimt metų.

– Užjaučiu. Koks jis buvo?

– Genialus. Sukūrė didelę firmą, bet ji, motina, jo nemylėjo. Siurbė jam kraują. Tėvas niekaip jai neįtiko. Namie jis buvo nevykėlis. Motina plūdo jį man girdint – nevisprotis, idiotas... – šią kalbos papliūpą nutraukė mėšlungiškas kosulys.

– Ar ji turėjo profesiją? – švelniai paklausiau.

– Buvo artistė. Bet atsiradau aš, nutraukdamas karjerą Holivude, visus garbstymus ir šlovinimus, aišku, ir sukliudydamas uždirbti milijonus. Ji turėjo tekėti. Dėl manęs. Ir šito man niekuomet neatleis.

– Ar ji talentinga?

– Neapsakomai! Viskam žlugdyti. Ji viską griauna. Mano santuoką, išsiskyriau tik per ją. Ji atėmė iš manęs visas drauges, visas virkdė. Penkerius metus ji ujo Doli, keturiolika metų – Kati. Kai likau vienas, be paliovos skambina, visur kiša snapą. Ji trokšta būti vienintelė, svarbiausia ir gražiausia...

– Tai kodėl užsimanė pamatyti mane?

– *Tave?* Ji nenori. Nieko apie tave nežino. Tu būsi jai mano sekmadienio staigmena!

– Vargšė!

– Vargšė? – Marlonas nusitraukė nuo kaklo šaliką ir ėmė gaudyti orą. – Aš vargšas. Mano tėvas buvo

vargšas. Netrukus ir tu tokia būsi. Ta moteris pabaisa. Gal ji tau nuraus plaukus...

Norom nenorom nusijuokiau. Labai jau juokinga.

- Tu *juokiesi?* - suriko Marlonas. - Iš ko čia juoktis? Ar tu tokia pat pamišėlė kaip ji? Nė vienas žmogus iš to nesijuoktų.

Kikenau viduje. Marlonas liovėsi rėkalojęs ir įsispoksojo į mane.

- Tu nebijai?

- Ne. O kodėl turėčiau bijoti?

Jis su palengvėjimu atsiduso.

- Puiku. Žinojau, kodėl tave vežuosi... gal... gal viskas bus kitaip. Gal nutiks stebuklas ir motina mus priims maloniai. Tik tada, atvirai prisipažinsiu, nežinau, kaip turėsiu elgtis.

- Visiškai normaliai.

- Normaliai? - Marloną vėl užpuolė kosulys. - Su ta moterimi negalima normaliai elgtis. Vos ji paskambina, aš imu kosėti ir viduriuoti.

- Kiek jai metų?

- Aštuoniasdešimt. Bet jos energija žudo. Ir pyktis. Kai ji aplanko mane, turiu gaminti jai vaišes. Tada ji knebinėja valgį, neparagauja nė kąsnio. Turiu vestis ją į aludę. Tenai ji šveičia mėsą su mėsa ir su mėsa. O paskui ją ištinka podagros priepuolis, tada visokios ligos nuo vaistų, o kaltas būnu aš.

- Ar visada taip buvo?

- Nuo tada, kai tapau vegetaru.

- O šiandien?

- Šiandien? Apsirengs ilgus audinės kailinius, nes žino, kad aš smerkiu kailinių žvėrelių veisimą. O restorane užsisakys kaip tik tuos patiekalus, kurių neapkenčiu: ji matė mano avis kai jos dar buvo ėriukai, stebėjo, kaip jos augo. Ji užsisakys ėrienos kepsnį. Tyčia.

- Net jeigu ten būsiu aš?

- Ypač tada.

Sulig žodžiu „ypač" Marlonas ėmė dusti. Turėjome sustoti prie artimiausios degalinės. Marlonas iššoko iš automobilio, nukūrė tekinas į tualetą ir grįžo leisgyvis. Jis švokštė taip, kad net buvo šiurpoka, drebėdamas susmuko į vairuotojo vietą.

- Mes grįžtame atgal, - suvapėjo jis, - aš mirštu.

- Bailys.

Marlonas nė krust. Sėdėjo susilenkęs, galvą padėjęs ant vairo, nejudėdamas.

Aš išsiėmiau iš rankinės buteliuką žirnelių, homeopatinių vaistų, kurių buvau atsivežusi iš Paryžiaus, įbėriau į viršelį penkis ir atkišau jam.

- Išsižiok! Palengva ištirpink po liežuviu. Nenuryk. Ir nekalbėk.

- Kas čia? - sukaupęs jėgas sušnibždėjo Marlonas.

- *Nux vomica.*

- Kaip jie padeda?

- Galėsi vėl lengvai kvėpuoti.

Marlonas prasižiojo. Jam niekas neberūpėjo, buvo atsisveikinęs su gyvenimu.

Tylomis sėdėjome šalimais. Sulig kiekvienu įkvėpimu Marlonas parpė lyg dumplės. O kas toliau? Kas nutiko po valandėlės? Parpimas liovėsi.

Marlonas nustebęs įsistebeilijo į mane.

- Ar tu girdi?

- Taip.

- Aš nebedūstu.

- Logiška.

- Negali būti, - tarė jis dusliai. - Aš nesuprantu.

Įkvėpė ir iškvėpė - jokio parpimo. Ėmė kvėpuoti greičiau, giliai įtraukė oro - jokio dumplių garso! Įtempė pilvo raumenis, vos kvėpuodamas - jokio švokštimo!

- Stebuklas, - priblokštas tarė Marlonas. - Viską išmėginau, ką tik gali medicina. Visus vaistus, klausinėjau kolegų, niekas nepadėjo. O pas motiną visuomet nuvažiuodavau leisgyvis... neįtikėtina. Krūtinės nebespaudžia. Gerklė atsileido, - ilgai čiuopė pulsą, - viskas normalu. Nesuprantu. Ar žinai, kaip šie vaistai veikia?

- Stiprina tavo imuninę sistemą. Ir gydo ne tik kūną. Gydo ir sielą.

- Ką tai reiškia?

- Pats pamatysi. Ar jau gali vairuoti?

- Luktelėk! - Marlonas nuleido galvą ir ištisą amžinybę taip niūrojo, įsiklausydamas į save. - Žinai? Man ir vidurių nebesuka.

- Ir daugiau nebesuks.

- Matai, kokia tu man svarbi? - linksmai sušuko Marlonas ir vėl apsivyniojo kaklą raudonu šaliku. - Ačiū Dievui, mudu susižadėjome. Dabar viskas bus gerai. *I love you, sweetheart, darling. Kiss! Kiss! Kiss!*

- *I love you too.*

Marlonas ėmė važiuoti. Ir lyg koks atpildas staiga liovėsi lietus, sušvito saulė. Dangus tapo melsvas. Sučiulbo paukščiai, ir mudu važiavome per mielą žalią kraštovaizdį lyg akvarelės spalvų. Kai šviečia saulė, Anglija neapsakomai graži, dvigubas malonumas. Mat niekuomet nežinai, kiek laiko tvers tie kerai.

- Ar judu panašūs? Motina ir tu?

- Nė kruopelės. Aš gyvas tėvas. Ir tai ji man prikaišioja, visą gyvenimą. Ir visada vaidina. Kaip scenoje. Viskas jos dirbtina. Nieko tikra. *Ir kaskart ji nori pinigų!*

- Nuostabu.

Marlonas įdėmiai nužvelgė mane. Aš nusijuokiau, tada jis taip pat nusijuokė ir uždėjo laisvąją savo ranką ant manosios.

- Tu neįkainojama, *darling*. Ir iš tikrųjų nebijai!

Nuvažiavome puikiai.

Marlonas nė kartelio nesukosėjo, ir kuo puikiausiai jausdamiesi atburzgėme į Batą. Marlonas, visada pasukdavęs ne ten, iškart rado reikalingą posūkį, ir mudu nevėluodami atsidūrėme tame priemiestyje, toje gatvėje ir sustojome prie raudonų vartų.

Sustojome priešais senų akmenų sieną, viršuje jie buvo apvalūs, kokie man patinka, apaugę samanomis. Marlonas paskambino.

Raudoni vartai atsidarė be jokio garso.

Pasirodė fachverkinis pastatas, beveik kvadratinis, medis juodas ir žvilgantis, mūras tarp jo akinamai baltas. Priešais namą tvenkinys su vandens lelijomis, o dešinėje šalia didingas *Monkey Puzzle* medis, dai-

liai ir grakščiai nusvarinęs savo šakas ant stogo, lyg jį saugodamas.

Vaizdas lyg iš pasakų knygos.

Nuėjome prie namo. Sustojome prie durų, bet jos neatsivėrė. Marlonas šnopavo smailia nosimi, išsitiesė visu ūgiu, ištiesė ranką ir energingai pabeldė keturis kartus, tačiau tai negelbėjo.

Galų gale, po ištisos amžinybės, mums atidarė.

Tačiau pro jas neišlėkė drakonė nupešti man plaukų, ne, priešais mus stovėjo kino žvaigždė. Tikra Holivudo trečiojo dešimtmečio kino žvaigždė.

Truputį aukštesnė už mane, liekna kaip nendrė, su ilga balta ploniausios vilnos suknia, klostyta per pečius ir apgulusia liemenį. Plaukus dengė baltas turbanas.

Veidas apskritas, akys didelės, mėlynos, lūpos dažytos vyšnių spalva, visur žybsi papuošalai.

Didžiulės auksinės gėlės ausyse, penkios eilės perlų ant kaklo, keturios auksinės segės priekyje ant suknios, ant kiekvieno piršto, net nykščių, žaižaruoją žiedai. Ant riešų svarios auksinės apyrankės.

Spoksojau kaip pakerėta. Daug esu mačiusi dirbdama, bet ši ponia buvo ypatinga.

- Sveika, motin! - pasakė Marlonas, stovėdamas tiesut tiesutėlis. - Čia Mimi Tiulipan iš Paryžiaus. Mimi, čia mano motina. Motin, mes esam susižadėję.

- Sveikinu, - tarė žvaigždė verksmingu balsu. Mėlynos jos akys nuslydo per mane, nukeliavo ant sūnaus ir įsmigo į jo auskarus, paskui žvilgsnis nu-

slinko žemyn prie jo kairės rankos, kuri lyg spaustais gniaužė mano dešinę.

- Tu pasiruošusi? Pasiimk paltą, turime važiuoti, antraip pavėluosime, - pasakė Marlonas.

- Man dar reikia susidėti daiktus. Vesk savo viešnią į svetainę.

Aha, pamaniau, kviečiame ją ne pietų, o į dailų kaimo viešbutį, tenai ji ir pernakvos! Todėl su vakarine suknia! Žengiau į svetainę.

Pasakiška!

Vėl kaip Holivude. Balta kiliminė danga, baltojo lokio kailis priešais židinį, dvi baltos sofos, šalia - auksinė kėdutė. Kiek akys mato - balta ir auksinė spalva, balta ir auksinė.

Židinys balto marmuro. O virš jo kabo ne veidrodis, o susuktas ekranas. Priešais kino projektorius. Visa svetainė tarytum peržiūrų kambarys. Ar ji visą dieną žiūri senus filmus? Kad ir kaip ten būtų, svetainės apystata puikiai tiko prie jos suknios.

Iš svetainės buvo matyti virtuvė.

Marlonas stovėjo prie atdaro šaldytuvo ir į auksinę skrybėlių dėžę palei jo kojas krovė svogūnus, lašinius, kiaušinius, sviestą, duoną, pieną ir marmeladą.

Stebėjau jį suglumusi.

Ar jis apsigalvojo? Mes iškylausime? Bet viso to Marlonas nevalgo, valgo tik duoną, svogūnus ir marmeladą, jei jis virtas be želatinos.

Marlonas priėjo prie manęs.

- Nieko neklausinėk, - sušnibždėjo. - Ar tu galėsi sėdėti automobilio gale?

- Žinoma.

Pasirodė kino žvaigždė.

Apsirengusi kailiniais iki pat žemės. Nosis pabalnota drugelio pavidalo akiniais nuo saulės, padabintais dirbtiniais briliantais.

- Ar viską sudėjai? - paklausė didingai.

- Taip, motin.

- Palaukite. - Ji nuėjo į virtuvę ir atnešė tris skardines. - Judviem. Konservuota veršiena. Už ypatingą kainą. Labai mėgai būdamas vaikas.

- Tu labai maloni, - pasakė Marlonas ir padėjo skardines ant židinio atbrailos. - Bet aš nebevalgau lavonų.

- Nutilk! - Kino žvaigždė užsiėmė ausis. - Aš mirsiu nuo šito žodžio.

- Tu valgai maitą. Ir mirsi nuo to.

- Mano sūnus pabaisa, - sukūkčiojo žvaigždė, pakėlė mėlynas akis dangop ir dramatiškai susmuko ant grindų. Ten ir liko gulėti kaip apalpusi.

Marlonas be žodžių pasilenkė pakelti akinių nuo saulės ir įsidėjo juos į palto kišenę. Paskui paėmė motiną, persimetė sau per petį kaip kilimą Paryžiuje, užrakino namą, nunešė motiną į automobilį ir pasodino ant priekinės sėdynės, kur ji staiga vėl atsipeikėjo.

- Kur skrybėlės dėžutė? - paklausė verksmingai.

- Bagažinėje.

- O mano akiniai?

Marlonas juos padavė.

– Gerai. Važiuojame... bet lėtai. Jei nori lėkti kaip patrakęs, verčiau iškart mane nužudyk.

Važiavome gaubiami ledinės tylos.

Vėl romantiškais keliais, per kaimelius, pilnus žydinčių rožių ir glicinijų, pro žalias ganyklas, kur žolę pešiojo ėriukai, ir staiga įsukome į gatvelę, įriedėjome pro aukštus akmeninius vartus ir atsidūrėme priešais gražaus parko supamą viešbutį.

Vorele, Marlonas pirmas, motina jam įkandin, o paskutinė aš, nuėjome prie registratūros, o paskui per holą į restoraną. Viešbutis buvo bemaž tokio pat dydžio kaip Marlono namas, o restoranas – kaip jo svetainė. Bet apstatytas prašmatniais baldais. Kėdės apmuštos šviesiu aksomu, sienos – tamsiu ąžuolu, židinyje ūžė ugnis, šlifuoti veidrodžiai, stalai apdengti baltai. Su gėlėmis, sidabriniais įrankiais ir krištoliniais indais.

Žmonių daug nebuvo, kokia dvidešimt, visi apsirengę sportiniais kostiumais ar tvido eilutėmis. Juo labiau kritome į akis mes: aš su briliantais, Marlonas su perlais ausyse, kino žvaigždė su turbanu ir vakarine suknia, bet niekas į mus nespoksojo, paprasčiausiai mandagiai mūsų nepaisė. Anglijoje tai yra geros manieros.

Mums davė gražiausią stalą, šalia židinio, nors aš, kaip jau sakiau, bijau liepsnų. Motina atsisėdo tarp Marlono ir manęs.

Ji ilgai be žodžių žiūrėjo į mane, atsisegė savo sidabrinį vakarinį krepšelį, balsiai atsiduso ir išsiėmė ploną juodą žvilgantį kandiklį.

– Kas čia dabar? – susijaudino Marlonas.

– Kandiklis. Iš Holivudo.

– Kam tau jis?

– Rūkysiu.

– Bet juk tu nerūkai.

– Rūkau.

– Nuo kada? – nepatikliai paklausė Marlonas.

– Nuo dabar!

Ji išsiėmė pakelį amerikietiškų cigarečių, sidabrinį žiebtuvėlį, efektingai patraukė dūmą ir sukniubo ant stalo užsikosėjusi.

Kaipmat atskubėjo metrdotelis.

– *Madam, sorry*. Rūkoma tik rūkomajame!

– Ji neberūkys, – atsiprašė Marlonas, – juk taip, motin?

– Gal norėtumėte išgerti, pone?

– Būtinai. Šiandien didi diena. Švenčiame sužadėtuves! – Per stalą jis pasisiekė mano ranką.

– Sveikinu, pone. Gal norite ypatingai gero butelio? Nuolatinio mūsų tiekėjo? Iš Prancūzijos? Iš Šampanės?

– Mielai išgertume.

– Brendžio! Didelę taurę, – pridususiu balsu šūktelėjo motina, – *tučtuojau!*

– *Yes, madam*. Ar jau išsirinkote valgius?

– Tris porcijas vegetariško maisto, – pasakė Marlonas.

– Aš noriu ėrienos kepsnio, – sušvokštė motina, – dailiai rožinio, neperkepusio, auginto natūraliomis sąlygomis ėriuko, *žinduklio*, jei įmanoma.

Marlonas pagelto.

- Jei iš tiesų valgysi tokį patiekalą, mudu atsistosime ir paliksime tave sėdėti čia vieną.

- Kaip nori, - šūktelėjo žvaigždė, nirtulingai pašoko ir išlėkė iš salės.

- Pone, aš padariau ką nors ne taip? - paklausė metrdotelis ir išgąstingai nulydėjo ją akimis.

- Nieko jūs nepadarėte. Ji visada taip elgiasi per sužadėtuves. - Marlonas nusijuokė, vyriškis irgi nusijuokė iš mandagumo. - Aišku, aš juokauju. Ką gi, tris porcijas vegetariško maisto. Desertą užsisakysime paskui.

- O ką darysime, jeigu ji nesugrįš? - sušnibždėjau.

- Valgysime su malonumu. Tai puikus restoranas.

- O ką ji dabar veikia?

- Kurpia mintyse niekšybę.

Motina grįžo, piktai išviepusi vyšnių raudonumo lūpas.

Mums patiekė salotas: pievagrybiai, avokados, riešutai ir kekiniai pomidorai. Jai neatnešė nieko.

- Aš atsisakiau užkandžio, - tarė ji priekaištingai, - verčiau mirsiu badu nei sekmadienį šlemšiu daržoves!

- Tavo valia, motin. Ar išgersi į mūsų sveikatą?

Kino žvaigždė paėmė savo taurę ir išlenkė vienu mauku, aš savąją vos spėjau pakelti.

- Nėra už ką gerti, - pasakė įsmeigusi akis į židinio liepsnas, - nes mano sūnui visus pinigus reikia išleisti moterims: tačiau cit! Nė žodžio apie tai. Šeimos paslaptis.

- Gal taurę šampano, motin?

- Nekenčiu šampano. - Ji įbedė akis į mūsų žiedus. - Kiek už juos sumokėjai?

- Septynis tūkstančius svarų, - linksmai atsakė Marlonas.

- Ką! - Žvaigždė griebėsi už širdies. - Išprotėjai? Kai esi tokio amžiaus. Šitaip švaistyti pinigus. Tu niekuomet neįgausi proto, niekuomet...

- Tavo perlai kur kas brangesni.

- Aš tavo *motina!* Septyni tūkstančiai svarų už sužadėtuves, kurios nutrūks! - Ji grįžtelėjo į mane: - Mano sūnus nevykėlis, netikėkite nė vienu jo žodžiu. Visos moterys nuo jo pabėga. Jos nusipelniusios geresnio jaunikio! Septyni tūkstančiai svarų! Niekada negalėčiau tiek leisti sau. Už tokią sumą aš gyvenu pusę metų. Ar tau ne gėda?

- Ne aš iššvaisčiau tavo turtą.

- *Iššvaisčiau?* Aš paaukojau jį menui! Dar ateis tokia diena, kai tu man už tai bučiuosi kojas!

- Kaip sekasi Edžiui?

Kino žvaigždė kaipmat nurimo.

- Puikiai. Jis laimėjo. Kazino. Niekuomet nebuvo tiek daug išlošęs.

- Na, ir?

- Buvęs teatras. Miesto pakrašty. Visiškai pigus. Reikia paskubėti, antraip jį nupirks.

- Ir jis moka?

- Jis pakankamai išlošė rankpinigiams.

- O visa kita? Kas mokės visą sumą? - Motina tylėjo ir taisėsi savo baltą turbaną. - Motin! Kas mokės likusią sumą?

- Tai būtų tavo pareiga ir priedermė, - tarė verksmingu balsu.

- Tu ką nors pasirašei? - Marlonas nuleido šakutę.

- Ne aš. Edis.

- Okei. Tada tegu jis ir rūpinasi. - Marlonas vėl ėmė valgyti.

- Mes negalime jo išduoti. Tas vyras mane myli. Priešingai negu tavo tėvas ir tu.

- Tas vyras lošėjas. Dar niekuomet nieko doro neišėjo iš to, ką judu būdavote sumanę.

- Šįsyk bus geriau negu gerai.

- Mane ima juokas.

- Mudu uždirbsime milijonus. Tada pasijuoksime!

Atnešė antruosius patiekalus.

- Dovanokite, pone, - tarė metrdotelis visas išraudonijęs, - tikiuosi, nesupyksite, ponia buvo virtuvėje ir pakeitė užsakymą.

Ir padėjo ant stalo vidurio didžiulį sidabrinį padėklą, ten pūpsojo mėsos gabalas. Iš jo tekėjo kraujas! Jeigu nebevalgai mėsos, pasibjaurėtinas reginys.

Marlonas pašoko.

- Motin! Šito per daug!

- Čia ne ėriena, o kiauliena, - sušvokštė motina.

Marlonas patraukė mane nuo kėdės.

- Dorok savo kiaulieną viena! Mudu pavalgysime prie gretimo stalo.

Taip ir padarėme. Džiaugiausi, kad galėjau sėdėti ne prie ugnies, ir valgiau su apetitu.

Bet Marlonui ir jo motinai strigo kąsnis burnoje. Juodu sėdėjo atsukę vienas kitam nugaras ir knebi-

nėjo valgį. Laikas slinko, restoranas pamažėle ištuštėjo. Galų gale stalas buvo nukraustytas.

- Susitaikyk su ja, - sušnibždėjau taisydamasi sunkų briliantų vėrinį ant kaklo.

- Ne! Ji sadistė. Mano tėvas negalėjo pakęsti sūrio. O ji visuomet patiekdavo užkandžiui *Stilton*. Tas bjauriausiai dvokia. Jam būdavo taip šlykštu, kad nebegalėdavo nė kąsnio nuryti.

- Ar padėsi man ir Edžiui nupirkti teatrą? - per petį paklausė kino žvaigždė.

- Žinoma! Nesirūpink, - staiga Marlonas visiškai nusiramino.

- Garbės žodis?

- Žinoma! - Dabar jo balsas nuskambėjo visai tėviškai.

Motina atsisuko.

- Žinau, kaip tu moki mane užliūliuoti. O kai prireiks, pasakysi „ne".

Kaip tik tada suskambėjo Marlono telefonas.

- Alioooo? Kaip? Tai labai rimta! Valandėlę! - Marlonas atsistojo, prisispaudęs prie ausies telefoną: - Tuoj grįšiu.

Motina lydėjo jį akimis, kol išėjo iš salės. Tada pašoko ir atsisėdo šalia manęs.

- O dabar jūs sužinosite visą tiesą, - išpylė uždususi. - Mano sūnaus verslas nešvarus. Aš net nenoriu žinoti, kaip jis užsidirba tiek pinigų. O jums nėra ko iš jo tikėtis. Ar jis pasisakė? Jis leidosi *sterilizuojamas!*

- Aš žinau.

- Ir ką manote? Ar nenorite šeimos?

- Ne.

- Kodėl?

- Nesu sutikusi vyro, nuo kurio būčiau panorėjusi vaikų.

- Šit kaip! Bet auskarai! Juk jis įsivėręs auskarus kaip moteris! Tai jus glumina? Gal ne? Netrukus jis vilkės moteriškais apatiniais. Kas... kas jums čia taip juokinga?

- Nieko! - Aš iškart surimtėjau.

- Manote, kad aš išsigalvoju? Ar ne? Bet per televizorių nuolat rodo laidas, vakar irgi rodė, kaip vyras pradėjo nuo auskarų kaip mano sūnus, o dabar po marškiniais jau pasivilkęs ryškiai žalią moterišką apatinuką!

- Po marškiniais? - paklausiau užjausdama.

- Taigi! Ir toks vaikšto į darbą. Motina apjuokta visų akyse, ką aš darysiu, jeigu ir man taip nutiks? Sūnus pateks į ligoninę, gydymui išeis visi pinigai, jis nebegalės manęs remti... sakykit, o jūs finansiškai nepriklausoma?

- Aš gerai uždirbu.

- Uždirbat? - sušuko ji virpančiu balsu. - Uždarbio nepakanka. Reikia asmeninio turto. Ar turite?

- Ne.

- Ir vėl katastrofa! Jis vis atsitempia vargetas, dabar net iš žemyno. Nuo kada kalbate angliškai? Jūsų šiurkštus akcentas.

- Ačiū už komplimentą, - padėkojau linksmai.

- Kokį komplimentą? Kas jums pasakė komplimentą?

– Aš augau aplinkoje, kur buvo šnekama penketu kalbų: anglų, prancūzų, vokiečių, ispanų ir portugalų.

– Aha! Visiška laukinė! Nors pasikark! Paskutinė jo nuotaka irgi buvo tokia pat nesuprantama, škotiškas dialektas, tai mane erzina, siutina, žudo! O jam, mano sūnui, nė motais. Aš buvau *aktorė*. Ir kai ką nutuokiu apie kalbėseną. Ar jis jums sakė?

– Taip.

– Oksfordo anglų! Nė vienintelės, kuri kalbėtų Oksfordo anglų šnekta. Aš kankinuosi tiesiog fiziškai. Kankinuosi!

– Jūs vėl norite vaidinti? Ir todėl jums reikia teatro? – paklausiau, kad nukreipčiau jos dėmesį kitur.

– Kaip?

– Vėl norite pasirodyti? Viešai?

– Teatro mums reikia visai kam kitam, – teikėsi atsakyti kino žvaigždė, – didingam sumanymui, jūs nesuprasite. Kaip nesupranta ir mano sūnus. Bet galėčiau vaidinti, kai esu tokia talentinga ir taip atrodau. Su triukšmu grįžčiau atgal. Taip... ar žinojote? Sūnus ir aš. Mudu laikomi sutuoktiniais. Štai kokia jauna aš atrodau.

– O aš laikoma jo dukra.

– Anoks čia nuopelnas jūsų amžiaus, – ji piktai nusišypsojo, – bet palūkėkite. Klimaksas viską sugadins. Ir tik nepykite: tokios juodaplaukės kaip jūs visiškai išplersta.

– Aš ne.

– Kodėl jūs ne?

- Man penkiasdešimt penkeri! Aš jau po klimakso.

- Argi? - Ji bukai įsispoksojo į mane. - Jūs beveik tokio amžiaus kaip mano sūnus? Niekada nebūčiau... - Ji žaibiškai pasilenkė pirmyn, nubraukė į šoną mano plaukus ir pasižiūrėjo už ausies. - Nepatempta! Nieko nesuprantu! Negali būti? Kaip galima išlaikyti tokią lygią odą?

- Jūs irgi gerai atrodote, - pagyriau didžiadvasiškai.

- Mane operavo. Na, tai kaip? Ką jūs darote? Kokia paslaptis?

- Anokia paslaptis. Kai nebeveikia kremai, reikia vartoti aliejus.

- Kokius aliejus?

- Tris savaites alyvų, tris savaites jojobų, tris savaites migdolų. Tris savaites sezamų. Ekologiškus, šalto spaudimo.

- Ir jie padeda? - nepatikliai paklausė žvaigždė. - Bet kodėl vis tris savaites?

- Per tris savaites oda pripranta. Tada reikia keisti aliejų.

- Aha. O kas daugiau?

- Taip. Aš nevalgau mėsos ir kasmet lankau ajurvedos kursus. Tai iš pagrindų atjaunina!

- Aš verčiau pasikliausiu chirurgu, gersiu brendį ir valgysiu viską, kas man gardu. Antra vertus... - Žvaigždė užsidėjo akinius ir apžiūrėjo mane lyg perkamą paveikslą. - Jums padeda. Akivaizdu, kad nesate tokia kvaiša kaip kitos. O kokia jūsų specialybė?

Tikiuosi, ne nuskurusi fotografė kaip jūsų pirmtakė? Menininkės man įkyrėjusios iki kaklo.

- Aš irgi savotiška menininkė.

Žvaigždė pasimojo padavėją, užsisakė dvigubą brendžio, gerokai jo išmaukė, o tada nusivylusi tarė:

- Norėčiau dar pamatyti, kaip jis atveda man būsimą dantų gydytoją, kuri praturtėjusi apsigyvens pensione!

- Aš esu režisierė.

- Kaip! - Taurė jos rankoje ėmė taip drebėti, kad turėjo padėti ją ant stalo. - *Negali* būti!

- *Gali!* Aš esu režisierė.

- Bet ne kino!

- Trumpametražių ir reklamos filmų. Ir dokumentinių. Vaidybinio dar nesu režisavusi.

- O aš esu vaidinusi! - sušuko žvaigždė ir nusišypsojo man kaip dukrai paklydėlei. - Gražiausiame pasaulio filme. Turite pamatyti. Mes surengsime namie peržiūrą, po valgio, kokia laimė... - Ji išlenkė brendžio likučius, skubriai pasirausė savo sidabrinėje rankinėje, išsiėmė raudoną telefoną ir surinko numerį. - *Darling,* - suriko uždususi, - spėk, kas sėdi šalia manęs. Kino režisierė! Iš Paryžiaus! Režisierė! Taip! Taip! Taip! Ne. Dar ne. Bet ji sutiks. Galvą dedu. Mes išgelbėti. Tik tiek ir norėjau pasakyti. *Adieu! Adieu!*

Vėl pasimojo padavėją, pakėlė Marlono taurę, paprašė įpilti šampano ir susidaužė su manimi.

- Žinojau, laiminga žvaigždė manęs neapleis! Už mūsų sėkmę!

Ji godžiai ištuštino taurę, o paskui išgėrė dar vieną. Mano akyse pavirto iš priešės į aistringą gerbėją. Jos kakta išsilygino, išnyko bet koks piktumas ir verksmingumas.

– Turiu jums ką nors padovanoti. – Nusisegė auksinę segę nuo krūtinės ir prisegė prie raudonos aksominės mano suknios. – Vaike, jus man atsiuntė dangus. Net nenutuokiate, kokias *nepakenčiamas,* kokias *tiženas* jis tempdavosi. Viena negyvesnė už kitą. Nė kibirkštėlės drąsos. Jos prieš mane *drebėjo.* Iš pirmo žvilgsnio jas permačiau, visos bailios pelytės kaip mano sūnus. Mane apėmė neviltis. Jeigu jau jis nepadovanoja man anūkų, tai tegu bent marti būna šio to verta. O dabar... jis man atvežė iš Paryžiaus režisierę! – Pasilenkė, vėl nusegė man segę. – Netinka prie jūsų briliantų... prastai atrodo, – skubiai prisisegė papuošalą prie savo baltos vakarinės suknios. – Jūs gyvenate menu. Iškart pamačiau. Suprasite mano filmą. Esu tikra, kad sūnus jūsų klauso. Paprašykite, kad jis nupirktų teatrą... Ir jeigu jums prireiktų manęs vaidmeniui... Gėdos nepadarysiu. Aš turiu dramatinį talentą, iškart pamatysite. – Pritildžiusi balsą ji vos šnibždėjo: – Aš esu nepakartojama: vien nuleisdama blakstienas pravirkdau žmones. Mano Edis sako, kad žmonės turi verkti, antraip nieko nebus. Galiu verkti pagal užsakymą. Pasižiūrėkite į mane. Dabar!

Ji pasidėjo rankas ant baltos staltiesės, pakėlė galvą, įsikirto žvilgsniu man į akis ir pravirko. Nebylio-

mis ašaromis. Ašaros vaizdingai sruvo jai per skruostus, atrodė visiškai tikros. Sėdėjau ir stebėjausi.

Tada sugrįžo Marlonas, pamatė motiną prie mūsų stalo ir ėmė gaudyti orą.

- Šito jau per daug. - Jis atsisėdo šalia manęs. - Dar ir žliumbi. Kodėl? Kas atsitiko?

- Tai džiaugsmo ašaros, sūnau!

Žvaigždė liovėsi verkusi taip pat žaibiškai, kaip ir pradėjo, ir nusišluostė akis balta it sniegas nosinaite.

- Kada tuokiatės? - sušuko visa švytėdama.

- Kodėl klausi? - Dėl visa ko Marlonas paėmė mane už rankos. - Kada tau tai parūpo?

- Aš jau nebesitikėjau iš tavęs... pagaliau, *pagaliau* pavyko.

- Kas pavyko? - įtariai paklausė Marlonas.

- *Marti.* Ar tau suskystėjo smegenys? Pagaliau atvedei man tokią, kokios noriu.

Marlonas nuvalė nuo savo taurės lūpų dažus, įpylė mums šampano ir kilstelėjo į mane.

- Mes tuokiamės birželį.

- Puiku! - Ji pasisuko į mane: - Ar yra naujų sumanymų? Kur gal prireiks manęs?

- Gal du filmai gegužės vidury. Jau sutarta, turėsiu važiuoti į Pietų Afriką ir Kvala Lumpūrą.

- Pietų Afrika, - susijaudinusi šūktelėjo žvaigždė.

- Prašmatnaus limuzino reklama.

- Galėčiau labai grakščiai įsėsti į šį limuziną. Kokios jis spalvos?

- Sidabro ar juodos.

- O kas atliks peržiūrą?

- Aš. Jeigu kas nors išeis, būsiu iškeliavusi iki birželio vidurio.

- Bet juk mudu tuokiamės birželio vidury, - pasipiktinęs sušuko Marlonas, - kada tu sužinojai?

- Vakar. Tu tvarkei buhalteriją. Aš pasiteiravau apie paštą. Agentūra iš Frankfurto parašė. Turiu galutinai susitarti kitą savaitę. Be to, yra dar pasiūlymų kurti kitus filmus.

- Vaikai, kaip įdomu! Būk geras, Marlonai, sumokėk, greitai! Turiu parodyti filmą savo marčiai. Ji pasakys tau, kad tai tobulas kūrinys. Eime! *Stokis*. Susimokėsime eidami.

- Kaip nors išsisuk, - sušnibždėjo man Marlonas, kai sėdome į automobilį, - nenoriu žiūrėti to filmo! Nieku gyvu!

Tačiau išsisukti nesugebėjau.

Kol Marlonas nešė auksinę skrybėlės dėžutę į virtuvę ir vėl viską dėjo į šaldytuvą, žvaigždė jau nuleido ekraną ir įjungė projektorių.

Kad ir kaip prieštaravo Marlonas, mudu prasėdėjome pusantros valandos kaip sušalę ir žiūrėjome tokią ašaringą melodramą, kokios iš viso nebuvau mačiusi.

NUGRIMZDĘ JŪROJE su GRETA GOLD.

Turinys dviem sakiniais: nepaprasta gražuolė netenka didžiosios meilės ir dar vienintelio sūnaus. Marlono motina ištisai rauda stambiu planu, muzika gali pravirkdyti ir akmenis, veiksmas lėtai kaip sraigė slenka iš Londono į pajūrį, o pajūriu į Kornvalį, kur gražuolė kūkčiodama persiverčia per uolą. Į jūrą!

Filmas brangiai kainavęs, du vyrai garsios žvaigždės, prašmatnūs kostiumai, masinės scenos ir šimtai statistų, su kareiviais, tankais, mūšiu. Kas visa tai apmokėjo? Kas priėmė tą bevertį scenarijų? Ir pasamdė nevykėlį režisierių?

Pamišėlis. Prodiuseris aiškiai žlugęs finansiškai. Neįmanoma pakelti šitokio didžiulio projekto nesėkmės.

Kai važiavome namo, Marlonas man paaiškino.

- Ką tu manai apie filmą?

- Atvirai?

- Atvirai!

- Niekuomet nebuvau mačiusi tokio prasto.

- Ir, kaip manai, kas jį finansavo?

- Nenutuokiu. Pamišėlis.

- Teisybė! Mano motina.

- Tavo motina? Bet toks filmas kainuoja daugiau negu šimtą milijonų.

- Surijo viską, ką buvo palikęs tėvas. Ir namas užstatytas. Šitas filmas taip ir nebuvo parodytas kino teatruose. Niekas jo nepanoro. Dar ir šiandien moku jos skolas.

- O dabar ji užsimanė teatro?

- Kad perstatytų ir būtų kino teatras. Tobulam savo kūriniui. Tenai ji rodys tik savo filmą, nieko kito, pasaulis ją pamils! Tą didžiulį dramatinį talentą. Ji leisis garbinama, pasipils pasiūlymai filmuotis, ji neapsakomai praturtės ir išgarsės visame pasaulyje.

- Kas tas Edis?

- Jos draugužis. Režisierius. Bedarbis nuo to laiko. Gyvena vien antidepresantais. Keturiasdešimt metų už ją jaunesnis, bet visiškas jos vergas. Toks pat kvailys kaip mano tėvas. Ji dar ir tą nuvarys į kapus.

- O kada ji pasivadino Greta Gold?

- Gold mergautinė jos pavardė. Vienintelis tikras dalykas.

Trumpai pagalvojau:

- Nori, kad pasakyčiau? Ji ne tragiškas, bet *komiškas* talentas. Kai ji taip perdėtai grąžo rankas, varto akis ir susmunka ant kelių... jeigu dar bent trupučiuką sutirštintų spalvas, galėtum kristi iš juoko, net mirti.

- Tik jau jai niekuomet nesakyk!

- Kodėl ne? Gal ji dar padarys karjerą.

- Kaip juokinga senė?

- Juokingos senės retenybė ir puikiai uždirba! Gal man jos reikėtų reklaminiam filmukui.

- Nieku gyvu!

- Bet pamėginti ji juk gali.

- Niekuomet! Mano motinai reikia tragedijų. Bet ko, tik ne laimingos pabaigos. Beje, šiandien tu matei premjerą. Pasaulinio lygio.

- Kaip?

- Atsisveikindama ji mane apsikabino!

- Na, ir?

- Niekuomet anksčiau nebuvo apsikabinusi!

- Ji nebuvo tavęs apsikabinusi?

- Niekuomet.

- Net ir vaiko?

- Neprisimenu. Nerodyti jokių jausmų! Visada elgtis gražiai! Būti pasitempusiam. Tai tavo poveikis, Mimi. Atidaryk pirštinių skyrelį. Išimk keksus. Beveik nė kąsnio nenurijau. O dabar galų gale man pabudo apetitas.

Staiga prapliupo lietus. Ėmė žaibuoti. Smarkiai griaudėjo. Bet mums tai nerūpėjo. Valgydami keksus važiavome per įsisiautėjusią audrą. Bet ji neilgai truko. Po dvidešimt minučių viskas nurimo, vėl sušvito saulė. Marlonas išsisegė auskarus ir įsidėjo į palto kišenę.

- Ar pasakysi man? - paklausiau, atsikąsdama kekso su migdolų drožlėmis.

- Ką, *darling?*

- Auksinės skrybėlių dėžės paslaptį.

Marlonas nusiėmė trupinį nuo raudono šaliko.

- Skrybėlių dėžė... štai kas: kai motina palieka namus, kartu pasiima visą maistą.

- Kodėl?

- Atvyksta priešai iš Holivudo ir užnuodija visą valgį.

- Kokie priešai?

- Visi, kurie jai pavydi.

- Kas?

- Greta Garbo, Ava Gardner, Merilina Monro, Mėja Vest, jos gyvos. Gyvena Bate, slapčiomis, ir ją kankina.

- Logiška.

- Jos pavydi jai didžiulio talento!

- Pagrįstai.

– Atsėlina naktį ir peša gaurus poliariniam lokiui. Įžūliausia Monro. Dažnokai rodo motinai pliką užpakalį.

– Kodėl?

– Iš pykčio! Motina už ją lieknesnė.

– O kaip tie priešai patenka į namo vidų?

– Turi raktus, visąlaik pasidaro kopijas. Taigi spynas keisk nekeitęs. Kartais jos pakeičia vandentiekį. Tada pro vamzdžius teka nuodingas vanduo. Kalio cianidas. Ar supranti?

– Ir tu bejėgis? Kaip psichiatras?

– Ji manęs neklauso. Viskas, ką sakau, niekai!

– Tai pasikeis.

– Kaip?

– *Nux vomica.*

– Nesuprantu.

– Argi nieko nepastebi? Tu jai prieštarauji, palikai sėdėti prie stalo vieną...

– Dėl *Nux* poveikio?

– Juk visuomet šliaužiojote prieš ją keliais, tėvas ir tu.

– Visuomet. Ji žvilgt, ir mes pribaigti.

– Dabar ji šliaužioja. – Marlonas klausiamai pasižiūrėjo į mane. – Pirmąkart tu jos nebijojai. Nė kartelio nesukosėjai...

– Ir nė kartelio nebuvau tualete, – išdidžiai pareiškė Marlonas.

– Žinoma, ji pastebėjo. Pamatysi, viskas pasikeis. Ji tavęs nebeterorizuos.

Tą dieną Marlonas pirmąkart linksmai nusišypsojo.

- Pamačiau tave Paryžiuje ir supratau, kad ši moteris su ja susirems. Namie iškart atsigulsime ir atšvęsime pergalę. Ji buvo tau maloni. Ne. Daugiau. Rodė tau *didžiulę pagarbą*. Niekuomet šito nebuvo. *Niekuomet!* Tikras triumfas! Bet paprašysiu tavęs vieno dalyko.

- Kokio?

- Nė žodžio Kati. Antraip ji galvos: kodėl nebuvo maloni man? Nė kartelio? Ir ims tavęs neapkęsti!

Septintas skyrius

Niekaip negalėjau ko nors pasakyti Kati, nes pamačiau ją negreitai. Kaip dažnai nutinka mano gyvenime, staiga viskas iš pagrindų pasikeitė.

Marlonas nesivežė manęs į Batą.

Antradienį vienas išvažiavo į Londoną, vakare negrįžo. Negalėjau jam prisiskambinti į *Savoy* viešbutį, telefonas buvo išjungtas!

Jis paskambino tiktai apie vidurnaktį, uždusęs.

- Alioooo? Dar dieną pasiliksiu, niekaip negaliu ištrūkti.

- Kodėl iškart neįspėjai?

- Tik šiandien taip susiklostė. Kuriame mūsų partijos filosofiją. Programai. Man reikia turėti gatavus šimtą puslapių, gegužės pabaigai, ji iškart bus spausdinama...

- Juk rašyti tau būtų geriau čia.

- Negaliu! - tūžmiai atkirto Marlonas. - Nežinai, kas čia darosi. Vos išvažiuosiu, ir man įsmeigs į nugarą peilį. Mane supa išdavikai. Mano pusbrolis yra klastingas šliužas! Visus nuteikia prieš mane. Jei galėčiau, viską susprogdinčiau!

- Ar tau manęs reikia? Jei nori, atvažiuosiu į Londoną.

- *Nieku gyvu!* Nė kojos nekelk iš namų. Ryt vėl paskambinsiu.

- Beje: nerandu rakto nuo durų.

- Aš turiu.

- O kur antrasis?

- Tau jo neprireiks.

- Tu mane *užrakinai?*

- Atsarga gėdos nedaro. Naktį nepalik atdaro nė vieno lango. Apatiniai užsklęsti, viršutiniai tegu lieka uždari. Jeigu ko prireiks, paskambink Janui. - Padiktavo man numerį.

- Meldžiu, sakyk, kas atsitiko?

- Pasakysiu grįžęs.

- Tavo motina skambino bene dvidešimt kartų. Žūtbūt nori su tavimi pasikalbėti.

- Kuo greičiau įjunk atsakiklį! - suriko Marlonas. - Nekelk ragelio. Aš skambinsiu tavo telefonu.

- O kaip aš tau paskambinsiu?

- Siųsk žinutę, bet tik kraštutiniausiu atveju. Man metas baigti. Nebegaliu kalbėti ilgiau. Sudie.

Trečiadienį perpiet jis vėl paskambino.

- Aliooo? Grįšiu tik sekmadienį. - Sunkiai jį supratau, buvo labai prastas ryšys.

- Tavo balsas toks tolimas, kur tu?

- Skrendu į Fidžį!

- Kur? Tu jau nebe Londone?

- Nebe.

- O ką veiksi Fidžyje?

- Viską paaiškinsiu namie. Keksai avims virtuvėje, skrynioje šalia durų į žiemos sodą. Gali mėtyti joms pro langą. Šauk vardais, tada jos prieis.

– Ar tave persekioja ligonis?

– Ne.

– Vadinasi, tu nepabėgai.

– Žinoma, ne.

– Tai ką tada veiki...

Marlonas sutriko.

– Ieškau salos svarbiam reikalui. Ar atsisakei kurti tuos filmus?

– Dar ne.

– Vis dar ne? – įniršęs sušuko Marlonas. – Tai šitaip tu mane *palaikai?* Nieko panašaus man nereikia! Tai įžeidimas. Elgiesi lyg pikčiausia mano priešė! Nežinau, ar kada nors tau atleisiu!

Ir padėjo ragelį.

Jokio *I love you.* Tokie patikinimai liovėsi, kai jis sužinojo, jog tikrai ketinu gegužės mėnesį sukurti du filmukus.

Klaikiai susiginčijome, tą sekmadienio naktį, kai parvažiavome, aplankę jo motiną, jis liepė man pasirinkti: darbas arba jis!

Net neprisilietė lovoje, nepabučiavo rytą, staiga galvą trūkdamas atsikėlė, įlindo į savo švininę žvejų striukę lyg į šarvus ir išdūmė į Batą net neatsisveikinęs.

Kai grįžo vėlai vakare, užlindo už laikraščio, paskui be paliovos kažką kraigliojo bloknote ir ištisas valandas kalbėjo telefonu, manęs nepaisydamas. Bet šito dar neužteko.

Atsigulė apsirengęs ryškiai raudonu moterišku apatinuku, veidą storai išsitepęs riebiu kremu, užsimovė juodą miego kaukę ir atsuko man nugarą.

Antradienį iš pat labo ryto įsisegė auskarus: ilgas švytuokles iš koralų ir aukso, ir išvažiavo. Jam būtų ypač pravertusi nauja *Nux vomica* dozė, bet jis atsisakė.

Marlonas buvo labai įsižeidęs. Ne tik dėl filmų.

Jis norėjo tvarkyti ir mano pinigus, bet aš neatsakiau jam susižavėjimo sklidinu „TAIP!"

Marlonas reikalavo, kad visas savo santaupas išleisčiau grąžinti kreditui už butą. Palūkanos yra į balą išmesti pinigai.

Jis buvo teisus. Iš tiesų taip ir yra. Tačiau tada turėčiau nuosavą butą Paryžiuje ir nė skatiko pragyvenimui. Ir nei baldų, nei laisvės, tada visiškai priklausyčiau nuo Marlono.

Milijono svarų juk dar neturiu. Gal niekuomet ir negausiu. Vyrai daug žada, mažai ištesi, tai kaip dukart du. Taip, mielieji, aš nesu iš tų moterų, kurios tiki vyrų pažadais. Tikiu tik jų darbais! Iš šitaip išvengiau daugybės nemalonumų!

Be to, gal jis plikas kaip tilvikas, visiškai prasiskolinęs ir nusižiūrėjęs mano butą? Artistas, kaip ir jo motina. Gal jis tik *vaidina* milijonierių?

Ne, ne, man pernelyg pavojinga. Juk nesu pamišusi ir netekėsiu aklai. Man reikia nuosavų pinigų. O kai jis grįš, mes išsiaiškinsime.

Po valandos vėl paskambino.

Marlonas? Ne. Kati.

- Marlonas perduoda, kad grįš ne anksčiau kaip antradienį. Ar valgio turite pakankamai?

- Pusmečiui.

Kati sukikeno:

- Žinau. Pati pirkau.

- O ką jis *iš tikrųjų* veikia Fidžyje?

- Negaliu sakyti. Paskui dar skris į Balį ir Sidnėjų. Jeigu jums ko prireiks, skambinkite man. *Man!* Ne jam.

- Jis to nori?

- Taip.

Štai kaip! Bijo su manimi kalbėti. Siuntinėja Kati. Užrakina mane, uždraudžia dirbti, skraido virš Pietų jūrų, nesako kodėl, elgiasi su manimi kaip su *prieše,* o šito, kaip tik šito, aš *nepakenčiu!*

Gal jau pastebėjotę, šiam žodžiui esu alergiška, nes *priešę* reikia *bausti,* o aš ne mazochistė.

Sadomazochizmas? Tai ne man. Žinau, kokia tai liga. Jeigu nebeįmanoma „bausti", ateina metas lytiniam nepajėgumui ir nuolatinėms rietenoms, galop ligonis bijo valgyti ir tvirtina, kad nori jį nunuodyti. Netrukus iš čiaupo ims tekėti kalio cianidas kaip jo motinai, o kalta būsiu aš!

Sadomazochizmas man siaubinga liga!

Todėl ir apieškojau Marlono miegamąjį prieš pirmąją naktį šiame name.

O dabar: BYE BYE! Niekas manęs neužrakins, kai sulaukiau antrojo pavasario. Tegu ieškosi kvailesnės. Aš dingstu. Tučtuojau!

Bet įdomu kaip. Ilgai žiūrėjau pro langą į dručkes avis, padariau keletą jogos *mudras* ir *asanas*. Pabaigai visų pratimų karalienė: penkios minutės stovėsenos ant galvos. Iškart padėjo.

Kai atsikėliau, žinojau, ką daryti.

Rikas! Rikas mane išvaduos.

Prisimenu Riką nuo to laiko, kai pradėjau mąstyti. Nesu niekuomet apie jį pasakojusi, nes nieko nepasakojau apie savo vaikystę.

Kaip jau sakiau, mano motina yra gyva legenda. Dabar jai aštuoniasdešimt penkeri, ji daili, sveika, kupina jėgų ir veiklumo. Ji garsios amerikietės šokėjos Rutos Sent Denis mokinė, garsi primabalerina, su savo šokio teatru išvažinėjusi visą pasaulį. Dabar ji moko šokti Monte Karlo ir Niujorko balerinas.

Mama turėjo krūvas aistringų gerbėjų, dažnai įsimylėdavo, bet tekėti nenorėjo. Aš gimiau po trumpos karštos aistros anglui admirolui, daug už ją senesniam. Šešiasdešimties jis dar buvo nevedęs.

Tuo pat metu vaiko susilaukė ir geriausia mamos draugė.

Tai Rikas.

Rikas veikiau nekenčia moterų. Jis vyrams vyrų vyras. Anksčiau jis buvo odos ir lytinių ligų gydytojas ir nekentė savo amato. Dabar jis grožio operacijų chirurgas, pinigų turi kaip šieno. Atjaunina visą Anglijos diduomenę, savo turtuolius draugus ir draugų draugus, jis kupinas naujų minčių, nuolat išradinėja naujus gydymo būdus, trupučiuką patrakęs, aš jau sukūriau apie jį filmą, prieš dvejus metus, todėl ir važiavau į Angliją su Bebė.

Mudu labai artimi, kartkartėmis susiskambiname, tačiau matomės retai. Pernelyg jau priešingi mūsų pasauliai.

- Mimi, brangute, - sušunka jis, kai tik mane mato, - kaip tu tą padarai? Kaip *išlieki* tokia jauna? Kada pagaliau atskleisi man savo paslaptį? Tada mudu imsimės verslo, apsipilsime pinigais ir išgarsėsime visame pasaulyje, argi nesusigundysi?

Rikas turi Bate nuostabų namą. Neseniai dar nusipirko ir viensėdiją.

O kur? Kostvoldse. Jeigu man pasiseks, jis bus čia.

Surinkau jo numerį, kaipmat atsiliepė.

- O! Mimi, brangute! - balsas džiugus. - Kokiame žemyne tu skrajoji?

- Jungtinėje Karalystėje.

- Tu Anglijoje?

- Taip. Visiškai šalia tavęs. Rikai, pavojus Nr.12! Man kuo skubiau reikia grįžti į Paryžių. Ar tu atvažiuosi ir nuveši mane į oro uostą?

- Iškart dabar?

- Jeigu įmanoma.

- Sakyk adresą.

- Nežinau.

- Nežinai? - sušuko suglumęs Rikas. - Tu *nežinai*, kur esi?

- Taip. Esu nuostabiame name, didžiulis parkas leidžiasi upės link. Upės pavadinimo nežinau. Kelio jokio nematyti. Yra pinučių tvora, apaugusi krūmais, tenai privažiavimas. Netoliese kaimas, pavadinimo irgi nežinau, kaime aludė: UGNINIS SLIBINAS.

- Kažkur girdėta, - mąstė balsu Rikas, - bet, *darling*, Mimi, ką tu veiki viensėdijoje? Kokia savininko pavardė?

– Daktaras Makdonaldas.

– Kaip? – sušuko Rikas. – Psichiatras? Tuoj atvažiuosiu. Žinau tiksliai, kur tu esi.

– Iš tiesų? Ačiū Dievui! Adresas griežčiausia paslaptis. Oficialiai šitokio namo nėra. Niekas jo nežino.

– Bet aš žinau.

– Iš kur?

– Jis gydė mano buvusįjį. Net kartą buvome kviesti į vakarėlį. „Snieguolė ir penkiasdešimt nykštukų". Mums buvo rodomas spektaklis. Beje, pats jis buvo Snieguolė.

– Kurgi ne. Kas daugiau.

– Jis gyvena su klaikia moterimi. Atrodo lyg pašluostė, nėra nė žodžio ištarusi. Jis lankėsi ir pas mane. Norėjo, kad patrumpinčiau nosį. Klausinėjo, ar jam tiks riesta. Labai rimtai jį atkalbėjau. Mimi, brangute, o ką tu tenai veiki? Kuri filmą apie transvestitus?

– Turiu už jo *ištekėti*.

Rikas neteko žado.

– Turi už jo ištekėti? – paklausė atsikvošėjęs. – Kodėl? O kur ta pašluostė?

– Jį pametė.

– Mimi, vaikeli, kaip tu tenai patekai? Kaip susipažinote? Ne, vėliau papasakosi. Išvažiuoju po penkių minučių, nukaksiu per pusvalandį, atidaryk vartus.

– Aš lauksiu už vartų. Važiuok atsargiai. Kelias vingiuotas ir siauras.

– Žinau tą kelią.

– Tavo vėl naujas automobilis?

– *BMW Coupe.* Mėlynas, šviesios odinės sėdynės. Važiuosime atviru, tik dviese.

– Bet juk oras ledinis.

– Nesušalsi. Sėdynės šildomos.

– Ak Rikai. Tu neįkainojamas.

– Taip ir yra, Mimiliuk, tra ta ta! Iki greito.

Aš žaibiškai susikroviau krepšį, palaisčiau gėles, sutvarkiau virtuvę, parašiau šiurkštų atsisveikinimo laišką, padėjau miegamajame ant kairės komodos briliantais nusagstytą sužadėtuvių žiedą, kurį nuo sekmadienio mūvėjau Marlono prašoma. Paskui susimąsčiusi nuėjau per namą.

Ir pirmame aukšte negalėjau išeiti pro duris!

Visos durys ir langai užsklęsti. Bet man nė motais, buvau puikios formos. Be to, ne taip labai aukštai – antras aukštas. Būtų galima ir iššokti. Bet paskui sugalvojau geriau.

Pro langą išmečiau paltą ir batus, nusimoviau kojines, basa išlipau ant plokščio stogo, ant peties pasikabinusi krepšį ir vikriai ėmiau leistis lietvamzdžiu. Pažemyje nuslydau, tačiau tiesiai ant žolės. Žolė buvo sausa, šįkart nelijo.

Apsimoviau kojines, batus, apsivilkau paltu ir paglosčiau Mirandą, kuri atbėgo balsiai miaukdama ir pastačiusi uodegą. Sušėriau paskutinius keksus avims ir nuėjau alėja žemyn, kelio link, lydima šių mielų gyvulių.

Džekas, Džilis ir Tomas pavojingai svirduliavo, bet narsiai stengėsi neatsilikti, Miranda painiojosi

man po kojų, o paskui smagi atsistojau prie vartų ir ėmiau laukti. Visi gyvūnai stovėjo šalia smalsaudami ir laukdami.

Iš tolo išgirdau automobilį, na, ariją iš trečio „Don Žuano“ veiksmo, traukiamą stiprių balsų. Mat Rikas mėgsta operas ir klausosi jų kurtinamu garsumu.

Ir jis jau pasirodė iš už posūkio, naujintėlaitis žvilgantis mėlynas automobilis, iškart krintąs į akis, sužviegė padangos, jis sustojo.

- Labas, Mimi!

- Labas, Rikai!

Pamojavau ranka avims ir katei ir įsėdau.

- Dieviškas paltas, - tarė Rikas, buvome nesimatę dvejus metus, - kokia jauna tu atrodai, vaike, kaip tą *padarai?*

- Tau irgi neprastai sekasi.

- Geriau negu pernai.

Rikas neaukštas, tvirtas ir elegantiškas. Dėvi brangias eilutes, siūtas pagal užsakymą, su nosinaite ir šilkine liemene, man nepatinka tik plika jo galva. Bet juk tai jo reikalas.

- Na, nekankink manęs. Kaip tu atsidūrei pas psichiatrą?

Papasakojau visą istoriją, neminėjau tiktai politikos.

- Milijono per maža. Vos šimtas tūkstančių svarų metams, o tas žmogus pernelyg sudėtingas. Tu neištversi.

- Aš irgi taip manau. O tu kaip? Kaip meilės reikalai? Ar naujienų yra? Po tragedijos su Tošu?

- Yra jaunas, dailus ir šviežias. Vardu Bobis.

- Karštai myli?

- Gal.

- Ar jau gyvena pas tave?

- Dar ne. Ryt atvažiuos trim dienoms, taigi pasižiūrėsime, kai dugną dėsime. Jei viskas bus gerai, išgirsite didžiulių naujienų.

- Šit kaip?

- Didžiulių naujienų! - entuziastingai sušuko Rikas. - Net motina nurims. Juk tu žinai koks reikalas.

Seniai žinojau. VAIKAI! Riko motina - buvusi operos solistė, turinti pinigų ir laiko, ir ji norėjo anūko.

Žinoma, normalus noras. Bet ji apie nieką kita nekalbėjo. Taigi: Rikas beveik nesilankė namie, retai jai skambino, todėl abu kentėjo.

- Jai mano draugai patinka, bet ji trokšta palikuonio. Ir jeigu viskas bus gerai, Mimi, laikyk špygas, ji gaus tą palikuonį.

- O kaip?

- Bobio sesuo.

- Nesuprantu.

- Nora, ji pagimdys mums vaiką. Jei mudu tikrai sutarsime, Bobis ir aš. Sako, kad jis puikus virėjas, myli vaikus, yra namisėda, trokšta šeimos, po savaitės daugiau žinosiu. Tada mano sperma atsidurs mėgintuvėlyje, o paskui atsiras Rikutis...

Prisiverčiau nesijaudinti. Ar visi aplinkui mane bepročiai?

- O kokia ta Nora? - paklausiau vėliau.

- Graži kaip paveiksliukas. Jau turi du vaikus, be priekaištų, sveikučiukus, mandagius, klusnius. Ji išsiskyrusi, bet jai trūksta pinigų. Daro viską, ką jai liepia Bobis.

- Tikiuosi, ji ir protinga, ne tik graži. O jos būdas?

- Nuolankus.

- Bobis ir tu. Kiek laiko judu pažįstami?

- Mėnesį, penkias dienas ir... - jis pasižiūrėjo į savo piloto laikrodį, - ...dešimt su puse valandų.

- Meilė, matyt, nuostabi! - Mudu susižvalgėme ir pratrūkome juoktis.

- Bet mėnuo nedaug laiko, - pasakiau.

- O ko man laukti? Juk jau penkiasdešimt penkeri.

- Bet tu niekuomet nenorėjai vaikų.

- Aš ne, bet motina norėjo. Ir Bobis nori.

- O kas tą vaiką augins?

- Mudu! Iš bėdos pagelbės Nora. Ir motina.

Kad ir kaip žiūrėtum, beprotybė, pamaniau, bet tylėjau. Atvažiavome į oro uostą, aš pasiėmiau krepšį.

- Mimi, brangute, na - ką tu apie tai manai? - karštai sušuko Rikas.

- Gerai apsvarstyk.

- Jau apsvarsčiau.

- Tada linkiu sėkmės ir ačiū už išgelbėjimą!

Išsibučiavome į skruostus. Rikas atidarė man automobilio dureles. Prisiekėme netrukus pasimatyti. Po valandos aš jau sėdėjau lėktuve. Vakare buvau Paryžiuje.

Dabar ir esu čia, mano karštai mylimame mieste, trečiadienį, gegužės 10-ąją, Drakono metais. Savo nepaprasto grožio naujame bute, o kaštonai dar tebežydi. Tik mėnulis kiek aukščiau pakilęs nuo to laiko, kai prasidėjo mano istorija. Ir aš nebesėdžiu terasoje šią šiltą žydrą naktį, guliu savo nuostabioje opiuminėje lovoje, visi langai atlapoti, aš apsirengusi margaspalviu kimono, o pasaulis vėl vientisas.

Palaisčiau palmę, peržiūrėjau paštą, išklausiau žinias. Be to, atsakiklyje dešimt skambučių: mažylės Mijos, motinos, Žoelio, Romeo Kočio ir, tik pažiūrėk, tik pažiūrėk – staigmena: Lenis Vulfas, prodiuseris! Taigi dar vienas filmas, nuostabu, na ir sėkmė!

Lenis Vulfas yra *Krokodilus Robustus* direktorius. Susipažinau su juo pas mažylę Miją Velykų naktį, kai buvo prikviesta daug švedų. Iškart krito į akis, kad aš jam patikau.

Atsisėdo šalia ir ištisas valandas pasakojo man apie valgius: mėgstamiausius receptus, virimo kursus, kuriuos jis baigė Amerikoje ir Paryžiuje. O kai ištvermingieji švedai pamažėle pavirto į prisiplempusius negyvėlius, jis vis dar kalbėjo iki ryto keturių, kaip geriausiai pagaminti žuvies filė!

Bjauri tema bet kam, kas nevalgo mėsos! Bet leidau jam kalbėti, visiškai nesiklausydama, nes mano mintys sukosi apie Marloną ir milijoną svarų.

– Galų gale moteris, kuri sugeba klausytis, – pasakė jis atsisveikindamas ir parvežė mane namo jaguaru. – Netrukus mudu imsime bendradarbiauti ir sukursime daug gražių filmų.

Jo paprašyta per pasiuntinį nusiunčiau jam savo pavyzdinę reklamą ketvirtadienį, prieš išskrisdama į Angliją. Jam patiko, pasirodė esanti nuostabi.

„Paskambink man kuo greičiau, – taip skambėjo jo žinutė, – kai tik grįši. Nemiegu naktį iki antros. Rekomendavau tave klientui. Paskambink tuoj pat, tai skubu!"

Žvilgt į laikrodį: beveik vienuolika.

Atsinešu telefoną, išsitiesiu ant minkštų baltų pagalvėlių ir surenku jo numerį. Galų gale po dvidešimties šaukinių jis pakelia ragelį.

– Alio! Čia Mimi Tiulipan.

– Kas?

– Mimi.

– Labas, meilute! Vėl Paryžiuje?

– Taip! Sveika ir gyva.

– Žinai, tavo reklama... apskritai geriausia. Ar turi laiko sekmadienį? Vaišės draugams ir klientams.

– Kokiame restorane?

– Jokiame restorane, *baby*, pas mane! Ar pamiršai? Juk aš garsus virėjas mėgėjas!

– Kelintą valandą?

– Kai sutems. Apie pusę dešimtos. Tad lauksiu. Apsirenk lengvai. Bus muzika, šoksime...

– Ko atsinešti?

– Tik ateik pati, *baby*. Bus kalbama apie genialų filmą.

– Duok savo adresą.

– Latūro Mobūro bulvaras, De Turvilio prospekto kampas.

- O! Tie namai, iš kurių atsiveria auksinio Invalidų katedros kupolo reginys?

- Taip!

- Nuostabu. Dešimtą būsiu. Ir man nei mėsos, nei žuvies, tik daržovės. Esu pigi viešnia!

- Žinau. Žinau. Iki sekmadienio, *baby, bye bye*.

Labai patenkinta dedu ragelį. Vos grįžau į Paryžių, mane jau pakvietė į vakarėlį. Ne tik valgiai ir gėrimai, ne, bus šokiai, o aš aistringa ir visai neprasta šokėja. Paveldėjau iš motinos. Vos išvystu erdvų tuščią parketą, iškart noriu užpildyti jį savo žingsniais. Vos išgirstu gerą muziką, turiu pašokti, negaliu nusėdėti - tikiuosi, Lenis pasamdė gerus muzikantus.

Ir jis gyvena priešais Invalidų katedrą. Viename iš tų prašmatnių *Belle Epoque* pastatų. Gerai žinau, šimtąkart važiavau pro šalį. Ir visuomet galvodavau tą patį: kas tie laimingieji, kurie čia gyvena? Kaip atrodo jų butai?

Ką gi, sekmadienį pamatysiu.

Kad ir ką siūlytų Lenis - sutiksiu. Sukursiu visus filmus, kokių jis norės, išsimokėsiu už butą, nusipirksiu baldus, uoliai studijuosiu, išlaikysiu baigiamuosius medicinos egzaminus, o tada pradėsiu naują gyvenimą!

O dabar einu gulti. Dieve, kaip pavargau. Tarytum būčiau praleidusi penkias dienas ne Anglijoje, o ilgai ir vargingai keliavusi smėlio dykuma. Priaugau du kilogramus nuo tos galybės šokolado, logiška, juk jeigu nesisaugočiau, būčiau storulė kaip kitos. Ištekėjusi aš svėriau septyniasdešimt kilogramų, tada val-

giau žuvį, mėsą, o kur dar tabletės, ta suspausta antigrožio programa! Valgiau iš nevilties, taip pat kaip Anglijoje. Mat iš penkių naktų, kurias praleidau su Marlonu, viena vienintelė buvo pusėtinai gera.

Penktadienį Miranda su pele. Anksčiau ŠMAUKŠT PABRAUKŠT vonioje, o paskui tas Erškėtrožės siaubas! Šeštadienis pakenčiamas. Mat paaiškinau apie klitorį. Tada patyriau menkutį seklų orgazmą, vis geriau negu nieko. Tik atvirai prisipažinsiu! Viena, ir tai geriau sugebu.

Sekmadienį viskas baigėsi, susiginčijome dėl mano filmų. Marlonas nebelietė manęs nė pirštu, nebesakė nė žodžio ir *įkūrė židinį!*

Jau tikrai pastebėjote: aš klaikiai bijau ugnies. Gaminu maistą tik su elektra. Niekuomet nesinaudoju atvira liepsna! Todėl kiekvienas mano židinys uždengtas šilkine širma! Todėl nesu bandžiusi rūkyti. Bijau žiebtuvėlio ir rusenančio karščio palei veidą.

Vengiu ir romantiškų vakarienių su žvakėmis, niekuomet nešvenčiu gimtadienio – dėl torto su daugybe degančių žvakučių, kurias reikia užpūsti.

Paryžiuje neturiu nė vienos žvakės, jokių degtukų ar smilkalų, ar žiebtuvėlio. Bet Marlonas įkūrė židinį, nors prašiau to nedaryti. Kas gali tai tverti? Dešimt ilgų metų? Sutiktų tik pamišėlė! O dabar į lovą. Dabar tu atsigulsi, Mimi Tiulipan, ir gulėsi tiek laiko, kiek lova tave džiugins.

Trys ištisos dienos lovoje. Nuo trečiadienio nakties iki sekmadienio ryto. Beveik visąlaik miegu, bemaž nevalgydama. Ir ką pamatau, kai atsikeliu? Pailsėjusi

ir atsigavusi? Antsvorio kaip nebūta. Aš palengvėjau dviem kilogramais, saulė šviečia man į veidą – o ką aš matau?

Nematau Mirandos, kedro, avių, užtat išvystu visu gražumu Eifelio bokštą ir platų žalią vešlų žydintį Marso lauką. Apsivelku savo margu kimono ir išeinu į terasą. Burkuoja įsimylėję balandžiai, aukštai nardo kregždės, prošal praplėsčioja geltonas drugelis, kaštonai apačioje išdidžiai laiko savo kvapias raudonas žvakes, laimingi šunys vartosi ant žolės, sveikina vieni kitus, o paskui uoliai lodami vejasi šeimininkus.

O aš kuo greičiau apsirengiu: balta suknelė be rankovių, raudoni sandalai, nes karšta. Bemaž trisdešimt laipsnių. Imu pirkinių krepšelį, namie nė kąsnelio maisto. Mane džiugina geri švieži produktai po to ištisai šaldyto maisto Anglijoje. Ir noriu pasivaikščioti bulvarais. Po trijų dienų lovoje noriu matyti žmones.

Baltu taksi važiuoju ilga Šv. Domininko gatve.

Sekmadienis, bet visur juda kruta. Šventiškai pasidabinę žmonės plūsta į Šv. Petro diu Gro Kaju bažnyčią. Visos kepyklos atdaros, visos gėlių parduotuvės, restoranai, kavinės. Stalai ir kėdės ant šaligatvių. Terasos pilnutėlės, Paryžius mėgaujasi saule.

Važiuojame pro Invalidų katedrą. Kaimiška pilis! Miesto vidury, priešais – žalios Napoleono patrankos.

Dar penkios minutės, ir sustojame Raspajo bulvare. Susimoku, išlipu.

Čia knibždėlynė žmonių: baltųjų, juodųjų, rudųjų, migdolinėmis akimis, raudonodžių - sutinki visą pasaulį. Giliai atsidūstu iš laimės ir neriu į grūstį.

Bulvare turgus kas sekmadienį. Visur pilna prekystaliukų: vaisiai, daržovės, gėlės, duona, pyragai, spurgos, medus, marcipanai, šokoladas...

Mm, kaip gardžiai kvepia. Šviežiomis žolelėmis: builiais, levandomis, mėtomis, metėlėmis, bazilikais. Kvepia kava iš Etiopijos, arbata iš Indijos, prieskoniais iš Provanso.

Yra tauriausių vynų ir likerių, šviežio pieno, grietinės, grietinėlės, kalnai sviesto, piramidės sūrių, rudi kiaušiniai šiaudinėse gūžtose.

Nuotaika kaip per atostogas. Visi pažįstami, ragauja, koketuoja, derasi, juokiasi, pasakoja pokštus, skubiai išgeria puodelį kavos. Ištisą amžinybę vaikštau į šį turgų. Tai mano gyvenimo dalis. Čia aš kaip namie. Ir šito turiu atsisakyti? Todėl, kad Marlonui reikia žmonos abejotinai politikai?

Ne! Nėra jėgos, kuri išbogintų mane iš Paryžiaus.

Pernelyg tąsoma buvau vaikystėje, iš vieno žemyno į kitą paskui motiną šokėją. Ji visur veždavosi mane, kad ir kur šokdavo.

Mes gyvenome Brazilijoje, Argentinoje, Australijoje, JAV. Mėnesių mėnesiams įsikurdavome Briuselyje, Miunchene, Berlyne, Zalcburge ir Vienoje. Apsistodavome San Franciske, Sidnėjuje, Milane, Edinburge, važiavome į Japoniją, Taivaną, Pietų Korėją, Singapūrą, Honkongą, Izraelį, Naująją Zelandiją, Pietų Afriką, Nyderlandus, Ispaniją, Angliją, gast-

roliavome Libane, kad ir kaip ten būtų, sąrašas per ilgas, mudvi nuolat skraidėme aplink pasaulį, kėlėmės iš vieno viešbučio į kitą, iš vieno buto į kitą, net Paryžiuje, iki įsikūriau Eifelio bokšto šešėlyje, kraus-čiausi šešiolika kartų.

Iki įsigijau nuosavą butą, kurio iš manęs niekas neatims.

Nuosavas keturias sienas, nuosavas buto duris, nuosavus langus, nuosavas grindis, nuosavas lubas, nuosavas durų staktas, nuosavą terasą, nuosavą virtuvę, nuosavą vonią, nuosavą veidrodį virš židinio, netgi vamzdžiai sienose priklauso *man!*

Niekas negali man paskambinti: „Atsiprašau, man prireikė jūsų buto!", kaip nuolatos nutikdavo. Mat Paryžiuje butai išnuomojami trumpam, dažniausiai vieneriems metams. O tada reikia vėl ieškoti, krautis daiktus ir remontuoti - kam? Šeimininkui. O po dvylikos mėnesių vėl tas pats cirkas.

- *Salut,* Mimi Tiulipan.

Atsisuku. Priešais stovi Romeo Kotis, vidutinio ūgio, lieknas, rudomis akimis, garbanotais tamsiais plaukais, mielo veido. Mano bendramokslis, mudu susipažinome studijuodami homeopatiją.

Romeo ilgai dirbo gydytoju, įsitikino, kad medicina ne jam, tad dabar studijuoja nuostabųjį Hanemano mokslą.

Susipažinome pernai žiemą.

Susitikome per seminarą Austrijoje, Goldego pilyje kalnuose šalia Zalcburgo, kartu pusryčiavome, dažnai prakalbėdavome pusę nakties, bet paskui at-

vyko jo draugužė, užkietėjusi rūkalė iš Marselio, ir aš pasitraukiau.

- *Salut*, Roro! Vienišas?

- Vienišas.

Kaip čia įprasta, jis pabučiuoja mane į skruostus.

- O kur Inesa?

- Išsikraustė.

Romeo apsikrovęs nešuliais, du krepšiai vaisių ir daržovių, pilnutėlė kuprinė, po pažasčia šeši batonai. Mėsos jis nepirko, žuvies taip pat, jis vegetaras kaip aš!

- Nebegalėjau pakęsti dūmų, - sako jis paskui, - bet mudu dar draugai. Tik jai nevalia nė kojos kelti į mano naująjį butą. Ar gavai mano žinutę? Su naujuoju numeriu?

- Gyveni ne šalia Bastilijos?

- Įsivaizduok, man labai pasisekė! Dėdė įkūrė sanatoriją Žydrajame Krante ir perleido man savo butą! Ten netoli, žemai, Diu Bako gatvėje.

- Nuostabu!

- Keturi dideli kambariai! Senoviniai rūmai! Tapytos sijos! Didžiulis sodas, kaštonai, gebenės, rožės, strazdai, ryto saulė, malonūs kaimynai. Šiandien taisau vaišes dėdei ir jo šeimai, o kitą šeštadienį įkurtuvės draugams. Ar turi laiko?

- Žinoma. Ačiū! Kelintą valandą?

- Devintą. Iškart užsirašyk kodą ir namo numerį. Įeisi į kiemą pro vartų arką, tuoj po dešinei senoviniais gražiais laiptais užlipsi į trečią aukštą. Ateisi viena? Ar su savo naujuoju draugužiu anglu?

- Viena. O tu? Jau radai Inesai pakaitalą?

- Taip greitai neišeina. Tiesa, pakviečiau ir ją, bet ji neateis, jeigu neleidžiama rūkyti. Vos nepamiršau: mano profesorius veda seminarą Sorbonoje, trečiadienį ir ketvirtadienį. Mineralai homeopatijoje. Ar užimti tau vietą? Šalia savęs?

- Dėkoju! Tad susitiksime trečiadienį universitete, šeštadienį pas tave, o dar po savaitės aš išvirsiu pietus tau. Ar ateisi?

- Su malonumu. Dabar mudu kaimynai, Mimi Tiulipan!

- Tiesiai autobusu nuo tavęs iki manęs. 87-uoju.

- Žinau. Jau pasižiūrėjau plane.

Atsisveikindami vėl pasibučiavome. Tada aš perkuosi, labai linksmai, pačius gražiausius šviežiausius produktus, ir galiu klykti iš laimės.

Negaliu nuslėpti - po Kalėdų lankiausi pas jį senajame bute. Romeo mane pasikvietė ir pagamino žirnių ir žiedinių kopūstų su kariu. Neapsakomai gardu!

Inesa buvo išvažiavusi į Marselį. Bet prieš desertą išgirdome spynoje sukantis raktą. Ji grįžo. Dviem dienomis anksčiau! Bet dabar jis laisvas. Ir toks *mielas*. Visai nedidžiuoklis, turi draugų užsieniečių, ne tik prancūzų, nepavydus, geraširdis, jautrus ir švelnus. Ir dar puikus gydytojas!

Staiga pajuntu, kad jau tikrai karšta. Saulė svilina mano plaukus, pečius, rankas. Tai kenkia odai. Greit nusiperku puokštę įvairiaspalvių tulpių, pasimoju taksi ir važiuoju atgal į savo vėsų žalią rojų.

Viską susidėlioju, atsisėdu terasoje ir paskambinu Janui į Batą.

- Janai? Turite pašerti Mirandą ir nuvežti avims keksų.

- Argi jų nebėra?

- Nebėra manęs.

- O?

- Aš Paryžiuje. Skubus filmavimas.

- Kaip... kaip jūs išėjote? Iš namo?

- Kuo lengviausiai.

- Ar liko atdaras langas? Gal durys?

- Ne! Viskas uždaryta.

- Bet... bet ar daktaras žino?

- Perduokit jam nuoširdžiausius sveikinimus iš Paryžiaus!

Padedu ragelį. Ir skambinu mažylei Mijai.

- Mija, čia vėl aš. Ar tu laisva artimiausiu laiku? Ar dirbi?

- Kodėl klausi?

- Gal gausiu užsakymus dviem filmams. Vienam Pietų Afrikoje, kitam Malaizijoje. Gegužę.

- Dviem filmams? Milijonas svarų... ir vis tiek nori dirbti?

- Aš netekėsiu.

- Ne?

- Ne! Jeigu susitarsiu, siūsi man kostiumus?

- Žinoma! Ar eitumei pavakarieniauti? Su Ingmaru ir manimi?

- Negaliu. Einu pas Lenį Vulfą. Jis rengia pokylį klientams ir draugams.

- Pokylį? Nieko negirdėjau.

- Pristatys man klientą.

- Keistas dalykas.

- Kodėl?

- Lenis naginė. O pokyliai brangūs.

- Pats viską gamins. Taip pigiau.

Mažylė Mija ima juoktis.

- Kodėl juokiesi?

- Lenis gamins valgius?

- Taip sakė.

- Ar žinai? Pirma sočiai pavalgyk.

- Kodėl? Jis mėgsta gaminti valgį.

Mažylė Mija dabar jau skambiai kvatojasi.

- Žinai, ką jis išvirė mums? Man ir Ingmarui? Patiekė konservuotų sardinių ir citrinų skiltelių mišrainės. Be duonos.

- Rimtai?

- Kuo rimčiausiai. Bent taurę šampano išgerk. Šiandien mes vakarieniausime *Casa Bini,* aš ir Ingmaras.

- *Casa Bini?*

- Geras itališkas restoranas. Žinai: Grigaliaus Turiečio gatvėje. Valgydami *Panna Cota* su avietėmis galvosime apie tave.

Aštuntas skyrius

Yra vyrų, kuriuos pamačiusi iškart pamanai: ooo! Gal mudviem šis tas išeitų.

Lenis Vulfas ne iš tokių. Man jis atrodo mielas, bet domina tik kaip bendradarbis. Kaip vyras nepatinka.

Lenis yra mažas stamantrus juokingas storulis, bandąs tai nuslėpti brangiais, pagal užsakymą siūtais kostiumais. Visuomet su nosinaite kišenėlėje prie krūtinės ir kaklaraiščiu, dar nė sykio nesu jo mačiusi be puikių itališkų rankų darbo batų.

Reti dar likę plaukai ant sprando įmantriai suimti į uodegikę. Jo žandai pūsti, rudos apvalios akys, ilgos blakstienos, trumpa nosis, maža burna putniomis raudonomis lūpomis ir aukšta plika blizganti kakta. Juokdamasis mekena kaip ožys!

Jam ant veido yra apgamų, žinau ir kodėl: per daug skiepų. Taip byloja homeopatija.

Bet nuo to yra puikių vaistų. Atitinkamas jų kiekis, ir apgamai išnyksta lyg mostelėjus burtų lazdele. Beje, labiausiai padeda tuja.

Lenio gyslomis teka daugelio tautybių kraujas.

Jis nesako, kur gimė. Nutyli ir amžių, bet manau, kad jis truputį jaunesnis už mane.

Šiaip ar taip, jo draugų pilna visose šalyse, verslo partnerių visuose žemynuose.

Jis uždirbo daug pinigų prekiaudamas nekilnojamuoju turtu Amerikoje, turi sklypų Majamyje, o dabar nori imtis kino verslo.

Todėl ir atvažiavo į Paryžių.

Įdomu, ar čia jam pavyks. Prancūzai neįsileidžia svetimų. Juo labiau tokio, kuris šykštus maistui.

Beje, apie šykštumą: jei bus patiekta tik pigaus vyno, aš pasirūpinau iš anksto: brangaus šampano butelis lindi mano auksiniame krepšelyje, kurį nešuosi ant peties. Mat Paryžiuje viešpatauja nerašytas įstatymas: tučtuojau patiekiama viskas, ką atsineša svečiai! Nepasiliksi nieko kaip kurmėnas! Todėl gera pradžia garantuota.

Apie dešimtą skambinu prie jo durų.

Atėjau pėsčia šiltą naktį, su balta šilkinio aksomo suknute, įliemenuota ir atvira nugara, apsiavusi auksinėmis basutėmis, su kuriomis patogu šokti! O kojų nagus nusilakavau raudonai, tokia pat spalva kaip mano lūpų dažai. *Rouge Pagode!* Dailiai atrodo.

Nuo manęs iki Lenio netoli, vos ketvirtis valandos kelio, o aš pasirinkau tiesiausią: po žydinčiais kaštonais iki Karo mokyklos, po aukštais De Turvilio prospekto platanais iki Invalidų katedros, ir štai dabar stoviu priešais svetingus vartus, visiškai priblokšta šio miesto prašmatnybės.

Vos trečiadienio vakare išlipau iš lėktuvo, Paryžius vėl mane pakerėjo. Iškart lengviau atsikvėpiau,

tuoj pat pasijutau gražesnė ir lyg naktivaikšta atpėdinau čionai, apsvaigusi nuo žiburiuojančių šviesų, nuostabių namų, švytinčio Eifelio bokšto, atrodančio lyg iš nėrinių. Visame pasaulyje nieko tokio nėra. Didžiausia mano laimė, kad galiu gyventi šiame išgražintame mieste.

Paskambinu keturiskart kaip sutarta.

– Sveika, saulele! – išgirstu Lenio balsą. – Paskutinis aukštas.

Pakylu aukštyn stikliniu liftu. Durys atlapotos, įeinu. NUOSTABU!

Apartamentai, triskart didesni už mano butą, atsiveria vaizdas tiesiai į auksinį Invalidų katedros, kur atgulė poilsio Napoleonas, kupolą.

Bet holas prikabintas keistų paveikslų: boksininkų nuotraukų! Jie užėmę visą kairę sieną!

O ant dešinės kabo didžiulis paveikslas; du sumo imtynininkai, jų kūnai susipynę, natūralaus dydžio ir taip tikroviškai nutapyti, kad bemaž girdžiu šnopavimą.

Lenio nė pėdsako. Kitų svečių irgi dar nėra. Kiek akys mato, nė vieno muzikanto. Gal aš per anksti? Gal jis sakė vienuoliktą, ne dešimtą? Aš tyčia atėjau tiksliai, nes pirma – esu išalkusi, o antra – nenoriu, kad virėjas mėgėjas lauktų. Nieko nėra blogiau kaip gatavos vaišės ir svečias, kuris iš viso nepasirodo!

– Aš virtuvėje! Čia-a-a! – iš toli atsklinda Lenio balsas.

Nepatikliai einu to balso pusėn.

Tai jis dar virtuvėje? Nepavyko receptas? Bet prašyčiau - kur ta virtuvė? Šiaip iškart ją randi, nes gundomai kvepia valgiai.

Bet čia neužuodžiu jokio aromato. Tik vos vos dvelkia cigarais.

Užtat kambariai tikra prabanga.

Dvi svetainės, peržiūrų salė, muzikos kambarys, biblioteka, stiklinės durys, marmuriniai židiniai, aukšti veidrodžiai, meniški lipdiniai.

Štai valgomasis. Taip pat su vaizdu į Invalidų katedrą. Bet kas čia? Stalas nepadengtas! Dešinėje, šalia pliko stalo, stovi lyginimo lenta. Ant jos vienut vienintelis baltas sportinis kostiumas, po ja - balto audeklo batai.

Kas nutiko? Ar šventė atšaukta? Jeigu taip, kodėl jis man nepaskambino? Susimąsčiusi einu ilgu koridoriumi.

Pagaliau! Čia virtuvė.

Tiksliau - dvi virtuvės, kaip anksčiau būdavo turtinguose namuose. Pirmojoje visos sienos nukabinėtos vario keptuvėmis. Viduryje stūkso didžiulė senovinė geležinė viryklė, juoda, žalvario rankenomis, kaip dabar, Drakono metais, vėl ateina į madą.

Antroji virtuvė spinduliuoja naujumu.

Dujinė viryklė su aštuoniomis kaitvietėmis, elektrinė viryklė, japoniškas keptuvas, mikrobangų krosnelė, picos krosnelė, didžiulis amerikietiškas šaldytuvas dvivėrėmis durimis. Viso pasaulio virtuvių įranga, žvilga ir blizga, o grindys ne plytelių, o iš tamsaus lygaus brangaus tropikų medžio.

Tarp šios prabangos stovi vienut vienužis Lenis.

Prie plataus medinio stalo.

Pasilenkęs virš lentelės su svogūnais.

Svogūnai dar net nenulupti!

Šalia lentelės šešios karpotos bulvės, penkios morkos su juodais ruožais, o priešais - penki susisukę pievagrybiai, parudavę, smėlėtais koteliais.

Man kaipmat sugenda nuotaika.

- Labas, - sakau kuo linksmiau, - ar viskas gerai?

- Viskas kuo puikiausiai, - Lenis atsitiesia, - vakarėlio nebus, bet aš išvirsiu tik tau, tai bus naujas patiekalas, be žuvies, be mėsos; kokia tu elegantiška! Balta spalva tau labai tinka!

Ir vėl užsiima svogūnais.

- O kodėl nebus vakarėlio?

- Svarbiausias klientas dar negrįžo iš Havajų.

- Tu laukei manęs dešimtą? Ar vienuoliktą?

- Dešimtą! Tavo privalumas, kad esi tokia punktuali.

Stoviu ir stebiuosi. Pakvietė mane dešimtai, bet dar nė nepradėjo gaminti! Paryžiuje man šitaip dar nebuvo nutikę! Be to, mažne netikiu savo akimis, paprastai toks elegantiškas vyriškis apsivilkęs nudėvėtu sportiniu kostiumu, basnirčia įsispyręs į nušleivotus medžiaginius batus...

Ar jis bėgiojo? Nepasižiūrėjo laiko?

- Gal padėti? - klausiu meiliai.

- Ne! Palaikyk man draugiją. Tuoj viskas bus gatava.

Atsisėdu šalia tų nesveikų bulvių. Lenis maitoja vargšus svogūnus.

- Prakeikimas! Peilis nepjauna.

Šokinėja po virtuvę kaip guminis kamuolys ir ieško aštresnio peilio. Pagaliau randa.

- Nori ko nors išgerti?

- Su malonumu! - Paduodu jam šampaną.

- *Oh! Thanks!* - Paima ir įdeda tarp ledų. - Norėtumei arbatos?

Tikrai nenugirdau. Noriu taurės atsineštojo šampano, o užsikąsti dailių mažų sumuštinių nuo sidabrinio padėklo, kaip įprasta čia, Paryžiuje!

- Ačiū, arbatos nenoriu, - sakau rimtai.

- Stiklinės vandens? Vyno? Pieno? Apelsinų sulčių?

- Mielai išgerčiau taurę šampano.

- Jis dar per šiltas, - sako Lenis, nežiūrėdamas į mane.

- Okei. Palauksiu.

Palauksiu? Ko? Kol troškinsis šie žali šakniavaisiai? Tai truks amžinybę. Kur jis nukišo užkandžius?

Apsidairau. Nematau jokio valgio, tik didelį rudo popieriaus krepšį. Jame kažko yra. Tačiau kad ir ko tenai būtų, tai atnešta tiesiai iš turgaus, tad neturi nieko bendra su meilingai sutaisytais užkandžiais.

Pala! Be abejo, užkandžiai milžiniškame šaldytuve. Ir jie bus patiekti, kol daržovės troškinsis orkaitėje. Pakreipiu ausį žemyn: man gurgia pilvas.

- Padėk nuskusti bulves, mieloji!

Lenis mesteli man peilį. Atšipusį. Apimta klaikios paniekos imuosi darbo ir siuntu. Mažoji Mija buvo teisi. Jis didžiausias šykštuolis Paryžiuje. Atsivilioja mane čionai apgaule, paslepia šampaną, ir, užuot lepinusis rinktiniais valgiais, aš skutu jo nusususias bulves. Po lupena bulvės pamėlynavusios. Ar išgraibė jas kieme iš šiukšlių?

Bet šampano dar gausiu.

Lenis strikinėja po virtuvę, darinėja visas duris, galop atsineša molinį indą, sumeta į jį supjaustytus svogūnus.

Paskui paima morkas, aplieja vandeniu ir supjausto griežinėliais. Pajuodavusių ruožų neišpjauna. Tikiuosi, kad bent išmes grybų šaknis. Antraip patiekalas bus pilnas smėlio, gurgždės burnoje, o įniršis trauks ašaras, nes nežinia, kur išspjauti tą smėlį!

Pagaliau daržovės orkaitėje.

- Ko dar trūksta? - Virėjas mėgėjas pasisuka į mane.

- Druskos? - siūlau.

- Puiku? Vos nepamiršau.

Lenis vėl išima indą, įdeda druskos ir pipirų, labai taupydamas. Bet paskui pranoksta pats save: ilgai žiūrėjęs į skurdų patiekalą iš šaldiklio išima avių sūrio ir sutrupina ant varganų morkų menką jo gabalėlį.

- Dabar dar skysčio, - sako didžiadvasiškai, - bus gardžiau. Ko įpilsime?

- Vyno? - Lenis papurto galvą. - Grietinėlės? Tada bus itin subtilaus skonio desertas.

Lenis tyli. Paskui meta man du apelsinus.

- Išspausk juos, mieloji!

Be žodžių paklūstu. Lenis supila sultis į indą ir ryžtingai įdeda troškintis.

- Įdomu, koks bus skonis, - sako išdidžiai, - be abejo, nuostabus. Aš garsėju ypatingais receptais. Bent kartą paragavęs niekas niekuomet negali jų pamiršti!

Paskui jis iškilmingu mostu įteikia man rudąjį krepšį! Ar jame aukso grynuoliai? Ne. Braškės. Neprieštarausiu. Nuplaunu jas, supjaustau ir sudedu į du dubenėlius.

- Išdalyk į tris, - sako Lenis.

- Kodėl?

- Bus ryt man pusryčiams.

Paima trečią dubenėlį, suskaičiuoja, kiek puselių įdėjau, išima vieną, perpjauna ir įdeda į mūsų dubenėlius.

- Braškes valgysime su pienu, - sako maloningai.

- Su pienu?

- Vadinasi, ne su pienu. Su cukrum?

Vėl perstraksi per virtuvę, grįžta nešinas krepšeliu rupaus cukraus ir kuo atsargiausiai užberia ant uogų po keletą kristalų.

- Viskas, - sako labai patenkintas, - jau galėtume valgyti. Ar dar reikia ką nors padaryti?

- Gal persirengti? - pasiūlau. Esu pratusi, kad pasigražinama vakarienei su svečiais.

- Kodėl? - nuoširdžiai nustemba Lenis.

- Argi tu nebėgiojai? Nenori nusimaudyti duše?

Lenis pratrūksta mekenti kaip ožka:

- Bėgiojau? Aš? Tai mano naminiai drabužiai. Nuo bėgiojimo pernelyg pavargsti. Sportas – tai savižudybė.

- Tu visada šitaip rengiesi?

- Namie taip. Nieko ploniau nėra. Padėjau kostiumą ir tau, valgomajame. Persirenk ir jauskis kaip namie.

- Tau nepatinka mano suknelė?

- Su kostiumu patogiau.

- O suknelė elegantiškesnė. Bet miela, kad galvojai apie mane.

Trumpai drūtai: valgome vidurnaktį, kai aš išploviau lėkštes, išblizginau taures ir padengiau stalą. Tiesa, Lenis įsibraškina į šviesias šilkines kelnes ir baltus šilkinius marškinius, nėra jokio aperityvo, jokių užkandžių, nei duonos, nei salotų, ant stalo nėra net sviesto, o ką jau kalbėti apie servetėles.

Patiekiama apgedusių daržovių troškinio, viršuje pajuodusio, apačioje pabalusio. Bet skystis, jei pasiseka nutverti du gabalėlius sūrio, gardus. Ir bemaž be smėlio.

- Leni, ar tu vaikštai pas psichiatrą?

- Žinoma. Po skyrybų. Kodėl klausi?

- Ar jis slapčiom rengiasi moteriškais drabužiais?

Lenis nuleidžia šakutę.

- Daktaras Švarcas? Ką čia svaičioji.

- Iš pirmo žvilgsnio nepamatysi. Yra liemenėlių, visai prigulusių, po marškiniais beveik nepastebimos.

– Daktaras Švarcas? Su liemenėle? Me che che ke. Mieloji, na, tavo ir humoras!

– Bet juk galėtų būti ir taip.

– Jis ne kokia caca lialia! Net panagių švariai neišsivalo. Ar baigei? Nukraustysiu stalą.

Lenis atsistoja, atsineša maišelį senos duonos ir išdažo su ja padažą iš troškintuvo. Girdėti, kaip jam gardu, jis visas atsidavęs valgymui.

– Ar esi susidūręs su transvestitais? – klausiu, kai jis baigia valgyti. Lenis linkteli galvą.

– Su daugybe. Viename filme.

– Kas jie per žmonės?

– Malonūs. Bet sudėtingi. Labai opūs. Turi svarstyti kiekvieną žodį. Jaučiasi ištisai puolami. Ir didesni garbėtroškos už bet kokią moterį. Tokios slepiamų rietenų aibės niekuomet nebuvau matęs.

– Ar su jais dar susitinki?

– Su vienu. Taip. Sportiškas dieną, išsidabinęs naktį. Bet geras verslininkas. Uždirba daug pinigų.

Valandėlę pamąstau.

– Ar jo pavardė kartais ne Makdonaldas? To tavo pažįstamo, – klausiu paskui.

– Makdonaldas? Ne. Jo pavardė ne tokia.

– Ar ilgainiui šis įprotis išnyksta? Tas pomėgis mot...

– Manau, ne. Vaikuti, dabar desertas.

Lenis atneša braškes.

Ant savų užpila lieso pieno.

Atsidūstu. Gal man išrėžti kalbą? Apie kulinarinius skirtumus čia ir už Atlanto?

Mąstau apie mielas prancūzų vakarienes. Šviežią minkštą baltą duoną. Mažų mažiausiai trejus užkandžius. Kiekvienas salotų lapelis nepriekaištingas. Pomidorai visuomet nulupti, agurkai irgi.

Jeigu patiekiama vaisių salotų, apelsinai be žievės, vynuogės perpjautos, nei odelės, nei sėkliukės! Šito išmokau iš prancūzų. Jie gamina valgius su MEILE!

Ir tik per jų lavoną gali būti vartojamos morkos su juodais dryžiais, pamėlynavusios bulvės ir smėliuoti grybai!

Tačiau ko žmogus nepadarytumei dėl filmo?

Man smalsu, ką pasiūlys Lenis. Valgydamas jis ištisai laido užuominas: apie kažką svarbaus, nepakartojamo, pribloškiančio ir ypatingo! Tikiuosi, taip ir yra. Tie amžini minkštikliai ir vonios aliejai man įsipyko iki vėmimo! Ir vis dėlto vakarienė buvo tikra kiaulystė!

Ko nesprogdamas iš didystės Lenis atsistoja.

- Na, kaip tau patiko pirmasis mano mitalas? - klausia vaikišku balseliu.

- Nepamirštamas!

- Ar ko nors trūko?

- Meilės, - sakau be garso. Bet jis išgirdo.

- Mudu dar atsigriebsime, Mimi Tiulipan, - šaukia jis laimingas, - aš jau mąsčiau, ar tu apie tai galvoji.

- Aš kalbėjau apie meilę verdant valgį!

- Me che che ke, - mekena Lenis, - verdant valgį? Tai Paryžiuje šitaip elgiamasi? Ar mudu... tu ir aš...

gal *prieš* desertą? Tada mums nebebūtų reikėję braškių, ar ne?

- Leni, aš pajuokavau.

- Kodėl? Stalas pakankamo dydžio! Įsidėmėsiu tai kitam kartui. Eikšen! Greičiau, nukraustykime jį! O tada...

Mudu vakarieniavome virtuvėje, to aš nekenčiu, bet Lenis sakė, kad taip „bus greičiau"! Prikraunu pilną indaplovę, jis išjungia šviestuvą, pasirausia stalčiuje ir išima dvi raudonas žvakes. O, pereisime prie romantiškosios dalies.

- Leni! Tik jau be žvakių! - prašau.

- Okei, - sutinka jis džiaugdamasis, kad sutaupys dvi žvakes. - Norėtumei ko nors pauostyti?

- Ko?

- Na, ko nors, - vypso jis man, - geriausios kokybės!

- Ačiū, ne.

- Bet tau bus gera, atsipalaiduosi.

- Tikrai ne!

- Okei, okei. Tuoj grįšiu.

Jis nutapsi į vonią. Tegu. Tegu žudo savo protą tuo šlamštu. O man reikia šviesios galvos studijoms ir filmams. Juk nesu pamišėlė, kad vartočiau narkotikus ir taip švaistyčiau didžiausią savo turtą!

Vėl atrieda Lenis, jo akys blizga, o kumštis trenkia į stalą.

- *Baby*, o dabar!

Jis čiumpa mane už pečių, prispaudžia prie stalo lentos, prisimygia kietu pilvu man prie šlaunų. Tas

pilvas, jis toks standus ir apvalus, kėpso kaip stora pagalvė tarp jo ir manęs, jo vyriškas pasididžiavimas nutolęs per mylių mylias, nieko nejaučiu. Ir visiškai nenoriu jausti.

Taip, mielieji, kaip man elgtis?

Bet aš ne vakar gimusi ir žinau: padėties grėsmingumą sumažina juokas!

- Tučtuojau liaukis, - sakau ir imu kikenti.

- Kas čia taip juokinga? - apstulbsta Lenis.

- Tu! - juokiuosi aš.

- Aš? Juokingas? Nori mane įžeisti? Pala, aš tau parodysiu.

- Ką parodysi?

- Nusirenk suknelę, mieloji.

- Ne.

- Tada *aš* nusirengsiu. - Jis paleidžia mane, per galvą nusitraukia šilkinius marškinius. Nustembu. Jis visas tirštai apžėlęs. Ne garbanėlėmis kaip Marlonas, o ilgais tiesiais plaukais, krūtinė, pilvas, pažastys, rankų viršus.

Šviesus kailis visur iki pat kaklo.

- Pačiupinėk, - Lenis sugniaužia dešinį kumštį, sulenkia ranką ir pajudina raumenis, - kieti kaip akmuo!

Sugniaužia kitą kumštį ir išsitempia.

- Jokių fitneso klubų, jokio sporto... viskas natūralu. Geras paveldas!

- Sveikinu!

- Tokie ir lieka. Man nereikia nė piršto pajudinti. Visada kieti. Lygiai kaip... žinai kas... žemiau apačioje, me che che ke.

Vėl prisispaudžia mane, jo rankos ant nuogos nugaros, jis prodiuseris! Jeigu nori filmo, turi taikytis su tokiu elgesiu. Taip mano jis.

Bet aš taip nemanau. Gana ir vakarienės.

- Leni! Pasigailėk! Man ką tik labai nepasisekė.

Jis paleidžia mane.

- Su transvestitu?

- Mm.

- Tad dabar tau kaip tik reikia tikro vyro. Čia jis! Stovi priešais.

- Pernelyg greit.

- Šitam niekad nebūna per greit! - Lenis delnais suima mano veidą. - Ar pabučiuosi mane?

- Bet tik draugiškai.

- Ne, kaip reikiant! Tada iškart pamirši tą tipą!

Ir jo putnios lūputės jau prigludusios prie manųjų.

- Ak vaikuti, - dejuoja jis, - eime į lovą. - Bando mane pakelti ir nusinešti į miegamąjį. Bet aš mikliai ginuosi. Valandėlę mudu rungiamės ant virtuvės stalo.

- Tai tu *tikrai* nenori? Argi mažylė Mija tau nieko nesakė? - Jis nesusigaudo.

- Ko nesakė?

Lenis susmunka ant kėdės. Atsisėdu priešais. Tarp mūsų platus stalas.

- Aš ką tik išsiskyriau. Esu vienas kaip pirštas! Aš nelaimingas. Beviltiškai ieškausi moters...

- Tu vienišas? Prodiuseriai visuomet geidžiamas laimikis. Tikrai turi dvi žavias sekretores.

- Tris, - niauriai sviedžia Lenis ir vėl apsivelka marškinius, - bet jos pernelyg jaunos. Turi draugužius.

- Pakviesk jas.

- Kur?

- Pirma į restoraną, paskui pas save.

- Tu nerimtai kalbi.

- Dar ir kaip rimtai!

- Nori, kad nusigyvenčiau? - piktai šūkteli Lenis. - Ar žinai, kaip tai brangu? Sekretorės ateina ir išeina. Jei turėsiu visas vaišinti, bankrutuosiu!

- Galėtumei tą sau leisti.

Lenis įsistebeilija į mane.

- Žinai, kuo mane trikdote? Jūs, europietės? Esate pernelyg užgaidžios! Vis restoranai, nuolat reikia sakyti AŠ TAVE MYLIU, kol galų gale kuri nors su tavimi permiega.

- Moterims tai patinka.

- Šitoks laiko švaistymas.

- Bet tai nekainuoja.

Lenis galvoja.

- Tikrai, - sako linksmai, - man neatėjo į galvą. AŠ TAVE MYLIU, Mimi, *baby*, - per platų stalą siekia mano rankos, - stebėjau tave pas tuos švedus. Tu toookia miela! Ir amžiaus tinkamo! Ir ne iš bjauriųjų. AŠ TAVE MYLIU. Ką galėčiau... me che che ke... dėl tavęs padaryti?

- Prašyčiau taurės šampano.

- Dar per šiltas, - atkerta Lenis.

Norom nenorom nusijuokiu.

- Nebūk naginė. Šampanas jau kelias valandas stovi lede! Ar tau jo reikia kitam svečiui?

Lenis pastebi, kad nuėjo per toli.

Atsidusęs atsistoja, atsineša dvi taures ir atkemša tauriojo gėrimo butelį.

- Už tave! Už mane. Už mūsų sėkmę Paryžiuje!

Geriame. Pagaliau. Pirmas gardus dalykas šiuose namuose.

- Ar patenkinta?

Linkteliu galvą.

- Gal papasakosi man apie tą paslaptingą filmą?

Tą akimirką suskamba telefonas ant stalo šalia jo.

- Oho! - surinka į ragelį Lenis. - *Oh, hellooo!* Ne, netrukdai, tai telepatija! Taip, taip! Ji sėdi priešais mane! Ne, ne. Viskas kuo puikiausiai! *Puikiausiai!* Geriau negalėtų būti. Gerai! Sakau! Pareiškiu! Okei.

- Kas skambino?

- Klientas.

- Iš Havajų?

Lenis linkteli.

- Man reikia aukščiausios klasės dokumentinio filmo.

- Aš tau jį sukursiu.

- Bet uždirbsi mažiau negu už reklaminį.

- Ir taip, ir ne. Nekursiu, jeigu man bus mokama mažiau negu minimumas.

- O koks tavo minimumas?

Pasakau sumą. Lenis tyli. Ilgai svarsto.

- Ar tu birželio gale laisva? - klausia paskui.

- Galbūt. O koks tai filmas? Apie ką?

- Apie guru, - iškilmingai pareiškia Lenis.

- Indą?

- Anglą.

- Niekuomet nesu girdėjusi apie anglą guru.

- Jis ypatingas... geriausias pasaulyje.

Atkišu Leniui tuščią taurę. Jis nenoriai įpila.

- O ką tas guru gali?

- Įkvepia drąsos. Parodo, kaip pranokti pačiam save.

- Visi guru taip daro.

- Bet jis ypač puikus.

- Pasakyk man bent pavyzdį.

- Okei. - Lenis susijaudina. - Ar žinai, kas yra *FIREWALK*?

FIREWALK? Man kaipmat nudiegia pilvą! Tik dėl šito *FIREWALK* aš taip bijau ugnies!

- Kas nutiko? - klausia Lenis. - Vaikuti, tu visa išblyškusi!

- Neapkenčiu *firewalks!* - sakau silpnu balsu.

- Šit kaip? Kodėl?

Todėl! Kartą motina nusivedė mane į šventę džiunglėse. Mes gyvenome Pietų Amerikoje, man buvo lygiai treji metukai, tada savo akimis pamačiau, kaip moterys šoka ant žioruojančių anglių. Nežinau, kaip jos tą darė. Bet įspūdis buvo didžiulis. Liepsnos, būgnai, tropikų naktis, o tada atskriejo kibirkštis lyg kometukė, ir aš susižavėjusi pačiupau ją!

Taigi. Nusmelkė skausmas. Įniršau ir išsigandau... Nuo to laiko bijau ugnies. Dar ir šiandien nudegimo

žymė matyti ant mano dešinio delno. Dabar žiūriu į ją ir pasakoju Leniui anų dienų nutikimą.

- Matai, - sako jis linksmai, - tai viską paaiškina! Tave varžo baimė. O kur vaidybinis filmas? Pasaulinė tavo šlovė? Kai šitoks talentas! Ką tu susikūrei?! Aš turiu namų Majamyje ir dangoraižį Los Andžele. O tu? Tik tuščią butą Paryžiuje, dar net neišmokėtą...

- Todėl, kad bijau *ugnies?* Svaičioji!

- Tu bijai ne tik ugnies, *baby*, drebi nuo žvakės. Gal pabėgtum nuo degančio degtuko! Tai nesveika! Tau reikia smagiai įspirti į dailų užpakaliuką. Pavaikščioti rusenančiomis žarijomis. Tada parsiduotumei brangiau, atkakliau derėtumeisi dėl honoraro, nieko pasaulyje nebebijotum...

- Aš pernelyg nusipiginau?

- Taip.

- Tada mokėk man daugiau.

- Šaukštai popiet. Ar niekada nebandei atsikratyti tos baimės?

Taip! Bandžiau. Net keletą kartų. Paskutinį sykį Šveicarijoje, tarptautiniame seminare, ir kas nutiko?

Vos atsistojau prie žarijų, ėmiau drebėti visu kūnu ir parslinkau į viešbutį.

- Tai neįmanoma.

- Kodėl?

Atsidusau.

- Leni, tu manęs nepažįsti. Šiaip aš nieko nebijau! Bet yra *pirmykščių* baimių, argi nežinai? Man tai išaiškino. Ir jų neįmanoma atsikratyti, ne tavo jėgoms.

Lenis numoja ranka.

- O kaip ruošėtės? Ar meditavote?

- Ne. Šokome ištisas valandas. Rokenrolą, trenkiant kurtinamai muzikai. Kol visiškai nusiplūkėme. Sakoma, kad paskui nebežinai ką darai, eini per degančias žarijas ir net nebejauti.

- Tiesa.

- Kitiems taip ir nutiko, o man ne. Galvojau, kad tuoj ims šnypšti, o paskui siaubingai nudegins...

- Guru buvo apsišaukėlis, *baby*, pernelyg silpnas.

- Ne, kalta aš.

- Pas *manišką* guru visi išdrįsta. Jis daro kitaip.

Lenis griebia butelį ir laisva valia pripila mūsų taures iki viršaus.

- Kaip kitaip?

- Tave apima transas, - iškilmingai sako Lenis, - o tokios būsenos tu gali viską padaryti. Kalbi lotyniškai ir graikiškai, kad ir niekada nesimokęs. Perskaitai hieroglifus, vaikštai lynu, plauki, fechtuojiesi, žongliruoji, darai viską, ko niekuomet šiaip nepadarytumei!

- Rimtai?

- Apimti transo žmonės iššoko pro langą iš dvidešimto aukšto. Ir liko sveikutėliai.

- Tu prisieki?

- Pats mačiau. Maniškis guru tūkstančius pervaro per žarijas, basutėlius, ir nelieka net nudegimo pūslelės, nieko!

- Netikiu.

- Aš buvau tenai, mieloji, - tėviškai sako Lenis, - vienas iš tų žmonių.

- Ir neskaudėjo?

- Nė truputėlio.

- O kaip kojų padai?

- Jų oda rožinė. Nudegimo nė žymės. Nė menkiausios. O paskui tave užlieja laimė.

- Kaip?

- Tai dangaus dovana. Neklausinėk manęs. Bet tai tiesa.

- Kuo vardu tas vyriškis?

- Slibinų Galabytojas.

- Ne. Kokia jo tikroji pavardė?

- Lorensas Goldas. Jis įkūrė *Dragon Seminars.*

Kaip? SLIBINŲ SEMINARAI? Ir sakyk, kad tai ne sutapimas!

Romeo lankė tokį seminarą, su Inesa, ta aistringa rūkale.

Bet keista, labai keista: balandį jis vaikšto per žarijas, o gegužę dėdė padovanoja jam apartamentus Paryžiuje. Brangiausiame kvartale!

Dabar jis milijonierius, nes butų kainos kyla ir kyla be paliovos! Niekuomet nebūtų išgalėjęs pats čia nusipirkti. Ar tai tiesa?

- Vienas mano bendramokslis lankė tokį seminarą.

- Kur?

- Kalifornijoje.

- Na, ir?

- Gerai. Ir jam pasisekė. Bet seminaras buvo *gėdingai* brangus.

- Žmonės vengia pigių dalykų, - moko mane Lenis, - senolių išmintis. Birželį seminaras bus Anglijoje.

- Vedamas Slibinų Galabytojo?

- S. G., - sako Lenis, - vadiname jį S. G. Kviečiu tave, viską pamatysi pati! Supranti, visą tą nuotaiką? Juk tai priklauso nuo nuotaikos. Susižavėjimo. Sėdėsi tarp klausytojų ir dalyvausi, visą savaitgalį, nuo penktadienio, 30 dienos, iki pirmadienio, liepos 3 dienos. Paskui skrisi į Havajus su S. G. ir sukursi filmą.

- Tenai bus dar vienas seminaras?

- Truks visą savaitę. Ar nori?

- Tik jeigu niekas manęs nevers! Neisiu per žarijas.

- Eisi pati! Ir paskui nieko daugiau nebebijosi!

- Pasakyk, kad neprivalėsiu eiti.

- Neprivalėsi, saulute! Nusiramink. O rytoj mudu susiskambinsime. Kas atsitiko? Kas tau? Ar iš viso mane girdi?

- Girdžiu, - atsakau, tebūnie ta ugnis kaip ugnis, nes visąlaik mano akys buvo įsikirtusios į nuostabų daiktą, kuris pasaldino šlykštų valgį.

Dar neminėjau, bet kampe, šalia židinio sienos su didžiule krosnimi picai, žiba raudona chromuota muzikos dėžė, *Wurlitzo* firmos, tikra retenybė, kurią kai kada dar gali išvysti pas milijonierius keistuolius, ir, jeigu neklystu, ji veikianti!

- Leni! Tas *Wurlitzas*. Ar tik puošmena? O gal veikia?

- Tereikia įjungti. Norėtumei?

Aš jau stoviu prie aparato, skaitau pavadinimus, dainininkų pavardes, grupes: *Jackson Five, Roxy Music, Elvis, Lulu, Bill Haley!*

Spūsteliu klavišą.

One, two, three o'clock, four o'clock Rock...

- Leni! Eikš! Pašokime!

Jis strykteli, ritmingai artinasi, atkiša man ranką – pirmas žingsnelis! O dabar didžiausia staigmena: JIS MOKA ŠOKTI!

Lenis šoka rokenrolą taip, kaip buvo šokama tada, kai jis buvo sukurtas! Sukuosi kaip viesulas, jis drąsiai mane sugauna, pats žaibiškai sukasi, ir aš jau vėl jo glėby. Vedžioja mane kaire ranka kaip dera, šokame tiksliai visus žingsnelius, jis moka visus derinius, net tokius, kurių tegalima išmokti tik iš tikrų žinovų!

- Esi dalyvavęs konkursuose? - klausiu.

- Anksčiau, - atsako, - kai buvau lieknesnis.

Šokame, lyg būtume abu šokę nuo pat vaikystės. Su juo jaučiuosi tvirtai, puikiai vedžioja, tai tikras malonumas, jau seniai seniai šitaip nesilinksminau.

Prašokame tris valandas be jokio poilsio. Visą muzikos dėžės turinį. Nuleidome žaliuzes, uždarėme langines, kad netrukdytume kaimynams, nes šie Paryžiuje tučtuojau kviečia policiją. Triukšmauti galima tik tada, jei iš anksto pasiprašei visų leidimo.

Santana: *Black Magic Woman.* Spencer Davis Group: *Gimme some lovin'.* Marvin Gay: *Sexual Healing.* Donna Summer: *Hot Stuff!*

Pristūmėme prie sienos sunkų virtuvės stalą, aš fiziškai atsikratau nusivylimo Marlonu. Taip, šitoks gydymo būdas geriausias: trys dienos miego, trys valandos šokio, ir pasaulis vėl vientisas.

– Tu *tikrai* moki šokti, *sweetie,* – sako Lenis, kai mudu sukaitę vėl sėdime krėsluose. – Taip paprastai šoka tik mano bendraamžiai. O kur tu išmokai?

– Mano motina šokėja. Labai garsi.

– Taip? – Jis suklūsta. – Bet juk ne garsioji Zaza Tiulipan? – Jis atsisagsto permirkusius prakaitu šilkinius marškinius, pasiima butelį mineralinio vandens ir vienu mauku ištuština.

– Taip! – sakau linksmai.

– Zaza Tiulipan tavo motina? Iš „Tiulipan šokio teatro"? Kai ji vėl atvažiuos, supažindinsi mane.

– Mielai. Tačiau ir tu šoki dieviškai!

– Ačiū! Malonu išgirsti.

– Ar ši *Music-Box* tavo?

Lenis pasakoja, kad ji priklauso buto šeimininkui. Kubiečiui. Jis rengia bokso kovas, Paryžiuje būna nedažnai, nuolat keliauja po pasaulį, dabar jis Majamyje, naujame Lenio name.

Staiga pasijuntu pavargusi. Pasirąžau ir žiovauju.

– Ačiū, Leni, buvo puiku! – Aš atsistoju.

– Tu tikrai paliksi mane vienutėlį? – Lenis papučia lūpas, jo užgaidi burnytė juokinga, norom nenorom nusijuokiu.

- Me che che ke! - pritaria jis. - Jeigu pasiliksi, rytoj atnešiu pusryčius į lovą.

- Koks tu mielas. Deja, nieko nebus.

Lenis palydi mane iki durų. Bet nerakina, vėl prisispaudžia mane prie krūtinės.

- Pabučiuok!

Nusuku veidą.

- Ne! Aš tavęs neišleisiu! - Tvirtai mane apkabina, bet aš išsiplėšiu, atsitrenkiu į sieną su daugybe boksininkų, dvi nuotraukos nukrinta. Tai jį išblaivo.

- Leni, Paryžiuje niekas šitaip nesielgia. Jeigu moteris sako ne, jai leidžiama išeiti!

- Okei, okei, okei. Gal vėliau tau paskambinsiu.

Įlipu į liftą. Dar žvilgsnis į tešliškus sumo imtynininkus. Nenuostabu, kad čia taip greit leidžiamos į darbą rankos.

- Myliu tave! - šaukia man pavymui Lenis.

Bet aš jau apačioje. Ir išeinu į šiltą naktį. Laiminga ir pavargusi traukiu namo.

Taip, atėjo nauji laikai. Dar prieš dešimt metų viskas buvo kitaip. Nė vienas turtuolis beviltiškai neieškojo moters. Visi piniguočiai turėjo žmonas. Ir NIEKUOMET nebūčiau pamaniusi, kad Lenis toks puikus šokėjas. O guru. Havajuose! Tik deguto šaukštas tos žarijos. Gal man atsisakyti?

Sutinku įsimylėjėlių poreles. Ir pažįstamą aktorių su baltu kaip sniegas afganų kurtu. Jis gyvena mano name. Pasisveikiname, aš paglostau Saldainį, šunį. Kartu einame atgal. O kas prie mano buto durų?

Milžiniška gėlių puokštė, penkiskart didesnė už tą, kurią nusipirkau Raspajo bulvare. Nuostabu! Gėlės visuomet laukiamos. Bet iš kur jos? Kas atnešė? Tokiu metu?

Atrakinu duris, girdžiu skambantį telefoną. Mažylė Mija.

- Na, - klausia ji, - kas tas klientas?

- Guru Slibinų Galabytojas iš Havajų. Vadinamas S. G.

- Kaip! Iš *Dragon Seminars!*

- Tu žinai? Iš kur?

- Ingmaras buvo. Ėjo per žarijas.

- O kaip jam su ta laime?

- Mudu susipažinome, netrukus po seminaro... Ką valgei?

- Šakniavaisius su smėliu. Bet paskui buvo smagu. Mudu šokome! Ištisas valandas.

- Ar jis kibo prie tavęs?

- Mėgino. Bet aš moku apsiginti.

- Gėles jau radai.

- Jos nuo tavęs?

- Skambino tavo daktaras, iš Balio, visiškai sutrikęs.

- Marlonas? Ką jis sakė?

- Norėjo nusiųsti tulpių per gėlininkus, bet tie neatsakė. O jam prireikė dideliausios puokštės, *tučtuojau!*

- Ir tu važiavai čionai specialiai? Naktį?

- Gėlių turgus dar dirbo. Sakė, rytoj perves man pinigus. Iš Balio. Ar tikrai?

- Jeigu ne, aš tau grąžinsiu. O ar dar ką nors sakė?

- Kad tai nesusipratimas. Jis tave myli, netrukus lauk didžiulės staigmenos.

- Tai jau ne!

- Kad tu nieko nesiimtum, nei kelionės, nei filmo, kol judu pasikalbėsite. Aš nesitveriu smalsumu. Ar ryt man papasakosi, kas atsitiko? Susitiksime kavinėje? *Chez Fouquet's?* Penktą?

- Okei. Penktą! Ir dėkui už puokštę!

Atsisėdu, rankoje ragelis. Keista, keista! Kaip Marlonas gavo Mijos numerį? Aš jo nedaviau. Iš informacijos? Ar jis nusirašė visus mano telefono numerius? Šeštadienį priešpiet, savo name, kai aš dar miegojau?

Padedu ragelį ir pamatau, kad atsakiklyje yra žinučių.

„Mimi, - girdžiu pridususį Marlono balsą, - kur tu? Ar jau Paryžiuje? Ar tu gyva, mieliausioji? Sakyk, kad gyva! Maldauju, pakelk ragelį! Pasakyk ką nors, *darling!* Turiu išgirsti tavo mielą balsą..."

„Mimi, *lovey,* - prasideda kita žinutė, - viską darysime taip, kaip tu nori. Anglija tau netinka! Man irgi. O dabar *staigmena!* Aš atsikraustau į Paryžių. Nusiperku kunigaikštiškus apartamentus, tenai mudu vienas kito nenervinsime. Gausi atskirą vonią, atskirą miegamąjį, jei norėsi, galėsi net kurti filmus, jeigu susituoksime..."

Per paskutinę žinutę jis verkia.

„Mimi, *please!* - Kūkčiojimas jį smaugia. - Mimi... tu niekad manęs nepaliksi, *niekados!* Kitą penktadienį

būsiu pas tave, už tavo durų, tenai ir liksiu, kol atidarysi, ar girdi? Kol atidarysi, niekur aš neisiu, niekada, niekada..."

Išjungiu garsą.

Visa elektronika pridergta. Ramybės!

Bet ką jis sakė? Skubu į virtuvę, atsisėdu po palme ir susikeliu aukštyn kojas. Jis atsikraustys į Paryžių? Man užgniaužia gerklę, imu gaudyti orą.

Staiga suknia ima veržti. Nusirengiu ją per galvą. Basutės spaudžia, nusispiriu ir jas. Kliūva ir apatiniai. Aš lieku nuoga. Ir galvoju.

Jeigu jis tikrai atsikrausto, lieka viena išeitis: bėgimas pirmyn. Man reikia kito vyriškio! Tučtuojau!

Mat per penkiasdešimt penkerius metus šio to išmokau.

Vyrai nekreipia dėmesio į žodžius: aš nebenoriu, nebegaliu, mudu netinkame vienas kitam, tu varai man ligą! Šie žodžiai pro vieną ausį įeina, pro kitą išeina. O kodėl? Mat jie patys pilsto iš tuščio į kiaurą, niekados rimtai negalvodami!

Vyrai pripažįsta tik vieną dalyką: varžovą!

Jeigu teritoriją ir lovą užima kitas, jie žino: dabar viskas iš *tikrųjų* baigta!

Čia turi būti vyriškis. Bet kas?

Gal paprašyti Romeo? Kad ateitų? Trečiadienį? Po seminaro? O paskui ir penktadienį, tiesiai į opiuminę lovą? Bet - Romeo miegamajame, įniršęs Marlonas už durų, isteriškai klykiąs - nekokia mintis.

Romeo pernelyg mielas. Negaliu šitaip su juo elgtis.

Gal pameluoti? Pasakyti, kad įsimylėjau ir nebesu laisva? Ne, meluoti nemoku. Matyti visi mano jausmai veide, neviltis ir džiaugsmas, taip buvo dar vaikystėje.

Atsistoju, žiūriu į save nuogą veidrodyje. Iš priekio okei. Iš šono taip pat, tik pasižiūrėk! Ačiū Dievui, valgis buvo toks prastas, pilvas plokščias. O per dvi valandas šokių išgaravo ir šampanas. Šiaip visada pasunkėju kilogramą, kai per vakarienę geriu alkoholio.

Greit susirenku suknią ir apatinius ir skubu į vonią. Dar tik sekmadienis. Iki penktadienio penkios dienos. Ir aš ką nors sugalvosiu, juk pažįstu save!

Devintas skyrius

Mane gelbsti darbas.
Paskambina iš Hamburgo, sutartas filmas apie automobilius Pietų Afrikoje.

Triūsiu kaip bitelė, ištisą parą. Skubi aktorių atranka Paryžiuje, susitikimas su klientu Frankfurte prie Maino, o ketvirtadienį mes jau sėdime lėktuve ir skrendame į Keiptauną. Du talentai (taip reklamos versle vadinami aktoriai), grimuotojas ir kirpėjas Haris, trys agentūros darbuotojai, keturi kliento atstovai, prodiuseris ir jo padėjėja iš Hamburgo, ir mažylė Mija su 60 kg drabužių bagažu, kiekvienam talentui po 30 kg.

Tegu Marlonas atvažiuoja į Paryžių. Pasistato palapinę prie mano durų, nuostabu, aš kitame pasaulio krašte.

Aš neisiu į Romeo įkurtuves, nebūsiu seminare, atsiprašiau telefonu, pasimatysime tada, kai grįšiu į Paryžių.

Tačiau štai kokia geriausia naujiena: manimi pasirūpino maloningas likimas. Yra vyriškis gelbėtojas. Kas sėdi šalia ir slapčiomis laiko už rankos? Ištikimasis mano operatorius, Žoelis.

Žoelis belgas. Jis gyvena Briuselyje, mudu seniai pažįstami. Jo šviesos nuovoka puiki, ir jis žino, ko reikia moterims, ir ne tik priešais kamerą. Jis mano saldainiukas, kaip sakoma Paryžiuje.

Kada ne kada jis papildo mano gyvenimą, o aš jo. Nėra ko nė kalbėti, kad jis būtų GAP (gyvenimo atkarpos palydovu). Niekuomet nežinosi: turi jis laiko? O gal neturi? Prabėgo daug metų be vieno vienintelio bučinio. O vėliau ėmėmės matytis kas mėnesį bene po tris kartus.

Bet saldainiukas jis pasakiškas: švelnus, ištvermingas, apdairus, atsargus, dailiai sudėtas, jo oda aksominė, spindi kaip auksas. Žoelis visas auksinis: akys, blakstienos, antakiai, vešlios garbanos. Ir jis aukštas, stambus ir sunkus. Man jis truputį panašus į lokį.

Bemaž neįtikėtina, bet jo senelis buvo juodaodis. Gydytojas iš Belgijos Kongo. O močiutė - baltaodė mokytoja iš Flandrijos. Santuoka ilgai netruko. Tačiau Žoelis paveldėjo geriausias abiejų tėvų savybes: Afrikos jausmingumą. Europietišką pareigingumą. Ir jis toks normalus.

Jokios persekiojimo manijos, jokio spygavimo, maivymosi, jokio skubėjimo, moteriškų apatinukų, liemenėlių, korsetų, tikras poilsis po Marlono ir jo *bazaar* - kaip sakoma Prancūzijoje.

Jis vienintelis iš mano pažįstamų vyriškių, kuriam nesuvaidinsi orgazmo. Jis pasirūpina, kad patirtum jį iš tikrųjų!

Praleidau su juo nuostabiausias naktis. Liko prisiminimai: lova su šilko baldakimu Balyje, paskutinė kelionė į Japoniją - ar kada nors tai pasikartos?

Greituoju traukiniu iš Briuselio į Paryžių tiktai dvi valandos. Būtų galima matytis kasdien. Bet jis turi šeimą. Ir aš to visuomet paisiau.

Aš neatiminėju vyrų iš kitų moterų. Juk nebenoriu ištekėti. Tad būtų negarbinga taip elgtis.

Paskutinę naktį mudu praleidome gruodį.

O paskui tyla!

Todėl ir prasidėjau su Marlonu, balandį!

Bet dabar Žoelis geidžia manęs. Tučtuojau! Dar prieš lėktuvui pakylant buvo aišku, kad su kitais nevakarieniausime, susitiksime abu mano kambaryje viešbutyje.

Tiesa, kitą dieną mums anksti keltis, bet organizmui nereikia prisitaikyti, Keiptaunas ir Paryžius toje pat ilgumoje.

Aš dešimčia metų vyresnė už Žoelį, bet atrodau gerokai jaunesnė. Šalia jo, tokio stambaus, atrodau kaip mergaitė, ir tai jam patinka, nes jo Irma sveria šimtą kilogramų. Ir kasmet vis sunkėja.

Šis skrydis reikšmingas.

Pirmąkart, kai mudu esam pažįstami, jis pasakoja apie savo namus neklaustas, bet tam yra priežastis.

- Irma nebemiega su manimi, - sako trumpai drūtai.

- Kodėl?

- Paskui jai skauda. Taip ji tvirtina.

- Nuo kada?

- Jau senokai... vaikai užaugo, ji nori gyventi kitaip, paprašė skyrybų!

- Juk ne dėl manęs!

– Todėl aš tiek laiko ir nesirodžiau... Viskas aukštyn kojom, kaltas tik aš, per mane ji taip išpampo, per mane viską prarado, spėk, kur ji dabar?

– Nenutuokiu.

– Birmoje. Su archeologų grupe.

Tyliu. Kai žmona paprašo skyrybų, pirmoji sužino meilužė. Man jis nepasisakė. Sužinojau šiandien, atsitiktinai.

– Kas ta laimingoji? – klausiu švelniai.

– Ką?

– Dėl kurios Irma skiriasi.

Žoelis nusiima akinius, valosi, pasitrina akis ir vėl juos užsideda.

– Tavo psichologinė gyslelė... man ji patinka, – sako, – o tu ką veikei? Nuo gruodžio iki dabar?

Pasakoju apie Marloną Makdonaldą. Dabar jis tyli. Mums atneša valgyti, vegetariško azijietiško maisto, neįtikėtinai gardaus.

– O po Pietų Afrikos ką veiksi? – klausia Žoelis, kai pavalgome. – Ar yra įdomių pasiūlymų? Tau manęs reikės?

– O ar tu laisvas? Liepos pradžioje?

– Kodėl klausi?

Papasakoju jam apie S. G., žarijas ir Havajus.

– Bet nesu visai tikra, – baigiu pasakojimą, – ugnis, juk tu žinai... man sunku. Ar imtis, ar nesiimti...

– Turi imtis! – šaukia Žoelis nė kiek nedelsdamas. – Mimi, būtinai sutik! Ir aš filmuosiu! Žinai ką? Važiuosiu su tavimi į Vemblį, į pirmąjį seminarą. Už-

suksiu tavęs į Paryžių, paskui sėsime į *Eurostar*. Sutik tučtuojau. Kai tik nutūpsime. Okei?

– Tau tai šitaip svarbu? Kodėl?

Žoelis atlenkia savo sėdynės atlošą, kartu ir mano.

– Jau daug metų tuo domiuosi! Beje, Irma ir aš buvome Rejunjono saloje. Tenai daug indų. Gyvenome idiliškai, šalia šventyklos. Ganešo. Žinai, kas jis?

– Dievas dramblio galva.

– Atspėjai.

– Kada tai buvo?

– Tais metais susipažinome, tu ir aš.

– Įdomu.

– Aplink šventyklą rojaus sodas, palmės, orchidėjos, o vieną vakarą staiga – žarijos.

– Ir tu jomis...

– Aš ne. Bet indai taip. Ir mūsų virėjas. Jis buvo pasižadėjęs: jeigu močiutė pasveiks, tai jis penkiskart pereis per degančias žarijas. Močiutei sveikata pagerėjo, o jis ištesėjo pažadą...

– Jis penkis kartus... ar jam kas nutiko?

– Ničnieko! Bet jis rengėsi. Meldėsi, pasninkavo, nemelavo, nieko nežudė, net uodo. Ir jokio mylėjimosi. Atskiros lovos.

– Net bučinio?

– Jokio bučinio. – Žoelis suspaudžia man ranką. – Džiaugiuosi, kad ryt mudviem nereikia eiti per ugnį. – Ilgai į mane žiūri.

– Dabar manęs laukia keli sunkūs mėnesiai. Skyrybos. Bet paskui būsiu laisvas. Tada įkursime firmą, tu atsikraustysi pas mane, mudu suksime geriausius

filmus, praturtėsime ir nusipirksime pilį. – Jis ištiesia ranką, pasukioja mano galvą į kairę, į dešinę: – Kodėl neaugini plaukų?

– Norėtumei?

– Taip. – Jis užsitraukia apklotą iki smakro. – Noriu. Tau nuostabiai tiktų. Gal pamiegokime? Visą naktį akių nesumerkiau.

– Saldžių sapnų, – tyliai sakau ir pasigręžiu į jį. Jis pasisuka į mane: „Taaaip džiaugiuosi tuo, kas bus paskui", – šnibžda. Užmiegame susikibę už rankų.

Keiptaune mūsų laukia kita komandos dalis: vairuotojas, režisieriaus padėjėjas, meno direktorius, filmavimo vietos vadybininkas, prodiuserio vadybininkas, operatoriaus padėjėjas, pastatymo koordinatorius, pastatymo vadybininkas, aštuoni apšvietėjai, du mechanikai vokiečiai, atskridę kartu su abiem automobiliais, pagalbiniai darbininkai, statistai, o viešbutyje, dideliame šviesiame hole – jo neįmanoma nepastebėti – manęs ko neištinka smūgis: daktaras Makdonaldas su visiška parengtimi!

Taip pakraupstu, kad neištariu nė žodžio.

Valandėlę mudu spoksome vienas į kitą.

– Sveika, Mimi Tiulipan, – Marlonas globėjiškai apsikabina mane per pečius, – aš tave įspėjau. Neatsikratysi manęs!

Buvau visiškai pamiršusi, koks jis milžinas. Puse galvos aukštesnis už Žoelį. Mažylė Mija šalia jo atrodo kaip vaikas.

– Kaip mane radai, – lemenu ir išsivaduoju iš jo – tuo tarpu visa komanda susidomėjusi stovi šalia.

– Tai niekai, *darling*. Juk minėjai, ką filmuosite, o visa kita... – Rodo sau į kaktą ir juokiasi. – Kati nupirko bilietą ir užsakė viešbutį. Aš liksiu čia, kol baigsi filmą, paskui kartu skrisime atgal į Paryžių ir nusipirksime kunigaikštišką butą. Pinigai nieko nereiškia. Gal mane supažindintum? Su savo mielais darbuotojais?

Taip ir padarau. Ir matau – deja, deja, – kaip Žoelis nuėjo. Marlonas kviečia visus į barą. Bet ne vakarienės, nes jis nemoka už gyvūnų žudymą. Sėdime visi apie valandą. Žoelio nė kvapo. Tipiška padėtis! Jis nekovoja dėl manęs. Ką gi! Kaip nori.

Užsakovas parūpino mums brangius kambarius, su vaizdu į jūrą. Bet Marlonas išnuomojo jaunavedžių apartamentus paskutiniame aukšte su panoraminiu reginiu, neapsakomo gražumo. O aš nenoriu skandalo.

Įsikuriu pas jį, supama didžiausios prabangos, ir, įkaitinta Žoelio ir laukdama aistringos nakties, net permiegu su juo.

Bet tam yra ir dar viena priežastis.

Marlonui tarp antakių gilios raukšlės, jis atrodo išbalęs ir sublogęs, lūpos perkreiptos, šitokio jo dar nebuvau mačiusi. Smilios akys sklidinos ašarų, ir aš staiga susigraudinu!

– *Darling*, – sako jis, kai liekame vieni, – tai buvo pati bjauriausia savaitė! Pasižiūrėk man į veidą: metais pasenau. Nebegaliu valgyti. Mintu vien sūdytais migdolais ir pomidorų sultimis. Man slenka plaukai,

gal net esu nebepajėgus... Eikš į lovą ir daugiau niekuomet nebėk!

Marlonas anaiptol nebuvo nepajėgus, bet apie tai vėliau. Dabar nesvarbu mylėjimasis. Svarbu tik darbas. Kiekviena diena kainuoja milijonus, viskas turi vykti kaip per sviestą, kuo tiksliausiai.

Trisdešimties žmonių komanda – aš už viską atsakinga. Šis filmavimas – gyvas košmaras. Kad filmas geras, galiu dėkoti tik dešimtmečių patirčiai ir geležinei drausmei, kurios mane išmokė mama.

Pirma diena sunkiausia.

Sumaištis filmavimo aikštelėje ir pavydus vyriškis lovoje. Dieną valdinga kaip generolas, naktį – ligonio slaugytoja, nes Marlonas mane kankina įsikalbėtomis ligomis – galvos skausmu, astma, diegliais, bronchitu. Reikia *Nux vomica*, bet jos neatsivežiau.

Imu maištauti po pirmos nakties.

Arba jis leis man miegoti, arba aš persikraustysiu pas savo darbuotojus ir paliksiu jį vieną. Tai padeda.

Filmuojame už penkiasdešimties kilometrų nuo miesto. Komanda keliasi trečią valandą, iš viešbučio išvažiuoja ketvirtą. Aš miegu valanda ilgėliau, nes Marlonas mane nuskraidina sraigtasparniu. Jis išsinuomojo sraigtasparnį kartu su uniformuotu lakūnu. Iš meilės man. Filmuojame taip anksti todėl, kad norime pasinaudoti švelnia ryto šviesa. Devintą kaip paklaikęs ugnies kamuolys pateka saulė, tada pernelyg akina. Taigi repetuojame nuo penktos iki šeštos, o nuo šeštos iki devintos filmuojame.

Marlonas kaip žuvis vandeny. Visus vaišina. Tiki mane susigrąžinęs, taigi reikia atšvęsti. Apsirengęs balta atogrąžų eilute, po ja – žvejų striukė, užsimaukšlinęs baltą šiltų kraštų šalmą, ištisai barkšo akyse, nes visus pranoksta ūgiu.

Nepalieka manęs vienos nė valandėlę, laksto visąlaik iš paskos, ir aš jam padedu, nes nuo režisieriaus priklauso darbo nuotaika! Vienas irzlus sakinys, ir visi susijaudina. Talentai pamiršta tekstą, prodiuseris ir užsakovas ima šykštėti pinigų. Reklamos pasaulis negailestingas. Prastas filmas, ir mano vardo kaip nebūta.

Ačiū Dievui, su manimi Žoelis!

Nors mudu ir nesikalbame, jis žino, ko noriu, jo darbas tobulas. Bet po filmavimo jis dingsta – Dievas žino kur. Vėl pamatau jį tik kitą dieną. Tai tęsiasi iki paskutinio vakaro prieš išskrendant. Tada jis staiga atsiranda, atsistoja šalia prieš pietus, kol Marlonas šnekasi su mažyle Mija.

– Apgailestauju, – sakau tyliai, – šito nesitikėjau!

– Mudu pasimatysime, – kužda Žoelis, beveik nekrutindamas lūpų, – kai parskrisime. Namie.

Bet staiga Marlonui atsiranda marios laiko!

Vos pasiekiame Europą, jis kartu skrenda į Hamburgą montuoti ir įgarsinti filmo.

Sėdi šalia studijoje, klausosi aiškinimų, kaipmat viską suvokia.

Vaikšto su manimi iš parduotuvės į parduotuvę ir ieško muzikos. Ir be paliovos kraiglioja savo knygutėje ar rašo mažutėliu nauju kišeniniu kompiuteriu.

Bet nė žodžio nesako, kodėl taip netikėtai susidomi filmais.

Dėl vienos svarbios priežasties, užsimena jis, kurią man paaiškins, kai ateis laikas.

Jis net skrenda kartu į Frankfurtą pas užsakovą. Net praleidžia kartu tą baisią dieną, kai užsakovas pasižiūri gatavą filmą ir pareiškia savo nuomonę.

Bet viskas baigiasi gerai. Apipilti pagyromis ir meilikavimais, po iškilmingų pietų (vegetariškų, rinktinių) parskrendame į Paryžių. Iškart važiuojame namo ir nugrimztame į mano opiuminę lovą.

- Šitoks gyvenimas ne tau, - sako Marlonas, nugrimzdęs į šilkines pagalves, - katorgiškas darbas. Krūva žmonių, atsakomybė už visus, palyginti su juo, politika vaikų žaidimas. - Jis čiumpa žvejų striukę, išima iš kišenės lapelį popieriaus: - Nupirkau tau. Keiptaune. - Atsargiai išlanksto, popieriuje prašmatnus briliantas, kampuotas, milžiniško dydžio. - Tai tavo naujoji sužadėtuvių dovana. Apsodus jam pritaisys Paryžiuje. Ar jis tau patinka?

Įdeda akmenį man į delną.

Jis sunkus. Įtartinai. Skubiai pakeliu jį prie lūpų lyg bučiuodama. Ar briliantas šiltas? Ar šaltas? Šaltas tai jau ne. Vadinasi, netikras. Bet aš nieko nesakau.

- Nuostabus, - lemenu ir atsidėkoju bučiniu.

- Gerai jau gerai, - sako Marlonas ir vėl įsideda akmenį, - kai švęsime sužadėtuves viešai čia, Paryžiuje, galėsi juo pasipuošti. Bet dabar, mieloji, eime gulti, aš nusigalavau. Tavo komanda mane visiškai pribaigė - visi nepagydomi bepročiai! Ištisai uos-

to kokainą. Ar nepastebėjai? Visus aliai vieno reikia gydyti! Tik tavo mažylė Mija normali ir tas lokys su kamera. Tau dar reikia į vonią?

- Trumpam.

- Tad paskubėk, *darling*, gerai? Verčiau iškart prisipažinsiu, kad tapau impotentas. Gal niekuomet nebepajėgsiu. Jau tikrai miegosiu, kai ateisi.

Bet jis nemiega.

Atvirkščiai. Žvalut žvalutėlis. Ir kai palendu po apklotu, paima mano ranką ir užsideda ant savo šventenybės. Jis *itin* kietas!

- Pypukas jau laukia. - Užgula mane. Sunkiai atsidūstu. Man reikia savaitės poilsio. Niekuomet nesame tiek ilgai buvę kartu, Marlonas ir aš, ir kai tik nusileisdavau, jis mylėdavo mane lyg skęsdamas. Nė kartelio nepatyriau pasitenkinimo. Jis per šiurkštus. Niekada neišmoks! PADĖKIT! Aš esu aistringa moteris, bet šito tai jau per daug!

Marlonas guli ant manęs, prasižiojęs, užsimerkęs, gargia ir vaitoja, opiuminė lova krypuoja, staiga baisėdamasi galvoju: netrukus lovos šonai išsiskirs! Tada sunkus baldakimas užgrius ant mūsų ir mes pakratysime kojas.

- Marlonai! Gana! - šaukiu baimingai.

- Kas... kas? - Jis sustingsta ir nusibraukia nuo kaktos prakaitą.

- Liaukis, aš nebegaliu.

- Nesąmonė! Juo ilgiau... juo geriau bus. Užsimerk ir nesipriešink man.

- Geriau nebus.

– Jau pasitenkinai?

– Seniausiai.

– O aš ne. – Marlonas atsiplėšia nuo manęs. – Paimk manišką į ranką, *darling*, gerai?

Suteikiu jam tą malonumą. Tiesa, aš klaikiai pavargusi, tačiau pasitelkiu savo garsų ypatingą būdą, kurį pati sukūriau, per trumpiausią laiką sukeliantį dideliausią orgazmą (ritmingas spūsčiojimas, pramaišiui su glostymu).

– Mmm... geeera, – vaitoja Marlonas, – šito tu dar nesi dariusi, ooo, kaip tu moki... taaaip!

Tikslas pasiektas. Bet tada jis vėl užsimano.

– Pypukui labiau patinka būti tavyje, – sako, – jis vėl kietas.

– Man viskas skauda.

Marlonas atsisėda.

– Nieko nesuprantu, – šaukia niršiai, – nuperku tau uolą, dvylikos karatų, gryniausią, o tau viskas skauda?

– Taip jau yra.

– Ačiū Dievui, ne visos moterys tokios!

– Ką tai reiškia?

– Nieko. – Marlonas vėl atsigula šalia. – Aš neužmigsiu. Tu mane pernelyg jaudini, tai nedora. Įkaitini, o tada nebenori!

– Man *skauda!*

– Bet ir skausmas gali būti puikus, – piktai drebia Marlonas.

– Mazochistams. Ne man.

Marlonas nirtulingai nusisuka ir sėkmingai ima darbuotis pats, bet aš jau miegu.

Kitą rytą jis vėl nori mylėtis, bet man iškart suka vidurius vien nuo jo prisilietimo.

- Marlonai, atsargiai. Prašau!

- Nieko nebus.

- Kodėl?

- Anglijoje po vizito pas motiną tave tausojau. O kas nutiko: tu mane pametei!

- Ne todėl. Tu mane užrakinai...

- Liaukis! - Marlonas užsiima ausis. - Nesuprantu tavęs. Juk sakei, jei su vyru guli lovoje, tau iš jo kai ko reikia!

- Bet ne ištisai! Taip byloja protas.

- Ar dar kartą įsileisi pypuką? Nori tau pasakyti labą rytą. *Good morning,* Mimi, labas ry-tas!

- Ne!

Marlonas pašoka, įsižeidęs lekia į vonią, bet susitvardęs grįžta ir nuogas atsisėda šalia manęs ant lovos. Vos atsisėda, galas vėl šauna stačiai aukštyn!

- Ką ketini veikti artimiausiomis dienomis? - klausia jis šaltai.

- Išsimiegoti, pailsėti, pagulėti, tiesiog būti. Kaip visuomet po įtempto filmavimo.

- Geriausiai pailsi viena?

Be žodžių linkteliu galvą.

- Gerai. Tada šįvakar skrendu į Angliją ir viską sutvarkau iki tavo atvykimo.

– Ką tu sutvarkai iki mano atvykimo? – klausiu labai nepatikliai.

Marlonas neatsako. Žiūri žemyn į save.

– Gaila tokios puikios erekcijos, – sako, o paskui maunasi apatinukes, paprastas vyriškas medvilnines apatinukes. Paskui iš prigrūstos žvejų striukės išknisa kišeninį kompiuterį.

– Išvardyk man gimimo, pirmosios santuokos, skyrybų, tėvų gimimo datas, paso numerį...

– Kuriam galui?

– Mudu tuokiamės Bate liepos 22 dieną.

– Ką?

– Juk sakiau tau, – šaukia įniršęs, – ar viską jau pamiršai? Pietų Afrikoje?

– Kada tu man sakei?

– Šimtą kartų! – nekantriai rėkia Marlonas. – Jau pats laikas! Argi nenori milijono svarų?

Be žado žvelgiu jam į akis. Marlonas nuleidžia žvilgsnį. Tada pašoka, lekia prie terasos durų, vėl grįžta.

– Tuoksimės Bato rotušėje, šeštadienį, liepos 22 dieną, – susitaikyk.

– Bet aš dar nepasakiau TAIP.

– Aš dar tavęs neklausiau. Atsiklaupęs!

– Marlonai, aš *nenoriu*.

– Tai suvaidink, kad nori! – rėkia Marlonas ir trepteli koja. – Na, pasakysi NE paskutinę akimirką merijoje. Bet aš noriu planuoti vedybas. Man smagu!

Atsidūstu.

- Iškelsime didžiules vestuves. Išnuomosiu senovinę užeigą. Aštuoniolikto amžiaus.

- *Pump-Room*?

- Iš kur žinai?

- Ji pasakiška.

- Taigi. Nuostabi šventė. Visus pakviesiu: savo ligonius, visus pažįstamus iš klubo Londone. Visus Bristolio ir Bato žurnalistus. Flytstryto žiniasklaidą. Garsiausius kolegas...

- Į vestuves, kurių nebus?

Marlonas pakeičia balsą, maldaujamai žiūri į mane.

- Dešimt metų greit pralėks. Argi nepastebi, kaip bėga laikas?

- Kai kada... bet kai esi nelaiminga, kiekviena diena atrodo amžinybė.

Marlonas gudriai nuleidžia mano žodžius negirdom.

- Reikia rizikuoti. Laimi drąsiausieji! Doli fotografuos. Noriu, kad ji užsidirbtų. Nebent tu nesutiktumei.

- Man vis viena. O gal jai būtų nesmagu?

- Doli? Ji daro viską, ko noriu aš. Kuo vardu tas operatorius, kuris buvo Keiptaune. Tas lokys?

- Žoelis.

- Paklausk, ko jam reikėtų. Aš noriu filmo apie vestuves, kurį būtų galima rodyti visur, per televizorių, kine, kaip vaizdajuostę, kuo greičiau, kol dar nė žodeliu nepaminėta politika. Ar paklausi jį šiandien?

- Jei nori.

– Kati sudarys svečių sąrašą. O ką kviesi tu? Surašyk visus vardus ir adresus ir nusiųsk Kati į kontorą. Bet paskubėk, mūsų jau per tris šimtus.

– Tai beprotybė! Ar žinai, kaip tai vadinama? Čia, Paryžiuje? Skraidyti padebesiais.

– O jeigu man smagu? Paklausk mažylę Miją, ar bus tavo liudytoja. Maniškis bus Janas. Jis ištaškys į sieną bet ką, kas mums grasins. Kiekvienam nesitvardančiam nokdauną!

– O kas nesitvardys?

– Mano pusbrolis. Iš pavydo.

– Kodėl?

– Neranda nuotakos. Visos moterys pabėga.

– Pusbrolis, kuris nori būti švietimo ministru?

– Taip.

– Nekoks apibūdinimas.

Marlonas suraukia kaktą.

– Nežinai priešistorės. Jis visai normalus, bet turi menką ydą, pernelyg įsisiautėja. Kartais mudu einame ant peilių. Jis pikčiausias mano varžovas.

– Ir ketini su juo imtis politikos?

– Politikai visąlaik ant peilių. Taip turi būti. Vedyboms mums reikia temos. Ypatingos. Tada patrauksime žiniasklaidos dėmesį.

– „Baltuolė ir Rožytė"*.

– Nejuokauk. Tai man pakenks.

– Būtų gražu ir tiktų *Pump-Room* aplinkai, viskas aštuoniolikto amžiaus. Tu Liudvikas XV, aš Pompa-

---

* Brolių Grimų pasaka *(vert. past.)*.

dur, visi ponai su surdutais, ponios – su krinolinais ir plunksnomis papuoštomis skrybėlėmis. Bus dailių nuotraukų. Ir iliustruoti žurnalai pirktų. Televizija taip pat. Jeigu mudu tuoktumės!

Marlonas pamąsto.

– Gera mintis. Ar mažylė Mija gautų kostiumus?

– Tau reikėtų ją pasamdyti.

– Tada tu pasamdyk vietoj manęs.

– Kaip nori. Bet darbo bus daug. Ir brangiai kainuos.

– Vestuvės brangiai kainuos. Bet tai ne išlaidavimas. Tai investicijos į mano politinę ateitį. Kiek laiko tau reikės, kad atsigautumei?

– Savaitės. Kodėl klausi?

– Pailsėjusi gali paieškoti buto. Karališko didumo, iki dviejų milijonų svarų, kad negadintume vienas kitam nervų.

– Tai tikrai atsikraustysi į Paryžių?

– Ne visai. Beveik.

– O kaip mano butas?

– Išnuomosime.

– O gražusis tavo namas kaime?

– Jį aš pasiliksiu. Dėl avių... ir... tenai manęs niekas neras. Noriu buto viršutiniame aukšte. Kad aukščiau niekas negyventų. Ir be durininko. Aš ateisiu ir išeisiu, ir kad niekas nežinotų, namie aš ar ne.

– O kokiame rajone butas?

– Čia. Šalia tavęs. Juo arčiau, juo geriau!

– Kiekviename prabangiame name yra durininkas, o čia kilmingiausias Paryžiaus rajonas.

- Pamėgink. Man visuomet sekasi.

Atsidusau.

- Nesvarbu, ar aš sutiksiu, ar ne, trys šimtai žmonių per tokį trumpą laiką, su kostiumais...

- Gana apie tai, - pertraukia mane Marlonas, - kada galų gale pristatysi mane savo garsiajai motinai?

- Ji dar Niujorke, dėstys iki birželio pabaigos.

- Dar šiandien paskambink jai ir kuo nuoširdžiausiai pakviesk į vestuves.

- O kodėl užsispyrei tuoktis vasarą? Man kalnai darbo. Kursiu filmą Malaizijoje. Dar vieną liepos pradžioje Havajuose. Dar dešimt naujų pasiūlymų...

- Havajuose? - įtariai sušunka Marlonas. - O ką tu filmuosi Havajuose?

- Negaliu išduoti. Asmeninis užsakymas. Paslaptis. Ir dar turiu pasiruošti egzaminui prieš atostogas, homeopatijos...

- Sužadėtiniai paslapčių neturi. Kas ir ko iš tavęs nori Havajuose?

- Ar nebūtų įmanoma atidėti vestuvių iki rudens?

- Ne! - staugia Marlonas ir smogia kumščiu į lovą. - Visąlaik kaišioji man į ratus pagalius! Aš pertvarkiau dėl tavęs savo gyvenimą, drabužius, apatinius, papuošalus, mūviu medvilninėmis apatinukėmis! *Aš!* Net gyvatės nebėra. Ir štai kokia padėka!

Kaipmat pasijaučiu kalta.

Marlonas teisus. Keiptaune jis nusiėmė grandinėlę nuo kojos, graudžiai dūsaudamas, ir ne tik tai. Ap-

žiūrėjau jo lagaminus: jokių seksualių apatinių, nertų marškinėlių, jokių paslėptų auskarų, vokų šešėlių, lūpų dažų. Tik ta abejotina knyga: KAIP AŠ ĮKURSIU NUOSAVĄ VALSTYBĘ? Visa kita kaip normalaus vyriškio.

Trumpai drūtai: praleidžiu keletą nepakenčiamų dienų ir gėdydamasi prisipažįstu, kad Marlonas privertė mane atsisakyti filmo Malaizijoje ir ieškoti buto Paryžiuje.

Ir jam pasisekė!

Nors ieškojau labai nenoriai, mat iš viso neieškojau, staiga name priešais atsilaisvino butas, milžiniško dydžio, viršutiniame aukšte, butui dar priklausė ir buvę tarnų kambariai pastogėje.

Be to, durininkė gyvena name gretimai. Vartai nesaugomi, kaip trokšta Marlonas. Ir butas apstatytas. Geriau nebūna.

Aš jau minėjau: iš pradžių maniau, kad Marlonas tik dedasi esąs milijonierius. Bet dabar jis įrodo tikrai turįs pinigų, nes kaina astronominio dydžio, o jis sumoka *grynais!*

Be to, mums iškart pažadama duoti raktus, vėl stebuklas, nes Paryžiuje nuo išankstinės sutarties iki pardavimo sutarties praeina trys mėnesiai. Bet kadangi Marlonui nereikia kredito iš banko, o kitas interesantas atsisakė pirkti, visi dokumentai jau sutvarkyti.

Marlonas perveda pinigus, ir birželio vidury butas jau jo.

Antradienį po Sekminių aš iš tiesų jau laikau rankoje raktus.

Trečiadienį atvyksta Marlonas ir tuoj nusiperka fakso aparatą. Vakare gauname pirmuosius daiktus, pilnas dėžes knygų ir aplankų su dokumentais iš jo priimamojo Bate.

Marlonas devintam danguj!

Ir laiko tai geru ženklu, tikisi kad merijoje ištarsiu TAIP.

Bet mudviejų santykiai įtempti. Buvo pernelyg gera Paryžiuje be jo, be jo karštligiško skubrumo, persekiojimo manijos, nuolatinių rietenų, pykčio priepuolių, - tikros atostogos! Be to, - jis man šį tą iškrėtė. Vėliau papasakosiu. Pasekmė - atskiros lovos. Šiąnakt jis miega naujame bute. Aš savo namuose!

Bet iš pradžių pusę nakties prasiginčijome, nes ryt turime švęsti sužadėtuves. Marlonas surengė šventę, be niekur nieko! Pakvietė Lenį ir Žoelį, mažylę Miją ir Lorį, savo pusbrolį, žūtbūt užsimaniusį susipažinti su manimi.

Sėdime mano bambukinėje virtuvėje, po mumis Paryžiaus žiburių jūra, ir aš nieko nesuvokiu.

- Turėjai bent atsiklausti manęs, - bambu, - ką tu išdarinėji, tai beprotybė!

- Kaip? Aš? Beprotybė? - šėlsta Marlonas. - O ko tu iš tikrųjų nori? Šunyčio? Aš vyras. Žinoma, nesnaudžiu kepurėje. Iš nieko nieko ir nebūna. Tu gausi pinigų. Gausi briliantų. Ir už tai juk gali vieną dieną pavaidinti laimingą sužadėtinę - prašau.

- Nerėk šitaip. Pažadinsi kaimynus.

- Rėkiu, kada noriu. - Marlonas pasirausia savo žvejiškos striukės vidinėje kišenėje, išima išsipūtusį baltą voką ir sviedžia man: - Štai! Gaudyk.

- Kas čia?

- Tavo honoraras. Už filmą, kurio atsisakei dėl manęs. Nenoriu, kad turėtumei nuostolių. Gal už tai malonėtum man rytoj dukart nusišypsoti ir balsu pasakyti: aš tave myliu?

- Jei būtinai nori.

- Noriu!

Pamąstau.

- O kam... tau prireikė Žoelio? - klausiu nepatikliai.

- Aptarsime filmą. Mūsų vestuvių. Apmatai gatavi, man rūpi, ką jis pasakys.

- Tai jau turi filmo apmatus? Režisierius tu?

- Žinoma! Išmokau iš tavo automobilio reklamos. Aš geras mokinys. Ryt kuo labiau pasigražink. Noriu, kad Loris sprogtų iš pavydo.

Atsistoju ir įsipilu stiklinę vandens.

- O kuo užsiima tavo pusbrolis? - klausiu tada kaip galėdama ramiau.

- Semia pinigus.

- Irgi rado aukso gyslą kaip tu?

- Rado. Laimės kūdikis! Amžiaus talentas! Pinigai jam taip ir byra.

- Koks talentas?

- Sužinosi, kai susituoksime.

- Kaip manai, ar mes susidraugausime? Jis ir aš?

- Bijau, taip, - niauriai sako Marlonas.

– Kodėl *bijai?*

– Tas vyriškis nenuspėjamas. Kad su juo neflirtuotum, jis sugebės tave nuvilioti nuo manęs.

– Kaip? Juk nuo jo pabėga visos moterys!

– Bet ne iškart! Po keleto mėnesių.

– Tai kas jo per yda?

– Nesvarbu, – sutrinka Marlonas. – Tu tik nesišnekėk su juo. Beje, ryt aš segėsiu auskarus.

– Per mūsų sužadėtuves?

– Gal ryt pasirodysiu tau... keistokas. Tam yra priežastis. Elkis kaip įsimylėjusi nuotaka, atliksi savo vaidmenį, o aš atliksiu savąjį. Paprasčiausiai įsivaizduok, kad mudu stovime scenoje ir vaidiname sužadėtuvių spektaklį...

– Niekuomet nesu vaidinusi. O jeigu tave nuvilsiu?

– Būdama režisierė? Tu sugebėsi.

– Tau bus staigmena.

– Ne, – sako Marlonas ir atsistoja, – aš tavimi pasitikiu. Ir jokių staigmenų! Okei? Žinau, aš vis dar neįkvėpiau tau noro tekėti už manęs. Bet man visuomet sekasi. Ir aš nepasiduodu. Tikrai nori, kad miegočiau aname bute, ne tavo?

– Noriu.

– Tada išeinu. Į tremtį. Madam paliepus. Bet apie tai ryt niekam nė žodžio. Gal pasakyti, kuo aš tikiu?

– Pasakyk.

– Kad Bato merijoje tu sužinosi.

– Ką?

– Jog nebegali gyventi be manęs. Nepamiršk: *I love you, I need you, I want you.* O manęs reikia Anglijai. Ir tavęs! Politikai reikia aukų! Ar kada nors galvojai apie tai? Ne? Tai pagalvok. Savo opiuminėje lovoje. *Good night, Mimi Tulipan, good night.*

Dešimtas skyrius

Sužadėtuves švenčiame geriausiame Bulonės miško restorane. Tai didžiulis parkas Paryžiaus vakaruose, su pilaitėmis ir ežerais, valtimis, antimis, upėtakiais, nuostabiomis alėjomis, garsiuoju rožynu *Bagatelle* ir, kai tik sutemsta, klestinčiu parduodamos meilės verslu. To kol kas dar nematyti. Saulė šviečia, dangus sodriai mėlynas, trisdešimt laipsnių, o mes lygiai pirmą valandą susitinkame „Aukso kriokly".

Restoranas garsėja savo sodu. Kaip tik jame dabar ir sėdime, po baltos drobės skėčiais nuo saulės, aplinkui žydintys krūmokšniai, rožės, toliau didžiuliai kaštonai, čiulba paukščiai, kvepia gėlės.

Restoranas pilnutėlis. Bemaž prie kiekvieno stalo pažįstami iš televizijos, kino filmų, leidyklų ir madų pasaulio veidai... elegantiškos eilutės, gražios suknelės.

Bet į akis labiausiai krintame mes.

Mat visi apsirengę baltai!

Taip buvo sutarta.

Aš, švytinti sužadėtinė, sėdžiu Marlonui iš dešinės, su trumpa balta pikė audinio suknute, juodi plaukai, kuriuos auginuosi nuo Keiptauno, papuošti

baltomis rožėmis, raudona rankinė, raudoni bateliai, raudoni lūpų dažai, ausyse rubinai.

Ant bevardžio kairės rankos piršto pūpso milžiniškas dirbtinis briliantas, ką tik įstatytas į platiną, kai saulės spindulys jį kliudo, taip sukibirkščiuoja, kad net atrodo grėsmingai.

Vakar atkakliai pasninkavau ir jaučiuosi neapsakomai graži. Tačiau aš gražinausi ne dėl Marlono. Gėlės plaukuose skirtos Žoeliui.

Vargšelio man nuoširdžiai gaila.

Paskambinau jam, šįryt, jis jau važiavo traukiniu iš Briuselio į Paryžių. Įspėjau: viskas, ką pamatysi, tik vaidyba. Nežiūrėk rimtai. Bet nesu tikra, ar jis patikėjo.

Mano, kad jis mums reikalingas kaip šuniui penkta koja!

Markstosi nuo saulės, nuolat nusiima akinius, valosi amžinybę, dūsaudamas juos vėl užsideda. Tada, kai mano, jog niekas nestebi, pro akinius ryja mane liūdnu žvilgsniu.

Kaip gyvenimas atsikeršija...

Daug metų kankinausi, kai jam manęs nereikėjo. O dabar kasdien susisiekiame. Kai grįžome į Europą, žadėjo man aukso kalnus. Dieną naktį skambindavo telefonu iš Malaizijos, kur jis dirbo su režisieriumi vokiečiu, perėmusiu mano filmą.

Atsiuntė orchidėjų iš Kvala Lumpūro ir aukso apyrankę su užrašu *FIREWALK*.

Mat jis ketina eiti per žarijas dėl manęs. Havajuose!

Norėdamas įrodyti, kad tikrai myli.

Sėdime prie apskrito stalo. Marlonas tarp mažylės Mijos ir manęs, aš – tarp jo ir Žoelio. Ir Ingmaras čia. Ir Lenis su Pege Šu. Vieta priešais mane laisva. Laukiam Lorio, pusbrolio, kurio vis dar nėra.

Aš dar nepaminėjau: Pegė Šu Lenio jaunystės meilė. Vėl ją susirado – per internetą, kruopščiai ieškodamas naujos moters. Nuo tada nebekamuoja manęs telefonu vidurnaktį, kai žino, jog Marlonas išvažiavęs. Davė ramybę ir mažylei Mijai!

Dėkinga žiūriu į kūningą geltonplaukę su garbanų kuodu. Ji tik vakar atvažiavo į Paryžių. Iš Libano. Ar šįkart kas nors išeis? Jai ir Leniui?

Marlonas padaužo į taurę.

Nuo galvos iki kojų jis spindįs džiaugsmu sužadėtinis. Balta eilutė, pilka žvejų striukė, balto šilko marškiniai. Briliantų žiedas puošia jo kairę ranką, kuri guli ant staltiesės. Šalia pieštukas ir bloknotas, kur jis kartkartėmis uoliai rašo.

Ir jo šukuosena nauja. Plaukai tokie trumpi, kad matyti didelės ausys. Smailiais speneliais. O juose kas? Briliantinės širdutės! Maždaug keturių karatų. Jis ištisai glausto mane, vadina MANO GYVENIMO MEILE! Ir kas ketvirtį valandos kartoja: „*I love you!* Ar tu irgi mane myli?“

Bet dabar jis sako kalbą. Aperityvui patiekė šampano, tad visi jau kuo linksmiausiai nusiteikę, be Žoelio ir manęs, tik aš neišsiduodu.

– Didžiausią naujieną jau atspėjote, – pradeda kalbą Marlonas ir paima mano ranką, – mes susižadė-

jome! Tik dar nežinote štai ko: liepos mėnesį mūsų vestuvės. Šeštadienį, 22-ąją. Rotušėje. Bate. Visus širdingai kviečiame. Tikiuosi, kad atvyksite. Mes tuokiamės todėl, kad iš tiesų mylime vienas kitą. Ne iš išskaičiavimo, be jokių pašalinių minčių. Pirmoji santuoka mums abiem buvo nelaiminga. Žinome, kad šis žingsnis svarbus, bet šįkart tikrai suradome savąsias puses. - Kilsteli taurę: - Myliu tave, Mimi! Už meilę! Už gyvenimą! Už laimę!

Išgeriame, lydimi audringų plojimų.

Ploja net Žoelis. Bet abejingai. Atrodo toks nelaimingas, nusiaunu dešinį batelį ir švelniai pėda paglostau jam koją. Jis krūpteli. Paskui vogčiomis šypso man auksinėmis akimis. Niekas nepastebi.

Tą akimirką kažkas sušlama aukštame kaštone man už nugaros. Prašmatni juoda ir balta šarka sklendžia žemyn, tiesiai ant mūsų stalo, ir pavagia gabalą sviesto. Iš stiklinio dubens, prieš pat Marloną!

Kitą akimirką ji vėl aukštai medyje, grobį išdidžiai laiko snape, o ant mūsų pasipila žalių dygliuotų kaštoniukų kruša.

Visi pratrūksta kvatotis, net ir kilmingi svečia prie gretimų stalų. Šįkart ir Žoelis kvatojasi nesivaržydamas. Tik Marlonas susiraukia.

Bet jis greit susitvardo.

- Dar šampano, - šaukia padavėjui ir vėl atsisuka į mus. - O dabar svarbiausia naujiena, - paskelbia balsiai, - mudu tuokiamės apsirengę istoriniais kostiumais. Kostiumai bus ir svečiams. Tai labai tinka pasakiškai užeigai, tenai vyks puota.

Mat mano pasiūlymas Marloną visiškai pakerėjo: Liudvikas XV ir madam Pompadur. Jis trokšta suvaidinti Liudviką XV visu prašmatnumu.

Nori baltų šilkinių kojinių, sidabrinių kojaraiščių, sidabrinių pūstų kelnių, aukštakulnių batų su baltais kaspinais, auksinio durtinio, žydro aksomo mantijos, siuvinėtos auksinėmis Burbonų lelijomis.

- Ir pritrenkiančios vėduoklės, - paskelbia pabaigai, - tokios pritrenkiančios, kad visi sprogtų iš pavydo!

- Argi tada ponai nešiojosi vėduokles? - nustemba mažylė Mija.

- Nesinešiojo, - papučia lūpas Marlonas, - bet aš vis tiek noriu jos, iš baltų stručio plunksnų, pramaišiui su kerinčio žydrumo, noriu, kad Loris net apsiputotų iš įniršio! - Jo balsas dabar kaip įnoringo kūdikio.

- Kas tas Loris? - klausia Žoelis. Pirmi jo žodžiai.

- Keistuolis mano pusbrolis, kuris dabar turėtų čia būti ir kurio nėra. Aš jam parodysiu. Noriu, kad atrodytų kaip rūmų juokdarys, palyginti su manimi! - Spindulingai šypso ir manieringai išima man iš plaukų mažą kaštoną. - Mimi tą supranta, - lemena, - juk su vėduokle galima koketuoti taip, kad visi neteks žado.

- Tu šito nori? - klausiu nustebusi. - Per savo vestuves?

- Būtent. Su tavimi, brangute! Su kuo dar?

- Ar yra toks Liudviko XV portretas, kur jis koketuoja? Mija? Ar žinai tokį? - klausiu linksmai.

- Nėra! Nesu mačiusi! Žinau su karūna, kardu, skeptru, skrybėle su plunksnomis...

- Aš moku, - klykteli Marlonas, - tad ir muziką užsakau. Žydra ir balta vėduoklė. Okei? Kuo didesnė. Ir dar, Mija, kuo ryškesnis skirtumas tarp karališkų vestuvių ir buities. Juk tu siūsi mums kostiumus? Ar galime tavimi pasikliauti?

- Mielai pasiūsiu. Niekai, jeigu leidžia lėšos. Man tik reikia žinoti, kiek pinigų...

- Pinigai iš viso nesvarbu, - išdidžiai šaukia Marlonas, - tu parinksi kas geriausia, o aš tik sumokėsiu.

Įkypos Mijos akys sužimba.

Dar neminėjau, Mijos tėvas kilęs iš Kambodžos. Mija pusiau azijietė, bet tai nekrinta į akis.

- Žoeli! - šaukia Marlonas. - Jūs girdėjote? Tai liečia ir filmą. Noriu, kad jis prasidėtų nuo namų ir baigtųsi namais. Laiminga pabaiga: namų židinio laimė. Drabužiai namie: šiurkštūs, vyriški, jokio sentimentalumo. Žiūrovai turi pajusti, kad sutuoktinis rimtas vyras, ne romantikas, ne ištižėlis, ne, jis visuomenės ramstis, kuriuo galima pasikliauti.

- O kur butas? - klausia Žoelis.

- Čia, Paryžiuje. Bet štai kas. Neturi atrodyti kaip Paryžiuje. Tegu žiūrovai mano, kad gyvename Anglijoje, Londone.

- Kodėl?

- Aš taip noriu.

- Okei. O kiek kambarių?

Marlonas ima skaičiuoti.

- Trylika? Ar daugiau?

Žoelis nusimena.

– Kai toks didelis pasirinkimas, kas nors tinkama tikrai bus, – sako ir vėl nutyla.

Žinau jo mintis. Jis negali varžytis su tokia krūva pinigų. Juk ir Keiptaune taip pat nutiko! Todėl jis ir nekovojo dėl manęs, taip man paaiškino. O dabar vėl neteko drąsos! Turiu ko nors griebtis! Bet ko? Kad nepastebėtų Marlonas?

– Mieloji mano Mija, – kaip tik kalba Marlonas, – juk rasi man tinkamus drabužius? Galiu tavimi pasitikėti?

Tada aš mikliai numetu nuo savo kėdės raudoną rankinę. Jos pakelti lenkiamės abu su Žoeliu.

– Viskas tik *vaidyba!* – kuždu Žoeliui į ausį. – Nežiūrėk rimtai.

– Gerai jau, – irgi kužda Žoelis, paduoda man rankinę, mudu atsitiesiame. Mūsų rankos valandžiukę susiliečia.

– Kas atsitiko? – Marlonas įtariai žvilgteli po stalu. – Ar jums neįdomu? Vestuvių filmo kostiumai? Filmuosime ir mano priimamajame Bate, tam man vėl reikės visiškai kitokių drabužių... – Jis nutyla. Apatinis žandikaulis atvimpa. Apimtas siaubo spokso Leniui pro petį. Kas ten ateina? Balta balta? Linksmai mojuodama, akivaizdžiai patenkinta?

Kino žvaigždė! Jo mama!

Visos galvos pasisuka į ją. Pegė ir aš atsakome mostu. Marlonas pašoka, žaibiškai susitvardęs, moteriško jo elgesio kaip nebūta.

- Sveika, motin, - šaukia griežtai, - ką tu veiki Paryžiuje?

- Atvykau atšvęsti sužadėtuvių. Loris pakvietė vietoj savęs, jis negali, turi skubių reikalų. Aplankys jus kitą savaitę, pirmadienį ar antradienį. - Ji atsisėda į laisvą vietą tarp Ingmaro ir Lenio, kaip tik prieš mane, ir šypsosi visam stalui: - Sveikinu visus. Aš esu motina... ooo, ponas prodiuseris. Labai džiugu. Ir stilistė... ir operatorius - taigi man kaip... kaip tik. Marlonai, ar šiems žavingiems žmonėms pasakojai apie mano filmą „Nugrimzdę jūroje"? Mat aš aktorė, turite žinoti, ar tu sakei?

- Dar ne, - lediniu balsu atkerta Marlonas. - Ar jis tave atskraidino? Loris?

- Taip. Edį ir mane. Mudu apsigyvenom viešbutyje, kurį jis gal pirks. Labai gražūs kambariai. Bet geriausio dalyko tu dar nežinai. Spėk!

- Niekuomet nespėlioju, - užsispiria Marlonas, - taigi sakyk?

Žvaigždė prajunka.

- Jis padovanojo man teatrą. Bate! - Ji pasimoja padavėją, užsisako dvigubą konjako, skimbčioja auksinėmis apyrankėmis ir pergalingai žiūri į sūnų. Ji su plačiomis ilgomis kelnėmis, nėrinių palaidine, turbanas baltas ir žvilgantis. Visa apsikarsčiusi papuošalais. Žoelis negali atplėšti nuo jos akių.

- Mielai ją pafilmuočiau, - šnibžda man.

- Gal prikalbinsiu ją vienam filmui, - sakau ir sumaniai padedu ranką šalia jo stalo įrankių, kad pamatytų, jog pasipuošiau jo apyranke *FIREWALK*. Žo-

elis kaipmat tą pastebi. Droviai šypsodamas nusiima akinius ir mėgaudamasis šluosto.

– Šnibždėtis nemandagu! – Marlonas kaip savininkas apsikabina mane per pečius. – Apie ką judu?

– Mudu norėtume nufilmuoti tavo motiną.

– Bet kada, su didžiausiu džiaugsmu! – sako žvaigždė, viską girdėjusi. – Bet prašyčiau ir man atskleisti paslaptį: kada vestuvės?

– Liepą. Bate. Pokylis *Pump-Room*.

– Ooo, elegantiška, elegantiška! Mano sūnus švaisto pinigus. Marlonai, o kuo tu apsirengsi? Kostiumu?

– Aukštakulniai bateliai, sidabrinės pūstos kelnės, žydra mantija, siuvinėta aukso lelijomis.

– Tu... kaaaip? – Žvaigždė taip ir lieka išsižiojusi. – Ar tu visai, visai... visiškai pametei protą? – Ji spokso į sūnų, į jo briliantinius auskarus, jai regimai kyla baisiausias įtarimas.

– Mudu tuoksimės persirengę kostiumais, – nuraminu ją. – Marlonas bus Liudvikas XV, o aš jo meilužė, madam Pompadur.

– Ak, – atsidūsta ji su palengvėjimu, – jis mane išgąsdino. Bet gerai skamba. O kuo vilkės karalienė motina? – Ji grįžteli į Miją: – Jūs stilistė. Ar galite man ką nors pasiūlyti?

– Mielai. Atnešiu jums nuotraukų, madam, jūs išsirinksite, paskui pamatuosime, kas geriausiai tiks.

– Tik nieko itin rėksmingo, – pareiškia Marlonas.

– Tu klysti! – Žvaigždė pasitaiso baltą turbaną. – Juo rėksmingiau, juo labiau man tinka. Balta žvilganti suknia, nusagstyta briliantais...

– Jeigu kas nors ir blizgės, tai tik karalius, – paskelbia Marlonas, – tai mano filmas.

– Filmas? Koks filmas?

– Vestuvės bus filmuojamos, aš režisierius, Žoelis operatorius... O! Valgiai! Pats metas!

Kino žvaigždė graudžiai atsidūsta.

– Spėju, kad vėl vien daržovės?

– Žinoma! – Marlonas rūpestingai apdengia man kelius didele balta servetėle. – Ir valgiaraštis nekeičiamas, motin.

– Ir jūs tai valgote? – ieškodama pagalbos ji grįžteli į Miją.

– Su malonumu, madam. Nuo šitokių valgių nestorėji.

Atnešama šešetas patiekalų, vien vegetariškų, taigi jokios mėsos. Kati užsakė, iš Bato telefonu ilgai tarėsi su virėju, valgiai tinkamai suderinti. Tikras pasigardžiavimas skrandžiui ir akiai. Spalvos stulbina.

Alyviniai artišokai su rožine mišraine. Žalios avokados su juodu sezamų padažu. Raudona kaip kraujas pomidorų sriuba stikliniuose dubenyse. Šafranų geltonumo ryžiai su žaliaisiais žirneliais, balsvais žiediniais kopūstais, tamsiomis razinomis, oranžinės spalvos karamele aplietomis morkytėmis, galų galiausiai rožiniai lęšiai, pankoliai, troškinti su šviežiais žaliais builiais, bulvinių saulėgrąžų paštetu ir garstyčių sėklomis, kurios atrodo kaip juodieji ikrai.

– Ar buvo gardu? – klausia Marlonas motiną, kuri narsiai ragavo visų patiekalų.

– Nieko sau. Tiktai... skrandis liko tuščias. Tarytum visiškai nebūčiau valgiusi.

- Tai lengvas maistas. Galima valgyti, kiek nori, o paskui pasijunti kupinas energijos. Nė vienas iš mūsų nuo šio stalo nepakils pavargęs, ir nė vienam nereikės prigulti, kad suvirškintų.

- Ir nuo šitokio maisto tikrai nestorėji? - klausia Pegė Šu.

- Nė gramo nepriaugi. Lieséji! O jeigu sergi, pasveiksti. Kalbu kaip gydytojas. Jums įdomu?

- Labai.

- Tada įteiksiu jums savo virimo knygą.

Vyriausiasis virėjas prieina prie mūsų stalo.

- Ar ponai patenkinti? - klausia.

- Trūksta žodžių, - linkčioja Marlonas, - greičiausiai jums nebuvo lengva? Be mėsos, be žuvies, be kiaušinių, be grietinės, tik daržovės ir žalumynai...

- Man tai buvo iššūkis, - sako vyriausiasis virėjas, - bet kai ko išmokau. Dabar dar atneš desertą. Tai pasaulinė premjera. Aš jį sukūriau. Specialiai jums ir jūsų svečiams!

- Koks pavadinimas?

- „Pilka simfonija".

- Tad iš anksto dėkojame jums už vargą.

Atžingsniuoja aštuoni padavėjai, prieš kiekvieną padeda po auksinę lėkštę, ant jos - stiklinis dubenėlis sidabriniu dangteliu.

- Man jau iš tiesų įdomu, - sako Lenis, tikras virėjas mėgėjas.

Tą akimirką aštuonetas padavėjų nukelia sidabrinius dangtelius. Čiumpame šaukštelius.

Keistas skonis. Lyg vaistų.

Žoelis kumšteli man ir vypso.

– Vaistų skonio. Nuo kosulio. Argi ne?

– Nuostabu, – susijaudinęs šaukia Lenis, – dar niekad, niekuomet nesu nieko panašaus valgęs.

– Nemalonu, – sako Pegė Šu, – pamiršo įdėti cukraus. Taip neturėtų nutikti šitokio brangumo restorane.

– Nepamiršo, – sako Lenis, – taip turi būti. Vakar *Neue Welt* gurmanų skiltyje buvo parašyta: „Desertai be cukraus – gastronomijos ateitis".

Kaip? Ar Leniui pasimaišė protas? Stebeiliju pilkus ledus ir melsvai žalias putas, kur jie plaukioja. Šiaip valgau kukliai, jokio plaukiojančio, skraidančio ar vaikštančio gyvūno, bet deserto noriu saldaus. Saldaus kaip nuodėmė. Antraip iš gyvenimo nebebus jokio džiaugsmo.

– Keistas pudingas, – nepatenkintas Marlonas knaibo pilkus ledus, – valgis buvo rinktinis. Bet šitas varo man neviltį.

– Kas čia? – klausia žvaigždė.

– Čiobrelių šerbetas su pipirmėčių putėsiais.

– Ar tau skanu, Pege? – viltingai klausia Lenis.

– Tavo braškės su pienu kur kas gardžiau.

– Bet jos ne ypatingas valgis. Nepamiršk, dabar tu Paryžiuje. Gal man nueiti į virtuvę? Paprašyti recepto?

– Nieku gyvu, – pasibaisėjusi šūkteli Pegė ir atstumia auksinę lėkštę.

– Virėjas iš mūsų pasityčiojo, – pareiškia Marlonas. – Ei, padavėjau! Visiems šokoladinių putėsių.

- Tuojau, pone. Ar šerbetas nepatiko?

- Perduokite savo bosui, kad nuoširdžiai dėkojame, bet mes ne ligoniai. Gyvūnų nevalgome doroviniais sumetimais. Šitas pudingas tetinka tik ligoninei.

- Su malonumu, pone.

- Marlonai, taip nemandagu, - sakau, - Paryžiuje niekas taip šviesiai tiesiai nekalba. Tau reikėjo pasakyti švelniau.

- Paryžius mane nuvylė, - skundžiasi Marlonas, - net Anglijoje niekur nerasi tokio beskonio deserto.

Paskui jis sukerta dvi porcijas šokoladinių putėsių, Lenis, Pegė ir Žoelis taip pat.

- Putėsiai gali būti su grietinėle ar kiaušiniu, - įspėju, - tu juk nevalgai šitokių.

- Šiandien tiek to! Noriu saldumynų. Mmmm. Kaip skanu!

- Jūsų tiesa! - Pegė Šu nusišypso visiems, paskui mėgaudamasi ištiesia apvalias rankas, išsisega vieną kitą plaukų segtuką, papurto galvą, ir geltonų garbanų banga nuvilnija ant jos balto kostiumėlio, apdengia pečius, reginys įspūdingas.

Lenis netenka žado. Sėdi kaip patėkštas iš susižavėjimo, paskui ima jos ranką, abu pasikeičia ilgu nebyliu žvilgsniu. Pasakiškas vaizdas! Taip, atėjo nauji laikai.

Amžius dabar nieko nebereiškia. Mat žinau, kad Pegei jau daugiau negu šešiasdešimt. Tikiuosi, ji pasiliks Europoje. Tada nufilmuosiu ją vienoje savo LINKSMO KLIMAKSO serijoje. Ji gyvas pavyzdys

to, kad šiandien šešiasdešimt - anų laikų keturiasdešimt! Ji tokia guvi, linksma, patraukli, sveika! Ir Lenis taaaip įsimylėjęs!

Ir man bus tiek pat amžiaus po penkerių metų. Koks mylimasis tada bus šalia?

Tik ne daktaras Makdonaldas. Gal Žoelis. Jeigu pasiseks. Bet staiga man prieš akis iškyla Bebė. Taip ryškiai, kad net išsigąstu! Didelės, svajingos akys, vaikiška burna, liūdnas veidas, kai mudu išsiskyrėme. Man nusmelkia širdį.

Ne jis mane pametė. Aš pavariau jį, nes jo motina nepritarė mūsų santykiams.

- Mimi, - pasakė tada Monika, - maldauju, duok ramybę mano vaikui!

Taip ir padariau. Aną rugsėjį. Ir nebesijaudinau. O jis kankinosi. Bet papasakosiu viską kitą kartą.

Marlonas užsako kavos, žalio šartrezo, kad lengviau suvirškintų valgius, tada paima mano ranką ir įsimylėjusiomis akimis žiūri į žaižaruojantį briliantą.

- Dar du klausimai, ir einame. Mija, ar būsi liudytoja? Mano Mimi. Mano gyvenimo meilei?

- Mielai, - sušunka maloniai nustebusi mažylė Mija.

- Mano bus Janas.

- Kas jis? - klausia Lenis.

- Asmens sargybinis. Antras klausimas: Leni, man reikia prodiuserio ypatingam filmui.

- Su pagrindiniu vaidmeniu man? - viltingai rikteli kino žvaigždė.

- Filmas nevaidybinis.

- O koks?

- Trisdešimties minučių trukmės apie nepaprastą sumanymą. Pietų jūroje.

- Pietų jūroje? - perklausia Žoelis žvilgtelėjęs į mane. - Kada?

- Liepos pradžioje, - oriai atsako Marlonas, - aš režisuosiu.

- Kas režisuos? - klausia Lenis. - Ne Mimi?

- Aš! Juk sakiau.

- Okei, - Lenis gūžteli pečiais. - Apie ką filmas?

- *Paslaptis!* Niekam nė žodžio. Ar galiu pasitikėti? Jumis? - Ilgai žiūri į visus. - Taigi. Tema fantastiška. Filmas apie nepaprastai jautrius žmones, be galo talentingus, žmones, kuriems iš gyvenimo reikia daugiau. Ne tik miegoti, dirbti, valgyti, kurie nori kai ko išmokti, kai ko ypatinga...

- Ko? - susidomi Pegė.

- Nori išmokti, kaip veikia stebuklas.

- Koks stebuklas? - sulaiko kvapą Mija.

- Kaip suvaldyti gamtos dėsnius, - iškilmingai sako Marlonas, - jie mokosi to, ką paprastai gali padaryti tik dievai.

Visi tyli. Stebeilijame kaip pakerėti Marloną ir laukiame, kol jis kalbės toliau. Bet tas neskuba.

Galop Lenis pasilenkia į priekį ir klausia:

- Kur bus filmuojama?

- Havajuose.

- Bet juk tai nesusiję su vaikščiojimu per ugnį. O gal susiję?

- Žinoma! - Marlonas veria jį smiliomis žaliomis akimis. - Susiję.

- *Dragons Seminars?* Gal?

Marlonas atsilošia ant kėdės.

- TU aiškiaregis? Kaip tau atėjo į galvą?

- Įsivaizduoju, kaip jis sužinojo, - sako kino žvaigždė, - ir patariu tau, kad prie šio filmo nekištum nagų.

- Motin, prašau netrukdyti. Leni, tave tai domina?

- Žinoma. Bet sutikti aš negaliu.

- Kodėl ne?

- Aš jau pasamdytas.

- Kaip? Kas pasamdė! - Lenis tyli. - Gal pats visagalis, dieviškas šventas Slibinų Galabytojas?

- Atspėjai. Liepos pradžioje mes skrendame į Havajus, Žoelis, Mimi ir aš, biudžetas apsvarstytas, honorarai sutarti...

Marlonas niršiai pasisuka į mane.

- Ir tu nieko nesakei?

Tyliu. Man kirba patrakęs įtarimas. Aš įsiminiau Slibinų Galabytojo vardą pavardę. Lorensas Goldas. „Loris" - mažybinė Lorenso forma, argi ne taip? O Gold yra mergautinė Marlono motinos pavardė. O jeigu ji turi brolį - S. G. yra Marlono pusbrolis!

Puiku!

Ir šitas pasaulinio garso guru, tūkstančius žmonių siunčiąs į ugnį, o tie žmonės net neapsvyla, šiandien būtų sėdėjęs su manimi prie vieno stalo. Vos per plauką nesėdėjo!

- Ar S. G. tavo giminaitis? - klausiu garsiai.

- Juodu pusbroliai, - išdidžiai pareiškia kino žvaigždė. - Loris yra genialus mano brolio Timo sūnus.

- Ir užsispyręs kaip asilas, - piktai šaukia Marlonas, - jis žino, kad dabar aš irgi domiuosi filmu, žino apie Keiptauną, žino, kad buvau Hamburge, Prancūzijoje, žino, kad dabar ir aš apie tai šį tą išmanau, bet ne, jo turi būti viršus. Visuomet jo. Visuomet *jo!* - Čiumpa rašiklį ir nirtulingai kažką kraiglioja bloknote.

- Tučtuojau liaukis! - klykia žvaigždė. - Mane nervini! Amžinas peckiojimas! Ligūstas įprotis!

- Tu nesupranti, - atkerta jai Marlonas, - toks mano darbas!

Ingmaras pakelia ranką.

- Aš buvau pas jį, - sušunka greit, - aš išdrįsau! Ėjau per degančias anglis... Tūkstančio laipsnių, ne, daugiau!.. Žingsniavau per jas!

- Na, ir? - piktai klausia Marlonas ir susideda į žvejų striukę bloknotą ir rašiklį.

- Nieko neatsitiko! Sveikas ir gyvas... perėjau.

Girdėti, kad jis apgirtęs.

- Kaip ir aš, - sako Lenis, - nė pūslelės. Nieko!

- Tu tą padarei? - šaukia nustebusi Pegė. - Tikrai, tu didvyris!

- Kaip paaiškinti tai, kad niekas nenudega? - klausiu.

- Niekaip, - sako Marlonas, - tai stebuklas!

- Tai tu irgi ėjai per ugnį?

- Juk dar nesu beprotis! - Marlonas pasibaksnoja kaktą.

– Jis per bailus, – praneša mums žvaigždė, – o juk paskui tavęs laukia didžiulė laimė.

– Laimės man ir taip per akis. O tu kodėl neini? Motin? Gal tada NUGRIMZGĘ JŪROJE taptų didžiausiu amžiaus filmu? Tavo kino teatre Bate?

– Kad ir kaip ten būtų, aš eisiu, – sako Žoelis.

– Kodėl? – klausia Lenis.

– Iš meilės.

– Jums reikia laimės? Meilei? – susidomi kino žvaigždė ir pirmąkart atidžiai jį nužvelgia.

– Ne meilei. Laimės man reikia skyryboms.

– Skyryboms? – nepatikliai pakartoja Marlonas. – Jūs skiriatės? Kada?

– Ak, nesvarbu! Nenoriu apie tai kalbėti.

Marlonas tyli, barbena pirštais į staltiesę, paskui pareikalauja sąskaitos, sumoka ir atsistoja.

– Kitas programos punktas: princo rezidencijos apžiūrėjimas.

Jis rūpestingai padeda man atsistoti ir teatrališkai pabučiuoja į kaktą.

– Man reikia grįžti į Briuselį, – sako Žoelis.

– Ne dabar, – uždraudžia Marlonas, – parodysiu jums naująjį butą, išrinksime kambarius, kurie atrodo angliškai. Filmui. Okei? – Jo akys įsisiurbia į Ingmarą, kuris sverdinėja šalia mažylės Mijos, bemaž užsimerkęs. Ir bukai vypso pats sau.

– Ingmarai, – klausia Marlonas, – ar parvežti tave namo?

– Kodėl? – Ingmaras susiima. – Man viskas okei.

Jis griebia smulkią Mijos ranką ir stabariu žingsniu seka paskui ją durų link.

Lauke mūsų laukia limuzinas, ilgas kaip autobusas, tamsintais stiklais, sidabro pilkumo. Sulipame.

- Ar jau visi? - klausia Marlonas ir pasisodina mane ant kelių. - O dabar pagrindinė staigmena. Šiąnakt ją sapnuosite. Lažinuosi iš viso savo turto, kad tokio buto nesate matę savo gyvenime!

- Mano sūnus kaip visuomet perdeda, - balsiai rėžia žvaigždė, - tikrai nebus nieko ypatinga.

Bet ji klysta.

Vienuoliktas skyrius

Butas, kurį suradau Marlonui, turi savo istoriją. Devynetą mėnesių apie tai buvo kalbama visuose kaimyniniuose namuose.

Jį buvo nusipirkęs Arabijos princas ir perstatęs pagal savo skonį.

Galop darbai buvo baigti! Princas išdidžiai įlipo į liftą ir - dievaižin kodėl - įstrigo tarp penkto ir šešto aukšto. Šviesa užgeso. Dingo elektra!

Vargšelis klykė, kol užkimo. Tik po valandos jį išlaisvino, pūtuojantį iš įniršio, visą raudoną, tada ir atsitiko! Jis pardavė butą, nieko nebenorėjo apie jį girdėti, apžiūrėti jo bent akies krašteliu - taigi Marlonui pasisekė.

Mat jam nieko nereikėjo pirkti. Visko tenai aibės.

Taurių, sidabro, lovos skalbinių, porceliano, vonios rankšluosčių, šiaip rankšluosčių, virtuvės indų. Baras pilnutėlis rinktinių alkoholinių gėrimų - svečiams, žinoma, nes tikri musulmonai negeria.

Abi virtuvės prikrautos visko, ko tik geidžia širdis: ryžių, visokių miltinių patiekalų, arbatos, kavos, prieskonių, konservų, ikrų skardinių, kurias Marlonas kaipmat išmetė, nes pasiuto vien nuo jų vaizdo,

šiaip ar taip, kiek mano butas tuščias, tiek šitas lūžte lūžta nuo gėrybių.

Daug ką esu mačiusi savo numylėtajame Paryžiuje, ieškodama temų filmams: miesto rūmų, dailininkų dirbtuvių, puikių butų, apartamentų su didžiulėmis terasomis ant stogo, butų per du, net per tris aukštus, taigi niekas, maniau, Paryžiuje nebegalėtų manęs nustebinti.

Ir vis dėlto šitas butas nustebino.

Ne tik mane.

Kino žvaigždė taip ir liko stovėti išsižiojusi, kai Marlonas atrakino aukštas ąžuolines drožinėtas naujos savo rezidencijos duris.

- Kaip graaažu, - šaukia mažylė Mija ir žavisi aukštais veidrodžiais hole, gėlių ir lapų raštais, nutapytais tarp jų ir ant lubų. Nė lopelio plikos sienos!

Kilimas mums po kojų sodriai žalias. Kilimas vaikščioti basomis. Lyg paliepti visi nusiauname batus! Pirštų galais sekame paskui Marloną į platų, ryškiai apšviestą koridorių. Čia nė vieno veidrodžio, užtat mes kitoje šalyje. Tiksliau sakant, Italijoje, Venecijoje.

Dabar kilimas melsvas kaip vanduo, bangelės putotomis keteromis. Stovime pačiame Didžiojo kanalo viduryje, dešinėje ir kairėje, kuo kruopščiausiai nupiešti garsieji rūmai, prieš juos gondolos, natūralaus dydžio, papuoštos gėlėmis!

- Dabar bus naktis! - Marlonas sukteli rankeną, ir staiga sutemsta, rūmų langai sušvinta, o virš mūsų,

nuo tamsiai mėlynų lubų, sužimba galybė žvaigždučių.

- Ar galima tai nufilmuoti? - klausia Marlonas Žoelį.

- Galima. Bet neatrodys kaip Londone.

- Logiška! Bet mes vis tiek nufilmuosime ir pasilaikysime sau, asmeniškai. Iškirpsime iš oficialios versijos.

Marlonas vedasi mus toliau.

Į žydrą svetainę per du aukštus. Į raudoną valgomąjį veidrodiniu plafonu. Į baltą svetainę, į patalpą, kur vaizduojama biblioteka be vienos vienintelės knygos, užtat visa išklijuota spalvingais apmušalais su knygų raštais, į žiemos virtuvę, į vasaros virtuvę, į keletą miegamųjų, vonios kambarių, drabužinių, visur minkštos sofos ir minkšti krėslai, pūpso aksomo ir brokato pagalvėlės, į kurias gali prasmegti ir nebeatsistoti.

Visi langai į kiemą iš dirbtinio krištolo, spalvingi ir švytį. Kiti, gatvės pusėn, uždengti sunkiomis raukinių užuolaidomis. Neįsiskverbia joks saulės spindulėlis, tai atskiras pasaulis.

Bet šio pasaulio dienos suskaičiuotos.

Anželita jau čia buvo ir pradėjo nukabinėti baltas užuolaidas. Marlonas nori matyti Paryžių. Ir mėgautis saule, kuri Anglijoje reta viešnia.

- Neliks nė vienos užuolaidos, - sako jis Žoeliui, - tada filmavimui bus daugiau šviesos.

Žoelis atsidūsta.

- Svarbu ne šviesa.

- O kas?

- Čia tikri Rytai. Auksas, blizgesys, gausa... reikėtų pastatyti angliškų baldų, vieną kitą senovinį daiktą...

- Štai ką turi nufilmuoti, - pertraukia jį Ingmaras, - pasižiūrėk!

Jis rodo vieno miegamojo durų rankeną, ką ji vaizduoja? Moterį, paauksuotą, pliką, vešliomis strėnomis ir krūtimis, o krūtų speneliai ir trikampėlis apačioje raudonos emalės.

Ingmaras ją paglosto. Atsiveria balto miegamojo durys, jame paauksuotos kolonos, nišos su veidrodžiais, baltas kilimas. Lubos - žydras nakties dangus su mėnulio pjautuvu ir žvaigždėmis, pačiame miegamojo viduryje didžiulė apskrita lova, apklota sidabriniu brokatu.

- Tai asmeniška! - Marlonas uždaro duris. - Čia miegu aš. O šalia, tenai... įsikels Mimi.

- Kaip... tenai?

Ingmaras be amo spokso į rožinį buduarą, atsivėrusį netikinčioms jo akims.

- Pasiutimas, - sako mažylė Mija.

Mat lova didžiulė, rožinė širdis, o virš jos, prie lubų, tokio pat dydžio širdiškas veidrodis!

- Čia gyvena mylimiausia moteris, - kikena Lenis ir uždeda storą savo rankiukę ant apvalaus Pegės užpakalio, - vaikuti, juo toliau, juo gražiau!

- Kiek čia kvadratinių centimetrų? - klausia Žoelis ir atsuka lovai nugarą.

- Nenutuokiu... O dabar eime į barą.

Ir vėl garsinga nuostaba!

Mat baras kaip tunelis: visos sienos spalvoto dirbtinio krištolo. Nuo lubų nukarę krištoliniai varvekliai, kurie šviečia geltona, raudona, oranžine spalva. Bufetas veidrodinis, prieš jį aukštos kėdutės, apmuštos raudonu aksomu. O ant storo raudono kilimo pristatyta patogių minkštų krėslų, žemų stalelių ir sofučių.

- Ei! - Ingmaras priglaudžia prie savęs besispyriojančią mažylę Miją. - Čia mes pasiliksime! Ar degtinės yra?

- Yra, - sako Marlonas, - bet ar tau dar negana?

- Ne! Noriu išgerti už jūsų jauną laimę.

- Tada įsipilk.

Marlonas spusteli mygtuką. Ir spalvingas stiklas aptemsta, dabar matyti tai, kas už jo. Dvi sienos, nukrautos alkoholiniais gėrimais, vienas rinktinis butelis prie kito, nuo grindų iki pat lubų.

- Reikia parašyti, ko nori, sakykime, degtinės! - Marlonas įveda aštuonias raides.

Ir staiga butelių kariauna ima judėti, slysti į dešinę, kairę, į apačią, į priekį ir sustoja tik tada, kai priešais mus atsiduria pageidaujamas gėrimas.

Bufetas suūžia, atsiveria veidrodinės durys, ir išslysta atitinkama taurelė.

- Tai bent! - šaukia kino žvaigždė. - Man brendžio.

- Me che che ke, - mekena Lenis, - o tu, Pege, ko norėtumei?

- Vyšnių likerio.

Visi kaip pakerėti spokso į Marloną, tik Žoelis ne. Ir aš. Sėdžiu kitame baro gale ant raudonos kėdutės, o Žoelis stovi taip arti, kad užuodžiu jo odos kvapą. Jis toks mielas, kad vos neprisiglaudžiu.

- Nebepakenčiama, - šnibžda jis. - Aš sprunku iš čia.

- Žoeli! - šaukia Marlonas, aukštesnis už visus. - Ko tu nori?

- Ačiū, nieko. Man reikia grįžti į Briuselį.

- Tad laimingos kelionės.

Staiga subruzda visi. Nori išeiti.

- Mudviem reikia skubėti į kontorą, - Lenis pasižiūri į laikrodį, - ar ne, Pege? Jau vėluojame.

Pegė kikena ir linkčioja.

- Mes irgi eisime, - pareiškia mažylė Mija irzliu balsu.

- O kaip mano degtinė? - išsigąsta Ingmaras.

- Padovanosiu tau butelį, - sako Marlonas, - čia yra dar du.

- Butelis liks čia, - skubiai šūkteli mažylė Mija, - jam gana. Bet ačiū už pasiūlymą ir už puikius pietus, gal dabar irgi imsiu taip sveikai maitintis kaip jūs.

- Ak Mija, - Marlonas pasilenkia ir išbučiuoja ją į abu skruostus, - džiaugiuosi, kad esi Mimi draugė.

Kino žvaigždė išgeria savo brendį ir nusižiovauja.

- Aš irgi atsisveikinu. Truputį numigsiu dėl grožio. Žydroje svetainėje.

Marlonas išlydi svečius. Aš lieku viena. Dar nepaminėjau - čia yra vienas kambarys, kuris man patinka: Marlono kabinetas.

Visas iš šviesaus medžio, puošniais apmušalais, kesoninėmis lubomis, mėlyno šilko kilimais ir dideliu ovaliu pasitarimų stalu. Tenai dabar ir einu.

Jis dar nelabai sutvarkytas. Visur dėžės su knygomis ir šiaip dėžės, dar neiškrautos.

Užtat jau lankėsi elektrikas ir prijungė fakso aparatą. Jis didingai stūkso ant ovalaus stalo ir spjaudo vieną lapą po kito - ilgą mūsų vestuvių svečių sąrašą, kurį iš Bato siunčia Kati.

Atidarau tris didžiulius, iki pat grindų langus.

Ooo, grynas oras! Bet tvanku, dangus apsiniaukęs. Juodi debesys slūgso virš Marso lauko. Šiandien bus audra.

Pirmoji Drakono metais.

Atsidaro durys. Įeina Marlonas. Malonaus veido, kurį jis rodė svečiams, kaip nebūta. Skubiai baksnoja kažką savo mažame kompiuteryje, nusirengia baltą švarką, be žodžių pakabina ant kėdės. Nusirengia ir žvejų striukę, tada eina prie fakso.

- Ar motina miega? - klausiu, kad sutrikdyčiau tylą.

- Taip. - Paima lapą. Peržiūri vardus, atsukęs man nugarą. Bet staiga atsigręžia: - Kaip Lenis susirado mano pusbrolį?

- Jis lankė seminarą, susižavėjo ir pasiūlė jam sukurti filmą.

- Šit kaip? - abejoja Marlonas. - Kada?

- Jau senokai. Derasi keletą mėnesių.

- Tu *atsisakysi!*

- Kodėl?

- Atlyginsiu tau nuostolius... aš neapsakomai siuntu, kad nieko man nepasakei.

- Pasižadėjau tylėti! Be to, net nenutuokiau, kad judu giminės, kad užsakovas tavo pusbrolis.

- Pamiršk Havajus, girdi? O dėl filmo apie vestuves: tą lokį su kamera! Jo irgi nesamdysiu!

- Kodėl?

- Pernelyg ryja tave akimis.

- Ką tu sakai?

Marlonas niršiai žiūri į mane.

- Ar tarp jūsų kas nors buvo?

Tūpteliu ant artimiausios knygų dėžės. Valandėlę svarstau. Anksčiau būčiau melavusi. Dabar, oriais metais po klimakso, toks elgesys man pernelyg kvailas.

- Kai kas buvo, - sakau kuo ramiausiai.

- Kada?

- Prieš Kalėdas.

Marlonas veria mane smiliomis žaliomis akimis.

- Jis dar tavęs geidžia. Ir tu jo. Laikai mane aklu? Nuolat apie tave sukiojasi - kaip lokys apie medaus puodynę. Kuždesys po stalu...

- Visiškai nekaltas.

- Mat kaip? Ar tai nekalta? Iš meilės jis eis per ugnį! Iš meilės *kam?*

- Nenumanau!

- Tau! Ir šitai sako tada, kai aš sėdžiu šalia! Skelbia man karą! Ar judu laikote mane kvailiu?!

- Nerėk šitaip!

- Per mūsų sužadėtuves!

– *Tariamas sužadėtuves!*

– Ką?

– Mudu tik vaidinome. Tu taip siūlei. Gal ne?

Marlono veidas pamažėle išrausta.

– Man tai rimta! Su kokia daugybe vyrų tu miegojai? Nuo tada, kai susipažinome?

– Tik su tavimi!

– *Meluoji!* – klykia Marlonas, ir matau, kaip lapas jo rankoje ima virpėti. – Juk aš ne veltui psichiatras! Vienas žvilgsnis, ir aš supratau, kad tu tokia pat kaip aš! Ne toks žodis, ir šmaukšt pabraukšt! Tu jau guli su kitu!

– Tikrai ne.

– Ir dar jis skiriasi!

– Tiktai ne dėl manęs.

– Aišku, dėl tavęs! Jeigu nebūčiau nuvykęs į Keiptauną... Niekad daugiau su juo nebedirbsi! Niekad daugiau jo nebesamdysi!

– Jis pats geriausias. Sugeba nuostabiai perteikti šviesą.

– Ir kiti vyrai geri, – klykia Marlonas paraudonijusiu veidu, – gal jis nuostabus lovoje! Geresnis už mane!

– Lovoje jis irgi pagirtinas, – drožiu tiesiai.

– Palyginti su manimi, ar ne? – šėlsta Marlonas. – Geresnis lovoje, neabejotinai ir su geresniu galu...

– Dvigubai didesniu!

Marlonui pristinga oro.

– Ir tą sakai man į veidą? Tai pabaiga! – Jis stvarstosi už širdies.

– *Gana jau!* Tu su visu savo haremu. Tau dirba Kati ir Doli, niekad nė žodžiu nepapriekaištavau! Net žinoti nenoriu, su kuo voliojaisi Balyje, Fidžyje ir Sidnėjuje...

– Aš? – baubia Marlonas kaip bulius. – Aš *ištikimas!* Ir nesiklausysiu šito. Nesivaržysiu dėl tavo palankumo su kameros nešiotoju. Jis arba aš. Ar aišku?

Griebiasi už baltos peteliškės, ko nepasismaugdamas, galop ją nusiplėšia ir numeta ant mėlyno šilkinio kilimo.

Bet kas čia dabar?

Viską staiga užlieja aklina tamsa. Pakyla stiprus vėjas, atūžia audra, drebindama kaštonus po mumis Emilio Dešanelio prospekte! Bėgu prie langų, greit uždarau, vos spėju, ir jau trenkia perkūnas.

– Kas čia per bildesys? – klykia Marlonas.

– Artėja audra.

– Neee! Nekenčiu audrų! Užtrauk užuolaidas!

Bet pavėluoju. Sulig jo žodžiais blyksteli žaibas, taip arti, kad net krūptelime, paskui trenkia griaustinis, pokšteli lyg koks sprogimas.

Marlonas užsiima ausis.

– Užuolaidos! Užuolaidos! – klykia, bet jau per vėlu.

Klaikus dundesys tiesiai virš mūsų.

Tvykstelėjo žaibas!

Faksas nebeveikia. Mūsų vestuvių svečių sąrašas įstringa, lapas nebevirpa.

Marlonas nusvarina rankas.

- Kas čia atsitiko? - Kaip pamišęs žvalgosi aplinkui.

- Trenkė žaibas!

Marlonas krato aparatą.

- Faksas sugedo! - rėkia jis man. - Ką tu manai, Mimi Tiulipan? Tu suradai šitą butą, o dabar į jį trenkė perkūnas?

- Aš čia niekuo dėta!

- Kurgi ne! - Marlonas smogia kumščiu į stalą. - Tai tavo kaltė!

Vėl tvyksteli žaibas, taip trenkia perkūnas, kad net dzingteli stiklai.

- Nekenčiu Paryžiaus, - klykia Marlonas, paraudęs iš įniršio, - pudingas be cukraus, žaibai, ir man dar reikia tampytis su operatorium. Dar niekuomet nebuvau taip žemai puolęs! Aš psichiatras! Mano vieta priimamajame. Noriu į Angliją! Namo!

Jis nusiplėšia šilkinius marškinius, nusviedžia tolyn. Paskui vėl užsiima ausis. Vėtra tebešvilpia! Bet staiga... kapų tyla!

O tada prapliumpa tokia liūtis, kokios dar nebuvau mačiusi čia, Paryžiuje.

Vandens purslai pašėliškai daužo langus, šniokščia ir griaudėja. Nieko nebematyti. Namą priešais, kur yra mano butas, dengia vandens siena.

Marlonas drebėdamas stebi tą pasaulio pabaigą, čiuopiasi pulsą, varto akis taip, kad matyti vien baltymai, ir suklumpa prieš mane rėkdamas:

- Šito jau per daug! Išleidi milijoooonus už butą, ir še tau!

- Dėl manęs tau nereikėjo jo pirkti.

- Kaaaip?! Juk tu nenori būti Anglijoje! Taip rašei atsisveikinimo laiške. Oooo... dabar... dabar... Man širdies smūgis!

- Stokis! Greičiau!

- Ar papaikai? - piktai klykia Marlonas. - Aš nejaučiu pulso! Man sustojo širdis! Aš negyvas! Argi nematai?

- Mielasis, tu gyvas!

Bet jis manęs negirdi! Dreba, šėlsta ir rėkia, o aš stoviu ir mąstau.

Štai *tikrasis* daktaras Makdonaldas! Ne milijonierius, gydytojas, psichiatras, tai tik kiautas! Tikrasis yra šitas klykiąs vargeta priešais.

Prisimenu mažylę Miją. Ką ji sakė apie savo trečią sutuoktinį? Iš išorės atrodo stiprus bernas. O jo viduje tūno dešimtmetis vaikas.

Bet Marlono viduje iš viso nieko nėra! Tiktai plikas nervų kamuolys. Man vėl jo gaila. Atsiklaupiu šalia, glostau nuogą petį.

Bet jis mane atstumia, atsigula kniūbsčias, spardosi, o kumščiais būgnija parketą.

- Tu nori mane nužudyti! Tada ištekėsi už savo operatoriaus!

Vėl atsistoju. Ką man daryti, po velnių? Reikėtų *Nux vomica,* bet aš nebeįsiūlyčiau.

Tada atsidaro durys.

Žvilgteli kino žvaigždė, be žodžių perleidžia akimis sūnų, kuris susirietęs man prie kojų kaip kirminas, kilsteli antakius ir kuo ramiausiai sako:

– Prie šito turi priprasti. Aš išeinu. Į viešbutį pas Edį. Man čia per daug triukšmo.

Durys užsitrenkia.

O man topteli geniali mintis. Greit suploju rankomis. Marlonas suklūsta.

– Raudoni lakiniai bateliai, – sakau gundomai, – tavo dydžio. Parduotuvėje Marė gatvėje. Dvylikos centimetrų kulniukai.

– Ką? – jis pakelia galvą.

– Raudonas kaip vyšnios uoga lakas ir aukštutėliai kulniukai. Auksiniai!

– Mano dydžio? Tu matei? – be žodžių linkteliu. – Ar galėsiu jais avėti? Namie?

– Dieną naktį. Net ir lovoje.

Marlonas pašoka, rankomis nusivalo baltas kelnes, apsivelka baltais šilko marškiniais, užsimeta sunkią žvejų striukę.

– Važiuojam tučtuojau, – sako visiškai normaliu balsu, – ar jie vitrinoje?

– Pačiame priekyje. Krinta į akis.

– Tad gal jau nupirkti? – Vėl isteriškos gaidelės balse.

– Tavo dydžio? Tikrai ne.

– Važiuosime metro. Taip pigiau. Šiandien pakankamai pinigų išvaisčiau.

– Važiuosime taksi. Bus greičiau.

Staiga liūtis liovėsi. Audra nuslinko. Apsiauname batais, hole. Marlonas paima mane už rankos, užrakina duris, einame prie lifto. Lyg nieko nebūtų atsitikę.

Tačiau reikalas štai koks: batelių aš nemačiau! Juos išsigalvojau, kad jis liautųsi klykęs. Todėl ir užsispyriau važiuoti taksi, kad nudumtume į batų parduotuvę, o paskui iškart atgal, iki įniršio priepuolio vyriškų prekių parduotuvėje, kur jis paguodai galėtų nusipirkti ką nors kita, mielą tiulio liemenėlę ar kelnaites, atviras priekyje ir užpakalyje, kraštuotas kailiu, kad jos vėl sutaikytų jį su likimu.

Ir su manimi.

Mat mane vėl graužia sąžinė. Jis nusiperka butą už milijonus, ir kaipmat trenkia žaibas. Tikra niekšybė! Mat paprastai žaibas trenkia į Eifelio bokštą, aukščiausią visame mieste! Niekuomet nesu girdėjusi, kad būtų trenkęs mūsų kvartale...

Na, gerai! Man pasisekė. Batų parduotuvė Marė gatvėje uždaryta. Marlonas negali man priekaištauti.

Deja, uždaryta ir vyriškų prekių parduotuvė. Jos pavadinimas „Saldusis Žeraras". Marlonui kaipmat sugenda nuotaika. Vėl čiupinėjasi pulsą.

Ir kaip tik tada viskas pasikeičia.

Toliau per du namus, Franko Buržua gatvėje, batų parduotuvė atdara. O kas jos lange? Pačiame priekyje? Gal sapnuoju? Ar šiaip kas darosi? Raudoni kaip vyšnia lakiniai Marlono dydžio bateliai auksiniais kulniukais. Visiškai tokius ir įsivaizdavau!

– Stot! – šaukia Marlonas taksi vairuotojui. – Sustok! Čia!

Jis išlekia į gatvę, dar šlapią po liūties.

Bėgte į parduotuvę – ir grįžta visas švytėdamas, nešinas elegantiškai suvyniotais bateliais.

- Mimi, turi pamatyti! Jie nuostabūs!

Važiuojame atgal į princo rūmus.

- Motinos nebėra. Ji pas Edį viešbutyje!

- Valioooo! Ateik!

Per tamsią Veneciją (nėra elektros) jis nubėga į savo miegamąjį, nusirengia nuogut nuogutėlis ir rodo man batelius.

Stypčioja aukštakulniais raudonais bateliais priešais apskritą lovą smulkiais žingsneliukais, papūtęs lūpas.

- Ką pasakysi?

- Tobula!

- Gražina blauzdas.

- Tikrai!

- Ir kojų riešai atrodo grakštesni. - Meiliai apžvelgia savo ilgas kojas, pirma iš kairės, paskui iš dešinės, kur anksčiau segėjo grandinėlę. Žinau, ką jis galvoja.

- Ar dar tebeturi ją?

- Ką?

- Gyvatę.

Marlonas graudžiai linkčioja.

- Segėk kuo ramiausiai.

Marlonas staiga kilsteli galvą.

- Tu rimtai kalbi? - Siauros žalios akys labai sušvelnėja.

- Ji tau išties tiko.

Marlonas dumia į vonios kambarį. Jis bemaž tokio pat dydžio kaip miegamasis, visas išgražintas raudonos, žalios ir auksinės spalvos mozaika, pati vonia aštuonkampė ir tokia didelė, kad iš pradžių galima

ją palaikyti fontanu. Marlonas užsitrenkia duris. Susmunku ant lovos ir žvelgiu į žvaigždėtą dangų. Girdžiu, kaip šniokščia vanduo. Štai kaip, jis skutasi.

Marlonas grįžta, jo blauzdos jau lygios. Ant dešinės kojos blizguliuoja auksas, Marlonas šypso visu veidu, sukiojasi, staiposi, vaikštinėja priešais mane mažais žingsneliukais.

- Neapsakomai, neapsakomai seksualu, - lemena ir koketiškai atsišlieja į auksinę koloną, - bet... - jis balsu atsidūsta, - netinka krūtinės gaurai.

- Tai nusiskusk!

- Galiu? - Abejodamas žvelgia iš viršaus į mane.

- Dumk. Dumk greičiau!

Marlonas svarsto.

- Vestuvėms vis tiek turėsiu nusiskusti. Kostiumui.

- Taigi. Juk nieko nereiškia kelios savaitės anksčiau ar vėliau.

- Tai mano vestuviniai bateliai, *darling*.

- Mmm.

- Kulniukai klaikiai aukšti. Turiu kasdien jais avėti namie, priprasti su jais net miegoti, antraip suklupsiu merijoje.

- Žinoma.

Dainuodamas Marlonas vėl nutipena į vonios kambarį, kur linksmas ima skustis.

- Ar nuskusi man nugarą? - šaukia.

- Mielai.

Marlonas stovi veidrodinėje nišoje prie prausyklės šalia rudu aksomu aptraukto suolo. Atsistoju jam už

nugaros. Atsargiai grandau nuo pečių žilus gaurus. Netrukus jo kūnas atrodys kaip ką tik nuskusta barzda. Bet man tai nesvarbu. Vis tiek daugiau niekada su juo nemiegosiu.

- Ar įtrinsi man nugarą? Rožių aliejumi? O kojas atgaivinsime kremu po skutimosi.

- Tavo valia!

- Ooo, kaip tu moki, - vaitoja Marlonas, - ką darysime su šia puikia erekcija? - Atsisuka rodydamas, ką parengęs. Ir ima kikenti: - Erekciją turėtume paslėpti. Net žinočiau kur... tiktai šmaaaukšt! Ir nebėra! Pavirs į šlapią dėmę!

- Užsičiaupk, Marlonai.

- Dvigubai didesnis, - sako, atidžiai apžiūrinėdamas save, - juokavai, ar ne? Dvigubai didesnis. Būtų *nenormalu!* O ar dažnai jis gali? Per naktį? Tas operatorius?

- Pamiršau.

- Dusyk?

- Liaukis! - Atsisėdu ant rudojo suolo.

- Vadinasi, dažniau. Tiesa? Bet ne taip dažnai kaip aš. Ne taip dažnai kaip daktaras Makdonaldas didžiavyris! Tu tik palauk: aš pasiguldysiu tave ant kiekvieno šio namo slenksčio, ant kiekvienos vonios, kiekvieno stalo, kiekvienos komodos, kiekvienos lovos, netrukus viskas bus gerai ir mudu miegosime kartu, tada pagerinsime vieną kitą rekordą?

- Be abejo.

- Taip! Pradėsime nuo rudos sofos. Ar prisimeni Keiptauną? Mudu dieną naktį dieviškai kru... mylė-

jomės. Tai didina testosterono kiekį. Dar NIEKUOMET su moterimis aš taip dažnai, tiek ilgai ir taip pašėliškai... staiga pasijunti tikras vyras! Ateik! Parodysiu tau kai ką.

Paima mane už rankos ir vedasi į miegamąjį.

– Atsigulk. Žiūrėk. Lova sukasi, kyla ir leidžiasi, ir dreba! Štai!

Paspaudžia auksinį mygtuką, nieko neatsitinka.

– Kodėl neveikia? – rėkia piktai.

– Neturime elektros.

– Ką? – Marlonas daužo jungiklių skydelį. – Man Paryžiaus jau ligi soties. Sumoki beprotiškai brangiai už apartamentus, ir viskas sugenda po vieno vienintelio žaibo?

Atsikeliu.

– Palauk! Tuoj grįšiu.

– Kur eini?

– Pasižiūrėti.

Mat aš žinau, kur yra saugikliai. Einu į koridorių kabineto link, atidarau slaptas duris sienoje, štai! Žaibas tik išmušė saugiklius. Vėl juos įspaudžiu.

Vėl dūzgia šaldytuvai abiejose virtuvėse. Koridoriai nušvinta, tamsiai mėlyname dangaus skliaute virš Venecijos sušvinta žvaigždės, o faksas vėl ima atrajoti ir spjaudyti svečių sąrašus mūsų vestuvėms, kurios vyks be manęs.

Metu akį į kabinetą. Ar viskas gerai?

Žvilgsnis kliudo daugybę knygų dėžių. Viena pravira. Nevalingai įkišu vidun ranką ir vieną paimu.

Na, ką mes čia turime? *Įdomu!*

Spoksau į pavadinimą, autoriaus pavardę – kuo skubiau įgrūdu knygą atgal ir nusisuku!

Tai bent staigmena! Ir ne vienintelė. Po ovaliu stalu Marlono teisminių bylų aplankai, o šalia jų – pamatau tik dabar: viena, dvi, trys... *septynios* skrybėlių dėžutės! SEPTYNIOS SKRYBĖLIŲ DĖŽUTĖS!

Kodėl Marlonas atsivežė tokią daugybę skrybėlių? Juk jos nemadingos Paryžiuje?

Atsiklaupiu. Drįsti ar nedrįsti? Ak, pamėginsiu! Ir atidarau pirmąją. Žydra auksiniais kraštais – viduje ne skrybėlė, o perukas. Banguotos garbanos. Platininės blondinės!

Būdinga Marlonui!

Kitas perukas trumpaplaukis, rudas, sušiauštas. Trečias juodas kaip varno plunksnos, su uodega užpakalyje. Ketvirtas pelenų spalvos, su kaselėmis lyg afrikietės. Penktas juodas, šukuosena japonų geišos. Tada išgirstu žingsnius – man už nugaros stovi Marlonas.

Net nesusijaudinu. Atsistoju, rankoje geišos perukas.

– Koks šaunus!

– Rinktinis! – Marlonas apsijuosęs strėnas raudonu vonios rankšluosčiu. Už jo bloknotas, rašiklis ir telefonas. Jis vis dar su aukštakulniais raudonais bateliais, žalios akys ryja mano ranką, laikančią peruką.

– Tu juos nešiojai?

Marlonas linkteli galvą.

– Ir kitus?

– Visus. – Paima peruką man iš rankos. – Paaiškinsiu tau kai ką, ko nesupranti.

Jis atsisėda ant stalo, dailiai užsimeta koją ant kojos, pažvelgia į auksinę gyvatę ir pasiūbuoja raudonus batelius.

- Tu gražuolė. Aš bjaurus vyras. Vaikas niekuomet nežiūrėjau į veidrodį. Nežinai, kaip jautiesi, kai negali savęs pakęsti. Tau nėra nė vienos ramios valandėlės, nes iškart mąstai: aš savęs neapkenčiu! Aš neapkenčiu motinos. Aš nusižudysiu! Būtina be paliovos kamuotis, kad liktumei gyvas.

- Kaip sunku!

- Bet yra ir šis tas gero. Tampi darboholiku, esi uolesnis už kitus ir kai ko pasieki.

- Tu nesi bjaurus.

- Neapkenčiu savo nosies.

- Kitų nosys daug didesnės. Bet jiems tai nė motais!

- Tu nesuprasi. Aš negražus vyras. Bet negražus vyras gali būti graži moteris! - Rodo į platininės geltonplaukės garbanas: - Su juo nosis atrodo mažesnė. O su kitu, tuo su kasomis, nosis *iš viso* nekrinta į akis. Juodo su uodega plaukai pernelyg lygūs. Jam reikia dviejų didžiulių gėlių už kiekvienos ausies. Na, o tada! Tada aš tokia karšta, kad tik laikykis!

- O japoniškas?

- Geišos? - Marlonas liūdnai glosto juodus blizgančius plaukus. - Jis romantiškoms valandoms. Kai esi įsimylėjęs... - Jis atsistoja, priklaupia, atsargiai įdeda peruką atgal į dėžę ir prieš uždarydamas dar kartą švelniai jį paglosto: - Tai praeitis.

- Tad kodėl jie čia?

- Jie mano pusbroliui.

- Didžiajam guru? - klausiu nepatikliai.

- Taigi.

- O jam kuriam galui?

- Paslaptis. Pasiims, kai atvyks kitą savaitę.

- Ir vėl tempsis į Angliją?

- Jis gyvena ne Anglijoje.

- Tada kur?

- Sužinosi viską, kai susituoksime.

Iš už rankšluosčio jis išsiima bloknotą ir greitai kažką užsirašo. Pirmąkart žiūriu kaip pakerėta. Dabar žinau, kodėl jis be paliovos rašinėja.

Užimtumo terapija. Kad nenusišautų iš nevilties, jog nėra gražesnis.

Bet jau dešimt minučių žinau, ką jis rašo! Išleido septyniasdešimt knygų, pasakė jis per pirmąjį mūsų pasimatymą. Dabar jau jų tikrai daugiau. Jos dėžėse man prie kojų. Labai populiarios knygos. Ir jos kaupia turtus. Bet su psichiatrija neturi nieko bendra.

Marlonas vėl įsideda bloknotą.

- *Bye bye*, mieloji. - Nukaukši durų link.

- Kur eini?

- Žiūrėti televizoriaus. Baltoje svetainėje. Senolių golfo. Žaidžia geriau negu jaunimas ir kur kas daugiau uždirba. Jie puikūs sportininkai ir nuostabiai gyvena: uždirba milijonus, važinėja iš vieno prašmatnaus klubo į kitą, po gražiausias pasaulio šalis... beje, pasaulis, - jis atsisuka, įsitvėręs durų rankenos, - per pietus neminėjau, sužinojau tik šįryt, aš vėl turiu išvažiuoti.

- Kur?

- Labai toli. Pasakiškas pelnas. Jeigu pavyks.

- Vėl ieškosi salos?

- Kaip pirštu į akį.

- Kada grįši?

- Kitą penktadienį. O tu gali kuo ramiausiai persikraustyti. Kai grįšiu, išnuomosime tavo butą. Tu sumokėsi už jį iš mano milijono, tada butas pelnys pinigus. Gal atiduosi man briliantą, *darling?* Padėsiu į seifą, kad nieko neatsitiktų.

Nusimaunu žiedą nuo piršto. Marlonas pakelia jį prieš šviesą, pasigroži iš visų pusių.

- Geras pirkinys, - sako išdidžiai, - beje, šįvakar išbrauksime vakarienę. Man maudžia skrandį. Nuo čiobrelinių ledų. Ar susigaudai vasaros virtuvėje?

- Taip.

- Gal atneštum man puodelį arbatos?

Tą akimirką suskamba telefonas.

- Ooo, Mija, - sako jis, - nuostabu. *Žinoma!* Nupirk tučtuojau! Ryt nieko nebus. Išskrendu iš pat labo ryto... gerai! Kostiumą pasimatuosiu. Grįžęs. Aš jau džiaugiuosi. Ką gi, iki pasimatymo!

- Marlonai, aš netekėsiu! Viskas *baigta!*

- Kostiumus matuosimės po dešimties dienų. Ir ji turi man vėduoklę. Kokia miela mažylė, toji Mija. Iš tikrųjų rado vėduoklę, kokios noriu... - Jis papučia lūpas, kilsteli aukštyn antakius ir iškaukši į koridorių.

Dvyliktas skyrius

Gal pagalvojote: kodėl atskiri miegamieji? Ką gi, priežastis rimta: aš kai ką „susigriebiau“ nuo Marlono!

Jis apkrėtė mane grybeliu!

Nieko pavojingo, bet vis dėlto! Įkyrus parazitas, kurį būtina įtikinti, jog kūne nepageidaujamas. Jis turi dingti, geriausia, kad nešdintųsi tenai, iš kur atsirado!

Bet šiais laikais grybelis jau bemaž tauri liga. Ir yra trys jo gydymo būdai: vienas šiurkštus, o du elegantiški.

Šiurkštusis trunka tris savaites: antibiotikai ir tepalai, ir žvakutės, ir visą tą laiką ligoniui bloga.

Elegantiškieji būdai - tai homeopatija ir gydymas kvapais. Pasirinkau pastarąjį. Aliejų turėjau namie, arbatmedžių ir levandų. Kuo greičiau bedi į juos pirštą ir keliskart per dieną įkišti tenai, kur degina.

Ir *kaipmat* išnyko tas iš proto varąs niežulys, aš vėl pasijutau žmogus.

Paskui po kelių dienų nuėjau į laboratoriją. Grybelio nė ženklo! Visiškai pagijau!

Bet kuo kruopščiausiai nuslėpiau tai nuo Marlono.

Jis mano, kad aš dar ilgai būsiu išėjusi iš rikiuotės, kaip ir jis.

Bet man tai tinka.

Marlonas neatsiprašė dėl grybelio.

Tvirtina, kad jis atsirado be niekur nieko.

Tuo aš abejoju. Juk jis negeria antibiotikų. Gal laiko mane kvaile? Ištikimasis? Kuris, vos išgirdęs nepageidaujamą žodį, ŠMAUKŠT PAŠMAUKŠT į lovą? Su bet kuo? Kaip? Šiandien grybelis, ryt sifilis, ŽIV, hepatitas B! Štai kas! Amžina baimė, kad Marlonas ir su *vyrais*... tamsiame kambarėlyje... tada gali susigriebti bet ką, tai žino kiekvienas gydytojas!

Ak, ir tai blogai!

Gali sau dešimtsyk per dieną kartoti: nėra nė menkiausio įrodymo, kad jis trinasi su vyrais.

Bet vienintelis žodis, ir atsiveria praraja.

Ką pasakė Marlonas, apsilankęs per Sekmines?

– Staigmena, *darling*. Buvau pas *Unisex* kirpėją. Mano šukuosena nauja ir madinga!

UNISEX KIRPĖJAS?

Ir kaipmat man prieš akis iškilo pederastų orgija rėksmingame bendros Londono kirpyklos salone, Marlonas ant grindų, jį užgulęs ir įsismelkęs vidun vyriškis!

O tas naujas albumas AC/DC, kurį nusipirko ir klausosi ištisas valandas kurtinamu garsumu? Mane išpylė karštis, AC/DC grupė, paaiškino jis man, gali tiek ir su moterimis, tiek ir su vyrais!

O kur dar perukai!

Ką jis pasakė apie japoniškąją šukuoseną? „Jis romantiškoms valandoms. Kai esi įsimylėjęs..."

Ką įsimylėjęs? Neįtikėtina, kad nori užkariauti moterį su ant galvos pūpsančiomis geišos garbanomis!

O tas iškrypėliškas falo kultas.

Net vaisių pintinė tinka. Jis paima du persikus, paguldo tarp jų bananą ir kikena:

- Dailus natiurmortas. *Pypukas su pautais!*

Ne tik kiekvienas bananas, kiekviena ropė, morka, šparago šaknis, ne, net ir dulkių siurblys žadina šitam vyrui erotines mintis.

- Kaip smarkiai čiulpia! Gerai tave išsiurbtų!

Šūkis: kam reikia namie moters? Tą gali padaryti ir geras dulkių siurblys!

O knygos jo kabinete?

ISTORIJOS IŠ DAKTARO KIETUOLIO PRAKTIKOS.

Kvailoka pornoserija, parduodama milijoniniais tiražais, verčiama į italų ir prancūzų kalbas, taigi kuo pavarde tas jos autorius?

MARIJUS FLEMAS!

O, Flemas? Sukeiti keletą raidžių, ir Marijus Flemas pavirsta... Merilina Flim! Taip pat ir daktaru Makdonaldu. Štai iš kur tos krūvos pinigų.

Prisiverčiau vieną perskaityti. Ją neabejotinai parašė Marlonas. Dabar jau žinau, kodėl tada, kai pirmąkart miegojo su manimi, berte išbėrė: „Verge! Maldauk!"

Knygoje tiršta gašlių moteriškių, kurios spigiais balsais meldžia poną daktarą jas pabadyti... ir šitas dievaitis baltais drabužiais teikiasi išbarškinti jas visokiomis akrobatinėmis pozomis.

Aprašyta ir toji, kai kojų pirštais užimamos ausys. Ir dar yra jaunas padėjėjas, kuris geidžia stipruolio dėdės daktaro!

Man tai pernelyg homoseksualu!

Tai kur jis mane išdavė? Savo darbe? Vyrų klube? Transvestitų vakarėlyje?

Niekuomet nesužinosiu. Jis meluoja kaip iš rašto.

Bet man tas pats. Šįkart viskas tikrai baigta. Aš nebepraskysiu kaip Keiptaune, aš esu stipresnė už jam vergaujančias Kati ir Doli.

Žinoma, šituos princo apartamentus jis pirko dėl manęs, bet tai puiki investicija. Nekilnojamojo turto vertė Paryžiuje visąlaik didėja. O dėl politikos: mane juokas ima!

Niekuomet šitas žmogus nelaimės rinkimų. Pasitraukdama sutaupysiu jam turto! Taip, kada nors jis dar man padėkos.

O dabar jis ir režisierius!

Jis nustebs, kai pamatys, kaip tai sunku. Su filmais galima subankrutuoti bemaž taip pat greitai kaip ir su politika.

Juk ir pats turėtų žinoti. Po NUGRIMZDĘ JŪROJE!

Ne, ne, galų gale vėl noriu ramiai miegoti. Juk dar yra ir klaikus apsimetinėjimas, persekiojimo manija, staigios kelionės dievaižin kur, suklastoti vairuotojo pažymėjimai žvejų striukėje, suklastoti pasai, pinigai pabėgimui, namas be adreso, daugybė bylinėjimųsi... Gyventi su Marlonu – tai lyg sėdėti ant laikrodinės

bombos! Pernelyg pavojinga! Ir jis vis ieško nežinia kokių salų...

Aš tvirtai pasiryžau: nesikraustysiu čia. Liksiu puikiame savo bute ir iš saugaus nuotolio stebėsiu šitą cirką!

Jei jis norės, galėsime likti draugai. Ir nieko daugiau.

O jo žadėtas milijonas svarų? Jis tikrai atsiras iš kur nors kitur. Jei panorės lemtis.

Palaimingai rąžausi!

Jaučiuosi nuostabiai.

Pirma - gavau ilgą meilų Bebė laišką. Jis mane tebemyli ir greit atvyks į Paryžių. Antra - vakar išvažiavo visi: Marlonas, Edis, kino žvaigždė, niekas manęs nebekankina, tvyro dieviška ramybė, aš valandą darau jogos pratimus ir vėl kuo džiugiausiai įsitikinau, kad po klimakso gali turėti stangrų sveiką gražų naują kūną - tereikia trupučiuko drausmės!

Šeštadienis. Atsikeliu anksti, tik devinta valanda, man prieš akis puiki diena. Šviečia saulė, atlapoju visus langus, paskui verduosi kavą. Tada suburkuoja mano telefonas, juokingas garsas, visąlaik mane pralinksminantis. Žoelis.

- Ar man skambinai?

- Taip. Ką dabar veiki?

- Filmuoju. Budapešte. Iki trečiadienio.

- Ar paskui atvyksi pas mane? Marlonas išvažiavęs.

- Iki kada?

- Iki penktadienio. Vėl ieško salos.

Žoelis juokiasi. Paskui padelsęs klausia:

- Ar jam pasakei, kad viskas baigta? Galutinai? Kad nieko nebebus?

- Mėginau, jis net nemirktelėjo.

- Buvai nepakankamai griežta, - nusivilia Žoelis. - Kai sakai tokius dalykus, viskas priklauso nuo balso.

- Marlonas tikras, kad visąlaik laimės.

- Logiška, kai aptekęs pinigais... kol kas jis nusipirko visas moteris. Pinigai erotinė priemonė.

- Tik ne man. Jau savaites su juo nebemiegu. Bet juk žinai.

- Vis dėlto malonu girdėti.

- Ar Irma grįžo?

Žoelis atsidūsta.

- Dar ne. Namai tušti.

- Tada atvažiuok pas mane ir pasilik visą savaitgalį. O gal bijai? Marlono?

- Aš? - Žoelis švelniai nusijuokia. - Tikrai ne! Juk mane pažįsti. Anksčiau boksavausi... Trečiadienio naktį jau būsiu pas tave. Dar pranešiu, kada atskrendu.

- Juk dar nematei mano opiuminės lovos.

- Tikrai. Anuomet tebuvo tik čiužinys. Ir vis dėlto pasakiška. Kaip visada su tavimi. Mimi, aš tavęs pasiilgau.

- Aš tavęs irgi.

- Kada šįvakar gulsies?

- Apie kokią antrą.

- Okei. Dar paskambinsiu vėliau. Viso, mieloji, aš tave myliu.

Vos padėjau ragelį, tas vėl suburkuoja. Romeo Kotis.

- Mimi, ar nepamiršai?

- Ne, ne, aš jau einu.

- Okei. Užimsiu tau vietą šalia.

Skubiai išgeriu kavą, rengdamasi linksmai niūniuoju, nes manęs laukia trys laimingos dienos: pasaulinio garso gydytojo seminaras Paryžiuje - gėlės, kaip homeopatiniai vaistai. Po pusvalandžio sėdžiu auditorijoje šalia Romeo ir kaip pakerėta klausausi.

Pamirštu viską: Marloną, filmus, guru iš Havajų, net Žoelį. Klaikiai pavargusi, bet laiminga vakare grįžtu namo, man galva pilna tigrinių lelijų, saulučių, ciklamenų, saulašarių, šilagėlių, kalninių arnikų ir stebuklingų mirtinų ligų išgydymų šiomis Dievo dovanomis.

Užmingu nusiraminusi, nes vėl įrodyta, kad jeigu man pačiai ar tiems, kuriuos myliu, kas nors nutiks, operuoti nereikės. Visos ligos pasiduoda vaistažolėms, tereikia jas rasti. Už tai reikia dėkoti Hanemanui ir švelniam jo gydymui.

Mes studijuojame klasikinę homeopatiją, kokios mokė jos kūrėjas. Mes stengiamės ir ieškome vienų vaistų, *vienintelių. Veiksmingų.*

Mes nepripažįstame šiuolaikinių būdų, kai maišoma daugybė vaistų viliantis, kad kuris nors padarys stebuklą.

Mūsų repertuaras Kentas. Tereikia vienintelės knygos, surandame vienintelius vaistus ir žinome: jie padės!

Seminaras baigiasi pirmadienį popiet.

Paskui man pasimatymas. Ne su Romeo. Su Leniu Vulfu. Jis skambino triskart, turi būtinai mane pamatyti. Dėl Havajų!

Galiu pamiršti Romeo. Tiesa, jis sėdėjo šalia. Bet kitoje pusėje prie jo buvo prisiglaudusi Inesa iš Marselio. Ilga nauja juodais ir baltais dryžiais suknia, kamžlojanti gumą, sustorėjusi ir nervinga - nenaudėlė metė rūkyti. Ir nors iš Romeo man nieko nereikia, nes džiaugiuosi būsimu susitikimu su Žoeliu, nesu patenkinta.

Šnekučiuodamiesi išeiname iš auditorijos ir dar trumpam sustojame bulvare.

- Eisi su mumis į kiną? - galop klausia Romeo. - Dokumentinis apie Čarlį Parkerį*.

- Negaliu. Deja. Turiu eiti į *Deux Magots* kavinę Sen Žermene.

- Pas savo bičiulį anglą?

- Ne. Susitinku su prodiuseriu. Tarsimės dėl filmo, kurį turiu sukurti Havajuose. Spėk apie ką?

- Apie ką?

- *Dragon Seminars. FIREWALK!*

- Havajuose? - susižavėjęs šūkteli Romeo. - Prisimink mane, jeigu tau prireiks padėjėjo. Aš nebijau ugnies.

- Aš irgi, - sako Inesa, - o tu?

- O aš bijau. Tiktai režisuosiu.

---

* Bibopo stiliaus muzikos pradininkas saksofonininkas (1920—1955).

– Tad sudie, – sviedžia Inesa, įsikimba Romeo į parankę ir nusiveda jį.

Jis dar atsisuka, parodo ženklu, kad susiskambinsime! Ir abu dingsta artimiausioje metro stotyje.

Aš sėdu į autobusą.

Mūviu raudonas drobines kelnes, aviu raudonomis basutėmis, esu su lengva balta palaidinuke, siuvinėta kiaurarąščiu, o per petį permestas spalvingas krepšys su scenarijais. Karšta kaip Rivjeroje, trisdešimt vienas laipsnis pavėsyje! Visi langai atdari, nuo greičio kilęs vėjas vėsina.

Nežinau kodėl, šiandien man visi šypso. Vairuotojas, vyrai, vaikai, taip, net moterys. Ir aš jiems šypsausi!

Ne todėl, kad vieni ko nors nori iš kitų. Paryžiuje tai nieko nereiškia, tik staigų prielankumą. Taip, taip, paprasčiausia šypsena, ir jau pasijunti apsuptas meilės ir laimės, apsaugotas nuo šito paklaikusio pasaulio.

Prieš pat penkias aš jau esu *Deux Magots.*

Lenio dar nėra. Ir staiga mane persmelkia jausmas, kad šiandien nutiks kažkas nuostabaus čia, mėgstamiausioje mano kavinėje. Tik nežinau kas.

Pilna lūkesčių atsisėdu gėlėmis išdabintoje terasoje, priešais žalią tujų sieną. Už manęs gotikinė Sen Žermen de Prė bažnyčia, dešinėje žydi liepos, o virš galvos skraidžioja garsieji Paryžiaus žvirbliukai, kurie neįtikimai grakščiai sklendžia ant stalų ir tiesiai iš rankos lasioja duoną.

Sėdžiu po balta stogine nuo saulės, priešais mane stiklinė ką tik išspaustų greipfrutų sulčių su ledu, mmm, kaip jos atvėsina.

Įdėmiai apsižvalgau. Mat čia gali pamatyti ypatingiausius Paryžiaus veidus, bet šiandien viskas kitaip. Ką aš pastebiu? Tik ligonius! Kas čia dabar? Ar iškraustė ligoninę? Ne taip niauru kaip Lurde, bet ponas man po kairei tikrai nesveikas!

Rudai dažyti plaukai, pilka oda, juodi paakiai, akių baltymai pageltę, veidas nusėtas rudomis dėmėmis. Nesveikos kepenys. Be jokių abejonių!

O jo draugas? Su kuriuo taip rimtai kalba? Rūkalius. Pirštai tamsiai rudi, papsi nuorūką, lyg tai būtų paskutinė cigaretė pasaulyje, jis liesas, išblyškęs, nervingas, jam skrandžio opa. Apie vargšus plaučius nenoriu net galvoti.

Tolėliau vienišas sėdi ponas.

Aukštas, plačiapetis, vešlūs žili plaukai, bet jo veidas raudonas, paburkusiais paakiais, lūpos plonos, pamėlusios, jis kvėpuoja tankiai, neramiai – širdis. Galvą dedu!

Taigi kas čia sveikas, be manęs?

Ponas priešais per storas. Surukęs. Maža burnelė. Praeidamas šnopavo, jo kvapas siaubingai dvokė. Nesveikas žarnynas.

O naujas padavėjas? Raudonu kaip virtas vėžys veidu. Vilkligės pradžia. Ar gali taip būti? O virėja: trumpa suknelė, balta prijuostė, plona kaip kartis. Pilvas įkritęs vidun. Netrukus sunkus padėklas iškris jai iš rankų. Skruostai įkritę kaip ir pilvas – aiški anoreksija!

Nuo kampinio stalo, man po dešinei, pakyla vaikinukas, išbalęs kaip drobė. Ar jis turi kirmėlių? Dieve mano!

Ką gi, kepenims gydyti išrašyčiau didžiųjų ugniažolių, pagal daktarą Klarką. Skrandžio opai skirčiau pėdlapių. Širdžiai - raudonuogių driekenų, o jeigu ištiktų infarktas čia, kavinėje, kaipmat duočiau *Opium 1000*, pagal daktarę Šeferd, tie vaistai kaipmat jį vėl pastatytų ant kojų.

Tas nesveiku žarnynu gautų kolokinčių, lieka tik vilkligė, kirmėlės, anoreksija.

Pala! Ponia šalia nesveiko žarnyno. Sunki depresijos forma. Jai reikia *aurum*. Aukso. Arba geriau: drignių! Tai sužadins jai gyvybines jėgas, niekas greičiau neišsklaido depresijos kaip karšta baltoji naktis.

Iš kur žinau?

Patyriau savo kailiu. Mat visuomet viską išmėginu pati, o po dozės drignių (lotyniškai *hyoscyamus*) galvoje sukosi tik viena mintis: KAS dabar TUOJAU PAT SU MANIMI PASIMYLĖS?

Tą galvojau vonioje, virtuvėje, paskaitoje, valgykloje, bibliotekoje, kiaurą dieną be perstojo, ne, ilgiau, *dvi* paras!

Laimė, Bebė tada dar buvo Paryžiuje ir man padėjo. Tai pagirtinas išbandymas, mudu pasijutome kaip su sparnais, ir aš tą siūlau išmėginti visiems.

Ateina Lenis.

Kaip visuomet - kai ne namie - itin elegantiškas. Šviesi lengvo natūralaus šilko eilutė, neapsakomo gražumo marškiniai, rankų darbo batai, geltona no-

sinaitė kišenikėje, geltonas kaklaraištis, - kruopščiai supakuota apvalaina figūra, plaukų uodegėlė surišta juoda juostele.

Jis pamato mane, moja, prasisprаudžia pro apsėstus stalus, nelengva, kai pilvas it kamuolys, ir staiga aš jau neabejoju, kad jam tulžies akmenys.

Tad jam skiriu paprastojo raugerškio. Tegu užsisako vaistinėje, tenai priešais, Bonaparto gatvėje.

- *Hi, Baby*. Šlykštus karštis! - Aimanuodamas susmunka ant laisvos kėdės šalia manęs.

- Sveikas, Leni. Kaip tavo tulžis?

- Kas? - Lenis kvailai spokso į mane.

- Tulžis!

- Kuo čia dėta tulžis? Aš prakaituoju. Man per karšta. Su malonumu nusiplėščiau marškinius. Net nežinau, kur ta tulžis yra.

- Štai čia, - sakau ir baksteliu pirštu jam į pilvą. - Ar viskas gerai?

- Būk tikra, - Lenis plačiai vypso, - daugiau negu okei. Visiškai okei... taip okei, kaip dar *niekuomet* nebuvo, me che che ke!

- Taigi tulžyje akmenų nėra.

- Nėra! - Lenis suraukia kaktą, abejodamas žiūri į mane: - Tu sergi? Daraisi tyrimus...

- Atėjau tiesiai iš seminaro. Gal paaiškinti tau, kaip Zauerdornas gydo tulžį?

- Dieve gink! - Pasimoja raudonveidį padavėją.

- *Qui, Monsieur?*

- Ledų. Dvi porcijas riešutinių, vieną kavos. Ir didelį butelį *Evian* vandens. Žinai, vaikuti, tai veikia, - vypso man, - tu nekvaila.

- Kas veikia?

Lenis pasilenkia prie manęs ir padainuoja į ausį:

- *I looove you!* Su Pege Šu. Veikia.

- Ar naktis buvo puiki?

- Naktis? - Lenis nusišluosto prakaitą nuo kurmėniškų žandų: - Po tavo sužadėtuvių mudu bemaž neišlipome iš lovos. Žinai ką?

- Ką?

- Spėk!

- Tau vis dėlto akmenys tulžyje!

- Liaukis su tais akmenimis, po galais! Spėk, kas nutiko Pegei ir man.

- Aistringai įsimylėjote?

Lenis išverčia dideles apvalias rudas akis ir reikšmingai linkčioja.

- Trisdešimt metų man šitaip nebuvo. Visai kaip anksčiau. Ji mane labai myli, o aš myliu ją.

- O kaip tavo jaunos gazelės iš darbo?

- Vien vargas. Joms vis gimtadieniai, nori dovanų. Vis tokios pat šnekos: ar apsivilkti rožine suknia? Ar žydra? Ir niekada nieko iš manęs nenori lovoje.

- O Pegė nori?

- Kai aš noriu, nori ir ji. Kai ji nori, noriu ir aš. Žinai, kaip tai malonu? Ir aš galiu su ja pasikalbėti. Apie viską. O dabar staigmena: ji bus dar viena ponia Vulf!

- Sveikinu! Kada?

- Kai abu numesime po penkiolika kilogramų.

Padavėjas atneša ledus. Atrodo gardžiai. Lenis pastebi mano žvilgsnį ir sutvardo šykštumą.

- Tu irgi nori?

- Būtų malonu.

- Prašau tą patį atnešti poniai.

- *Qui, Monsieur.*

Lenis atsilošia.

- Tą vegetarišką patiekalą, kurį sukūriau tau, mes jau valgome keletą dienų ir numetėme po kilogramą. Taigi tuoksimės po dviejų savaičių. Rugsėjį. Beje, tu teisi, mano tulžyje akmenys. Bet skauda ne ten, kur rodei, o štai čia. - Jis prisideda ranką dešiniau virš bambos.

- Kai nesveika tulžis, visuomet atsiliepia kepenims.

- O čia kepenys?

Linkteliu galvą.

- Duosiu tau vaistų, išgersi, kai ištiks priepuolis.

- Zauerdorno? - nepatikliai klausia Lenis.

- Paprastojo raugerškio. Iškart pasijusi geriau.

- Jeigu tie vaistai veiks kaip tavo AŠ TAVE MYLIU, brangute, būsi mano šeimos gydytoja. Štai ledai. Siūlau pavalgyti, o paskui pasikalbėsime apie reikalus.

Padavėjas atnešė vandens butelį ir pripylė mums stiklines.

- Už tave ir Pegę, - sakau. Susidaužiame ir juokiamės.

- Keistas dalykas, tas gyvenimas, - kraipo galvą Lenis, - metai po metų lakstai ir ieškai, ir ieškai, ir nieko nerandi! Staiga kažkas nukrinta lyg iš dangaus, ir viskas *nuostabu!*

Ledai su riešutais neapsakomai gardūs. Valgome tylomis, skonėdamiesi, plonas luobeles gauna žvirbliukai.

- O dabar apie rimtus gyvenimo dalykus, - atsidūsta Lenis, kai pavalgome, - didysis Havajų guru Paryžiuje. Ir nori tave pamatyti.

- Kada?

- Dabar. Jis ateis. Apie septintą.

- Na, ir? Koks jis?

- Sudėtingas. Nepakenčia prieštaravimų. Geriausiai leisk jam kalbėti, nesakyk nė žodžio; dar norėtumei vandens?

- Ačiū, ne.

Lenis įsipila sklidiną stiklinę ir išlenkia vienu mauku. Iškart išgeria ir antrą. Suskamba jo telefonas. Jis žiūri į rodomą numerį.

- Ar gali taip būti? - staugia į ragelį. - Juk sakėme aštuntą. O dabar pusė šešių! Kur tu? Bet labai trumpai. Dešimčiai minučių. - Jis atsistoja: - Ar pabūsi viena? Ketvirtį valandos?

- Žinoma.

- Užsisakyk dar vandens. Per mažai geri.

- Dar turiu sulčių.

- Gerti turi *vandenį*. Tai sveika. Juk visur rašo!

Lenis nueina. Nieko jam neatsakau. Nemėgstu vandens. Juk nesu pamišėlė, neprisiplempsiu vandens ir nemirsiu pernelyg anksti tik todėl, kad tai dabar madinga! Per daug vandens kenkia venoms, inkstams, širdžiai, nuo jo apsunksta kojos, sutrinka virškinimas, vysta oda, atsiranda raukšlių, tai ne

man! Protingas kūnas žino, kada jam prireikia vandens, ir pareiškia tai troškuliu. Gerti neištroškus nesveika!

Išsiimu scenarijų iš margaspalvio krepšio, pradedu skaityti, bet man nepavyksta.

Staiga visos galvos pasisuka kairėn, kas čia atkaukši? Patrakusi būtybė. Ir atsisėda po stogine, prie kampinio stalo, visai šalia manęs, kur anksčiau sėdėjo išbalęs vaikinukas, turįs kirmėlių.

Ką gi, malonu pasižiūrėti, ypač jei kuri filmus.

Moteris ar vyras? Galėtų būti ir ta, ir tas. Aukšta, sportiška, ilgakojė, plėšrių bruožų veidu. Dirbtinės blakstienos, rožinės lūpos, ilgos rudos garbanos, ankštos juodos kelnės, balta palaidinė aukšta apykakle, juodas diržas su didžiule kampuota strazais nusagstyta sagtimi.

Strazai žvilga ir ant visų pirštų, net ant nykščio. Blizgus šachmatų lentos pavidalo juodas ir baltas raštas puošia ilgus dirbtinius nagus. Ji su strazų basutėmis aukštais sidabriniais kulniukais, nuo jos dvelkia laukine laisve.

Dieve palaimink Lenį, kuris šiandien atsiviliojo mane čia. Pasislepiu už popierių ir kiek įstengdama stebiu ją.

Ką ji užsisako? *Café noiiir.* Paskui susiranda telefoną ir cigaretes į akis krintančiame išpampusiame dideliame juodame krepšyje ir ima balsiai šnekėtis angliškai, išdidžiai iškėlusi galvą. Pripratusi prie smalsių žvilgsnių.

– *Hi*, čia Goldi, – sako žemu balsu, – aš Paryžiuje. Bute jau buvau... kaip? Gerai! Visai mielas! Kaip? Dar nežinau kiek laiko. Ne, ne, vėliau papasakosi. Pirmiausia man reikia dūmo... Kaip? Logiška, kad ne tau. *Man!* Kaip moki, taip šoki.

Ji nutraukia pokalbį, užsidega rožinę cigaretę, užsimeta vieną ant kitos ilgas kojas ir įsistebeilija prieš save.

Nuleidžiu lapus.

Ar ji operuotas vyriškis? Ne. Jis būtų pasididinęs krūtinę. Bet ji plokščia kaip lenta. Užtat rankos ir kojos bemaž per didelės moteriai. Kas tai per būtybė? Šiaip ar taip, piniginga, nes joks padaras už algą šitaip neišsipustys.

Gal viešnamio savininkė? Ar šokių klubo? Turi kūrybingo subjaurojimo saloną? Ji atvažiavusi iš Kipro, tą sužinau iš antrojo pokalbio, o jos verslas eina kaip per sviestą.

– Auksas tik ir žvangės, seni! Viskas išpirkta! Taip, nustebai, argi ne? Ne! Klysti. Tai aš sprendžiu! Niekada! Prikąsk liežuvį! Žiūrėk, kad tu galų gale ką nors gautumei. Laukiu ir laukiu. Mat tai nepinga!

Ji nirtulingai baksnoja telefoną. Paskui atsistoja.

– Kur yra *la Toalaaaaat?* – klausia bjauria prancūzų kalba.

– Paskui mane, madam, – raudonveidis padavėjas eina pirmas.

– *Mrrrrsssiii*, – sugergždžia ji dėkodama ir iškaukši iš terasos. Visi spokso įkandin. Aš taip pat.

Gaila, kad Lenis nematė! Kur jis pragaišo? Gal daugiau nebegrįš? Gal susimokės kavinės viduje, ir gaudyk vėją laukuos?

Bet keista, labai keista!

Pažįstu jos balsą. Tą žemą erotišką tembrą; kur jau esu girdėjusi?

Ir ji tikrai nebegrįžta.

Jos vietoje sėdi vyriškis. Rudai įdegęs, juodomis virvelinėmis garbanomis, juodomis kelnėmis, juodais marškiniais paraitotomis rankovėmis taip, kad matyti raumeningos rankos.

Ir jis mūvi pirštines. Nors ir karšta – juodas, odines, kokias paprastai mūvi automobilininkai. Didelis raudonas audeklo krepšys kabo jam ant peties, šalia jo motociklininko šalmas.

Jis užsideda akinius ir pradeda skaityti knygą. Kai prieina padavėjas, užsisako *Perrier*. Ir vėl skaito. Niekas nekreipia į jį dėmesio.

Bet aš nesitveriu savo kailyje.

BRAVO! Tobula! Aukščiausia klasė. Šimtai pratybų. Krepšys tas pats. Tik išverstas ir ne toks išsipūtęs, nes tada viduje buvo šalmas. Bet kelnės tos pačios. Ant jų dar matyti pelenų žymė.

O pirštinės? Paslėpti dirbtiniams nagams. Šalmas tik priedas apgaulei, o ta tobula.

Todėl palaidinė ir buvo su ilgomis rankovėmis. Kad nebūtų matyti stiprių rankų. O aukšta apykaklė slėpė kaklą. Su Adomo obuoliu. Juo dabar galima žavėtis visu gražumu.

Čia sėdi tikras vyras, motociklininkas, kuris skaito knygas.

Niekuo nebeprimenąs anos strazais apsikarsčiusios moters. Ir jis nerūko rožinių cigarečių, neužsimeta kojos ant kojos, ne, sėdi prasižergęs, kaip paprastai elgiasi netašyti vyrai!

Ir tipenimo nė ženklo.

Jis veržliai įėjo į terasą, net garbanos ant kaktos pasišiaušė. Nužingsniavo tiesiai į kampą, po balta stogine.

Ir dabar sėdi čia, o aš galiu jį apžiūrėti iš labai arti, tuo tarpu jis nežino, kas aš esu.

Užtat aš žinau, kas jis!

Mat prisiminiau, kur girdėjau tą balsą: jis kalbėjo telefonu Anglijoje, Marlono name, pirmąjį vakarą, klausė Raudonkepuraitės.

Nepasisveikino, jokio „alio", tik šiurkščiai sviedė „duokš jį man!" Taip pat šiurkščiai kaip ir toji žvilganti moteris. Pareikalavo, kad Marlonas paskambintų jai į Londoną, antradienį jo reikėsią. Marlonas nuvažiavo ir nebegrįžo. Jį pasiuntė ieškoti salos, į Pietų jūrą, Fidžį, Balį. Havajus. Čia sėdi Marlono pusbrolis! Didžiausias jo varžovas, kuris turi sprogti iš pavydo, nes Marlono vėduoklė didesnė, kuris netenka kiekvienos moters dėl jo „ydos"! Čia gyvas ir sveikas Lorensas Goldas, Slibinų Galabytojas! Genialus vyriškis, talentingiausias šiame amžiuje, žarstąs pinigus kastuvais. Bet iš kur jų gauna?

Iš DRAGON SEMINARS!

Taip, tikra aukso kasykla, tie klaikiai brangūs *FIREWALKS* gražiausiose pasaulio šalyse.

Kodėl nesusiprotėjau dar būdama Anglijoje?

Ausinis šuns didumo slibinas ant Jano rašomojo stalo Bate. Ir Kati. Kas buvo parašyta ant jos palaidinukės?

DRAGON! Išsiuvinėta auksiniais karoliukais.

Jie visi dirba S. G.

Marlonas ir jis partneriai! Todėl ir riejasi ištisai.

Bet vieno dalyko nesuprantu: šitas ramiai skaitąs vyriškis yra didysis guru? Kuris tūkstančius žmonių pasiunčia per ugnį taip, kad jie nė trupučio nenukenčia?

Bet kuo čia dėta politika?

Ir jis jau buvo naujajame bute. Man įdomu: kokiam išlepusiam reikia būti, kad princo apartamentus apibūdintumei „visai mielas butas"? Kilsteliu scenarijų ir stebiu jį akies kampučiu, kiek tai įmanoma. Ir garbanos dirbtinės. Kaip ilgi rudi įspūdingosios moters plaukai. O ką jis skaito?

Oooo, tai mes jau pažįstame!

KAIP AŠ ĮKURSIU NUOSAVĄ VALSTYBĘ.

Bet... Ką jis dabar daro? Užverčia knygą, nusiima akinius (paprasti stiklai) ir žiūri man tiesiai į akis.

Šis žvilgsnis! Kiaurai veria! Juodas! Pašėliškas! Tos moters plėšrūnės akys buvo mėlynos. Mėlyni lęšiai. Štai kas!

Nuleidžiu popierius, įsikertu į jį akimis, staiga nutinka nelauktas dalykas.

S. G. nusišypso man ir klausia:

- *Do you speak English?*

- *Yes indeed.*

Tiriamas žvilgsnis, jis supranta, kad aš žinau. Bet jam nė motais.

- Nuostabus spektaklis, anksčiau, - sakau nuoširdžiai žavėdamasi.

- Smulkmena, - sako jis pamalonintas, - ar ateisite prie mano stalo? Gal ko nors išgertumėte? Ko nors laukiate?

- Taip, - sakau ir atsisėdu šalia jo, - jūsų... ir Lenio Vulfo. Aš turiu sukurti filmą Havajuose.

Vis dėlto dabar jis suglumo. Bet iškart prisidengia linksmu šypsniu.

- Nesuklyskite, aš nesu *transvestitas!* Goldi tik kūryba. Jos iš tiesų nėra. Taip elgiuosi tik...

- Kad atsipalaiduotumėte?

- Iš tikrųjų, - šūkteli nustebęs, - kaip sužinojote?

- Nuojauta, - aš šypsausi kaip sfinksas.

- Jūs pirma moteris, kuri tą supranta, - jo žodžiai pilni tikro susižavėjimo, - visos kitos išsigąsta, pabėga, o juk tai visiškai normalu!

- Logiška. Kaip moteris, visiškai pasikeiti. Nebelieka tų rūpesčių, kurių turi būdamas vyras.

S. G. stebeilija mane. Valandžiukę.

- Kai kada tu irgi persirengi vyru? - klausia paskui.

- Niekada.

- Tai kodėl žinai...

- Žmonės yra pabaisos. Gamina atomines bombas, nuodija planetą, ir tai pripažįstama. Bet vos vyras apsirengia suknute, jie pasiunta.

S. G. linksmai linksi galvą.

– Net aš geriau nepasakyčiau. Bet aš jau žinojau.

– Ką?

– Kad Lenis parinks man tinkamus žmones. O kur jis? Šiaip būna už mane punktualesnis.

– Jis jau buvo čia, netrukus grįš. – Rodau į knygą: – Ar tai įmanoma? Įkurti valstybę? Lyg niekur nieko?

– Žinoma.

– Kaip?

– Visiškai nesunkiai.

– O jūs to norite? – S. G. linkteli galvą ir įsideda knygą į raudoną krepšį.

– Kodėl?

– Nebenoriu, kad mane valdytų.

– Mat kaip.

– Apie žmones aš žinau daugiau negu politikai. Kuo jie auklėja liaudį? Parazitais. Bailiais, silpnais, be jokios drąsos. O pas mane žmonės pranoksta patys save. Aš atskleidžiu visus kraštutinumus, geriausias savybes! Parodau, kaip sutramdyti prigimtį. Iš manęs jie išmoksta stebuklų. Ar jau esat ėjusi per ugnį?

Neigdama purtau galvą.

– Taigi dar be ugnies krikšto, – sako jis.

– Aš per didelė bailė.

S. G. man šypso.

– Nebeilgai tokia būsite. Vemblyje dar pasišnekėsime. – Staiga jo šypsenos kaip nebūta: – Kuo tu vardu?

– Mimi Tiulipan.

- Mimi Tiulipan. Mimi Tiulipan... žinoma! Tu Marlono sužadėtinė!!! Viskas aišku.

- Aš jo draugė, - pataisau.

- Kodėl? Argi judu nesituoksite? Po mėnesio? Bate?

- Aš ne.

- Ne? - S. G. atsilošia ir vypso. - Įdomu.

- Atsiprašau dėl jūsų partijos ir rinkiminės kovos.

S. G. tebevypso.

- Nesijaudink! Šio reikalo atsisakyta. Tik Marlonas užsispyręs ir vis dar tikisi.

- Jis dar tikisi ir vedybų, kad ir ką sakyčiau, nesiklauso.

- Toks buvo visada. Jis mano, jeigu pakankamai ilgai spyriosis, jo valia nugalės. Aš pamiršau Angliją. Įkursiu nuosavą valstybę.

- Kur?

- Rojuje.

- *Žemiškame* rojuje?

- Aišku, - S. G. šypso, - tada mane aplankysi.

- Net jei ir nebebūsiu su Marlonu?

- Ypač tada.

Staiga prieš mus išdygsta Lenis. Nė nematėme, kaip jis atėjo.

- Kas čia dabar? - klausia jis ir atsisėda šalia manęs. - Kaip juodu atpažinote vienas kitą?

- Taaaip, štai kas įdomu, - oriai atkepa S. G., - tai vadinama nuojauta.

- Na, ir? - susirūpinęs klausia Lenis. - Ar susikalbate?

S. G. ramindamas paploja jam per petį.

– Puikiai, seni. – Jis sukrizena. Tada užsako mums kavos: – Prieš sušnekant apie filmą, pasakysiu naujieną: Paryžiuje atidarau kontorą.

– Viešbutyje? – klausia Lenis.

– Naujame bute šalia Eifelio bokšto. Jis pakankamai didelis. Seminaras Vemblyje išparduotas, bilietai Havajuose išparduoti, Pietų Prancūzijoje viskas gerai pavyko, bet turi būti dar geriau. Tam man reikia žmonių Paryžiuje.

– Galiu keletą atsiųsti. Čia aš jau nusimanau, – uoliai pasisiūlo Lenis.

– Vėliau. Pirma atvyks Doli Makintoš. Ji myli Paryžių. Ir moka prancūziškai.

– Kokia Doli? – nepatikliai klausia Lenis.

– Mano pirmtakė, – paaiškinu, – fotografė iš Škotijos.

– Bet ji ir puiki organizatorė, – sako S. G., – jau daug man padėjusi. Visada įtikdavo. O dabar papasakosiu judviem apie Havajus.

Kaip pakerėta klausausi ir stebiu jį.

Kas jo ir Marlono bendra?

Daugių daugiausia burna. Irgi godi, didelė, pilna stiprių baltų dantų. Smakras stambesnis už Marlono, veidas kampuotesnis, akys didesnės, ausys nepradurtos.

Smaili nosis taip nekrinta į akis kaip Marlono. Gal jis ir jaunesnis. Ir žemesnis. Užtat stipresnis, kūnas labiau išmankštintas.

Marlonas visas šviesus.

Žalios akys, žili plaukai, balta oda. S. G. įdegęs, lyg ką tik grįžęs iš kelionės aplink pasaulį jachta.

Kai pasakoja mums apie Havajus, prabangų viešbutį, kus vyks seminaras, panašų į rojų parką, pasirengimą, padėjėjus, jo veidą iškreipęs fanatiškas tikėjimas. Juodos akys svaido kibirkštis, jis turi jėgos! Aišku kaip dieną.

– Filmuosite jau kelionę, – sako jis, – oro uoste, lėktuve, skrisite su indų grupe. Mieli žmonės, mano bičiuliai. Supažindinsiu jus Vemblyje. Jie irgi vyksta į Fidžį. Taip, seminaras Fidžyje jau irgi apmokėtas. Tik dar Europa kiek atsilieka. Tikiuosi, kad rudenį reikalai pasitaisys. Dėl naujosios kontoros Paryžiuje.

Kalbėdamas ištisai žiūri į mane. Kartais nusišypso. Taip, net du kartus paklausė mano nuomonės ir atidžiai išklausė.

Ar jis tikrai privers mane eiti per ugnį? Turėtų nutikti stebuklas.

Vėlai vakare, kai aš jau namie, suburkuoja telefonas. Laukiu Žoelio skambučio, bet čia Lenis.

– Mimi, mieloji, garbinu tave. Jeigu nežinočiau jo pakraipos, sakyčiau, kad S. G. tave įsimylėjo. Gieda pagyras, tu ir jautri, protinga, nuovoki, graži, ką jam padarei? Iki aš atėjau?

– Paslaptis!

– Garbės žodis! Tokio jo aš iš viso nepažįstu. Jis švelnus kaip ėriukas, su viskuo sutinka, biudžetas jau sutartas, net tavo honoraras, įsivaizduok, pasiderėjau dėl didesnio, ir jis sutiko.

- Ačiū! Nusipirksiu už jį keletą dailių baldų. Ar šnekėjotės apie Marloną?

- Nė žodžio. Be to... žinai, ką jis sakė? S. G.? Kad jis sumokėjo už butą. Savo pinigais!

- Gal ir taip. Aš tikiu tik bemaž puse daktaro Makdonaldo pasakojimų.

- O ar jis tau patinka? - klausia Lenis patylėjęs.

- Kas? S. G.?

- Taip.

- Žinoma.

- Me che che ke, - pratrūksta Lenis, - aš tai žinojau. Po tavo pavyzdinio vaidmens. Taip! *Baby!* Ar aš geras prodiuseris?

- Pats geriausias. Džiaugiuosi, kad kursiu tą filmą.

- Aš irgi. Tu dar kontoroje?

- Aš jau namie. Virtuvėje. Prie muzikos dėžės.

- O Pegė?

- Lovoje. Žinai, mudu abu važiuosime į Vemblį! Pegė nenustygsta, tiki, kad pajėgs, garbės žodis.

- Tu leisi jai eiti per degančias anglis?

- Ne aš leisiu, ji pati nori! Okei, mieloji, Pegė šaukia. Ryt pasikalbėsime. Labanakt.

- Labanakt. Ir saldžiųųų sapnų.

Atsilošiu ant šilkinių pagalvių. Įdomi diena buvo. Jau pažįstu pasaulinio garso guru, kuris man dar ir patinka. Ką gi, jei ir toliau taip bus, tapsiu *transvestitų žinove*. Niekad nebūčiau maniusi.

Tada paskambina Marlonas: jis skambina kasdien ir dedasi, jog viskas eina kaip iš pypkės. Bet dabar kalba rūpesčio pilnu balsu:

- Tu susitikai su mano pusbroliu?

- Susitikau.

- Na, ir kaip?

- Jaudinanti pažintis.

- *Jaudinanti?* - sutrikęs pakartoja Marlonas. - Gera pradžia! Kad ir ką jis sakytų apie mane, netikėk nė žodžiu!

- Iš kur skambini?

- Iš Brazilijos.

- Ar radai salą? Jūsų valstybei?

- Valstybei? - sutrinka Marlonas. - Kokiai valstybei?

- Kurią ketinate įkurti. Tik judu.

- Iš kur žinai?

- Iš Lorio.

- Ar jis taip sakė?

- Pati atspėjau.

- Bet... tai itin slapta. Niekam nevalia žinoti. Okei. Aptarsime, kai grįšiu. Ir nesimatyk su juo viena - žinai, aš nusipirkau suknelę. Tinka prie raudonų aukštakulnių batelių! Iki rytojaus, *darling,* buč buč!

Pašoku ir einu prie lango.

Jau naktis, bet dar karšta kaip dieną. Visos terasos durys plačiai atvertos.

Stoviu tamsoje.

Ir tenai, princo apartamentuose, nė žiburėlio. Butas kaip tik priešais mane. Žvelgiu tiesiai į tris Marlono miegamojo langus, į kontorą ir žydrąją svetainę. Jokio atšvaitėlio. Kur S. G.? Ar jis gyvena viešbutyje? O gal išskrido kitur? Asmeniniu lėktuvu? Ir su septynetu perukų? Į savo žemišką rojų?

Žengiu į terasą.

Taip! Kaip tik šito aš ir laukiau. Lygiai dvidešimt trečia valanda. Ir nuo pat amžių sandūros kas valandą sušvinta Eifelio bokštas kaip Kalėdų eglė, nuo viršaus iki apačios apkaišiota stebuklingomis žvakėmis.

Sunaudota bemaž milijonas elektros lempučių Naujųjų metų apšvietimui! Girdėjau per žinias. Šis reginys trunka dešimt minučių ir labai tinkamas Drakono metams.

Eifelio bokštas blizguliuoja, kibirkščiuoja ir švyti!

Kai viskas baigiasi, paskambina Žoelis, jo balsas žemas, erotiškas, kalbėsena lėta. Ir sako man meiliausius žodžius. Poryt jis mane aplankys. Poryt šiuo metu gulėsiu stipriame jo glėbyje, saugi, nusiraminusi...

Balsu atsidūstu!

Tada padarau tai, ko niekuomet nesu dariusi. Atsiklaupiu ant pakylos, kur stovi opiuminė lova, susiimu rankas ir iš visos širdies padėkoju Kūrėjui, kad dar yra ir normalių vyrų, kurie *iš tikrųjų* myli moteris. Tokių vyrų kaip Žoelis... sugebančių vertinti grožį, jausmingų, švelnių, meilių. Paskui nugrimztu ant pagalvių. Ir šypsodama, iš anksto džiaugdamasi trečiadieniu, užmingu.

Tryliktas skyrius

Aš gaminu valgį!
Retkarčiais mėgstu tą daryti.

Gaminu Žoeliui. Jis paskambino iš Budapešto, pas mane bus aštuntą vakare.

Laikas po homeopatijos seminaro skriete praskriejo. Jau trečiadienis, birželio 21-oji. Ilgiausia diena ir trumpiausia naktis Drakono metais. Be to, Paryžiuje muzikos šventė. Priešais daugelį miesto rūmų, mokyklų, bažnyčių, pagrindinėse Sen Žermeno aikštėse, Monmartre, Eliziejaus laukuose vyksta koncertai. Priešais Invalidų katedrą irgi. Ir už manęs, Karo mokykloje, ir tolėliau mieloje Ožero gatvelėje.

Bet kur suręsta pati gražiausia scena?

Tiesiai prieš mus, Marso lauke, Eifelio bokšto papėdėje.

Gali pasiklausyti ne tik žinomų orkestrų. Sukviesti visi mėgėjai, kad parodytų, ką sugeba. Visokia muzika - nuo klasikos, bigbendo, roko, popso, *funk*, hiphopo, repo iki griausmingos technomuzikos.

Žinoma, ir salsa taip pat. Ir džiazas. Ir bliuzas. Taip, net kantri melodijų girdėti šią trumpą karštą vasaros saulėgrįžos naktį per muzikos šventę Paryžiuje.

Muzika užgroja tik nuo dvidešimt trečios valandos, kai sutemsta. Juk šviesu būna iki pusės vienuoliktos! Bet vakare aštuntą jau visur kamšatis, gatvės uždarytos, pusė Paryžiaus vaikšto pėsti, daug policijos, kavinės ir restoranai nuo žmonių net braška per siūles.

Tačiau iki aštuonių dar dvi valandos. Kol kas tik šešios. Ir aš gaminu valgį Žoeliui.

Nusimaudžiau, išsitrinkau galvą, išsitryniau visą kūną sezamų aliejumi, oda švelni kaip šilkas ir žvilga, o dabar gaminu troškinį iš raudonųjų ir geltonųjų paprikų, kurias meilingai lupu, nes tik tokios jos tikrai gardžios.

Vakar visą dieną uoliai badavau.

Mano pilvas džiuginamai plokščias, aš tik su baltu maudymosi kostiumėliu, nes oras kaip Rivjeroje. Jau beveik baigiau virti, paskambina prie durų. Kas čia? Priešais stovi mažylė Mija.

- Ar galiu įeiti? - klausia skambiu vaikišku balsu.

- Visuomet prašom.

Mija su juodomis kelnėmis, raudonais bateliais ir sidabriniu korsetu, išryškinančiu jos krūtinę ir gražius pečius. Jos rankoje didžiulis baltas maišas.

- Tu verdi?

- Laukiu svečio, - sakau linksmai.

- Žoelio iš Budapešto, tiesa? Ir kaip tu *drįsti!* - Ji padeda maišą po palme.

- Kodėl ne? Su Marlonu viskas baigta!

- Bet jam atrodo kitaip. - Ji atsisėda šalia manęs prie bambukinio stalo. - Ar tau padėti?

– Ačiū, nereikia. Viską spėju. Ar yra naujienų?

Mija giliai įkvepia.

– Pasveikink mane, – sako tada.

– Mielai. Kokia proga?

– Nuo vakar aš esu laisva moteris.

Nuleidžiu aštrų peilį žemyn.

– Ingmaras... tave... pametė?

– Deja, ne. Bet nuo vakarykščios popietės aš laimingai išsiskyrusi. – Ji ima kikenti ir nebepajėgia liautis.

– Juokauji. Tikrai? – Mija krato galvą ir tebekikena. – Skyrybos trunka ištisus metus!

Mažylė Mija linksi galvą.

– Dabar nesijuok, Mimi. Aš padaviau skyrybų prašymą praėjus dviem savaitėms po vestuvių.

– Skyryboms? Kodėl?

– Kad jis išsigąstų ir liautųsi gėręs. Bet niekas negelbėjo.

– O dabar?

– Jis įsižeidė. Guli lovoje, nekalba, nevalgo ir nesiprausia. Tik geria degtinę. Už kurią turiu mokėti.

– Kodėl... tu turi mokėti?

– Jis nieko neuždirba. Niekad neuždirbdavo, apskritai neturi pinigų.

– Net nežinojau.

– Aš niekam nepasakojau. Ar galiu pas tave pernakvoti?

– Visuomet prašau. Tik ne šiąnakt. Arba – žinai ką? Permiegosi tenai. Princo rezidencijoje.

– Manai, galima?

- Žinoma. Paklausiu, kai Marlonas paskambins.

- O jei nepaskambins?

- Tu jam patinki. Tikrai neprieštaraus. Beje, o kas tame maiše?

- Staigmena. Turėsite pasimatuoti. Poryt. Marlonas sakė, kad grįš penktadienį. Tiesa? Noriu, kad jam atiduotum. Kai tik grįš.

Mija pakelia maišą ir išima iš jo prašmatnią plunksnų vėduoklę, žydrų ir baltų plunksnų, pusmetrio ilgio, kurios sulig menkiausiu krustelėjimu virpčioja ir siūbuoja taip grakščiai, kad man užima kvapą.

- Vėduoklė! - sako ji išdidžiai.

- Na ir graži!

- Palauk, pamatysi savo suknelę. Bene tokia pat graži kaip Moriso Kventino de la Turo portrete. Šviesaus šilko, raukiniai iki pat apačios, siuvinėta auksu ir žydra, o maniškė, pagrindinės liudytojos, tokia pat, tik rožinė. Rožinė ir auksinė spalva.

- Mija, tu pati geriausia visame Paryžiuje! Bet aš netekėsiu. Puikiai žinai!

- Net dėl juoko?

- Taip!

- Prašau! Antraip nieko neuždirbsiu. Marlonas man iš anksto sumokėjo šiek tiek, turėčiau grąžinti. Juk galėtumei iškart vėl išsiskirti.

- Net nesusapnuočiau! Man jis nebepatinka.

Mija paima vėduoklę, išskleidžia ir pasileidžia šokti virtuvėje. Staiga ji pralinksmėja kaip kūdikis.

- Toks turtuolis. Niekuomet šitokio nebegausi.

- Tiesa.

– Ir dosnus. Ir laisvas! Nevedęs. Žinai, kokia tai retenybė? – Ji sustoja priešais mane.

– Tavo tiesa.

– Ir prašmatnus butas!

– Maniškis man labiau patinka.

– Didžiulis briliantas.

– Deja, netikras.

– Netikiu. O milijonas svarų?

– Niekad jo negausiu! Tai buvo tik masalas.

Mažoji Mija iškelia vėduoklę virš galvos ir tūpteli prieš mane.

– Aš tavimi pasitikiu. Tu režisierė, ką nors sugalvosi.

– Ką?

– Kad kiekvienas gautų, kas jam priklauso. – Ji susklìaudžia vėduoklę ir atsargiai sukišą į baltąjį maišą.

Pamąstau.

– Okei. Važiuosiu į jungtuves Bate. O merijoje pasakysiu NE! – o tu TAIP!

Aš juokavau. Bet mažylė Mija pasižiūrėjo rimtai. Spokso į mane prasižiojusi.

– Tai tu jo iš tiesų nenori?

– Iš tiesų. O tu?

– Aš noriu. Jis, tas vyriškis, mane traukia.

– Jis juk ištisai tau skambina. Prisipažink.

Mažoji Mija parausta.

– Tik darbo klausimais. Kalbamės vien apie drabužius ir filmą.

- Ir apie tai, kad turi mane perkalbėti! Kad tekėčiau. Veltui. Nenoriu jo nei kaip sužadėtinio, nei kaip vyro. O kaip meilužio *juo labiau!* Gali jį turėti. Bet įspėju tave: su juo nelengva. Žinai, ką išdarinėja lovoje, juk pasakojau. Be to, jis rašo pornoknygas slapyvardžiu, ir dar nesu tikra, ar jis kai kada su vyru... na, juk supranti...

- Bet šitiek pinigų!

- Imk jį, jei nori. Aš pakankamai prisiturėjau.

- Aš pagalvosiu, - sako mažylė Mija patylėjusi ir vėl ima kikenti. - Tu iš tiesų manai, kad patinku jam?

- Net neabejoju. Patikai nuo pirmos dienos. Duok man savo duomenis. Pasiųsiu faksą į Bato meriją, pakeisime prašymą. - Susižvelgiame ir kartu prapliumpame kvatotis.

- Jeigu mudviem išdegs, padovanosiu tau Pompadur suknią.

- Ačiū. Bet nebūtina.

- Būtina! - Mažylė Mija dėkinga žiūri į mane. - Žinai, aš mėgstu būti ištekėjusi. Jau galvojau, kas bus kitas... bet kad šitaaaip greitai. Ir kokia puiki partija... Kada atvyks Žoelis?

- Aštuntą.

- O ką darysi, jeigu Marlonas grįš anksčiau?

- Nieko. Tada jis sužinos iškart.

- Ar galiu miegoti rožinėje širdyje?

- Maloniai prašom. Pratinkis. Juo anksčiau, juo geriau.

Mažylė Mija žvilgteli į laikrodį.

- Turiu dar kai ką nusipirkti.

- Tada duosiu tau buto raktą, tiktai nepamesk.

- Nebijok. Jeigu skambins Ingmaras, tu nežinai kur aš. Grįšiu namo tik tada, kai jis išsikraustys.

- Ar jis žino?

- Taip. Tik jis nenori. Sako, vedę ar ne, mudu galime gyventi drauge... bet žinai, man vien nuo jo kvapo bloga. O kai pamatau butelį degtinės, ima pykinti.

- Ar man su juo pasikalbėti?

- Ne... nebent žinotumei turtingą moterį su dideliu butu, kuri ieško gražaus švedo girtuoklio.

- O ką sako tavo motina?

- Gailisi jo. Motinai jis patiko. Logiška, kad nemėgsta girtavimo. Taip, tau linkėjimai. Aš ką tik ją aplankiau, raukšlių beveik nematyti, oda praktiškai vėl normali. Ji bus tau *amžinai* dėkinga! Tu gausi dovaną. Liepė paklausti, ko norėtumei.

- Jos garsiojo aguonų pyrago. Iškepė jį Velykoms. Ir recepto!

- Ji apsidžiaugs. Ir daugiau nieko?

- Dėkui. Šito pakaks.

Kai Mija išeina, laikrodis rodo truputį po septynių.

Valanda laiko, kad išblizginčiau viską, kaip dera, kai pasitinki labai laukiamą svečią.

Kai kurie vyrai prieš aistringą naktį negali valgyti. Žoelis nepavalgęs negali mylėtis.

Jam reikia gausios, su meile pagamintos vakarienės, o tik paskui apsikabinti moterį. Tačiau po vaka-

rienės jis puikiausios formos, jeigu reikia, net ištisą naktį. Taigi, kuo jį vaišinsime? Be troškintų, meilingai nuluptų raudonųjų ir geltonųjų paprikų? Šalta špinatų sriuba su žalumynais, *Taboule* su šviežiomis mėtomis. Pomidorais, įdarytais migdolais ir alyvomis. Lęšiais su kariu ir kokosų pienu. „Ledi pirštelias" su aštriu padažu, šviežiais žaliais šparagais ir *Christophine,* prieskoniais pagardinta tyre iš duonmedžių vaisių, apvoliotų ir pakepintų. Ir dar *Lassi* su druska, šviežia duona, o desertui – vaisių salotos iš persikų, braškių, mangų ir ananasų.

Viską pagaminau pati, darbas man tirpte tirpo rankose, taip, taip, kai MEILĖ tvyro ore, tada ir virti malonu.

Padengiu savo bambukinį stalą, padedu gražiausius porcelianinius indus, *Schlaggenwald, 1837,* angliškus sidabrinius stalo įrankius ir sunkias šlifuoto stiklo taures (mamos dovaną). Kai viskas parengta, atsisėdu į patogią pintinę kėdę po didžiąja palme. Atsidūstu. Pakeliu aukštyn kojas. Ir skubiai nusilakuoju jų nagus. Nesirengsiu. Pernelyg karšta, gana ir maudymosi kostiumo, ant rankos mūviu auksinę Žoelio apyrankę su užrašu *FIREWALK.* Žoelis, Žoelis... po truputį imu jaudintis. Man daužosi širdis, virpčioja pilve, skruostai išrausta, kvėpuoju greičiau, alkio kaip nebūta, nuolat dūsauju iš laimės, nes Marlonas toli toli. Šiandien jis mums nesutrukdys!

Bet staiga išsigąstu: Marlonas! Menopauzė! Pastaruoju metu tiek daug neigiamų atsiliepimų prisiskaičiau apie klimaksą. Kas bus, jei tai tiesa, ir ne Mar-

lono kaltė, jog man skaudėjo lovoje, o mano? Kad mano kūnas nebetinka meilei?

Šito dar neminėjau, bet pirmąją naktį Keiptaune aš buvau sustirusi kaip baslys, nuo galvos iki pat palaimingosios vietelės. Tik suvartojęs galybę vazelino ir apimtas niauraus ryžto jis galop įsismelkė į mane. Antrąkart netekau nekaltybės. Taip skaudėjo. Ir niekuomet nebebuvo taip kaip anksčiau!

Kas bus, jeigu ir šiandien taip pat nutiks? Ar kaltas klimaksas? Nesąmonė, Mimi Tiulipan! Taip rašoma tik todėl, kad mes, išsigandusios moterys, pirktume hormonų preparatus. Geriausias verslas yra baimė! Be to, nuo hormonų storėji ir susergi. O kaip laukiama ligonių! Juk iš sveikų nieko nepelnysi! Taip byloja protas!

Išeinu į terasą.

Po manimi grūstynės kaip per karnavalą. Žmonių srautai jau plūsta į Marso lauką. Kai prasidės koncertas dvidešimt trečią valandą, tenai jų bus bemaž keturi šimtai tūkstančių.

Scena jau pastatyta, prožektoriai sumontuoti, su siaubingu traškesiu tikrinami garsiakalbiai, švilpia ir griaudėja aplinkui - vis dėlto telefoną išgirstu. Žoelis!

- Mimi, brangioji, aš prie durų. Koks kodas?

- 0002 D. Du tūkstančiai atvirkščiai ir D - Drakono metai.

- Paskutinis aukštas? Okei. Tuoj būsiu pas tave!

Ir štai jis stovi priešais, nešinas didele juoda kuprine, net nustembu. Mat paprastai Žoelis keliauja po

pasaulį su nedideliais krepšiais. Kas kuprinėje? Bet kaipmat tą pamirštu: Žoelis nusiima akinius, ilgai žvelgia į mane gražiomis auksinėmis akimis ir be žodžių šypso.

Atsakau jam šypsena ir taip pat tyliu, o paskui puolame vienas kitam į glėbį, stipriai apsikabiname ir linguojame, o aš galvoju: taip! Štai taip! Taip jautiesi, kai viskas gerai.

Mane prie krūtinės glaudžia tikras vyras, kuris slapčiom nepavyduliauja man mažų rankų ir kojų, kaklo be Adomo obuolio, švelnios neplaukuotos odos, krūtinės be silikono, ne, jis už tai mane myli!

Ir sielos gelmėse nepavyduliauja man, kad viešai galiu avėti aukštakulniais bateliais, dėvėti dailius drabužius, papuošalus, dažytis lūpas, ne, jam tai nuostabu! O pats geriausias dalykas: džiaugiasi mano talentu. Kitaip negu Marlonas, kuris dabar irgi užsimanė režisuoti!

Žoelis puikus operatorius. Ir daugiau jam nereikia. Visa kita perleidžia man.

- Ooo, brangioji, - sako jis, - *pagaliau*. Šitiek laiko praėjo!

- Pusmetis.

- Niekad daugiau taip nedarysime.

- Žinoma.

Jis atstumia mane.

- Puikus kostiumėlis. Tiktai man?

- Tiktai tau.

- Ir galva ištrinkta. Tau tinka, angele.

Vėl susiglaudžiame. Ir bučiuojamės. Taip jaudina, lyg būtų pirmas kartas, nes mudu traukiame vienas kitą. Užsinoriu jo vos paliesta. Visada taip buvo.

Žoelis ką tik nusiskutęs, bet, ačiū Dievui, tik veidą. O paskui mudu stovime mano aukštoje šviesioje šventiškoje bambukinėje virtuvėje, kur raudonumu plieskia tamtyč nupirkta didžiulė tulpių puokštė. Paskutiniai saulės spinduliai auksina palmę ir stalą, linkstantį nuo gardumynų.

Žoelis išpučia akis.

- Tai tik mudviem?

- Žinoma.

- Lepini mane, brangioji. O kokios gražios spalvingos lėkštės. Tikra iškilminga puota. Ką mudu švenčiame?

- Susitikimą, po pusės metų. Sėskis. Patogiai įsitaisyk. Argi nesi nusikamavęs?

- Ne taip jau labai. - Vypso man.

- Ką tai reiškia? - klausiu itin nekaltai.

- Tu dar atspėsi, vaikuti. Ak, kaip pas tave gera.

Susėdame ant plataus bambukinio suolo, kuris stovi priešais aukštus arkinius langus.

Priešais šventiškai padengtą stalą.

- Gražu, - linkteli Žoelis ir įgudusia akimi perleidžia baldus. Mat mudu drauge juos rinkome, Balyje, kur filmavome pernai, - dailiai atrodo su palmėmis. Ir taip patogu sėdėti.

- Pagalvėlės iš Paryžiaus. Bet labai tinka. Ar galiu tau įdėti? Duok lėkštę. Ko pirmiausia norėtumei?

Pradedame nuo šaltos sriubos. Paskui šparagai, karis ir *Christophine.*

Padėjau sidabrinį kibirėlį šampanui, jame, lede, *Lassi* ąsotis. Žoelis nevartoja alkoholio. Taip pat turiu mineralinio vandens, šviežio kokosų pieno ir mangų sulčių.

- Ar skanu? - klausiu smalsiai, nes namie Žoelis labiausiai mėgsta mėsą.

- Nuostabu, - jis nuleidžia šakutę, - ypatingai. Ar visa tai padarei viena?

- Mmm.

- Nežinojau, kad taip moki gaminti valgį. Žinai ką? - Žoelis meiliai šypso.

- Ką?

- Pirmąkart pakvietei mane vakarieniauti. Į namus.

- Anksčiau vis nebūdavo laiko.

- Ačiū Dievui, kad dabar kitaip. - Jis padeda įrankius, paima mane už rankos, ilgai žiūri į akis. - Ar supranti, kad šiąnakt galiu pas tave pasilikti? Man nereikia skubėti į Briuselį paskutiniu traukiniu? Galiu pasilikti tiek, kiek norėsiu?

Džiugiai linksiu.

- Man taip pat nereikia atsiprašinėti, skambinti, meluoti, niekuomet nesitikėjau, kad bus šitaip.

- Žinai, ką vis sako mano motina?

- Ką?

- Reikia tik sugebėti išlaukti.

- Tavo motina teisi.

- Ir nesirūpink dėl skyrybų. Tikrai viskas bus gerai.

Žoelis pakelia mano ranką prie putnių švelnių lūpų ir greit pakšteli.

- Tikiuosi, tu teisi.

- Tik turi tikėti. Tada ir išsipildys.

Valgome, geriame, juokiamės ir šnekučiuojamės apie S. G., Havajus, mažylę Miją, vestuves Bate, tik nesikalbame apie daktarą Makdonaldą. Kol kas Žoelis nedavė man nė vienintelio klausimo... o juk bemaž nesitveria smalsumu. Matau. Bet lažinamės, kad šiandien dar paklaus? Nujaučiu.

- Kitą penktadienį būsime Vemblyje, - sako Žoelis ir žiūri į mano apyrankę su užrašu *FIREWALK,* - tada tu manimi didžiuosies.

- Ir taip didžiuojuosi. - Atsistoju.

- Dar pasėdėk. Ko tau reikia? Aš atnešiu.

- Vaisių salotų. Jos šaldytuve.

Ir jis atneša gražų kampuotą dubenį iš brangaus senovinio porceliano, įdeda man ir sau, paragauja ir iš malonumo išverčia akis.

- Ooo! Mangai! Braškės, ananasai... dar kažkas. Bet kas?

- Persikai.

- Tai todėl toks gardumas!

Ir tyli. Štai! Atėjo klausimo apie Marloną akimirka. Jeigu neklystu.

- Ar galiu kai ko tave paklausti, brangioji? - meiliai sako.

- Malonėk.

- Net nekukliai?

- Klausk, ko nori.

– Na, tai kaip... su transvestitu?

– Iš pradžių įdomu. O paskui nebeįmanoma.

– Kodėl?

– Imi nebepasitikėti savimi kaip moterimi.

– Tikrai?

– Jis nori blizgėti. Jam reikia susižavėjimo. Jis nori būti gražiausias. Jokio pagyrimo tau. Tavo suknelei, taip. Bet niekada tau. Žinai, pažįstu moterį, su kuria jis gyveno iki manęs.

– Kokia ji?

– Sena, pilka, nevalyva, lyg išmurdyta pelkėje. Nebesistengia. O ir kam stengtis? Juk iš to nieko gero. Jeigu pasigražinsi, būsi tik nelemta varžovė.

– O koks jis lovoje? – Žoelis vypso.

– Ooo, štai kas tau rūpi!

– Žinoma! Kad pasimokyčiau.

– Sudėtingas reikalas, – sakau. Ir galvoju: tuoj paklaus, koks Marlono. Tipiškas vyras.

– O koks jo? – kaipmat išpyškina.

– Nė iš tolo neprilygsta taviškiui!

Tą Žoelis išklauso su pasitenkinimu.

– O ar jis pajėgus? – klausia paskui.

– Gali be paliovos.

– Tikrai? – pasibaisi Žoelis. – *Be paliovos? Transvestitas?*

– Bet jis tavęs nepaiso. Pernelyg šiurkštus. Gal tau įdomu, ką jis sakė? Pirmąkart?

– Įdomu! Klok!

– Jis pasakė: „Prašyk, verge! Maldauk!" Esi girdėjęs?

- O, šit kaip. Vargšė Mimi.

- Bet aš nepaklusau. Žinai? Verčiau pasikalbėkim apie ką kita. Šiaip ar taip, jis negirtinas. Priešingai negu tu.

- Priešingai negu aš? - juokiasi Žoelis ir išplečia auksines akis. - Ačiū. Ar tikrai, brangioji?

- Kad tu pagirtinas? Tu kiekvienos moters svajonė.

Žoelis suspaudžia mane glėbyje. Paskui pašoka.

- Eikš! Nukraustom stalą!

- Kas čia užsidegė? - klausiu, lyg nieko nenutuokdama.

- Neprieštarauk! Paimk taures, aš suplausiu lėkštes. Tada kartu baigsime.

Bet pirmiausia dar užtraukiu užuolaidas. Pažįstu Žoelį. Jis kaipmat nusirengia.

Mat labiausiai mėgsta vaikščioti po namus nuogas.

- Neprieštarausi? - Žoelis atsisagsto marškinius. - Mane pila karštis!

Ir žaibiškai nusirengia, taip, kad net prajunku. Bet paskui nebesijuokiu. Tik stoviu su taurėmis rankoje ir stebiuosi, kaip jis su drabužiais skiriasi nuo nuogo.

Apsirengęs Žoelis atrodo kaip lokys. Nuogas jis gražiausias vyriškis, kokį tik įmanoma įsivaizduoti. Tvirti raumenys, plokščias pilvas, kaip auksas blizguliuojanti oda, gražios rankos ir kojos, vešlūs stori retomis garbanomis krintą geltoni plaukai.

Geltonos garbanikės ir ant krūtinės, jos nuvilnija iki pat bambos ir dar toliau, kur žaismingai susiraito aplink patį gražiausią Paryžiuje falą. Kuris iki šio laiko man teikė tik džiaugsmą. Ar šiandien irgi bus taip pat? Vykęs klausimas! Bet aš nebebijau. Tebūnie kas bus.

Žoelis sugavo mano žvilgsnį.

- Atsiprašau, - sako ir juokiasi, nes jo gražumynas styro aukštyn tiesus kaip žvakė. - Tai tu kalta, mažut, aš nieko negaliu padaryti.

- Nesijaudink, juk aš prie tavęs pripratusi.

Tikrai. Kiek laiko jį pažįstu, NIEKUOMET nesu mačiusi, kad jam kas karotų. Net lūpų kampučiai. Įdomi mintis. O gal čia yra koks nors ryšys?

Žoelis šypsodamas susideda drabužius ant pintinės kėdės po palme. Apatinius, baltus, be raukinių, nėrinių ar klosčių, džinsus, marškinius, švarką.

- Ar galiu nusimaudyti po dušu? - klausia paskui.

- Kiek tik nori... ten yra muilo, taip pat švarių rankšluosčių. Dar greit pasakyk: ar tau patinka Budapeštas?

- Labai gražus miestas. Prašmatnūs pastatai, nuostabus fonas vaidybiniam filmui. Gal kada nors sukursi ir tokį.

- Romantišką?

- Būtent! *L'amour, l'amour!* Tuoj grįšiu, brangioji, tada parodysi man savo opiuminę lovą.

- Lauksiu tavęs miegamajame, - sakau ir einu pirma. Ir jaučiu: man ko neiššoka iš krūtinės širdis. Nie-

kas nepasikeitė po menopauzės, aistringa moteris tokia ir lieka. Tik tu nebenori daugiau apsimetinėti. Ir kad tave grabaliotų nemylimas vyras. Tokia kvaila gali būti tik jaunystėje. Ar kai suklysti. Kaip su daktaru Makdonaldu. Bet prašau pasakyti – kas jau šiame pasaulyje tobulas?

Kad ir kaip ten būtų, aš nenusirengiu. Tegu mane nurengia. Žoeliui tai malonumas.

Vaikai, koks gražus gyvenimas!

Užlipu ant žalios pakylos, atmetu ploną apklotą ir atsigulu ant savo puošnios lovos po prabangiai drožinėtu tamsaus medžio baldakimu.

Žvelgiu aukštyn, o širdis daužosi. Ir staiga pastebiu kažką dešiniame šoninės sienos kampe: gražuolį drakoną su gėle nasruose ir jaunuolį šalia jo. Anksčiau jų nepastebėjau. Tačiau žinau, ką reiškia toji gėlė: jaunuoliui praėjo blogas metas. O drakonė vėl ieškosi sau vyro.

Kaip tik šitaip!

– Mimi, tai bent *lova!* – Žoelis stovi priešais, švarutis, nuogutėlis, drėgnais plaukais, viskam pasirengęs, ir jis meiliai juokiasi: – Šitokią gali tik pas tave pamatyti. Nuostabu!

– Nenusivylei?

– Ak brangioji, buvo verta čia atkeliauti. Ypač dėl to, kas ant lovos. – Jis atsiklaupia šalia: – Ar galiu? – Rūpestingai mane nurengia, ilgai žiūri: – Tu nesikeiti, *mon amour*, vis tokia pat graži nuo to laiko, kai mudu susipažinome.

Švelniai pabučiuoja mane į nosį, paskui padeda mielą savo galvą man ant pilvo, paklauso – ir ima kikenti.

– Ko juokiesi?

– Gur gur, – mėgdžioja išgirstus garsus, – kliu kliu kliu. Tenai virte verda.

– Tu mane jaudini. Tik todėl.

– Nuo žaliųjų šparagų!

– Ne! Dėl tavęs!

– Dėl manęs? Tai aš šitaip tave veikiu?

– Pasikelk, tu gundytojau. Pabučiuok mane.

– Ką gi, pabučiuosiu tave dabar, brangioji. Į lūpas?

– Kaip tik į lūpas.

Žoelis pasislenka aukštyn ir priglaudžia savo putnias minkštas lūpas prie manųjų. Aš dar neminėjau, bet neįmanoma atsispirti jo smailiam nedideliam liežuviui, kokį niekuomet neįtartumei turint tokį didelį stiprų auksinį vyriškį. Ir dabar jis myluoja mane tuo liežuvėliu, ne reikliai ir pašėliškai, o švelniai ir labai jausmingai.

Šiurpuliai bėga man per nugarą, įsikabinu į jį pirštais, niekuomet Marlonas nebučiavo manęs šitaip!

Sunkiai alsuodamas Žoelis susmunka šalia manęs ant opiuminės lovos. Ilgai tylime apsikabinę. Nėra kur skubėti. Mums prieš akis ilga karšta balta naktis!

Pirmoji mūsų naktis Paryžiuje!

Mudu sugulėme truputis po dvidešimt trečios valandos. Lauke sutemo. Prasidėjo koncertas ant didžiosios scenos.

Dainininkai, šokėjai, trombonininkai, gitaristai, įkvėpta muzika. Po kiekvienos dainos žiūrovai pratrūksta pašėliškais susižavėjimo šūksniais, kurie užlieja visą Marso lauką. Paskui prapliumpa audringi plojimai.

Tačiau visa tai atsklinda iki mūsų tarytum iš labai toli.

Žoelis ir aš. Mudu nieko negirdime. Turime svarbesnį užsiėmimą. Turime vėl susirasti vienas kitą, po šitokios ilgos pertraukos. Ir palaimingai įsitikiname: vis dar susikalbame be žodžių, nieko nereikia sakyti, vienas nujaučia, ko trokšta kitas!

Mylima Žoelio ranka man tarp kojų. Jis ne patarėjas lytinio gyvenimo klausimais, neparašė knygos apie klitorį.

Bet jis žino, kam Dievas jį sukūrė, ir man nereikia prašyti, Žoelis pats mane tenai glosto. Ne maigo! Ir jo pirštai ne sausi. Kiekvienas prisilietimas kaip palaimingas virpulys nueina man per visą kūną!

Ir jis niekur neskuba. Myluotų mane *amžinai,* jei norėčiau. Bet man nereikia amžinybės. Aš jo jau geidžiu.

- Ar jau galiu pas tave? - kužda Žoelis, viską matydamas.

- Eikš! - nuimu jo ranką, pabučiuoju ir pasiverčiu. Žoelis supranta, atsigula šonu man už nugaros, nes žino, kad šitaip man patinka.

Mat taip patogu gulėti, nepavargsti, galima mylėtis karštai susiglaudus. Kaip vienas kūnas.

Bet kas bus, jei šįkart man skaudės? Kaip su Marlonu? Juk Žoelio dvigubai didesnis. Ką gi, skaudės tai skaudės.

Bemaž be sąmonės jaučiu, kaip jis colis po colio smelkiasi į mano kūną, atsargiai, be jokio karštligiškumo, lėtai lėtai. Ir kas nutinka? *Neskauda*! Aleliuja! Priešingai! Man taip gera, apimta palaimos nejučia rikteliu!

Žoelis kaipmat sustingsta.

– Ar aš buvau per šiurkštus?

– Ne! Taip gera!

– Ooo, brangioji, juk taip ir turi būti!

Dabar! Štai jis jau manyje, užpildo visą. Buvau bemaž pamiršusi. Jis toks *didžiulis!* Nebegaliu nė pajudėti, kai manyje lindi toks milžiniškas falas.

Bet ir nenoriu. Palaimingai guliu ir žinau: netrukus visu smarkumu mane užgrius laimė.

– Mmmm, – murma Žoelis, dusliai lyg lokys, ir aš kone kraustausi iš proto. Jo krūtinė virpa man prie nugaros, karštas alsavimas kutena ausį.

Ir tada jis pradeda judėti taip, kaip tik jis sugeba. Ne per lėtai, ne per greitai ir giliai! Jausmingai! Pirmyn atgal! Nedegina, nedrasko, nebrūžina, nebado – neapsakomai gera. Ir ne man vienai!

Žoelis suvaitoja:

– Mimi! Ramiai!

Jis arti pabaigos. Nenuostabu po šitokio ilgo pasninko! Bet jis susilaiko. Nebejuda. Tik jo galas manyje tvinksi taip smarkiai, lyg kūne turėčiau antrą širdį. Pamažėle jis nusiramina. Ir aš žinau: dabar jis mano.

Dabar pajėgs tiek laiko, kiek man reikės. Kad ir kiek ilgai norėčiau. Žinau iš patirties. Visuomet taip būdavo.

– *Ahhh, mon amour,* – jis tyliai juokiasi, – nedaug trūko!

Bučiuoja mane į kaklą, lytėdamas karštu smailiu liežuviu. Tirtėdama iš jaudulio guliu jo glėbyje ir laukiu, kad tęstų toliau.

Žoelis uždeda rankas man ant krūtinės. Dar labiau prisiglaudžia ir vėl pradeda judėti. Atsargiai. Be jokios skubos. Kraujas ūžia man ausyse. Žoelis ir aš! Šįkart nežemiškai gera!

Ne veltui džiūgavau iš anksto. LONG AND SLOW! Ilgai ir lėtai. Ištisos valandos švelnaus mylėjimosi. Marlonas pažadėjo. Žoelis ištesi!

– Ar gera? – kužda man į ausį.

– Ooo! – kalbėti negaliu. Mano galva tuščia. O aš pati esu visur ten, kur mane liečia Žoelis. Manyje dainuoja, būgnija ir trankosi. Viduje prasidėjo šokis, suka mane kaip viesulas, neša iš šio pasaulio!

Aš mirguliuojanti kosmose žvaigždė, šviečiu kaip saulė, spindžiu kaip mėnulis! Virpčioju ir plazdu, esu visur vienu metu, aukštai viršuje ir žemai apačioje, ten, kur esame susilieję su Žoeliu.

– *Oh, mon Dieu!* – Žoelis prispaudžia mane prie savęs, ir aš nesipriešinu, visiškai jam pasiduodu, nes žinau, jis manęs nekandžios, nedraskys, nemuš, nebaus, ne, jis mane pamalonins!

Galiu visiškai atsiverti. Mat su Žoeliu viskas tikra: jokio skirtumo tarp meilės ir lytinio potraukio, taip,

palaima ir jausmas, aistra ir švelnumas. Viskas kartu, ir nieko nėra geriau visame plačiame pasaulyje.

Žoelis ir aš! Mums nereikia vadovėlio, jokių gulėsenų ir pozų, jokio išsidirbinėjimo, jokios slyvų tyrės, mudu gulime taip, kaip mėgstame.

Slaptažodis SUSIGLAUDĘ! Nesilankstydami ir nesilaužydami! Ne pi... (atsiprašau) ir badymas. Kokie šlykštūs žodžiai, juos vartoja tik nevykėliai. Niekada nuo to laiko, kai jį pažįstu, Žoelis neištarė nė vieno vulgaraus sakinio.

Blevyzgoti, vadinasi, *niekinti!*

Ir to nenori jokia moteris! Ir joks vyras, šio to vertas lovoje!

Ak, ne veltui aš laukiau!

Nuostabi naktis. Meilės šventė – muzikos šventė!

Ir jokios akimirkos baimės kaip anksčiau.

Kaip? Jau taip vėlu? Tai dabar jam metas? Į traukinį?

Ne! Mudviem marios laiko.

Keturios dienos. Keturios neįkainojamos naktys. Kol kas kartu šitiek laiko praleisdavome tik kelionėje. Ir tada visuomet SAUGODAVOMĖS! Kad niekas nieko nepastebėtų.

Dabar mes laisvi.

Žoelis manyje, virš manęs, aplink mane. Pirmyn atgal. Mus apėmęs pašėliškas kvaitulys. Tuoj mirsiu iš laimės.

Šviesos nejungėme. Prašmatnioje opiuminėje lovoje tamsu. Mudu mylimės. Bet niekas negali mūsų matyti!

Aukštos įstiklintos terasos durys atlapotos.

Ryškūs prožektoriai, apšvietę sceną ir medžius. Raudonos, baltos, žalios, mėlynos šviesos strėlės varsto šiltą naktį. Po mumis dainuoja ir šoka. Marso lauką vis dar užplūdusi žmonių jūra. Tebegirdėti audringi plojimai.

Ir kas valandą sutviska šviesomis Eifelio bokštas.

– Brangioji, ar tu jau? – po ištisos amžinybės išgirstu Žoelio balsą.

– Jei nori, – lemenu bemaž nesąmoningai.

– Neskubėk. Ištversiu, kiek tau reikės.

Neslėpsiu, daug metų aš nežinojau, kas yra orgazmas. Niekuomet nepatirdavau jo su dauguma vyrų. Iki trisdešimties metų iš viso jokio, po keturiasdešimties retkarčiais, ir tik dabar, po penkiasdešimties metų, su Žoeliu beveik kiekvieną sykį.

Mat jis ne tik puikus lovoje, kaip jau minėta. Sužinojau burtažodžius, sukeliančius orgazmą, *tučtuojau!*

Tai vienintelis genialus sakinys iš autogeninės treniruotės lobių skrynios. Koks tas sakinys?

DUBUO PRIPLŪSTA ŠILUMOS.

Tik trys žodžiai, kuriuos kartoji kaip mantrą, jei trokšti, kad tai atsitiktų dabar, *dabar!* Kartu su mylimu vyru. Ir genijui, sugalvojusiam tuos dalykus, priklauso Nobelio premija!

Gulime ant šono. Viena Žoelio ranka laisva. Ta ranka jis glamonėja brangųjį tašką. Bet man pirmąkart gyvenime šito visiškai nereikėtų. Esu tokia su-

sijaudinusi kaip niekuomet anksčiau! Aš danguje. Kaip buvau iš pat pradžių!

DUBUO PRIPLŪSTA ŠILUMOS! DUBUO *PRIPLŪSTA ŠILUMOS!* Tai veikia!

Staiga man prieš akis iškyla reginys!

Nors ir girdžiu prie ausies santūriai vaitojantį Žoelį, pati esu giliai savo viduje, karščio pritvinkusioje oloje. Aplinkui palaimingai blykčioja melsvi ir raudoni žaibai, visas mano AŠ vien AISTRA!

Atsiveria tamsi ola. Vis labiau ir labiau sulig kiekvienu judesiu. Mane apsiaučia slystanti šviesa. Aš įskrieju į absoliučią laimę, iš pradžių trūksniais, kildama aukštyn, o paskui pakimbu pačiame viršuje ir kabau ištisą amžinybę.

Mano ausyse dainuoja, galvoje skamba.

Širdis sustoja!

Karšti šiurpuliai nuo juosmens purto visą mano kūną. Išsilenkiu! Aš devintame danguje, praleidžiu jame daug daug virpulingų akimirkų.

O paskui atsipalaiduoju! Oooo, ištirpstu iš malonumo!

– Na! Vaikuti mano, mylimoji! Taaaip! Ooo!

Žoelis atsiplėšia nuo manęs, paguldo aukštielninką, vėl įsismelkia. Aistringai bučiuoja ir pirmąkart šią naktį prisimena pats save.

Juda greičiau, kitaip, kaip geriausia jam. Bet tai geriausia ir man.

Atsimerkiu. Noriu matyti jį, tą didelį stiprų vyrą prieš pat orgazmą! Bet įžiūriu tik jo pavidalą.

Tik tada, kai margaspalvis šviesos pluoštas pažyra ant terasos.

– *Je t'aime... je t'aime... je t'aime,* – švokščia Žoelis tuo pat ritmu, kokiu juda manyje! Paskui pašėliškai murma, net kreta lova. Santūrus gilus kyštelėjimas, sukrečiąs mane iki gyvo kaulo! Antras, trečias, ketvirtas... *Dabar!* Jis pasiekė tikslą.

– Mimi! – surinka ir visas trūkčioja mano viduje, suspaudžia mane, glamonėja ir bučiuoja, giliai atsidūsta ir krinta šalimais ant baltos paklodės.

Kaipmat susiranda mano ranką. Mūsų pirštai susipina. Rūpestingai lyg saugodamas apsikabina mane. Taip, ir dėl šito Žoelis man patinka! Paskui jis būna dar švelnesnis negu iki mylėjimosi!

– Buvo dar geriau negu Japonijoje, geriau negu Balyje, – šnibžda jis man į ausį, – brangioji, dar *niekuomet* nebuvo taip gera kaip dabar!

Po valandėlės jis atsikelia, nueina į vonios kambarį, nusimauna gumytę, kurią buvo apsimovęs neprašomas. Grįžta ir vėl susmunka šalia manęs. Ir mudu vėl apsikabiname.

– Žinai, kas tu esi? – murma jis man į ausį.

– Kas?

– Madam Pompadur ir Ievos iš rojaus mišinys. – Ir priglaudžia galvą man prie krūtinės.

– Mmm, kokia graži švelni tavo oda, – sako vis tylesniu balsu. Užmingame tvirtai susiglaudę. Susikibę kaip dvi erkės, taip praleidžiame naktį. Nė vienas neatsitraukiame. Dabar mudu esame vienas kūnas!

Lauke viskas nurimo. Išnyko linksmas šurmulys po mumis. Fejerverko nepamatėme, taip, net jo negirdėjome! Tačiau man nesvarbu. Aš vidumi ir išore, viršuje ir apačioje, kūnu, protu ir siela esu visiškai laiminga ir išsivadavusi!

Taip, dar pamanau džiūgaudama ir grimzdama į palaimingą miegą, vėl sutriuškintas dar vienas melas. Tai ar po menopauzės viskas baigiasi?

Tu išdžiūsti? Nebegali mėgautis meile? Patiri tik menką orgazmą? Nebegeidi jokio vyro? *Libido ade?*

Tokio orgazmo kaip dabar aš apskritai niekuomet nesu turėjusi! Nei dvidešimtmetė, nei trisdešimtmetė, nei viena, nei dviese! Nuostabiausią orgazmą savo gyvenime patyriau dabar, kai man antrasis pavasaris! Žoelio glėbyje. Taip, mielosios, ginkitės! Šaipykitės iš tos kvailos propagandos! Mat moteris visąlaik lieka moteris. Kad ir kiek metų jai būtų – šešiasdešimt, septyniasdešimt, aštuoniasdešimt, devyniasdešimt ar daugiau. Aistra visiškai nepriklauso nuo amžiaus. Įsidėmėkite tai, užuot nugrimzdusios į neviltį: po klimakso nereikia jokių hormonų, jokių tepalų, jokių kenksmingų kremų, o ne!

GERIAUSIO TEPALO VARDAS: *GEISMAS!*

Jeigu vyro geidi, savaime pasilieja visi šulinėliai.

O jeigu negeidi, tai nieko ir neprarasi.

Paskui užmingu. Laiminga, prisiglaudusi prie Žoelio. Mūsų abiejų oda švelni kaip šilkas, sausa, nė vienas neprakaituojame. Naktis šilta, tačiau mudviejų temperatūra visiškai tapati. O jeigu temperatūra tapati, tapatus ir jausmas.

Šeštą valandą trumpai pabundu. Lauke kažkas vyksta. Kas tenai?

Tyliai pritipenu prie terasos durų, ir ką pamatau? Iš Marso lauko pasipila būrys vyrų žaliomis uniformomis. Jiems ant nugarų užrašas baltomis raidėmis PARYŽIAUS ŠVARA.

Per trumpiausią laiką jie surenka viską, ko čia neturi būti, skardines, butelius, popiergalius. O tada ateina gėlininkai, iškasa sutryptas gėles ir vietoj jų pasodina kitas.

Nukelt kepures! Tą prancūzai atlieka tobulai! Parkas žaibiškai atkuriamas vėl, dar gražesnis negu buvo.

Niekuomet neįtartumei, kad prieš keletą valandų čia buvo suėję pusė milijono žmonių. Į koncertą parke. Į muzikos šventę.

- Kur tu, *cherie?* - nepatenkintas Žoelis tiesia į mane rankas.

Greit pribėgu prie jo, pabučiuoju, prisiglaudžiu.

- Kaip gera, - sako jis žiovaudamas, - pabusti su tavimi Paryžiuje.

- Ir rytoj. Ir poryt. Taip pat ir poporyt.

- Tu tą pasakei, mieloji. Likimo lepūnėliai.

Šiandien vėl bus saulėta diena.

Dangus jau žydras. Bet nežiūriu į lauką. Atverčiu lengvą apklotą ir grožiuosi Žoeliu. Ilgomis blakstienomis, kaip auksas švytinčia oda, ilgomis kojomis, tvirta krūtine, bamba, šlaunimis ir, to neįmanoma nematyti, jo gyvybingu vyriškumu, vėl rodančiu pajėgumą.

- Amžinas badmirys, - sakau ir juokiuosi.

- Gal tau labiau patiktų lovoje turtingas psichiatras su korsetu?

- Liaukis! - Atsigulu ant jo, ant to gražaus stipraus kūno, prisispaudžiu veidu jam prie kaklo, bučiuoju ausį, skruostą, lūpas, pečius, krūtinės spenelius ir dar žemiau tą karštai mylimą daikčiuką, tą gražuolį, kuris išgelbėjo mane nuo savaites kamavusio košmaro, jog nebesu visavertė moteris. Nuo siaubo, kuris sukaustė mane dar Keiptaune!

- Mmm, kaip gera, - murma Žoelis ir glaudžiasi prie manęs.

O tada... bet tai kita kalba.

Keturioliktas skyrius

Kaip galima ir nuspėti, mudu nebeužmingame. Mylimės, tą pirmą vasaros dieną. Paskui dar kartą ir dar. Iki trečios valandos po pietų.

Tada atsikeliame, labai išalkę, be pusryčių ir kavos.

Kuo greičiau virtuvėje pasigaminame valgio: aš skrudinu duoną, kepu orkaitėje raguolius, patiekiu sviesto, medaus, sūrio, vegetariškų paštetų, likusias vaisių salotas. Dar yra imbiero drebučių, kuriems Žoelis negali atsispirti. Ir geriausios Paryžiuje kavos. Perkuosi jos Raspajo bulvaro ekologiniame turguje. Kava iš Meksikos. Vien jos aromatas sužadina jausmus.

Du pilnutėlaičius padėklus nusinešame į miegamąjį, pasidedame ant žalios pakylos ir nuostabiai užkandžiaujame mano opiuminėje lovoje, žvelgdami į Eifelio bokštą.

Saulė šviečia, diena giedra. Sėdime susiglaudę, atsirėmę į pagalves, abu nuogut nuogutėliai, tai nuostabiausi mano pusryčiai per pusę metų.

- Na, tai kas iš tikrųjų nutiko, - klausiu, kai pirmas kirminas numarintas, - kodėl tu tiek *ilgai pasninkavai?*

– Irma sužinojo viską apie Japoniją. Ir kad lankiausi pas tave prieš Kalėdas. Ji pagrasino skyrybomis, jeigu dar paskambinsiu bent kartą į Paryžių.

Atsidūstu.

– Ji sekė mane tris mėnesius, aš elgiausi pavyzdingai. O žinai, kas nutiko vėliau?

– Kas?

– Ji įsimylėjo profesorių!

– Kokį profesorių?

– Archeologijos.

– Tai Irma studijuoja archeologiją? Nuo kada?

– Jau metus!

– Ir profesorius nevedęs?

– Ką tik išsiskyręs. Viskas kaip kine. Ji įsimyli jį. Jis įsimyli ją. Dabar abu kasinėja Birmoje. Bet aš tau jau pasakojau. Dar norėtumei kavos?

– Prašyčiau. Su daug daug pieno.

Geriame ir valandėlę tylime.

– Ar tau labai skaudu? – klausiu paskui.

– Žinoma! – Jis giliai atsidūsta. – Jaučiuosi įžeistas. Žinai, mudu nelabai sutarėme. Tiesa, namas gražus, bet abu jautėmės vieniši. Vaikai studijuoja, gyvena savaip, iš tiesų tai tik į naudą. Aš turiu tave, *ma cherie*, o dabar ji irgi turi mylimąjį.

Staiga norom nenorom imu kikenti:

– Žinai, kas man patinka? Irmai penkiasdešimt, ji sveria daugiau negu šimtą kilogramų, o pavergia universiteto profesorių.

– Milijonai vyrų myli storules, prisimink Afriką, – Žoelis kyšteli man į burną gabalėlį raguolio su svies-

tu ir imbiero drebučiais, - šveisk, vaikuti, kad ir tu būtum šio to verta.

Tada mano koją užsideda ant savosios ir švelniai glosto. Bet staiga sustingsta, prisideda prie lūpų pirštą, pakelia galvą ir suklūsta.

Suklūstu ir aš.

Kas čia? Tai... tai... kažkas rakina mano buto duris!

Viešpatie! Netrukus apalpsiu. Visiškai pamiršau, kad Marlonas tebeturi mano raktus!

- Kas tenai? - šnibžda Žoelis, padeda puoduką, susikryžiuoja kojas, įtempia rankų raumenis. - Įsilaužėlis? Ar jį nugalabyti?

- Cit! Tai Marlonas.

- Nejaugi?!

Linkteliu galvą. Išsiropščiu iš lovos, apsisiaučiu spalvingu kimono, skubiai pakšteliu jam į lūpas.

- Pati susitvarkysiu. Okei?

- Tikrai? - Žoelis užsideda akinius.

- Žinoma!

- Pašauk, jei prireiktų pagalbos!

- Pašauksiu!

Pirštų galiukais nutipenu į koridorių. Štai ir atsitiko: Marlonas grįžo, o mano lovoje guli kitas vyras! Staiga man ima drebėti keliai, niekaip nesuvaldau! O juk taip šito troškau! Aiškios padėties! Ką gi, pirmyn, Mimi Tiulipan! Drąsiau! Netrukus viskas baigsis.

Marlono nė ženklo. Kur jis? Tualete? Ne, virtuvėje. Apsirengęs nauja šviesia eilute, su plačiakrašte skrybėle, dideliais perlais ausyse, raudonu kelioniniu

krepšiu rankoje. Stovi net nekrutėdamas ir stebeilija stalą.

Ant stalo sidabrinis kibirėlis šampanui. Priešais, ant grindų, Žoelio batai ir kojinės. Ant pintinės kėdės po palme jo apatiniai, kelnės, švarkas! Nors virtuvėje prietema, užuolaidos tebėra užtrauktos, Marlonas kaipmat viską supranta. Raudonas krepšys iškrinta jam iš rankos.

- Sveikas, - sakau ir dėl visa ko palaukiu prie durų.

Marlonas atsisuka ir atšoka nuo manęs.

- Nesiartink, - švokščia jis, - traukis šalin!

- Kaip nori.

- Tu ne *viena!*

- Juk matai.

- *Operatorius!*

Be žodžių linkteliu galvą.

Marlonas įniršęs sviedžia skrybėlę ant grindų, susmunka ant artimiausios kėdės ir pasityčiojamai sako:

- Kaip tik taip ir maniau: grįšiu viena diena anksčiau, ir jau nutrūkusi nuo pavadžio!

Tyliu.

- O ką aš visąlaik sakiau? ŠMAUKŠT PABRAUKŠT! Su pirmu pasitaikiusiu į lovą.

- Tad panorai pamatyti? Savo akimis?

- Ar *išprotėjai?* Aš nenoriu! - surinka jis.

- Tai ko atėjai?

- Juk tu turi mano raktą. *Palikau* tau!

- Turi kitą.

– Jis pas pusbrolį!

– Tai kodėl nepaskambinai, kad anksčiau grįši?

– Skambinau ir skambinau. Ištisai! Tavo telefonas neveikia.

Jis teisus. Nuo to laiko, kai pas mane Žoelis, aš nenoriu jokių ryšių su išoriniu pasauliu.

– Man reikia puodelio arbatos, – Marlonas pravirksta.

– Gausi jau gausi.

Einu prie viryklės. Užkaičiu arbatinį. Ir dėkoju visiems dievams, kad jis klykdamas nesusmunka man prie kojų, raitydamasis kaip kirminas.

– Su citrina, kaip visuomet?

Marlonas neatsako. Galva nunirusi ant krūtinės. Padedu pilną arbatos puodelį priešais jį ant stalo, atitraukiu užuolaidas ir atsisėdu ant bambukinio suolo.

Tylėdamas jis ima gerti.

– Mudu vis tiek tuoksimės, – sako nežiūrėdamas į mane, – ar prisimeni? Juk sakiau tau iš pat pradžių, sutiksiu, jeigu ir nebenorėsi su manimi miegoti.

– Nieko nebus, Marlonai, – sakau švelniai.

– Kodėl? – suklykia jis. – Kodėl nebus? Argi viską jau pamiršai? Mes, anglai, skiriame meilę nuo lytinio potraukio! Aš tave myliu. Noriu vesti! Kur čia šuo pakastas?

– Mano opiuminėje lovoje.

– Tavo... kaip? – Jis neiškart supranta. – Ak, opiuminėje lovoje! Meškiukas! Su dvigubai didesniu už maniškį! Ar ne? Bet juk reikia pasiaukoti ir tėvynei? Ar tu nejauti pareigos?

- Kokiai tėvynei?

- Anglijai! Prisimink tėvą. Tu gimei Anglijoje, - sako vis balsiau. Žoelis tikrai girdi kiekvieną žodį.

- Niekad nesu gyvenusi Anglijoje. Aš augau visame pasaulyje. Esu pasaulio pilietė.

- Man nusispjaut! - sustaugia Marlonas. - Aš moku tau milijoną svarų! Jis šito nevertas, tas lokys lovoje!

- O, vertas! - sakau tvirtai.

- Išprotėjai? - klykia Marlonas. - Kur pametei protą! Kalbi kaip mažvaikis!

- Marlonai, mudu netinkame į porą! Pripažink! Ir dabar tau manęs nebereikia. Loris sakė, kad iš politikos nieko nebus.

- *Išdavikas!* - šėlsta Marlonas. - Taip ir maniau, kad čia jo pinklės. Tai suokalbis prieš mane! Jis puikiai žino, kad vienas aš negaliu.

- Ir dviese nieko nebūtų išėję! Niekuomet!

- Nepaistyk nesąmonių! Tas, kuris tūkstančius pasiunčia į ugnį, gali užhipnotizuoti ir visą šalį! Vienas kitas pokalbis televizijoje, ir visi laižys jam padus! - Jis nirtulingai pašoka ir ima lakstyti po virtuvę.

- Kaip reikalai? - klausiu, kad nurimtų. - Ar sekėsi?

- Tai jau nebe tavo rūpestis.

Staiga jis sustoja. Žiūri pro langą į namą priešais, kur yra jo butas, ir visas išbąla.

- Kodėl langai atdari? - išsigandęs čiumpa krepšį. - Bėgu! Išspirsiu duris! Iškviesiu policiją!

- Marlonai! - Bet jis jau lekia, aš vejuosi, nešina jo skrybėle. - Marlonai, palauk, pas tave mažylė Mija.

Jis kaipmat sustoja.

- Ką?

- Ji išsiskyrė. Bet nesusitaria su Ingmaru, tad negali grįžti į savo butą. Ji prašė leidimo kelias naktis permiegoti tenai. Ar tu neprieštarauji?

- Mat kaip.

- Ji turi tau vėduoklę. Mačiau. Dieviškas daiktas. Tu apsidžiaugsi.

- O, taaaip? - Iš patrakusio keršytojo Marlonas kaipmat virsta meilia Merilina Flim. - Pirma gera žinia šią bjaurią dieną. - Jis užsideda skrybėlę. - Ar tai tavo paskutinis žodis? - Rodo į miegamojo duris.

Tiktai linkteliu galvą.

- Vadinasi, viskas baigta?

- Jau seniai viskas baigta.

- Okei, - staiga sako jis labai rimtai, - štai tavo raktas! Labai ačiū už arbatą. - Iškėlęs galvą nužingsniuoja prie durų, bet dar kartą staigiai atsisuka. - Bet vieną dalyką aš tau garantuoju, - sušvokščia, - filmo Havajuose tu nekursi!

Vos jis išeina, puolame vienas kitam į glėbį, Žoelis ir aš. Kvatojamės palengvėjusia širdžia ir nebegalime vienas kito paleisti. Paskui susiglaudę sugulame į lovą ir švelniai bučiuojamės.

- Galų gale viskas aišku, - sako Žoelis.

- Tu girdėjai? - klausiu po trečiojo bučinio.

- Kiekvieną žodį. Ar jis visada taip klykia?

- Visada. Kaipmat susijaudina. Priešingai negu tu.

– Ir tu! Puikiai susitvarkei, *cherie*, didžiuojuosi tavimi. Žinai ką? Išsivirkime dar kavos ir pusryčiaukime toliau. Dabar kaip reikiant išalkau!

Taip ir padarome. Ir neskubėdami pusryčiaujame, kol sutemsta.

– Kaip manai, ar jis duos mums ramybę? – klausia Žoelis, kai galop pavalgome.

– Žinoma. Jis amžinai įsižeidęs. Jam jau gana.

Ir aš teisi.

Visas tris dienas, kurias Žoelis praleidžia pas mane, iš Marlono nė žinios. Ir mažylė Mija tarytum prasmego kiaurai žemę. Net nepaskambina, nieko!

Užtat matome šviesą princo rezidencijoje. Pirmą vakarą mylimiausiosios kambary ir Marlono miegamajame. Paskui viskas pasikeičia: apšviestas tiktai kambarys su rožine širdimi! Daktaro Makdonaldo langai tamsūs!

Du balandėliai susičiulbėjo! Šaunuolė, Mija! Niekad nebūčiau pamaniusi, kad tai įvyks taip greitai!

Griaumedis Marlonas ir smulkučiukė Mija? Žoeliui ir man tai pašėliškai smagu. Tačiau netrukus mudu pamirštame viską, kas vyksta priešais tenai, elegantiškame name. Mudu pernelyg užsiėmę vienas kitu, o laikas lėkte pralekia. Staiga praėjo ir sekmadienis, Žoeliui reikia išvažiuoti. Jis stovi pasirengęs kelionei prie durų.

– Beje, o kas tavo kuprinėje? – klausiu. Visą savaitgalį mane kamavo smalsumas.

– Gerai, kad priminei! – Žoelis pasilenkia, atleidžia storą virvutę. – Vos nepamiršau. Iš tos meilės... – Išima didelę dėžę: – Čia tau, brangioji.

- Man?

- Dovanėlė. Iš Budapešto.

- Kas čia?

- Niekuomet neatspėsi. Atidaryk.

Dėžė apklijuota auksiniu popieriumi, o jos viduje - auksinis slibinas. Didumo kaip katė.

- Koks gražus! - sušunku laiminga ir apžiūrinėju jį iš visų pusių. - Dailus darbas. Ačiū! Džiaugiuosi.

Žoelis nieko nesako. Tiktai veria mane tiriamu žvilgsniu, tą žvilgsnį jau pažįstu.

- Kas yra? - klausiu nepatikliai. - Kas nors negerai?

- Apžiūrėk atidžiau.

Taip ir padarau. Ir aptinku siaubingą daiktą. DAGTĮ! Slibinas vaškinis! Rankoje aš laikau žvakę. Man išsyk sutavaruoja akyse.

- Tučtuojau ją pasiimk! - tariu skubiai. - Kuo greičiau!

- Ne, - griežtai sako Žoelis, - ji liks čia!

- Bet aš nenoriu žvakės bute. Pasiimk ją, ji puikiai tiks tavo namuose.

- Mimi, tvardykis: tu ištversi Vemblyje, tu sukursi filmą Havajuose.

- Gal kaip nors.

- Aš pamačiau slibiną, pamaniau, kad tai puikus *FIREWALK* simbolis! Nedek šios žvakės, paprasčiausiai pasistatyk ant židinio kaip meno kūrinį.

- Maldauju, maldauju, pasigailėk manęs.

Žoelis numeta kuprinę. Lengvai pakelia mane nuo grindų, meiliai pasūpuoja glėbyje lyg vaiką.

– Slibinas nuostabiai spinduliuoja, – švelniai kužda jis man į ausį, – žiba kaip auksas, kai dega. O dabar įsivaizduok, tu režisierė, du įsimylėjėliai Paryžiuje, opiuminėje lovoje, vasara, šilta, tamsi naktis, jokios lempos, tik slibinas, kuris šviečia kaip auksinis sodo žibintas...

– Sadistas!

– Ar tu mane myli?

– Dabar ne.

Žoelis vėl pastato mane ant grindų.

– Gerai! Tada vešiuos jį namo.

Vėl įdeda slibiną į dėžutę.

Bet staiga man kažkas nutinka. Atkišu ranką.

– Duok jį šen.

– Tikrai? – netiki Žoelis.

– Pastatyk ant židinio.

– Svetainėje?

– Miegamajame.

– Ooo, *ma cherie,* tu nesigailėsi! Nenoriu tavęs kankinti, Mimi. Budapešte aš pamilau šį slibiną, turėjau nupirkti. – Jis nusiauna batus, trumpam išeina ir grįžta šypsodamas iš laimės.

– Kaip jis atrodo? – klausiu nedrąsiai.

– Nepaprastai gražiai. Lyg sukurtas tavo židiniui.

– Bet per ugnį aš neisiu!

– Tau ir nereikės. Aš eisiu vietoj tavęs. *Je t'aime, cherie.*

Puolame vienas kitam į glėbį.

– *Je t'aime aussi!*

Atsisveikindami bučiuojamės, ištisą amžinybę. Ir pirmąkart neliūdime. Jau ketvirtadienį vėl pasimatysime. Vemblis, Havajai - mudu drauge praleisime bemaž pusę mėnesio!

Žoelis išvažiuoja į Briuselį, o aš visą pirmadienį vartausi lovoje, sklidina laimės.

Pastarųjų naktų aistra dar tebetūno manyje, aplink mane. Matau save veidrodyje, vonioje.

Aš niekur nesukandžiota, nesudraskyta, nė vienos mėlynės, man nereikia arnikos, taip, aš kaip atgimusi! Akys didelės, tamsios ir švytinčios, skruostai raudoni, lūpos irgi, jos kaip reikiant nubučiuotos, bet keisčiausia: slibinas manęs netrikdo!

Nesuprantu. Anksčiau negalėjau miegoti, jeigu kambaryje stovėdavo žvakė. Restorane pirmiausia prašydavau nuimti nuo stalo žvakes. O dabar slibinas pūpso ant židinio, žvelgia tiesiai į mano opiuminę lovą! O aš nė neketinu sprukti!

Sėdžiu ir mąstau.

Gal dėl aukso? Man auksas yra Žoelis.

Mat žmonės mano akyse spalvoti.

Mano sutuoktinis buvo žydros elektrinės spalvos. Marlonas ryškiai žalias. Bebė sidabro baltumo. O Žoelis - grynas auksas. Jo oda, plaukai, akys, blakstienos, miela elgsena, bet ką čia šneku. Viską jau seniai papasakojau.

Ir nutinka dar vienas keistas dalykas.

Vos Žoelis išvažiavo į Briuselį, man ima kasdien skambinti Marlonas.

Kaip tik sėdžiu prie savo senovinio rašomojo stalo (mamos dovana) ir rašau dienoraštį, kad nieko nepamirščiau iš šito nuostabaus laiko.

Dienoraštį rašau nuo aštuoniolikos metų. Paskatino išmintinga mano mama. „Viską užsirašyk! – įkalė. – Kiekvieną dieną! Antraip jau rytoj pamirši, kas buvo vakar!"

Šiaip ar taip, įstrigau per sakinio vidurį, vėl išgyvenu tą karštą saulėgrįžos naktį, sunkiai alsuoju (galima atspėti kodėl), kai suburkuoja telefonas. Skambina Marlonas.

– O, sveikaaa, – sako pamaiviškai, – tu viena?

– Taip. Kaip sekasi?

– Puikiai! Jau seniai šitaip gerai nesisekė.

– Džiaugiuosi. Kas atsitiko?

Marlonas kosteli:

– Na, Loris prašė tau pasakyti, kad visi susitiksime Vemblyje, jo viešbutyje.

– Kada?

– Prieš seminarą. Penktadienį, septynioliktą valandą. Jis užsakė visą paskutinį aukštą. Pasitarimas jo kambariuose.

– Okei, būsiu.

Marlonas vėl kosčioja.

– Tavo žvėris ir tu...

– Koks žvėris?

– Nevaizduok kvailesnės negu esi. Tu ir tas tavo Tedis. Loriui nebūtina žinoti apie judu. Paprašysiu, kad nesilaikytumėte už rankučių. Jokių čiki miki! Apsaugok mane nuo šitokių nemalonumų!

- Bet juk tu vešiesi mažylę Miją.

- Jūsų ir kambariai atskiri.

Tyliu.

- Ar girdėjai? - šaukia į ragelį Marlonas. - Judu nemiegosite kartu.

- Marlonai, mes *suaugę!*

- Kaip tik todėl. Tikiuosi, kad ir elgsitės kaip suaugę!

- O kaip tau sekasi su mažyle Mija? - klausiu po valandžiukės.

Kitame laido gale tyla.

- Ji tebėra tavo bute?

- Kas? - šiurkščiai sviedžia Marlonas.

- Mija. Ar jos nepažįsti? Niekuomet nesi girdėjęs? Okei. Kitas klausimas: kuo rengtis ėjimui per ugnį?

- Apsimauti kelnėmis, kurias galima paraitoti virš kelių. Kodėl tau parūpo?

- Įdomu.

- Tikiuosi, ne dėl savęs domiesi.

- Žinoma, ne.

Marlonas sukrizena:

- Manai, kad nieko nepastebėjau? Anglijoje? Jokios ugnies židinyje. Lankstas apie dujinę viryklę. Klaiki atviros liepsnos baimė. Juk ne veltui aš psichiatras. Pasakysiu tau, kas atsitiktų, jeigu tau reikėtų pamėginti.

- Kas?

- Žengsi ant žioruojančių anglių, pargriūsi ir liksi subjaurota visą gyvenimą.

- Mat kaip.

– Kaip manai, kodėl aš neinu? Ne iš bailumo! Žinau, koks gresia pavojus.

– Ačiū, kad perspėjai.

– O dabar apie filmą... Loris reikalauja, kad jį kurtum tu. Bet kai pamatysi ugnį, tūkstančio septynių šimtų laipsnių karštį... Net ir šalia stovėdama nusisvilinsi veidą. Bus geriausiai, jei paskambinsi...

– Kam?

– Loriui. Ir perduosi režisūrą man!

– Marlonai, mes pasamdyti visi. Komanda. Negali būti nė kalbos. Taip profesionalai nesielgia.

– Tu nenutuoki, – piktai drebia Marlonas, – laužai ne vienoje vietoje! Jų yra *devyniolika!* Visai arti vienas kito! Ištisa aikštė už arenos *vien pragaro liepsnų siausmas!*

Pragaro liepsnų siausmas? Gerai, kad sėdžiu. Ir gerai, kad moku jogą. Juk joga išmoko alsuoti. Todėl dabar nešnopuoju pakraupusi į ragelį, o ramiai atsakau:

– Aš pasižiūrėsiu.

– Kaip režisierė turėsi tenai lįsti...

– Iki Havajų dar turėsiu laiko! Juk Vemblyje nefilmuosime.

– Havajuose ugnis dar aukštesnė! Tenai plaikstosi liepsnos...

Staiga kažkas manyje apsiverčia. Giliai įkvepiu.

– Tu juk psichiatras, – sakau labai ramiai, – ir nieko nepastebi?

– Ko nepastebiu?

– Tavo poveikis priešingas. Kai tu kalbi, pradedi norėti.

- Ko?

- Eiti per ugnį.

- Tu tam per *sena*, - klykia Marlonas, - sakau kaip gydytojas.

- Šit kaip?

- Taip elgtis galima jaunai! Nė viena klimakterinio amžiaus moteris nepajėgs.

- Dar niekuomet nesu girdėjusi tokios nesąmonės.

- Tam reikia nervų! - toliau klykia Marlonas, lyg nieko nebūčiau sakiusi.

- Brandesnio amžiaus žmonių nervai stipresni už jaunų. Tau tą patvirtins kiekvienas specialistas!

- Tučtuojau paskambinsi ir atsisakysi filmo! Užsirašyk Lorio numerį...

- Ne! Net nemanau!

- Tada pulk į pražūtį, - spiegia Marlonas, - linkiu laimės!

Padėjo ragelį!

O aš atsilošiu ir nieko nesuprasdama susidedu už galvos rankas. Ką aš pasakiau? Noriu lįsti į ugnį? Matyt, man pasimaišė. Ne, Mimi Tiulipan, nepasimaišė. Tai sveika prieštaringumo dvasia. Bet devyniolika laužų! Lenis to man nesakė. Atsistoju ir penkias minutes pastoviu ant galvos. Kaip visuomet tai išsyk padeda!

Kai atsisėdu, atsigavusi ir atsipalaidavusi, baimės kaip nebūta! Tebūnie kas bus. Važiuosiu į Vemblį, ramiai viską stebėsiu ir, kiek save pažįstu, pasirinksiu geriausią sprendimą!

Tos dienos, iki Žoelis atvažiuos manęs, lėkte pralekia. Paskutinis savaitgalis priklausė aistrai!

Pirmadienis, antradienis, trečiadienis priklauso protui!

Taip uoliai triūsiu, kad net džiugu.

Gaunu tris pasiūlymus kurti filmus. Apmetu planus ir iškart juos išsiunčiu. Paskui ruošiuosi kitam egzaminui. Homeopatijos.

Susižavėjusi skaitau dr. Dorothy Shepherd visame pasaulyje išpopuliarėjusią knygą: MAŽIAUSIOS DOZĖS KERAI. Ir įsidėmiu vaistus, kurių ji skiria klimakterinio amžiaus moterims.

Siera, krokai, blakėžudės, angių nuodai, *Nux vomica*, sepijos, kalcitas ir šilagėlės.

Ir kasdien, prieš miegą, jaukiai įsitaisiusi lovoje, kartoju sudėtines vaistų dalis. Pusbalsiu, kol išmokstu atmintinai. Taip man patarė garsus gydytojas. Mat tai, ką taip vėlai perskaitai, naktį lieka atmintyje, o jeigu pasiseka, niekuomet nebepamiršti.

Ir dar protarpiais rašau LINKSMAS KLIMAKSAS – vertingą darbą apie odą.

Kodėl mano oda, nors esu jau penkiasdešimt penkerių, spindi grožiu, šviesi, be dėmių, švelni kaip šilkas ir lygi? Todėl, kad nežaloju jos kenksminga kosmetika!

Anksčiau pirkau brangiausius kremus, švaisčiau krūvas pinigų. Pasekmė: oda vyto, džiūvo, darėsi nelaiminga, sena! Ko nenumarinau jos badu... mat nedaviau jai to, ko iš tiesų reikėjo.

Tik ilgainiui susiprotėjau: odai reikia *tikro maisto*. Kaip ir *skrandžiui*. Jai galima duoti tik to, ką galima ir valgyti!

Juk oda ne apmušalas, netyčia priklijuotas prie kūno! Ji mūsų vidaus durys. Viskas, ką ant jos užtepsi, netrukus pateks į kraują, iš ląstelės į ląstelę, įsilies ir jaunins arba nuodys ir susargdins!

Grožis irgi priklauso nuo proto!

Po klimakso aš vartoju tik geriausius produktus: medų ir grietinėlę, pieną ir sviestą be priemaišų, prinokusias avokadas, švelniausią majonezą (pati gaminu!) ir geriausius šviežiausius aliejus, ekologinius, šaltai spaustus, sezamų, alyvų arba migdolų, kaip jau sakiau, keisdama kas trys savaitės.

Tik vazelinas nevalgomas. Ir vis dėlto kada ne kada pavalau juo aplink akis, kai jos pavargsta, pavyzdžiui, jeigu skaitau visą naktį.

Bet mano imuninė sistema jį, tą puikų tepalą, suvartoja, jis man nekenkia.

Taip, mielosios, pasitikėkite gamta! Tada jau po savaitės laimingos atsistosite priešais veidrodį, nes oda ims švytėti, o sulig kiekviena diena vis labiau glotnės. Visi nelygumai išnyks kaip nebuvę! Skirtumas nuo anos odos stulbinamas!

Puikiai prisimenu: kai pirktinį kremą nuvalydavau nuo odos, ji blizgėdavo kaip taukuota ir neatrodydavo sveika. Turėdavau ją pudruoti ir dažyti, kad paslėpčiau.

Bet po medaus kaukės – arba sezamų, alyvų ir

migdolų aliejaus, – ji matinė, nekorėta ir lygi. Pasekmė: man nebereikia jokių dažų.

Tik įdomu, kaip tą parodysiu? Filme?

Pamąstau. Tiesiog papasakosiu. Tiesiai į kamerą. Savo bambukinėje virtuvėje. Po palme. O tada parodysiu, ką reikia daryti. Geriausia išeitis – paprasčiausia. Taip visuomet buvo.

Taip, gyvenimas pilnas staigmenų.

Niekuomet nebūčiau tikėjusi, kad mano oda po klimakso taip atsigaus. Niekuomet nebūčiau tikėjusi, kad galiu keliauti su dviem buteliukais krepšyje, užuot tąsiusis sunkią kosmetinę, prigrūstą brangių kremų ir losjonų.

Ko man reikia Vembliui? Ir Havajams?

Sezamų aliejaus valymui. O priežiūrai sezamų ir alyvų aliejaus mišinio lygiomis dalimis. Daugiau nieko!

O kaip *brangu* visa tai, kas mus bjauroja ir sargdina. Aš sutaupau krūvas pinigų. Ir esu sveika. Brangiai kainuoja tik ajurvedos kursas. Tačiau jis būtinas, vieną kartą per metus, nes pašėliškai atjaunina. Bet apie tai dar atskirai parašysiu. Po Vemblio. Jeigu liksiu gyva, perėjusi per žarijas.

Kaip jau minėjau: taip uoliai triūsiu, kad bemaž nepastebiu, kaip lekia laikas. Jau ketvirtadienis. Ir Žoelis vėl pas mane! Tuo tarpu jis filmavo Milane. Jam reikia pinigų skyryboms, tad ima visus užsakymus.

Puolame vienas kitam į glėbį. Mudviem viskas aišku. Žoelis pastarąsias dienas pasninkavo, meditavo,

nieko neužmušė, net uodo, taip jis pasirengė rytojui, didžiajai dienai!

Žoelis nieko nevalgė. Todėl naktis bus ne karšta ir balta, o švelni. Bučiniai, glamonės, glaustymasis, laimingas vieno grįžimas pas kitą.

Tiesa, labai jo geidžiu, bet juk nevalia nuolat kergtis kaip triušiams. Susilaikyti kartkartėmis irgi labai malonu.

Ir su džiaugsmu laukti šeštadienio.

Kada liepsnos bus įveiktos ir vėl galėsime mylėtis.

Nusistatome žadintuvą penktai ryto.

Kas nutiks? Nelaimė? O gal laukia pergalė?

Tiek to! Negalima tiek daug apie tai mąstyti.

Tebūnie kas bus!

Ir, prisiglaudusi prie Žoelio, prie jo gražaus stipraus kūno, užmingu.

Penkioliktas skyrius

Sėdime EUROSTAR!

Tai Europos pasididžiavimas, prabangus traukinys, be baimės dundąs po jūra. Jungiąs Prancūziją ir Angliją, lyg nebūtų kanalo. Per šį traukinį šalys tapo artimiausiomis kaimynėmis, kurios gali lankytis viena pas kitą popietės arbatos. Tą būtų galima tikrai padaryti: pustrečios valandos į vieną galą ir pustrečios į kitą. Juk nuo Eifelio bokšto iki Švč. Jėzaus širdies bažnyčios irgi sugaišti tiek pat laiko!

Mes keturiese: Lenis, Pegė Šu, Žoelis ir aš.

Marlonas ir mažylė Mija išvažiavo jau vakar. O aš nusipirkau tiko kelnes! Ir ploną baltą palaidinę, kurią galima susirišti priekyje. Jeigu susiriši aukščiau, matyti bamba. Bet aš šito atsisakiau. Per šalta.

Mudu, Žoelis ir aš, mažne be bagažo. Dažnai bastėmės po pasaulį su pustuščiais krepšiais. Tik visuomet lėktuvais. Tad dabar mėgaujamės kelione traukiniu.

Oras gražus. Riedame per melsvai žalią snaudulingą kraštovaizdį iki pat jūros. Paskui ketvirtis valandos tamsos giliai po vandeniu, ir vėl išvystame dieną, mes kitame krante, ir netrukus nutrinksime per Londoną ir sustojame Vaterlo.

Ir tenai, o stebukle, nelyja!

Susėdame į taksi, dangus ryškiai mėlynas, pervažiuojame per miestą gražiausiu giedru oru. Maždaug valandos kelionė į Vemblį kainuoja keturiasdešimt svarų, bet už viską moka Loris. Mums jokio vargo.

Mes net gauname pinigų, sumą dienai ir dovaną. Lenis išsiderėjo. Tai krūva pinigų, kuri pakelia nuotaiką ir nukreipia kitiems mintis nuo *FIREWALK*. Tik ne man.

Giliai mano galvoje liepsnoja pragaras, o švelnus balsas kalba: „Vaikuti, tu privalai". Bet kodėl? Man nepavyko, kai buvau trisdešimties, keturiasdešimties, penkiasdešimties, kodėl dabar, sulaukusi penkiasdešimt penkerių, turiu šitaip rizikuoti?

Kad galėtumei panaudoti savo filmui, Mimi Tiulipan, kad Marlonas sprogtų iš įniršio, o Žoelis didžiuotųsi.

Kad galėtum sėdėti priešais savo gražųjį židinį Paryžiuje ir žavėtis spragsinčiomis liepsnomis. Kad išmoktum gaminti valgį dujine virykle, nes taip greičiau. Kad galėtumei uždegti degtuką, o paskui užpūsti žvakutes ant savo gimtadienio torto. Kad Žoelis galėtų tave apkabinti, kai grįšime iš Havajų, tamsią vasaros naktį opiuminėje lovoje, nedegant jokiai kitai šviesai, tik auksiniam slibinui...

Be to, tu juk ištisai pamokslauji, jog po klimakso sustiprėji! Ir pasidarai drąsesnė! Šaunesnė!

Štai tau proga!

Dabar įrodyk!

– Ko tokia tyli? – klausia Žoelis ir rūpestingai mane apsikabina, – Mimi, brangioji, tuoj nuvažiuosime!

– Nepamirškite, – įspėja Lenis, – ką jums sakiau. Štabas prastai nusiteikęs, didysis guru nepatenkintas. Geriausiai tik klausykitės, nekalbėkite, neprieštaraukite.

Įeiname į viešbutį.

Jis šiuolaikiškas ir be jokio polėkio, tačiau hole kaipmat tai pamiršti. Mat tenai pilna prisigrūdę žmonių, visi laukia susijaudinę, beveik vien vyrai, nuotaika kaip per karnavalą.

Nė vieno rimto veido!

Visi juokiasi, entuziastingai kalbasi, kaip paklaikę mostaguoja rankomis, ploja vieni kitiems per petį ir rėkaloja visomis pasaulio kalbomis.

Yra žmonių iš Pietų Afrikos, Amerikos, Australijos, Kanados, Naujosios Zelandijos, Indijos, Šri Lankos, Brazilijos, Japonijos, žinoma, ir iš visų Europos šalių, to ir buvo galima tikėtis.

Į akis ypač krinta indai. Elegantiškomis siūtomis eilutėmis, su sunkiomis aukso grandinėmis ant kaklo ir rankos riešo. Žėrinčios juodos akys, akinamai balti dantys, jie malonūs ir švelnūs, nors aplinkui toks sujudimas.

Kai patenku į šios vyrų minios vidurį, daug linksmų veidų pasisuka į mane.

Galų gale moteris!

Jie kaipmat apspinta ir Pegę, mus klausinėja, iš kur atvykome, ar eisime per žarijas, ar jau esame tai bandžiusios? Ar mes pirmąkart seminare? Ar jau esame

mačiusios jį, didįjį guru, šventąjį S. G.? Mus pasitinka Marlonas. Stebuklas, kad mus suranda šitokioj sumaišty. Jis labai atsipalaidavęs, net Žoelį ir mane išbučiuoja į skruostus ir... jo *plaukai* dažyti! Juodi kaip varno sparnas! Ausyse auksiniai slibinukai! Atrodo patrakusiai!

Jis prisega mums šviečiančias raudonas korteles. Taigi esame išrinktieji. Mums leidžiama pakilti į šventovę, į paskutinį aukštą liftu, kur viešpatauja jis, galingasis Slibinų Galabytojas, *Dragon Seminars* vadovas.

Žoelis ir aš paskutinįkart pasibučiavome taksi. Dabar stovime greta kaip du nepažįstami, kaip pageidauja Marlonas.

– Kiek žmonių atvyko? – smalsauja Lenis.

– Trys tūkstančiai! – neapsakomai susijaudinęs šnibžda Marlonas – Trys tūkstančiai apmokėtų vietų! Viskas išpirkta. Arenoje nė vietelės.

Trys tūkstančiai žmonių? Kai tokia kaina? Mat žinau, kiek susimoka dalyviai. Taigi iš viso *keletas milijonų* svarų! Už dvi trumpas dienas, kurios S. G. mažne nieko nekainuoja. Žinoma, jis moka už salės nuomą.

Lenis man pašnibždėjo: visi pagalbininkai, tie, kurie nurodo vietas, šokėjai yra *savanoriai!* Kai kurie netgi susimoka, kad galėtų patarnauti per seminarus, kad galėtų dalyvauti šiame žmonių sambūryje, nuo kurio užverda kraujas! Visi tie žmonės ieško vadovo, kuriuo galėtų aklai tikėti, nuolankiai jam paklusti – skirtingai negu aš. Bet iš tikrųjų! Tai bent verslas!

Aukso kasykla. Marlonas nemelavo. Visame pasaulyje nieko panašaus nėra!

Susispaudę liftu kylame aukštyn.

Viršuje, paskutiniame aukšte, mūsų laukia asmens sargybiniai. Jų ketvertas. Du stambūs juodaodžiai, vienas baltasis, visas margai išsitatuiravęs, ir pats Janas. Jis su balta apranga kaip aikido kovotojas ir, o stebukle, švariai nusiskutęs!

– Labas, Janai, – šypsausi, – seniai matėmės.

– *Yes, lady,* – jis rausia mano krepšį, – *long time no see.*

Tada išvedžioja mus po kambarius. Visi miegame tame pačiame aukšte. Šalia manęs gyvena mažylė Mija, greta jos Marlono kambariai, paskui Pegės ir Lenio, o pačiame gale Žoelio. Kambariai šalti ir atsiduoda betonu. Greičiausiai čia viskas buvo nugriauta ir pristatyta, net arena, kur vyksta seminaras, todėl daugiau ir neberemontuojama. Išsivalau dantis, nors traukinyje ir nieko nevalgiau. Bet vakar pasninkavau kartu su Žoeliu, ir dantų milteliai – ekologiški, pipirmėčių skonio – atgaivina burną.

Apsimaunu sunkias tiko kelnes, apsivelku šviesius marškinėlius ir lengvą avietinį kašmyro švarkelį. Ir einu į kambarį pas Žoelį, kuris tučtuojau džiugiai mane apkabina.

– Jau laukiau tavęs, – bučiuoja į kaktą, – nesijaudink, Mimi, nieko nebijok. Aš su tavimi, mudu juokais tą padarysime. Mes abu.

– Ar tu bijai? Vakaro?

Jis linkteli galvą.

- Taip turi būti. Bet aš vis tiek ryšiuos. Dėl tavęs, ir pats sau noriu įrodyti, kad galiu.

- Kaip manai, ar aš taip pat galiu? - klausiu po valandėlės.

Žoelis nustebęs atstumia mane, šypso.

- Čia tai bent. Jeigu iš tikrųjų nori, be abejo, gali! Mimi, brangioji, ar tu padarytumei tai iš meilės man?

Linkteliu galvą. Man ko neiššoksta širdis.

- Tu iš tikrųjų ryšies? - Švelniais delnais jis suima mano veidą ir ilgai bučiuoja į lūpas. Kaipmat klaikiai jo įsigeidžiu. Bet šiandien tai dar tabu! Tiktai rytoj. Jeigu panorės likimas!

Žoelis atsidūsta man į ausį. Žino, ką jaučiu. Jis jaučia tą patį.

- Ryt atsigriebsime, - sako švelniai, - mylėsimės, valgysime, nesvarbu, kas nutiktų šiandien. Okei? O dabar pažadėk man.

- Ką?

- Neprievartauk savęs! Tai geruoju nesibaigia.

- Okei. Pažadu.

- Daryk tik tą, ko iš tiesų nori! Ir jeigu norėsi iš *tikrųjų,* aš tau padėsiu.

Ilgai laikome vienas kitą glėbyje. Ir aš jaučiu, kaip man išgaruoja baimė. Staiga lyg žaibas perveria. Staiga suprantu, kad *galiu* tą padaryti! Ne kaip akla Goldi-S. G. pasekėja, o savo jėgomis. Bet šito nepasakau. Pažįstu žmogaus prigimtį. Dar nežinia! Gal vėl kitaip manysiu šįvakar, aštuntą valandą!

Prieš pat penktą visi susitinkame prie Lorio apartamentų. Pegė, Lenis ir mažylė Mija baltais drabužiais.

- Labas, Mija, - išbučiuoju ją į abu žandus, - kaip sekasi?

- Negaliu su tavimi kalbėtis, - šnibžda ji, - Marlonas neleidžia.

- Bet ar viskas okei?

- *Kuo geriausiai!* Tuokiamės liepą Bate.

- Sveikinu! Šaunuolė. Puikus darbas!

- Nebuvo sunku, - kikena ji, - būsiu *amžinai* tau dėkinga. Niekada nepamiršiu!

- Ar eisi per ugnį?

- Gal. Eisiu, jeigu eis ir Marlonas. Jeigu ne, tai ir aš ne.

- O jis kur? - apsidairau. Marlono niekur nė ženklo.

- Pasikeičia apatinius.

- Gundančias apatinukes? - kuždu. - Kinoberio raudonumo ir blizgančias?

- Greičiausiai, - kikena Mija. - Kad pasijustų pranašesnis už pusbrolį. Bet man nė motais.

Atskuba juodaodis sargybinis.

- *Ladies and Gentlemen,* jau septyniolika valandų!

Jis atidaro dvivėres duris tokiu mostu, lyg už jų mūsų lauktų Anglijos karalienė. Man vėl ima daužytis širdis. Andainykštės drąsos kaip nebūta.

- Prašom įeiti. Mokytojas jūsų laukia.

Stovime erdvioje geltonoje svetainėje. Langai iš trijų pusių. Visi baldai sustatyti pasieniais, o ant tau-

raus šviesaus kiniško kilimo viduryje lotoso poza vienui vienas įsitaisęs Loris.

Mus išgirdęs kilsteli galvą, pamoja, ir mes susėdame ant grindų priešais jį.

Nustembu. Loris vėl atrodo visiškai kitoks. Kaip indėnas! Jo plaukai ilgi lygūs juodi, perrišti per kaktą juosta, raudona, siuvinėta baltais mažyčiais karoliukais. Jis vilki indėniškais drabužiais su kutais, ant kaklo dveji ilgi karoliai iš stambių turkių, jis be batų, išpuoselėtų kojų nagai nulakuoti sidabro spalva.

– Sveiki, – pasisveikina jis, – vieno dar nėra!

Bet tada jau įtipena Marlonas, visas baltas, kaip ir mažylė Mija, su aukštakulniais batais iš dirbtinės gyvačių odos, ir įspūdingai susmunka ant kilimo.

– Kaip visada vėluoji, – papriekaištauja Loris.

– Daugių daugiausia dvi sekundėles! – suulba maivydamasis Marlonas. – Svarbus pokalbis telefonu...

– Tu tiksliai žinai, kad prieš seminarą man negalima jaudintis, – tūžmingai pertrauka jį Loris.

– Tai ir nesijaudink, *darling!* Būk *cool!*

– Ar pakvaišai? – pasiunta Loris. – Dar man priešgyniauji? Man reikia visų spėkų *FIREWALK*, o tu gadini man kraują? Tai sąmokslas! Atsiprašyk!

Marlonas užsispyręs tyli.

– Šiandien mūsų *trys tūkstančiai*, – šėlsta didysis Slibinų Galabytojas, – ar suvokiate, ką tai reiškia? Marios baimės. Aš vienintelis scenoje, iš visų pusių į mane plūsta baimės. Ir man reikia tas baimes *sunaikinti!* Ar bent nutuokiate, kiek galių tam reikia?

Marlonas ieškodamas pagalbos žiūri į mažylę Miją, niekas netaria nė žodžio.

Loris užsimerkia. Sukanda dantis, tai matyti iš skruostų raumenų trūkčiojimo.

- O dabar apie filmą, - staiga kuo ramiausiai sako jis man ir šypsosi, - Mimi, tu susirasi įdomius veidus, keturis ar penkis šalia. Akylai juos stebėsi. Kaip manai - kuriam galui?

- Kaip jie atrodys Prieš ir Po?

Loris antrąkart nusišypso.

- Tiesa. Įsidėmėsi kiekvieną skirtumą, net mažiausią. Veido išraišką, judesius, žodžius, ar verkia, juokiasi, klykia, tyli, supratai?

- Vyrus ar moteris?

- Čia susirinkę aštuoniasdešimt procentų vyrų. Bet pasistenk surasti ir dvi moteris.

- Gerai. Aš tai padarysiu!

- Bet jai reikės prieiti prie ugnies, - pašaipiai sviedžia Marlonas, - iš to nieko nebus, seni.

- Kodėl nebus? - klausia S. G.

- Mimi kamuoja fobija! Ji ištyžta prieš tuščią židinį, net jei jis ir neužkurtas.

- *Kodėl? Kodėl? Kodėl?* - surinka jam Loris. - Paaiškinkite man vienu žodžiu kodėl!

- Iš bailumo! - mėgaudamasis sako Marlonas ir pasiglosto savo ką tik dažytus juodus plaukus.

- Ne, - šaukiu, - ne iš bailumo. Tai nelaimingas atsitikimas! - Ir kuo trumpiau iškloju nutikimą Brazilijoje.

Loris abejingai klauso.

- Na, ir? - klausia, kai baigiu.

- Argi nesuvoki? - sako Marlonas niekinamai. - Juk ji davė tau suprasti, kad negali!

- Mimi, - sako Loris, - ar žinai mano garsųjį šūkį?

- Kokį šūkį?

- Ką galvoji tada, jeigu ko nors negali?

- Ne. Nežinau.

- TURIU PADARYTI TAI, KO NEGALIU. - Skvarbiai žiūri į mane juodomis akimis ir vypso.

- Stiprus posakis, - mandagiai pritariu.

- Jis mano. Išgirsi dar ne vieną, šiąnakt. Visus užsirašyk, jie turi skambėti filme!

- *Aš* sukursiu tau filmą, - pertraukia jį Marlonas, - gali pasitikėti manimi. O ja - ne!

- Ne! - sugriaudėja S. G. - Tai ne tau.

- Kodėl ne?

- Tai jos darbas, ne tavo.

Marlonas smogia kumščiu į kilimą.

- Nėra tokio darbo, kurio negalėtų atlikti psichiatras! Aš noriu...

- Man neįdomu, ko tu nori, - įgelia S. G., - o dabar klausykitės. Yra devyniolika ugnies židinių. Jūs visi, be Marlono, kuris pernelyg bailus, eisite per dešimtą ugnį. Sustosite gale, su mano indais, su kuriais netrukus susipažinsite, valgydami, o tu, Mimi, eisi pati paskutinė.

- O kaip išdėstytos ugnys? - skubiai klausiu.

- Viena šalia kitos. Kodėl klausi?

Su palengvėjimu atsidūstu. Ačiū Dievui, ne ratu. Mat tai būtų mane labiausiai gąsdinę - būti apsuptai liepsnojančios ugnies.

– Okei? – klausia didysis guru.

Linkteliu galvą.

– Nieko nėra okei, – rėkia Marlonas ir kaip paklaikęs dairosi aplinkui, – argi niekas nesuvokia, kaip tai *rimta?* Juk tu ją nužudysi!

– Kodėl? – abejingai klausia S. G.

– Ji suklups, o tada...

– Ji *nesuklups,* – Loris grėsmingai atkiša kampuotą smakrą, – o mums jau gana tavo... tavo... kvailo... pritrūkau žodžių, tavo bailaus tepliojimo juodomis spalvomis! Šimtus tūkstančių žmonių aš pasiunčiu į ugnį, net pačius silpniausius vien savo stiprybe! Ar tu tikrai manai, kad nesugebėsiu pasiųsti jos?

– Tavo valia, *darling,* – Marlonas įsižeidęs papučia lūpas, – tik aš įspėju, kad ji apvils tave paskutinę akimirką.

– *Tu taip ir padarysi?* – S. G. grįžteli į mane.

– Gal, – gūžteliu pečiais, – nenutuokiu. Aš nežinau.

– Matai. Ji prisipažįsta!

– Tu manęs neapvilsi! – S. G. perveria mane akylu žvilgsniu. – Kartok paskui mane: „Aš galiu eiti per ugnį. Ir labai džiaugiuosi!"

– Aš galiu eiti per ugnį. Ir labai džiaugiuosi!

– Įtaigiau, mieloji, tavimi dar netikime.

– Aš galiu eiti per ugnį. Ir labai *džiaugiuosi!*

– Jau geriau. O dabar parodyk mums savo džiaugsmą. Iš džiaugsmo tu net virpi. Kiekvienas kraujo lašelis sklidinas džiaugsmo. Viskas tavyje klykia iš

džiaugsmo. Tu pilna džiaugsmo nuo galvos iki kojų. Galų gale tau leido eiti į ugnį. Ir tu labai džiaugiesi.

Valandėlę kartojame. S. G. patenkintas.

- Taip tu sau kartosi iki septintos valandos. O tada, kai iš viešbučio eisi į seminarą, šiuos sakinius pamirši.

- Kodėl? - nustembu.

- Tai labai svarbu! Ką tu darysi?

- Pamiršiu šiuos žodžius tada, kai išeisiu į seminarą. Bet kodėl?

- Kadangi iš tikrųjų eidami per ugnį, mes sakome visai ką kita! O ką tu darysi iki seminaro?

- Kartosiu: „Aš galiu eiti per ugnį. Ir labai džiaugiuosi".

- O paskui?

- Liausiuosi tai kartojusi tą valandėlę, kai išeisiu iš viešbučio.

- Taigi, - sako S. G. ir žiūri į Marloną, - matai?

- Argi tu tikrai manai, jog šito gana?

- Penkiolikos metų patirtis, seni! Gal pagaliau ir tu išdrįsi? Kartok paskui mane: „Aš galiu eiti per ugnį! Ir labai džiaugiuosi".

- Tu man p!.. - klykia Marlonas, raudonas iš pykčio, pašoka ir iškaukši iš kambario trenkdamas durimis.

Septintą valandą susitinkame, kad kiek užkąstume. Seminaras prasideda aštuntą. Na, vakarieniauja visi, Žoelis ir aš žiūrime.

Bet mudu neišalkę, man netgi nešalta, kaip paprastai būna badavimo dienomis. Atvirkščiai! Iš su-

sijaudinimo net karšta! Vadinasi, aš iš tikrųjų bandysiu! Niekuomet nebūčiau pamaniusi! Aš galiu eiti per ugnį, aš taip džiaugiuosi. Aš atsikratysiu baimės, kuri mane kankino visą gyvenimą, na, tikiuosi, kad atsikratysiu. Nenutuokiu, ar man iš tiesų pavyks! Nežinau, kaip baigsis šis vakaras.

Marlonas vėl suėmė save į rankas. Apsiavęs paprastais batais, nė kiek nebesimaivo, supažindina mus su indais, kurie skris kartu į Havajus. Stebiu jį. Atrodo toks *svetimas*. Smilios žalios akys ir juodi plaukai... Bet indai malonūs, daug juokiasi, tai verslininkai, kuriems sekasi ir kurie trokšta dar didesnės sėkmės. Ir juos visus aplankė laimė po *FIREWALK!*

Sėdime paskutiniame aukšte, žydrame restorane, kurį mums išnuomojo S. G. Dairausi.

Čia visa jo šeima ir darbuotojai: gydytojas, virėjas, sraigtasparnio pilotas, kirpėjas, masažuotojas, jogos mokytojas, psichiatras, liokajus, dizaineris, grimuotojas, siuvėjas, operatorius, režisierius, garso operatorius, kelionių vadybininkas, asmens sargybiniai. Net susipainioju!

Užtat susipažįstu su Lorio motina: išblyškusia moteriškute. Jo tėvas liesas, aukštas ir nekalbus. Pasisveikinu su Marlono motina, kuri dar nenutuokia, kad vietoj manęs į marčias gaus Miją! Susipažįstu su Edžiu, jos draugužiu, nedideliu, simpatingu, romiu.

Persimetu žodžiu su Kati, kuri jau žino viską ir elgiasi su manimi jau ne taip maloniai. Matau Doli, kuri, jeigu tai įmanoma, atrodo dar labiau apsileidusi, užtat ištisai fotografuoja.

Visi apsirengę vienodai: mūvi juodomis kelnėmis kiek žemiau kelių. Dėvi juodais marškinėliais. Ant jų auksiniais karoliukais veržliomis raidėmis išsiuvinėtas žodis DRAGON. Kaip jau sakiau, visi čia, nėra tik didžiojo guru.

Jo nėra niekam. Prieš *FIREWALK* jis niekuomet nevalgo. Jam reikia tylos prieš audrą.

Ir stoja ta valanda.

Išeiname iš viešbučio ir leidžiamės arenos link. Tai gražus apskritas pastatas, bet, kaip jau minėjau, jo dienos suskaičiuotos. Gal čia vyksta paskutinis renginys. Istorinis? Man tai tikrai!

Sakiau „išeiname", bet mes bėgame. O Lenis šokinėja kaip guminis kamuolys. Jis toks susijaudinęs, vargu ar pats žino, ką daro. Iš visų pusių plūsta žmonės, šventiškai nusiteikę, linksmi kaip vaikai, visi sveikinasi, nepažįstami šypsosi vieni kitiems.

Tik vienas kitas išbalęs ir tylus kaip aš, tai tie, kurie pirmąkart eis per ugnį.

Arenoje kaip pragare. Prie registratūros grumdosi minia žmonių. Bet mums šito nereikia. Janas mus įveda, kiekvienam užsega apyrankę, raudono plastiko, su raidėmis VIP. Ir prie krūtinės prisisegame po antrą lentelę. Joje pavardė, o apačioje užrašas didžiosiomis raidėmis: VIETA PRIEKYJE. Bilietas į pašventintą teritoriją prieš pat sceną, tenai leidžiami tik ypatingi svečiai.

– Pamirškite viską, – liepia Lenis, kai įveikiame paskutinę užtvarą, – pamirškite savo vardą, pamirškite, kas esate, pamirškite, ką darote, pamirškite fil-

mą, paprasčiausiai leiskitės nešami... – Ir atidaro mums spyruoklines duris į milžinišką apskritą salę.

Ir tada prasideda.

Į mus trenkia pasiučiausia geriausia populiari muzika.

Taip griausmingai, kad net virpa grindys!

Valandėlę man dingojasi, kad sustos širdis. Žemi garsai tokie stiprūs, kad daužo krūtinę lyg kumščiai! Pirmoji mintis: apsisukti ir pabėgti, laukan, į gryną orą.

Bet tuoj susitvardau: jogos kvėpavimo pratimai! Lėtai – giliai. Po keturių iškvėpimų vėl pasijuntu gerai.

Susėdame pirmoje eilėje.

Mums iš dešinės ir kairės indai ir italai. Mes tik keturi: Lenis, Pegė, Žoelis ir aš. Visi kiti, taip pat Marlonas ir mažylė Mija, su Loriu už scenos.

Arenoje telpa trys tūkstančiai žmonių. Iš tiesų visi bilietai išpirkti. Didžiulė salė juodut juoda nuo žmonių, net tribūnose nė vietelės.

Virš scenos milžiniškos aukso raidės:

DRAGON SEMINARS.

Apačioje be galo ilgas auksinis drakonas slibinas, kokį šiaip galima pamatyti tik per iškilmingas eitynes Kinijoje.

– Jaudiniesi? – klausia Žoelis, kuris taip ir nepaleido mano rankos.

Linkteliu galvą. Beveik nesuprantu jo per tokį triukšmą.

Muzika vis gražėja. Mane pagauna ritmas. Trokšte trokštu pašokti ir strakalioti! Lenis jaučiasi taip pat, vos nusėdi, linguoja galvą pagal taktą.

– Šokėjai, į sceną! – išgirstu per garsiakalbį Lorio balsą, ir atsidaro šoninės durys – įbėga du šimtai šokėjų, užlekia ant scenos ir ima suktis pagal muziką.

Žiūriu į juos kaip pakerėta. Vyrai su auksinėmis kelnėmis, šiaip nuogi, moterys su trumputėmis auksinėmis suknutėmis plikais pečiais. Ir su ilgaplaukiais aukso perukais. Scena plieskia auksu, o tada ateina didžioji akimirka.

Šokėjai prasiskiria, viduryje palieka tarpą, palei kurį išsirikiuoja, ir kas šokio žingsniu iš scenos galo artėja mūsų link? Lorensas Goldas! Slibinų Galabytojas.

Jis anaiptol nebe indėnas!

Loris su juodomis imtynininkų kelnėmis, juodais šilko marškiniais, jo plaukai dabar trumpi ir juodi, batai kiniški, audeklo, jis prišoka prie rampos ir per mikrofoną šaukia:

– Stokitės! Pasijudinkit!

Nė vienam nereikia kartoti dusyk! Salę perskrodžia riksmas, įkvėptas pašėliškos muzikos. Trys tūkstančiai žmonių pašoka ir ima straksėti. Tribūnose taip linguoja, kad net svaigsta galva. Pats Loris be paliovos juda, sukasi su šokėjais, kilnoja juos, vėl pastato ant scenos, pašoka aukštyn, krinta žemyn ir nusileisdamas padaro špagatą! Jis puikus šokėjas! Visus užgožia, prikausto visų akis. Dabar žiūrime tik į jį!

Jis pagrindinis ant scenos!

Aš trumpai net pamirštu ugnį.

Staiga jis pakelia ranką.

Muzika kaipmat nutyla.

Šokėjai nubėga nuo scenos. Mes susėdame. Loris stovi nutviekstas prožektorių. Gražus vyriškis. Aukštas, kamuoto veido, atrodo kaip karvedys!

Valandėlę jis stovi ir tik žiūri į salę. Išnyksta bet koks triukšmelis, niekas nedrįsta net alsuoti. Visi įtemptai laukia. Žoelis paima mano ranką ir suspaudžia. Priglaudžia savo koją prie manosios. Abu žinome, kas bus toliau: pasirengimas *FIREWALK!*

Loris vėl pakelia ranką. Ir iškart prabyla:

- Mūsų tema sėkmė. *Didžiulė sėkmė!* Visi norite daugiau pinigų. Ir aš jums parodysiu, kaip jų gauti! Bet... - jis reikšmingai patyli, - ar jūs būtumėte čia, jeigu norėtumėte pakalbėti tiktai apie sėkmę? Ar salėje būtų trys tūkstančiai žmonių?

- Neee, - klykia visi, be Žoelio ir manęs. Mat mes ne iš bandos. Tikrai neklykiu, kai klykia visi!

- Ar čia būtų suvažiavę trys tūkstančiai žmonių, jeigu kalbėtume vien apie pinigus? Apie meną kuo greičiau praturtėti? Ar tada visi čia būtumėt?

- Neeeee!

Loris vėl pakelia ranką. Laukia, kol salėje įsiviešpataus kapų tyla.

- Jūs trokštate stebuklo! - sako jis tada tyliai.

- Taaaip! - entuziastingai klykia trys tūkstančiai žmonių.

- Stebuklo, kai einama per ugnį. Per žioruojančias anglis. Ir nenudegama.

- Taaaip!

- Todėl čia ir esate?

- Taaaaaip! - staugia minia, o tada sugriaudėja audringi plojimai. Lenis ir Pegė ploja taip, kad net skauda delnai.

- Tikrai norite?

- Taaaip!

- Jūs visi?

- Taaaaaip! - vėl staugia visi, be Žoelio ir manęs.

- Tad privalote būti drąsūs! Drąsesni už kitus. Atidžiai žiūrėkite!

Scenoje nuleidžiamas didžiulis ekranas. Ir jame liepsnoja milžiniškas laužas! Liepsnos bauginamai aukštos, pragaro vaizdas. Ir mes turėsime per jas eiti? Mane iškart išpila prakaitas, dar labiau prisispaudžiu koja prie Žoelio. Jis sukteli galvą į mane, ramindamas palinksi.

Mus apgaubia tyla. Trys tūkstančiai žmonių vos vos alsuoja. Girdėti, kaip dega ugnis, lakstо žiežirbos, traška ir spragsi, lyg mes jau būtume tarp tų liepsnų!

S. G. kaip juoda pantera šmaižioja po sceną. Nunarinęs galvą. Galop jis praveria burną. Bet ką jis kalba?

Apie mums gresiančius pavojus!

Apie pūsles, žaizdas, luošumą, bjaurius randus, nudegimus, mirtį!

Ar šitas žmogus išprotėjo? Trys tūkstančiai žmonių sulaiko kvapą. Pegė klaikiai išbalo. Tikrai ir aš tokia pat. Žoelis ramindamas suspaudžia mano ran-

ką. Lenis apsikabina Pegę, kuri kaipmat vėl šypso. Bet aš dar ne. Turiu valdytis, kad nepradėčiau drebėti. Gal man pamiršti tą filmą? Atsistoti? Sprukti laukan? *Žinoma!* Dabar nersiu laukan ir taip išnešiu sveiką kailį!

Tada Loris suploja. Stovi prie pat scenos krašto, tiesiai prieš mane. Ryja juodomis akimis. Kaipmat mano valia subliūkšta. Sėdžiu lyg paralyžiuota!

– Ugnis žudo! – vėl sako jis. – Bet ne tuomet, jei darysite kaip aš: jūs panirsite į transą. Ar galėsite?

– Taaaaaip!

– Ir liksite transo būsenos. Ar suprantate mane?

– Taaaaaap!

– Jūs galvosite ne apie ugnį, galvosite apie šventę, kuri vyks paskui! Tik didvyriai tą gali. O šventė vyks ištisą naktį! Apie ką jūs galvojate?

– Apie šventę, kuri įvyks paskui!

– Kiek laiko truks ta šventė?

– Ištisą naktį!

– Pasinerkite į transą. Susikaupkite. Pamirškite savo kūną! Žiūrėkite aukštyn. Nevalia bėgti! Turite eiti tiesiai į tikslą. Tas, kuris bėgs, pargrius! Jums nevalia žiūrėti žemyn. Ko jūs negalite daryti?

– Žiūrėti žemyn!

– Ką dar reikia daryti?

– Nevalia bėgti! Reikia eiti tiesiai į tikslą!

– O dabar kartokite paskui mane: NUO PAT PIRMO ŽINGSNIO MANO KŪNAS IŠ VISŲ JĖGŲ PATS SAUGO SAVE!

Ketvirtį valandos visi stūgauja šį sakinį. Be Žoelio ir manęs, žinoma, S. G. tai iškart pastebi. Kaipmat prieina prie scenos krašto.

- Pamirškime žodį „ugnis". Mes neisime per ugnį. Mes eisime per vėsias samanas. Vėsias samanas. Per ką mes eisime?

- PER VĖSIAS SAMANAS, - klykia kiti.

Loris atsiklaupia, žvelgia man tiesiai į akis.

- Tu privalai *klykti*, - sako greitakalbe, - antraip nepanirsi į transą. Per ką mes eisime? - surinka į mikrofoną ir vėl pašoka.

- PER VĖSIAS SAMANAS, VĖSIAS SAMANAS!

- Mes jau transo būsenos! Mes eisime per...

- Vėsias samanas! - Dabar klykiu ir aš.

- Kartą aš nusideginau, - rėkia S. G., - nes per greitai išėjau iš transo būsenos. Žarijų dar tebebuvo man tarp pirštų. Liksite transo būsenos, kol jūsų kojos bus nuplautos. Tą padarys mano pagalbininkai. Per ką jūs eisite?

- PER VĖSIAS SAMANAS. VĖSIAS SAMANAS!

- Kartokite paskui mane: SIELA STIPRESNĖ UŽ KŪNĄ! AŠ NUGALIU JĮ VISĄ!

Žoelis ir aš susižvelgiame. Tada rėkiame su visais, kol užkimstame. Nesvarbu! Man išdulkėjo bet kokia baimė. Mat aš jau seniai medituoju. Moku sutalpinti visą save į galvą. Ir tai man patinka. Čia aš esu saugi. Taigi taip ir darau. Užlendu už trečios akies, tada man nieko nebegali nutikti.

- Na, Mimi. Ar tu išdrįsi? Dėl manęs? - susijaudinęs klausia Žoelis.

- Vardan Dievo! Taip!

- Ar tu bijai? - klausia jis susirūpinęs.

Bijau? Staiga mane užlieja pašėliška jėga! Ką sako Marlonas? Aš per sena? Jis neįvertina jėgos, kurią įgyji antrąjį pavasarį! Po klimakso tu gali viską, jeigu iš tikrųjų nori!

- Visi stokitės, - šaukia Loris per mikrofoną, - nusiaukite batus, pasiraitokite kelnes virš kelių. Bėgsime laukan basi, basi per vėsias samanas!

- Ar tu eisi? - klausiu Pegę.

- Žinoma! - Ir ji pašoka.

Žoelis paduoda man ranką. Mūsų pirštai susipina! Mes nusispyrėme batus, pasiraitojome kelnes, susikibę už rankų išbėgame laukan.

Dideliame kieme už arenos tamsu, tik žėruoja devyniolika ugninių lysvių. Pamėkliškas vaizdas. Vis dėlto džiugiai nustembu: mat liepsna nėra tokia aukšta kaip ekrane. Mums nereikės eiti per liepsnų jūrą. Tiktai per raudonai žėrinčias nuožmiai spragsinčias anglis.

Prie, už ir šalia jų budi pagalbininkai, stambūs stiprūs vyrai ir moterys, kurie nenuleis nuo mūsų akių.

Jei kuris nors susvirduliuos, kaipmat sulaikys! O kur Loris? Ant pakylos, pliskinamas prožektorių! Jis vadovauja mūšiui! Pakelia ranką: staiga naktį pripildo griausminga popmuzika. Pagalbininkai prie ugnių ima strykčioti pagal taktą, apsupa pirmąjį drąsuolį, šokinėja priešais jį, šaukia: „Taip! Taip! Taip!"

O paskui, kai jis pasirengia eiti, suūžia: „Eik! Eik! Eiiiiiiiiik!"

Stovime prie dešimtos laužavietės. Priešais mus indai. Pagalbininkai užkrečia mus savo entuziazmu, mes šokinėjame, klykiame, skatiname vieni kitus, pirmieji gražūs tamsaus gymio vyriškiai išdrįsta užlipti ant žioruojančių anglių.

Ir tikrai! Jie saugiai pereina plotelį, juos šlovina, bučiuoja, glėbesčiuoja, dabar jau šokama ir kitame gale, visa naktis sklidina strykčiojančių, šokančių, siūbuojančių žmonių, o tarp jų - devyniolika juostų karštų žarijų!

Nežinia kur pragaišo Pegė ir Lenis, pasimetėme su jais per spūstį. Vienas po kito indai išdrįsta pereiti per žarijas. Jie visi apimti transo, akys žiba, jie nesivaldo, kai kurie kaip papaikę klykauja. Netrukus mano ir Žoelio eilė!

Mes artėjame ir artėjame, karštis jau tvilko man veidą.

- Padarysiu tai dėl tavęs ir dėl savęs! - šaukia Žoelis. Ir štai jis jau prie žarijų. Pagalbininkai jį apspinta. Šokčioja drauge.

- TAIP! TAIP! TAIP! - klykia jam į ausį. Žoelis nedvejoja nė akimirkos, pakelia galvą, pasižiūri į tamsų dangų ir deda koją ant žarijų!

- Eiiiiiik! - Jis jau įveikė pusę kelio. Keturi raumeningi bernai šokčioja šalia jo, šūksniais drąsina. Bet šito jam nereikia. Žoelis eina drąsiais tvirtais veržliais žingsniais, neskubėdamas, be jokios baimės, jis jau anapus, gyvas sveikas, jo padus aplieja vandeniu

iš žarnos, jis sveikinamas, glėbesčiuojamas, bučiuojamas, bet nešoka su kitais, ne, sustoja prie pat krašto ir ištiesia į mane rankas!

Išmuša lemtinga valanda.

Stoviu prie traškančių žarijų. Tūkstantis septyni šimtai laipsnių! Jei uždėsiu bent pirštus, iškart siaubingai sušnypš. Pala! Iškart pamiršk žodį „sušnypš"! Aš einu per vėsias samanas, minkštas žalias drėgnas samanas. Man šlampa padai, atvėsta kulnai, tarp pirštų įsiskverbia šaltis. Turiu tą pajausti! Štai kur menas.

- *TAIP! TAIP! TAIP! TAIP!*

Mane apsupa pagalbininkai. Imu šokčioti kartu su jais. Jie klykia taip garsiai, kad užgožia žarijų spragsėjimą. Aš girdžiu tik paklaikusius susijaudinusius balsus, man skauda ausų būgneliai. Aš šoku per kraštus besiveržiančios energijos lauke.

- *EIK! EIK! EIIIIIIIK!*

Žvelgiu aukštyn į juodą naktį. Dar pamatau man mojantį Žoelį: „Eikš! Eikš!"

NUO PAT PIRMO ŽINGSNIO MANO KŪNAS NARSIAI SAUGO SAVE!

Dabar burtai paveikia ir mane. Staiga suvokiu, kad nebeturiu kūno. Visa esu galvoje, atsiplėšusi nuo apačios. O tai, kas liko apačioje, apsisaugos pats!

Savaime pakyla kairė koja. Dešinė irgi paseka jos pavyzdžiu. Aš viena tamsiame miške, žingsniuoju per šlapias samanas. Na, žingsniuoja mano kūnas, o aš pati saugiai įsitaisiusi savo galvoje.

Skrieju pirmyn, nežinau kaip, tai užtrunka amžinybę. O tada viskas baigiasi!

Mane apglėbia stiprios rankos, pakelia kojas, aplieja vandeniu pirštus, stipri šalto vandens čiurkšlė nuskalauja prikibusius angliukus, aš ant tvirtos žemės, išgelbėta, AŠ TĄ PADARIAU!

Čia Žoelis. Jis išskečia rankas, aš priglundu jam prie krūtinės.

– Mimi, brangioji, – jis tvirtai priglaudžia mane, taip gera, kad bemaž apalpstu, – viskas gerai baigėsi. Mudu ištvėrėme. Labai labai tavimi didžiuojuosi.

– Ir aš tavimi!

Mudu linguojame stovėdami, girdžiu dunksinčią jo širdį, nors aplinkui toks triukšmas, nors aplinkui švenčia striksėdami, šokdami, kvatodami, dainuodami žmonės, nors pašėliškai griaudėja muzika, gožianti naktį.

Žoelis paleidžia mane, kiti pripuola artyn. Mus apsupa nepažįstami žmonės, glosto, bučiuoja, oras pritvinksta džiugesio.

Pamažėle atsikvošėju.

Palengva ima girdėti ausys. Galva vėl tvirtai susijungia su kūnu, apsičiupinėju klubus, taip, jie mano, jaučiu kojas, pėdas, niekas nenudegė, rankomis persibraukiu padus – sveika švelni oda.

Lyg iš tiesų būčiau ėjusi per vėsias samanas.

– TAIP! TAIP! TAIP!

Mūsų pagalbininkai susikimba rankomis ir ratu šoka aplink mus. Pro pečius žvelgiu į žėrinčią juos-

tą. Nugara jaučiu karštį: tūkstantis septyni šimtai laipsnių!

Staiga mane nutvilko džiaugsmo svaigulys. Aš perėjau per žioruojančias anglis, ir ugnis man nepakenkė!

Ir dabar jau žinau, kaip tą padaryti: reikia prisikaupti muzikos ir isterijos, kol ims virpėti kiekviena tavo kūno dalelė. Sustiprėja aura, pati pasitrauki, sulendi į galvą, o kūnui liepi saugotis pačiam. Reikia nebeklausyti proto. Ir pasikliauti Dievu!

Aš padariau stebuklą! Sulaužiau gamtos dėsnį. Ir jeigu tą sugebu - ko dar negalėčiau padaryti?

Švenčiu apimta transo. Žoelį atskyrė nuo manęs. Bet mudu vėl susitinkame arenoje. Čia vėl Pegė ir Lenis. Abu ėjo per žarijas, tačiau kitoje vietoje.

Visiškai nusikamavę sėdime prieš sceną. Įtampos nebėr, drebame visu kūnu. Bet neilgai.

Vėl įbėga šokėjai, scena žvilga nuo aukso. Jie mums moja, kviečia visus, kiekvienas, kas nori, gali užlipti pas juos. Bet mes pernelyg nuvargę.

Muzika vis dar tokia pat kurtinanti kaip ir prieš *FIREWALK*. Bet staiga vėl suklūstu. Ką čia girdžiu? Savo mėgstamiausią dainą; Van Morrison *BROWN EYED GIRL*. Ji linksma, smagi, lengvapėdiška, negaliu atsispirti. Pašoku, čiumpu Žoelį už rankos, mudu užlipame ant scenos ir šokame, šokame, kol nutyla muzika ir užgęsta šviesos.

Vėlai naktį.

Ketvirtą ryto.

Tada grįžtame į viešbutį, su indais ir kresnu maoriu iš Naujosios Zelandijos. Visi nusigalavę lyg po mūšio. Bet drauge ir apkvaitę. Mes visi šiandien pranokome patys save.

Mes įveikėme mirties baimę.

Ką pasakytų mano motina?

Numirtų! Iš baimės!

Viešbutyje jau tylu ramu. Net paskutiniame aukšte. Iš Lorio kambarių nė garselio. Jis dingo iškart po *FIREWALK*. Turi ruoštis rytdienai.

Dar trumpam užsuku į Žoelio kambarį pasakyti labanakt. Jis jau guli lovoje. Žadintuvas nustatytas aštuntai.

- Eikš ir prisiglausk, - sako jis ir kilsteli apklotą. Jis nuogas, kokį sukūrė Dievas. Iš teisybės, ketinome palaukti rytdienos. Ir Žoelis nieko negali, jeigu nepavalgo.

Bet vos mudu susiglaudžiame, vos jis pamyluoja mane savo saldžiu smailiu liežuviu, vos pajuntu jo putnias švelnias lūpas savosiomis, bet koks priešinimasis išnyksta.

Mudu imame mylėtis, iš pradžių švelniai, o paskui labai aistringai. Žoelis gali susilaikyti ištisą amžinybę. DUBUO PRIPLŪSTA ŠILUMOS! Žoelis ima murmėti, abiem orgazmas vienu metu! Mano orgazmas spindulingai šviesus, blizgus kaip sidabras, baltas ir toks stiprus, kad guliu pravira burna ir galvoju: tai dar būna ir šitaip!

- Dabar tu priklausai man, o aš tau, - sako Žoelis, kai laimingi gulime šalimais, patenkinti, be jokių

norų, atsipalaidavę ir išsilaisvinę, - neik į savo kambarį. Pasilik. Mudu suaugę. Na ir kas, jei kas nors pamatys!

- *Are you happy?* - klausiu tyliai, bemaž pro miegus.

- Visiškai! O tu?

- Tokios puikios dienos niekuomet nesu išgyvenusi!

- Ne tik tu! - Žoelis bučiuoja į kaklą. - Labanakt, brangioji, dievinu tave!

Ir užmiegame karštai apsikabinę.

Šešioliktas skyrius

Kitą dieną šviečia saulė, kokia paprastai būna tik pietuose. Dangus virš Vemblio mėlynas, šilta kaip Žydrajame Krante. Tiko kelnės padėtos į kelioninį krepšį, aš apsirengusi raudona vasarine suknute, apsiavusi auksinėmis basutėmis, juoduos plaukuos raudona šilkinė gėlė.

Jaučiuosi lyg atgimusi po šios trumpos nakties ir tik dviejų valandų miego. Esu kitas žmogus po ugnies krikšto, dabar neabejodama žinau: protas iš tiesų nugali kūną. Siela stipresnė už kūną. Ką tai reiškia? Mums nėra ribų. Ribas žmogus nusistato pats!

Tuoj pusė devynių.

Šįryt pusryčiaujame su kitais, viršuje, žydrame restorane. Visi, įeiną pro duris, sveikinami džiaugsmo šūksniais kaip didvyriai! Staiga mes visi tarsi seni draugai, ne, geriau, kaip karo dalyviai! Mes rizikavome savo gyvybe ir likome sveiki. Kiekvienas padarė stebuklą!

Mmm, kaip skanu vėl valgyti po tiek laiko. Žoelis badavo net penkias dienas. Jis valgo atsargiai, jokio sunkaus maisto, nei dešros, nei lašinių, tik *Lassi* ir truputis slyvų kompoto. Skrandžiui reikia vėl pamažėle priprasti prie darbo. Tą jis žino iš patirties.

Mums tuoj iškloja naujienas.

Mažylė Mija irgi ėjo per degančias anglis. Ir, o stebukle: daktaras Makdonaldas taip pat! Taip, net kino žvaigždė išdrįso - žinoma, ir visi darbuotojai! Nė vienas iš trijų tūkstančių dalyvių nepabijojo. Ėjo visi! Ir niekas nenukentėjo. Jokios nudegimo pūslės, jokio nelaimingo atsitikimo. Mes visi apimti didžiausio svaigulio. Svarbiausia pokalbių tema: Lorio jėga! Dieviškas jo talentas! Loris pačiame jėgų žydėjime, visi tvirtina vienbalsiai, mat tokio sėkmingo *FIRE-WALK* dar niekuomet nebuvo!

Devintą Loris kviečiasi mus, Marloną, mažylę Miją, Pegę, Lenį, Žoelį ir mane.

- Dabar bus dovana, - šnibžda man Lenis.

- Gal žinai kas? - klausiu smalsiai.

Lenis paslaptingai linkčioja.

- Kas? Leni, kas?

Lenis juokiasi.

- Tau patiks! Daugiau nieko nesakysiu.

Loris priima mus savo apartamentuose.

Bet ne svetainėje, o miegamajame.

Jis sėdi karališkoje lovoje, kurią tamtyč atgabeno jo dizaineris su čiužiniu, šilko patalais, pagalvėmis. Apsirengęs žvilgančiu geltonu kinišku chalatu ir rūko rožinę cigaretę.

Loris irgi vegetaras kaip Marlonas. Bet jis rūko. Užtat negeria. Ir vietoj arbatos geria kavą, stiprią *Espresso,* ja kvepia visas didžiulis kambarys.

Aplink lovą pristatyta stalelių su rinktiniais vaisiais: vynuogėmis, mangais, papajomis, ananasais.

Vyšnios, persikai, kokosų riešutai, braškės, avietės, agrastai, šviežios sultingos geltonos datulės, šviežios mėlynos ir baltos figos.

Patiekta ir ryžių, kokosų pyrago, mums dar pastatytos šešios kėdės.

Tačiau prieš susėsdami balsiai šaukiame:

– Bravo, Lori! Šaunus darbas!

Ir plojame tiek laiko, kol jis ima juoktis ir numoja ranka.

– Sėskitės, – paliepia ir merkia man, – kas manim netikėjo? Paryžiuje?

Šypsausi jam.

– Pirštai visi tebėra? Nė vienas nenuskrudo?

– Visi sveikut sveikutėliai.

– Na, ir? Kaip dabar jautiesi? – rimtai klausia Loris, papsėdamas rožinę cigaretę.

Galvoju. Ir suprantu, kad dar nesuvokiu visos reikšmės. Pastebiu tik vieną dalyką: Loris rūko, bet man nebaisu. Pastebiu žybtelėjimą, trumpai nusuku akis ir čia pat pamirštu jį. Neįtikėtina, bet taip jau yra: čia, kambaryje, rusena cigaretė, bet manęs tai nejaudina!

– Aš nebebijau, – sakau.

– Tu nugalėjai vidinį priešą.

Linkteliu galvą. Kibirkštėlė nudegino mane vaikystėje. O dabar aš suaugusi, ir man nė kiek nepakenkė visa lysvė žioruojančių žarijų.

– O kaip jautiesi? – klausia Loris. – Viduriuoji?

– Ne! Aš nevalgiau.

– Kiek laiko?

– Dvi dienas. O Žoelis penkias.

– Gerai, – pritardamas Loris linkteli galvą, – beje, nufilmavau jus. Veidai labai pasitikintys. Jums nėra ko gėdytis, abiem.

– Tu viską nufilmavai? – įtariai klausia Marlonas.

– Žinoma. Iš antro aukšto. Taip... o tu nemoki skaičiuoti, *old boy!* Net iki dešimties! Tu peršuoliavai per šeštąją lysvę.

– Peršuoliavau? – piktai pakartoja Marlonas. – Šuoliuoja arklys. O aš...

– Peržingsniavai! – juokiasi Loris. – Kaip... Dievas! Gal pasakysi man... kodėl tau šįsyk pavyko? O anksčiau nė karto?

– Ne. Tai ne tavo reikalas.

Loris iškelia rankas.

– Okei. Kas norite kavos? Imkite vaisių. Nesivaržykite.

– Kaip išmokai šitaip puikiai šokti? – klausiu ir galvoju apie jo nusileidimą ant grindų špagatu.

– Baletas, *chere Madame.* Nemoku taip puikiai šokti kaip tavo motina, bet ji buvo manimi patenkinta.

– Tu mokeisi pas ją? – šaukiu nustebusi.

– Daugelį metų. Lankiau kursus. Niujorke. Nuostabi mokytoja. Kai pamatysi, perduok geriausius mano linkėjimus. Ji tikrai mane prisimena...

– Net neabejoju! Ji džiaugsis.

– Gal ir ji norės? Pamėginti *FIREWALK*? Paklausk. Taip, o ką tu pastebėjai? Žiūrėdama į indus? Prieš ir Po?

– Beviltiška drąsa. Prieš.

- O Po?

- Nesuvaldomas troškimas gyventi!

- Tai atlygis. Už įveiktą mirties baimę. Įsidėmėk ateičiai. Toks gamtos įstatymas. O kur Herbas? - Jis apsidairo: - Heeer-baaai! Atnešk slibinus!

Pasirodo jo liokajus, aukštas kinas iš Singapūro, juodais pašiauštais plaukais. Jis su juoda šilko pižama, nešinas raudonu lakuotu padėklu, ant jo šešios auksinės dėžutės.

- Kiekvienam po vieną, - sako Loris, - menkas pagyrimas už vakar naktį.

Prieš atvoždama dėžutę, žvilgteliu į Žoelį, kuris sėdi tarp Marlono ir mažylės Mijos. Tą akimirką ir jis pasižiūri į mane. Mudu nusišypsome. Ir atvožiame dėžutes.

Sušvinta auksinis slibinukas, tokio didumo kaip pusė mano nykščio, kurį galima panaudoti kaip segę. Ar kaip kabutį, jei nori. Nuostabus darbas. Dvidešimt dviejų karatų auksas. Ir aš Paryžiuje turiu grandinėlę, kuriai jis tiks.

Nespėjame padėkoti, nes Loris pakyla iš karališkos lovos.

- Aš jus išvarau. Seminaras dešimtą. Turiu susikaupti. Pasimatysime arenoje. Mimi, vėl bus Prieš ir Po. Taigi atidžiai stebėk.

- Kada?

- Vakare, prieš pabaigą, kai sutems.

- Prieš ir Po su kuo? Gal su vandeniu? Vietoj ugnies?

– Visiškai kas kita, – sako Loris, – būk budri, Raudonode. Viskas prasidės tada, kai liepsiu išjungti visas šviesas.

Nenutuokiu, apie ką kalba Loris. O Lenis tik vypso ir tyli.

Vėl sėdime prieš sceną kaip vakar, tik šįkart nėra šokėjų, užtat vėl griaudėja ritminga uždeganti muzika. Visas dvi valandas. Tuo tarpu Loris mus „atpalaiduoja", taip jis sako.

– Stokitės! Visi visi! – rėkia jis, strykčiodamas ant scenos lyg prisuktas, nenurimsta nė valandėlę. – Apsikabinkit kaimyną iš kairės! Apsikabinkit kaimyną iš dešinės. Dešimčiai nepažįstamų žmonių parodykite meilę. Pamasažuokite pečius tam asmeniui, kuris sėdi prieš jus. Leiskite, kad pamasažuotų jums nugarą, duokite ir imkite, tegu nepažįstami tampa jūsų draugais.

Kyla neapsakoma maišalienė, skambant geriausiai kurtinamai muzikai. Straksime pagal ritmą, glėbesčiuojamės, vykdome Lorio paliepimus ir pamirštame patys save, kur esame, kodėl čia esame, paprasčiausiai esame *čia!*

Per trumpiausią laiką atrodome kaip po mūšio: veidai raudoni, plaukai užkritę ant kaktos, prilipę prie smilkinio, kaklaraiščių nebėr, apykaklės atsagstytos, rankovės paraitotos, kaip sakiau, taip atrodo visi, tik ne Žoelis.

Jis gaivus ir vėsus, prakaito nė ženklo, badavo penketą dienų, taigi greitai nesuprakaituosi.

Badavimas net nevargina. Kūnas atsikrato seno balasto, pajaunėji ir pažvalėji, Žoelis tą geriausiai įrodo.

Jis irgi klusniai vykdo Lorio įsakymus, bet tarpais apkabina ir bučiuoja mane, pakelia aukštyn, apsuka ratu, o kai visi po dviejų valandų galutinai nusiplūkę susmunka ant kėdžių, sako:

– Gaila! Tik dabar kaip reikiant įsismaginau.

Likusią dienos dalį daug mokomės apie sėkmę. Reikia vaizduoti savo verslo partnerį, kaip jis alsuoja, kaip vaikšto, stovi, sėdi. Reikia mokytis nuspėti, ką jis galvoja! Tai puikios karjeros raktas. Atspėti mintis. Loris sako, kad tai joks menas.

Ir dar jis moko mus vieno dalyko: neparsiduoti pernelyg pigiai.

Mat kaip, galvoju, dabar išmoksiu derėtis dėl honorarų.

Loris pateikia vieną genialų pavyzdį.

Tikrai jo niekuomet nepamiršiu.

Turtingas vyras mirus žmonai staiga suserga siaubinga migrena. Apimtas visiškos nevilties važinėja iš vienos gydyklos į kitą, niekas nepadeda.

Galų gale jis išgirsta apie garsų akupunktūros specialistą. Tas jį apžiūri ir sako: „Galiu jus išgydyti. Bet kainuos dešimt tūkstančių dolerių. Ar sutinkate?"

Nelaimingasis sutinka!

Gydytojas įduria jam penkias adatas. Eureka! Migrenos kaip nebūta. Ligonis sveikas it ridikas jau po keleto minučių. Logiška, kad jis devintame danguje.

O tada jis perskaito sąskaitą, pakraipo galvą. „Ar ne per daug? - klausia. - Tik už penkis adatos dūrius. Dešimt tūkstančių dolerių?! Tai apgaulė!"

Jo gelbėtojas paima sąskaitą ir parašo: „1 doleris už adatų dūrius. Už žinias, kur smeigti adatas, 9999 doleriai".

Bravo, Lori! Tai pravers man vėliau, kai baigsiu studijas!

Tada pamatau, kad jau sutemo. Neįtikėtina, kaip greit šiame seminare lekia laikas.

O dabar metas tam Prieš ir Po! Labai įdomu, kas bus šįkart.

Po pusvalandžio pašėliškos muzikos, auksinių šokių ant scenos, Loris prieina prie rampos, arti arti.

Iškelia ranką. Muzika nebegroja, šokėjai dingsta, įsiviešpatauja tyla!

- Visi atsigulkit! - sušunka Loris į mikrofoną. - Ant žemės! Gulkitės!

Trys tūkstančiai žmonių plojasi ant žemės. Tik aš ne. Atsigulu ant trijų oranžinių sėdynių, betonas man per šaltas. Žoelis guli prie kojų ir laiko mano ranką.

Pamažėle užgęsta šviesos. Aplinkui tylu, viską apgaubia prieblanda.

- O dabar nusijuokite, - paliepia Loris, - kvatokitės! Dabar visi juokiasi! *Balsu!*

Kapų tyla. Trys tūkstančiai žmonių sunkiai alsuoja. Kam čia juoktis? Iš ko? Be jokios priežasties?

Loris stovi priešais ir stebeilija salę.

- Juokitės! - grėsmingai paliepia. - *Tučtuojau!*

Staiga aukštai galerijoje kažkas sukikena. Kažkas sukikena salės gale. Šalia manęs ima kikenti du italai, jie užkrečia Žoelį, kuris irgi ima tyliai juoktis. Man tai pasirodo juokinga, tad staiga balsu nusikvatoju.

Šito gana.

Kaip sprogimas sugriaudėja trijų tūkstančių žmonių juokas, vis garsiau ir garsiau, iš visos krūtinės! Juoko pliūpsniai staiga atsirita iš tribūnų, indai iš linksmumo net raičiojasi, mane ištinka juoko priepuolis, kaip mokykloje, jau dešimtmečius šitaip nesijuokiau.

Nuostabu!

Įtampa, vakarykštė ugnies baimė, viską sugeria nevaržoma linksmybė.

Netrukus iš juoko švokščiame, stvarstomės už šonų, Žoelis kvatodamasis vartaliojasi ant grindų.

- Gana! - paliepia Loris per mikrofoną. Šviesos vėl įsižiebia. - Raminkitės! Pakaks!

Bet kur tau. Mes paprasčiausiai tebesijuokiame. Per tas minutes išjuokiame visus rūpesčius, pernelyg gera juoktis štai taip, nesidrovint! Buvome pamiršę, kad iš viso įmanoma šitaip juoktis!

Gryna palaima juoktis *kartu su trimis tūkstančiais žmonių*, pripildyti areną juoko, žemė, sienos, sėdynės, oras, viskas aplink mus virpa nuo energijos, mes danguje, kvatosimės kol mirsime, niekada nebesiliausime!

Pamažėle, labai pamažėle juokas rimsta.

Retkarčiais dar pliūpteli, vėl nusilpsta, o paskui viskas baigiasi tyliu kikenimu galerijoje.

Kai atsikvošėjame, atsitiesiame, atsisėdame ant oranžinių sėdynių, scena tuščia. Žoelis šypso man, kiti šluostosi ašaras.

Aplink mus trys tūkstančiai laimingų veidų. Mes vėl kupini pakilios nuotaikos kaip vakar perėję per žarijas. Nė vienos vienintelės niaurios minties!

Mus apvalė dieviška ugnis, dieviškas juokas, mes pilni baltos jėgos. Šviesos vaikai.

O tada atsisveikiname.

Vėl sugriaudėja muzika.

Prie registratūros neįtikėtinas sujudimas. Stumdynės, grumdynės, kai kas vėl užsirašo į seminarus, nepažįstami žmonės puola vienas kitam ant kaklo, bučiuojasi, pasižada niekados nepamiršti!

Tada pasirodo šokėjai. Paskutinįkart visa scena suspindi auksu. Šokėjai ištiesia rankas: ateikit, ateikit! Kas dar gali, bėga ant scenos ir šoka, šoka, šoka.

Mes nebešokame.

Mus pakvietė Loris. Bet ne į apartamentus.

Sraigtasparniu mes nuskrendame į Londoną ir kvaitulingai atšvenčiame sėkmę *Savoy* restorane.

Kitą dieną sėdame į Lorio lėktuvą ir kartu skrendame į Havajus.

- Na, tai kaip Prieš ir Po? - klausia Loris, kai pakylame. - Kai juokėsi? Ką pastebėjai?

- Iš pradžių drovumą!

- O paskui?

- Laimę be jokių išlygų, kaip vaikų!

- Tai irgi gamtos dėsnis, - sako Loris. - Įsidėmėk.

Per visą ilgą kelionę Loris daugiausia kalbina mane. Jis toks mielas, toks paslaugus, kad Žoelis bemaž ima pavyduliauti, o Marlonas vis dažniau nepatikliai stoviniuoja šalia.

Loriui rūpi viskas, apie mane, mano motiną, mūsų gyvenimą gražiuose šio pasaulio žemynuose. Paskui klausia, ar buvau ir Argentinoje.

- Buvome, - sakau, - kodėl klausi?

Loris juokiasi:

- Kaip tik nusipirkau vieną iš salų netoli pakrantės.

- Žemišką rojų?

Jis linkteli galvą.

- Atogrąžų Eldoradą. Pasakiško grožio!

- Ar ją rado Marlonas?

- Ne. Jau seniai turiu tenai du namus. Buenos Airėse žaidžiu polo. Paskui visąlaik tenai ilsiuosi.

- Kada vėl skrisi?

- Netrukus... Mes statome ten viešbutį. Gražiausią pasaulyje. Paskui jame rengsime seminarus.

- Nuosavoje valstybėje?

Loris kilsteli antakius.

- Gera atmintis. Taip, nuosavoje valstybėje. O dabar apie filmą. Filmuosime ne prieš išvažiuodami, ne lėktuve, neišeina, nes tu mano viešnia, pradėsime darbą iškart Havajuose.

- Bet būtų galima ir paskui, - sakau.

Jis pagalvoja.

- Gal! Vėliau nuspręsiu. Indai atvyks penktadienį, filmuosime priėmimą. Tai bus pakili pradžia!

- O kur kiti komandos nariai?

- Jau laukia Havajuose.

- Ar jie malonūs?

- Itin gabūs. Dirbu tiktai su geriausiais. Argi nežinai mano garsiojo posakio?

- Kokio? Jų tiek daug.

Loris pamalonintas juokiasi.

- Jeigu nori ko nors išmokti, neik pas gerą mokytoją. Neik pas garsų mokytoją. Eik pas patį geriausią pasaulyje! Tada turėsi naudos.

- Šaunu! Tai irgi bus filme.

- Filme bus viskas, ką aš sakau. Bet dabar, kai nusileisime, turėsite dvi dienas laisvas. R ir R. Žinai, ką tai reiškia?

- Ne.

- *Rest and Recuperation.* Ramybė ir poilsis. Kariuomenės slengas. I ir I ir R ir R. Niekada nesi girdėjusi?

Purtau galvą:

- O I ir I?

Loris vypso.

- Tegu tau paaiškina Marlonas. Jis žinovas.

- I ir I - *Intercourse and Intoxication* (lytinis aktas ir girtavimas!),- paaiškina man Lenis, irgi buvęs kareivis, JAV.

Kad ir kaip ten būtų, R ir R Havajuose mane išgelbsti. Mat po Paryžiaus nesu išsimiegojusi nė vienos nakties. Bet dabar atsigriebiu.

Gyvename prašmatniame viešbutyje, visuose kambariuose senoviniai baldai, auksinės azijietiškos statulos, gražūs paveikslai, visa tai didžiuliame ato-

grąžų parke, kuris nuožulniai nusileidžia iki pat Ramiojo vandenyno. Tai rojus.

Mane žavi didžiulės spalvingos peteliškės, kurios neplėsčioja kaip pas mus, ne, jos drąsiai skraidžioja sau. Kodėl? Čia jos neturi priešų.

Ir balti balandžiai visai drąsūs ir meilūs. Neskrenda tolyn, elgiasi su manimi lyg su sena pažįstama!

Mmm, koks puikus oras! Palmės! Jūra! Ir tas kvapas... Maistas vegetariškas ir gardus. Man atneša į kambarį, nes aš daugiausia laiko praleidžiu lovoje, miegu ir vėl laiminga žvelgiu pro langą į pasakišką prašmatnybę, mane supančią!

Man nenuobodu. Kuriu filmo apmatus. Be to, dažnai lanko Žoelis, paglamonėja ir taip toliau!

Manęs nepamiršta ir mažylė Mija. Marlonas kasryt tariasi su pusbroliu. Tada ji nepageidaujama ir turi laiko. Jau kitą dieną ji pasibeldžia į mano duris.

- Mimi! Nemiegi?

- Ne. Užeik! Labas, mažyle!

- Labas, didule! - Ji apsidairo. - Kaip čia gražu.

- Ateik, sėskis! - Padarau jai vietos ant lovos.

- Negaliu. Marlonas nenori. Užtruksiu tik dvi minutes.

- Taaaip? - Tingiai rąžausi. - O kaip vestuvės? Ar viskas gerai?

- Viskas! - sako ji ir linksi galvą. Ji su margu maudymosi kostiumėliu, ant kaklo baltų gėlių girlianda.

- O milijonas svarų? - klausiu smalsiai.

- Jokio milijono! Teku laisva valia! Priešingai negu tu. - Vis dėlto ji atsisėda.

– Tai jis nenori sutarties dešimčiai metų?

Mija purto galvą.

– Ne, nė žodžio apie tai. Tai rimta. Visam laikui. Jis ir aš kartu!

– O kaip sekasi lovoje?

Mija atsidūsta.

– Na, taip... mudu kol kas nelabai sutariame.

– Bet jis tau vis dar patinka.

– Labai! Dar niekuomet nesu turėjusi tokio įdomaus vyriškio. Tokio išsilavinusio. Ko tik jis nežino...

– Vadinasi, judviem gera.

Mažylė Mija delsia.

– Norėjau tave paklausti...

– Klausk!

– Kai kada jis sėdi ir... nekalba. Apimtas depresijos ar šiaip... Kaip jam padėti? Tada net nežinau ką sakyti.

Pamąstau.

– Jį visąlaik pralinksmina dvi temos.

– Šit kaip? Kokios?

– Seksas ir pinigai! Kaipmat pažvalės, jei apie tai prabilsi.

Mažylė Mija audringai mane apkabina.

– Žinojau! Tavimi galima pasikliauti! – Paskui ji pašoka. – Man jau metas! Jei grįš ir manęs neras, iškart pamanys, jog esu pas tave ir mudvi rezgame planus, kaip jam pakenkti. – Nuo durų ji vėl atsisuka. – Ar jis pakvietė jus? Į vestuves? Žoelį ir tave?

– Ne. Kol kas ne. Kodėl jo nepaklausi?

– Nedrįstu! – Pasiunčia man ranka bučinį. Ir išnyksta.

Antrąkart vienos nebesusitinkame. Marlonas šalia jos, o man tiek darbo rengiantis filmavimui. Tai sudėtingas reikalas.

Šįkart pakviesta penki šimtai svečių.

Ne daugiau. Užtat rinktinė aukštuomenė. Mat šitas seminaras Havajuose klaikiai brangus, nė vienas paprastas žmogus neišgali tiek mokėti.

Kad nepamirščiau: mūsų komanda puiki, sutariame nuostabiai! Ir sukuriame neprilygstamą filmą. Geriausią gyvenime! Taip tvirtina Žoelis.

Su krūva pinigų parskrendu į Paryžių. Loris iš anksto sumokėjo man pusę honoraro, GRYNAIS, likusius pinigus gausiu, kai viskas bus baigta. Jeigu filmas išeis toks geras, kokio jis tikisi, gausiu priedą. Žoelis irgi gaus! Jį mums ne Lenis iškaulijo. Ne! Loris pažadėjo pats.

Kiek gyvenu, šitaip man dar nėra nutikę! Klientas, kuris laisva valia moka daugiau, negu buvo sulygta. Ar tai tos laimės, kuri buvo mums pažadėta, pradžia?

Lėktuve mes trise, Lenis, Pegė Šu ir aš. Žoelis išskrido į Balį, kur filmuoja, deja, be manęs. Bet paskui jis atvažiuos tiesiai pas mane, taip susitarėme. Pasimatysime Paryžiuje bemaž po savaitės.

Marlonas ir mažylė Mija išskrido jau vakar. Atgal į Angliją. Ruoštis vestuvėms. Jos įvyks ne šį, o kitą šeštadienį.

Vos parvykusi, pasineriu į visavertį gyvenimą ir darau tai, kam neturėjau jėgų anksčiau, iki *FIREWALK*.

Pasamdau dažytojus knygų sienai svetainėje, galų gale iškraustau daugybę dėžių, nekantriai laukiančių po paskutinio kėlimosi. Tada pastatau senovinį rašomąjį stalą šalia, bet taip, kad galėčiau matyti jį, savo prašmatnųjį židinį, kurio dabar nebereikia slėpti už širmos!

O paskui dar nusiperku keletą baldų! Pirmiausia raudoną sofą, jos jau seniai troškau. Mažumėlę šviesesnę už turkišką kilimą, Marlono palikimą. Nuostabiausiai dera. Klaikiai brangi, bet aukščiausios kokybės!

Surandu senovinę komodą ir žemą indišką staliuką iš tauraus medžio. Irgi nepigūs. Bet grožis yra geriausias penas sielai. Nuo bjaurumo nuožmėji ir susergi!

O tada uoliai kimbu į darbą: DRAGON SEMINARS filmo baigiamieji potėpiai: spalvos, montažas ir garsas.

Taip, čia jau mano stichija!

Mažytė paslaptis: tie reklaminiai gražuoliai iš tikrųjų dažnai nė perpus nėra tokie gražūs! Tai aš padarau juos patrauklius!

Kaip?

Filmuoji 35 mm juosta, paskui perrašai į vaizdajuostę. Viskas ekrane, taip, o dabar... tai aš esu ta geroji fėja.

Galiu baltą odą paversti rožine, raudoną odą geltona ar ruda, panaikinti pajuodusius paakius, raukšles, spuogus, net pagurklį! Galiu išsiurbti riebalus, sukurti širšės liemenį, pailginti kojas, paaukštinti skruostikaulius, sumažinti nosį, kaip tik tą ir darau.

Miklia ranka pavaizduoju Lorį kaip dievybę! Ir Marloną taip pat, kad abu galėtų iki užkimimo rietis, kuris filme gražesnis.

Bet pačiame gale pakišu kiaulę. Ir aiškiai parodau Marlono profilį: menką smakrą, stambią nosį, kad Loris apsidžiaugtų! Juk jis iš tikrųjų gražesnis.

Be to, iš tolo man moja stambi riebi papildoma suma!

Ir aš ją gausiu! Antraip nebūsiu Mimi Tiulipan!

Džiugiai užsidirbu tuos pinigus vienoje iš geriausių Paryžiaus studijų, filmas išeina toks geras, kad jau dabar savimi didžiuojuosi.

Apskritai po *FIREWALK* viskas pasikeitė: iš galvos išdulkėjo visos grėsmės, tamsa, kėslai. Dingo bet kokia neaiški baimė. Tenai nušvito saulė!

Bet aš jaudinuosi dėl Žoelio.

Jis skambina iš Balio, kasdien, ir skundžiasi:

- Ak brangioji, tu taip toli. Aš be tavęs nelaimingas. Laikas vos slenka. Niekas nesiseka...

- Kas nesiseka, mielasis?

- Viskas! Mus apgyvendino namuose, ne viešbutyje. Lauke nuostabu, viduje klaiku. Šiaudinis stogas smirda, dieną naktį pila prakaitas, kad ir ką paimtum, viskas šlapia, telefonas, pieštukas, kamera, arbatos puodelis, drabužiai limpa prie kūno...

- Bet juk tik iki šeštadienio. Tada vėl būsi su manim. - Žoelis sunkiai atsidūsta. - Kas dar negerai? - klausiu.

- Varlės, uodai, vorai! Okei! Čia atogrąžos! Taip turi būti. Bet žinai, ką radau šiandien? Duše? Spėk!

- Nenutuokiu! Pelę?

- Tarantulą!

- Ką? Maldauju, pasisaugok!

- Po lova gyvena gyvatė, virtuvėje didžiulė varlė, tiek to, jiedvi man nekliudo. Bet ar tu žinai, ką sode matė Paskalis, mūsų vairuotojas?

- Ką?

- Varaną!

- Žoeli, tu išsigalvoji, taip?

- Paskalis ateina ir sako: sode varanas! Visi kvatojasi, springsta iš juoko, kol pasirodo virėja. O ta sako, kad Balyje tikrai yra varanų. Jie pabėgo turistams iš Australijos.

- Nieko nesuprantu. Kuo čia dėti turistai?

- Vežiojasi juos. Kaip naminius gyvūnus. Vietoj šuns.

- Ir jie pabėga?

- Ir dauginasi, ir pašėliškai auga. Virėja vieną matė pas savo dėdę, sode, pusantro metro ilgio! Surijo kovinį gaidį...

- Ar jį sugavo?

- Ne!

- Taip sakai, kad mane išgąsdintum!

- Ne! Tai tiesa!

- Žoeli! Prisipažink!

Žoelis meiliai juokiasi:

- Tai tikri faktai, tik man jie nė motais... aš tik noriu, kad tu mane paguostumei, brangioji.

- Vargšas, vargšas, vargšas Žoelis! Taip tave užjaučiu!

- Taigi! Jeigu būtum šalia, galėtum palaikyti už drebančios rankutės!

- Tikrai! Bet juo stipriau suspausiu ją Paryžiuje.

- Taip... - išgirstu jau pažįstamą Žoelio atodūsį. Jis visada taip dūsauja, jeigu kas nors nesiseka.

- Na, tai kas yra iš *tikrųjų?* - klausiu. Vėl atodūsis. - Kalbėk! Aš klausau!

- Irma nieko nepranešа apie skyrybas.

- Mat kaip!

- Dabar vėl nežinau, ko griebtis! Noriu planuoti ateitį, būti su tavimi, nepakeliu šios nežinomybės.

- Ar ji tyčia taip elgiasi?

- Galbūt!

- Mesk viską iš galvos! Galvok apie linksmus dalykus. Tai štai: filmas bus puikus!

- Apie Havajus? *Dragon Seminars?*

- Taip!

- O kas tau tą pranašavo iš pat pradžių?

- Tu!

- Ar jau rodei Leniui ką nors?

- Šiandien. Jis labai susižavėjo. Ir moka!

- Ak brangioji, kaip man dabar reikia pinigų.

- Argi tu nelaimingas po *Firewalk?*

- Manau, taip!

– Tada ir tikėk! O Irma duos žinią. Aukštyn galvą. Juk niekas nedega, mums laiko į valias!

Žoelis vėl meiliai juokiasi.

– Ačiū Dievui, tau tai nepasirodė tragiška.

– Tam nėra pagrindo. Juk mudu drauge. Vienaip ar kitaip!

– Tad jau šiandien susapnuok mane savo opiuminėje lovoje. Dievinu tave, vaikuti. Ryt vėl paskambinsiu.

Padedu ragelį ir susimąstau. Ir man sugenda nuotaika. Aš dar neminėjau, bet Irma ne sykį paduodavo prašymą skyryboms. Visada, kai tik susipykdavo su Žoeliu.

Bet vėl jį atsiimdavo, paskutinę akimirką! Ir Žoelis nusileisdavo. Dėl vaikų, kuriuos jis myli, Berto, sūnaus, Rozi, dukters, dvidešimtmečio ir dvidešimt dvejų. Jis myli ir savo namą, nenori jo netekti, tą suprantu.

Kad ir kaip ten būtų, jis visada susitaikydavo su Irma. Net ir nevykusi santuoka yra uostas, aiškino jis man. O vyrai nemėgsta vienatvės.

O kas bus, jei nutrūks Irmos ir profesoriaus santykiai?

Jei ji ir toliau norės būti ištekėjusi?

Tegu! Ji man nekliudys, jei duos daugiau laisvės Žoeliui. Bet jeigu laikys prie tokio trumpo pavadėlio kaip anksčiau, *NON, MERCI!*

Tada viskas baigsis! Skaičiuoti valandas, tas amžinas netikrumas!

Mat šito man jau gana visam gyvenimui! Po saulėgrįžos nakties, po *FIREWALK*, po Havajų niekad šito nebepatirsiu! Taigi, kas atitraukia dėmesį nuo meilės? Žinia, kad darbas.

Keturi pasiūlymai kurti filmus: Niujorke, Hamburge, Kijeve, Prahoje. Reklamas saldainiams su kalciu, sūriui, vaikų drabužėliams ir vaikų maisteliui (ekologiniam). Galiu tą girti. Sutinku.

Mat jau seniai atsisakau reklamuoti tai, kuo nepasitikiu. Nuodingus produktus, kurie prikiaulina (atsiprašau!) aplinką, kenkia mums, moterims, tokius kaip hormonai, modifikuotas maistas, daugumą kosmetikos, viską, kas ateina iš skerdyklos, firmas, kurios atlieka bandymus su gyvūnais ir parduoda „natūralius" gaminius.

Tie natūralūs yra gryna chemija, tiesiai iš mėgintuvėlio, mielieji, tie, kas juos valgo, grindžia sau kelią ankstyvai mirčiai!

O anekdotai apie reklamą? Kaip ir reikia tikėtis, žemiau bet kokios kritikos. Bet aš esu pripratusi. Ir nebeimu į galvą!

Aš garsi tuo, kad iš labiausiai nuvalkiotų klišių sukuriu sąmojingą aštrią patrauklią istoriją. Ir mano receptas: dailūs veidai, geriausia muzika, rytietiška prabanga, šlakelis jausmingumo ir žiupsnelis humoro!

Mane dažnai mėgdžioja, bet niekuomet nepasiekia tokio lygio. Todėl galiu atsisakyti šitokios daugybės pasiūlymų. Esu iš labiausiai pageidaujamų režisierių, esu garsi savo srities specialistė.

Prancūzijos televizija dabar rodo penkis mano filmukus. Vieną jau daugiau negu trejus metus. Tai itin garbinga. Vis dėlto niekuomet nežinau, kiek artimiausiu laiku uždirbsiu!

Mat mano specialybė nesaugi. Niekuomet negali žinoti: kursi filmą? O gal nekursi? Pastaruoju metu atsisakyta daugybės filmų, paskutinę akimirką. Štai todėl aš ir studijuoju. Medicina saugiau. Ji nuolat reikalinga.

Jaukiai įsitaisau svetainėje ant naujos raudonos sofos ir pradedu apgalvoti kalcio saldainių (sezamų kalcio) reklamą. Ir suprantu, kad negaliu susikaupti. Mano mintyse Irma, ji niekaip neišeina iš galvos!

Pasilenkiu ir atidarau plokščią televizorių. Jis ant indiško stalelio, tiesiai prieš mane. Pataisysiu sau nuotaiką gražiu filmu. O ką rodo? Pats pirmas vaizdas: šmaukšt pabraukšt! Nuogalė špagato poza, ant jos gašlus kuilys! Abu taip vaitoja, kad net spengia ausyse! Kaipmat išjungiu televizorių ir širstu!

Kodėl tokia daugybė mano kolegų kuria mėšlą? Kodėl, beatodairiškai gviešdamiesi pinigų, griauna pačius gražiausius vyro ir moters santykius?

Taip, mielieji, tai vėlyva nesuprastos seksualinės revoliucijos pasekmė! Iškrypėliai rašytojai, žurnalistai, kino prodiuseriai, režisieriai ir „žinovai" per prievartą mums bruka: SEKSAS YRA SPORTAS!

Moteris lovoje yra „gera" tik tada, jei ji sugeba uoliai sportuoti! Mylėjimasis yra linksma akrobatika, daugiau nieko!

Tad nenuostabu, jog tokiai daugybei žmonių išgaruoja bet kokia aistra! Aš dažnai gėdijuosi savo amato.

Juk tai, kas rodoma, netiesa! Neišmanėliai to net nepastebi: JIS dažniausiai netgi ne JOJE! Kampas ne tas. Viskas tik apgaulė!

Bet kokia yra tikroji šios gimnastikos lovoje priežastis? Niekuomet neatspėsite.

JAM ir JAI nuobodu filmuotis, ir tai suprantama. Nieko nematyti, vien judąs vyro užpakalis! Argi jis gali kam nors sužadinti aistrą!

Todėl brangiai apmokamos aktorės turi raitytis kaip gyvatės, kėtotis kaip guminės lėlės, joti ant vyrų kaip kaubojės, joms reikia būti balerinomis. Žinoma, tokios jos ir yra!

Bet normalios moterys ne balerinos! Ir kam joms to reikia! Tik pamišėlė mokosi šokti baletą, kad įtiktų bernui lovoje, kaip kokia pornožvaigždė, juo labiau *veltui!* O kur dar klaikus nusivylimas!

Tereikia pamėginti ir pasimėgauti meile apžargom ant vyro. Tai neįmanoma! Mums! Juk kūno sudėjimas ne toks. Juk nesame grakštūs indai, kurie šito mokosi nuo pat vaikystės!

Taip, mielosios, neįsižeiskite, jeigu šito nesugebate ir nenorite, ne tik jūs tokios!

Paprasčiausiai sakykite NE, jei kas nors pareikalautų! Paaiškinkite: malonumas filme yra tik laki vaizduotė! Toks scenarijus! Jame nurodyta, kaip, kada, kur, kiek kartų, kokiu garsumu būtina dejuoti. Viskas apgaulė!

Aistros klyksmas ekrane vien tik nevykęs pokštas!

Bet tragiška, kad tiek vyrų, ypač kvailų, tiki šia nesąmone!

O vargšės jų moterys kenčia, mano esančios nevisavertės ir bijo lovos.

Taip, mes jau pasirengę sunaikinti meilę. Jei ir toliau taip tęsis, išrausime su šaknimis aistrą, nes ko moko filmai?

Lytinis aktas nieko nereiškia. Galima jį atlikti, galima ir ne, su meile jis neturi nieko bendra, mane užplūsta įniršis, kai skaitau: SEKSAS TAIP SVEIKA!

Seksas su ne tuo vyru *žudo!* Ir tai ne prekė, kurią galima nusipirkti! Seksas ne sportas!

Aistringas mylėjimasis yra nuoširdus, švelnus ir priprastas. Jis ir pats asmeniškiausias, intymiausias, brangiausias ir *trapiausias* pasaulyje. Vienintelė prasta naktis - ypač jaunystėje, - ir geismas išgaruoja visiems laikams!

Seksas yra sportas, klimaksas blogybė - šitokias nesąmones diegia mano kolegos žmonijai! Ir suserga tie, kas jomis tiki! Ak, aš taip jaudinuosi todėl, kad šitos temos guli man ant širdies. Ir aš tam priešinsiuosi savo *filmais!* Aišku kaip dieną!

Ką dar nustatau? Ta šaunuolė Irma dar neduoda man ramybės. Vis svarstau, ką ji šįkart sugalvojo. Svarstau, svarstau ir svarstau! Puikiai tą moku. Jeigu nesusiimsiu, svarstysiu iki ryt ryto!

Tad paskambinu keliems pažįstamiems. Nė vieno nerandu.

Kviečia opiuminė lova!

Ką gi, guluosi! Bet negaliu užmigti. Vartausi nuo šono ant šono, atsikeliu ir penkias minutes pastoviu ant galvos!

Galų gale! Tai padeda!

Neslampinėsiu aplinkui nelaiminga, mielieji, nelauksiu, kad slinktų laikas. Aš *pasilinksminsiu!*

Padirbėjau iš peties! Buvau drąsi! Perėjau per degančias žarijas. O dabar atsilyginsiu sau! Taip! Tad ką darau?

Einu pasišokti. Vidurnaktį!

Ir lažinuosi iš savo auksinio slibino, kad ryt pasaulis vėl atrodys kitoks!

Septynioliktas skyrius

Paryžiuje niekas nesistebi, jei užsimanai pasišokti vidurnaktį. Dažnokai tą darau, tada kaip reikiant išsikraunu, taip, ir mėgstu eiti viena, tada susipažįsti su žmonėmis, jeigu nori!

Apsirengiu: naujos rudos drobės kelnės, ankšti balti marškinėliai, atidengią pečius. Raudoni bateliai šokiams iš Vienos, *Wernerio Kerno,* zomšos padais, su kuriais slysti, bet negriūvi - idealūs lygiam šokių salės parketui!

Nusiimu visus papuošalus, auskarus, žiedus, grandinėlę su gražiuoju slibinuku, net nusimaunu apyrankę *FIREWALK*. Kad nieko nepamesčiau ir nieko nesugundyčiau užpulti!

Atsistoju priešais veidrodinę sieną bambukinėje virtuvėje. Na, tai kaip atrodau?

Bjauriai! Kaip ir tikėjausi! Šitokiai nevalia nė kojos kelti iš namų! Visuomet, kai man negera, šlykščiuosi savimi kaip naktimi: kokia čia moteris, išbalusi, nusiminusi, neišvaizdi, be jokio žavesio!

Ir juo ilgiau žiūriu į tą pavargėlę veidrodyje, juo labiau traukiuosi į galą, vietoj veido dabar tematau tik baltą dėmę!

Štai tau!

Nebėr veido! Ir tokia einu pasišokti?

Susmunku ant pintinės kėdės po palme ir pakeliu akis į žalią lapų stogą!

Pirma mintis: žengte atgal į lovą.

Antra: NE! (Apie tai negali būti net kalbos!)

Juk ėjau per ugnį!

Šitokia negaliu išeiti iš namų? Ką sako Loris? *TURIU* PADARYTI TAI, KO *NEGALIU*.

Atsistoju. Turiu save paryškinti. Negalvodama čiumpu žvilgantį kutuotą šaliką, išmargintą raudonomis ir baltomis gėlėmis, ir apsijuosiu liekną savo liemenį!

Niekuomet! Pernelyg krinta į akis! Reikia nusirišti!

Nusirišti? Tikrai ne! Jis liks! Tai drąsos bandymas, Mimi Tiulipan! O dabar dar pasidažyti lūpas ypač ryškia vyšnine spalva. *Voila!*

Kur važiuosiu? Šiandien *Coupole* nieko nėra. Vadinasi, reikia trenktis kitur.

Jau sėdžiu taksi. Važiuoju Operos pusėn. Per Seną, automobilių bemaž nėra, šią šiltą tamsią vasaros naktį dumiame Tiuilri krantine. Ir kai sustojame prie raudonos šviesoforo šviesos, prieš sukdami kairėn, į tunelį priešais Luvrą, staiga prisimenu kitą naktį, kai irgi važiavau šokti, kad pamirščiau Žoelį, tada irgi jaučiausi taip pat blogai kaip dabar!

O kas buvo tada? Nuėjau į *Coupole*.

Nors šokau su daug kuo, juodaodžiais, geltonodžiais, ispanais, rusais, portugalais, prancūzais, nė vienas man iš rimtųjų nepatiko!

Viena vėl parvažiavau namo, kritau į lovą, negalėjau užmigti ir pradėjau save glamonėti, iš baisios nevilties, o kai atsivėriau galų gale palaimai, ėmiau kūkčioti iš ilgesio ir galvojau: taip, gana! Ryt ką nors parsivesiu, čionai, nesvarbu - patiks jis man ar nepatiks, bet aš trokštu jausti gyvą kūną, dvi rankas, du delnus, dvi kojas, geidulingas lūpas, išvaizdų, tvirtą, patikimą kūną... Taip, būtent tai, noriu ant viršaus, šalia ir viduje įsiaistrinusio kūno, kad ir kokia būtų jo galva. Ryt vėl eisiu pasišokti ir susirasiu tokį!

Kitą vakarą šokau su šešiais vyrais. Bet lyg užkerėta. Nė vienas nekvepėjo bent pakenčiamai. Nuo pirmojo prakaitas srūte sruvo. Antrasis atsidavė skalbinių minkštikliu, labai įkyriai, trečiasis - naujais vyriškais kvepalais, kurių negaliu pakęsti. Ketvirtasis buvo nesiprausęs, penktasis dvokė česnaku, šeštasis dūmais, buvo prisiekęs rūkalius ir papsėjo *Gitanes* - kaipmat paspruhau!

Nedaug trūko, kad būčiau nusigėrusi iki žemės graibymo. Bet šito nenorėjau. Kuriam galui dar gadinti ir grožį? Perkrauti kepenis ir pabusti kitą dieną pajuodusiais paakiais? Perbalusia oda? Apnuodyta medžiagų apykaita ir galva? Taigi vėl parvažiavau namo, viena, ir iš esmės atsikračiau šio rūpesčio.

Nenoriu nutylėti: iš pradžių klaikiai mylėjau Žoelį. Ir tai nebuvo lengva, nes jis man nepriklausė, turėjau paisyti jo žmonos. Bet paskui suradau paslaptį, kurios neatsveria net auksas ir kuri neįtikimai pasaldina gyvenimą: aš sužinojau, kaip *liautis mylėjus!*

Aš žinau, kaip išguiti tą bjaurų silpnumą pilve, virpėjimą, tąsymą, tą žvėrišką nelaimę, kai nedoras mylimasis dingsta, neskambina ir nesako, kada vėl pasimatysime, atsikratyti visos šitos marmalynės. Valio! Išmest už borto! Aš atradau taktiką, kaip numaldyti meilės kančias, ir vadinu tai EI, ŽEME! Kokia tai taktika? Visai lengva.

Įsivaizduoju, kad mano galva – tai gėlių lysvė. Ir tarp tų gėlių auga nuodinga piktžolė ilgomis aštriomis strėliškomis šaknimis, kurios sulig kiekviena mintimi apie Žoelį mane bado. Tai meilės kančios. Ir reikia jas išrauti.

Tad šaunius savo pagalbininkus prašau: „Išraukite man tą piktžolę iš galvos!" Ir įsivaizduoju, kaip jie plėšia lauk šaknį po šaknies, dyglį po dyglio, vos tik pagalvoju apie Žoelį, kol nieko nebelieka! Ničnieko!

Jeigu vietoj minties man prieš akis staiga iškyla jo veidas, kaipmat paprašau: „Nebesiųskite man tokių paveikslų. Kuo skubiau grąžinkite juos! Tenai, iš kur jie atsiųsti!" Mat po pirmosios mūsų nakties jis net nepaskambino. Aš šito mokiausi ištisai dvi dienas. Ir padėjo. Trečią dieną išnyko visos meilės kančios!

Taip, mielieji, koks palengvėjimas!

EI, ŽEME! Pagaliau! Po juodos liūdesio jūros! Pirmyn prie naujų krantų! Nauji nuotykiai! Nauji žygiai! Nauji žmonės! Nauji filmai! Nauja sėkmė! Nauja meilė! Nauja laimė!

EI, ŽEME! Mane pralinksmina vien tų žodžių skambesys! O kas dar padeda? Badavimas! Tada galvoji apie valgį, o vyras atsiduria antrame plane. Pa-

deda ir joga: žvakė, stovėsena ant galvos ir pečių, bet kas, kas pripildo smegenis šviežio kraujo ir visam laikui išplauna iš jų piktžoles!

Žoelis nieko nenutuokė. Po pirmosios nakties jis nesijaudino ištisas *tris savaites,* tai jam atrodė visai normalu. Vėl pasimatėme filmuodami. Aš buvau atsipalaidavusi, linksmai pasisveikinau su juo, ir jis kaipmat pastebėjo!

- Tu manęs nebemyli!

Jis nieko nesuprato. Mat taip jam dar niekuomet nebuvo nutikę! Ir tik tada mūsų santykiai pasirodė jam rimti! Bet aš - su pertrūkiais - vis labiau vėsau.

Taip, štai koks pavojus: tas mano EI, ŽEME! pernelyg veiksmingas! Paskui iš tikrųjų nebenorėsi to šaunaus vyruko niekada! Nedaug trūko, kad ir man būtų šitaip nutikę. Kovo gale. Jau trečiąkart aš bandžiau ištremti Žoelį iš savo gyvenimo, o EI, ŽEME! šūksnį puikiai praktikavau, meilės kančių atsikratydavau per vieną naktį. Ir kaip tik tada, kai tapau laisva, mano gyvenime pasirodė daktaras Marlonas Makdonaldas, taigi viskas savaime susitvarkė.

Važiuodama į Afriką aš nebemylėjau Žoelio. Tai ir yra tikroji priežastis, kodėl Keiptaune aš miegojau su Marlonu.

Žoelis vėl suviliojo mane saulėgrįžos naktį. Tiktai rytą buvo visiškai mane pavergęs. Taip, aš dar ir dabar tebesu jo.

Bet jei panorėsiu, nebeilgai! EI, ŽEME?

Dega žalia šviesa. Taksi vėl važiuoja. Nuleidžiu langą, kvepiu tyrą vėsų vėjelį.

Štai mes jau elegantiškame Operos prospekte. Klubas yra prie Sandėlių gatvės kampo. Susimoku, išlipu, nusiperku bilietą, nubėgu stačiais laiptais žemyn į barą ir dvi dailias salytes, kuriose šokama, galvodama: „EI, ŽEME šaukti dar per anksti!"

Dar ne metas.

Tik tada, kai Žoelis pasakys: „Irma grįžo, mes dar kartą pabandysime!" Tik tada!

Bet jeigu taip nutiks dabar, po *FIREWALK*, nė vienu nebepasitikėsiu. Nebetikėsiu nei vyrais, nei meile, nei gyvenimu, nei pati savimi!

Atsisėdu prie baro ir užsisakau buteliuką vandens. Jį patiekia su šiaudeliu ir mėtiniu saldainiu! Matau save veidrodyje: o, vėl regiu veidą! O tada pastebiu: šįvakar čia viskas išpuošta! Gėlių vainikai virš durų, nišų, palubės šviestuvų gaubtai apkarstyti spalvingais auksu žėrinčiais sariais. Buvau taip panirusi į savo nelaimę, visiškai nieko nemačiau.

- Kas nutiko? - klausiu Žužu, barmeną, kurį jau seniai pažįstu. - Ką nors švenčiate?

- Bolivudo naktį, - juokiasi jis, - ar negirdi?

Ir jis įžūliai atstato šlaunį, išskečia rankas, papučia lūpas ir pasileidžia šokti kaip indų filmuose, kurie kaip tik varo iš proto Paryžių savo spalvomis, temperamentu, dainininkais ir šokėjais, gyvybingumu ir stiprybe.

Neseniai Bolivudo naktis buvo surengta *Grand Rex,* viename iš gražiausių Paryžiaus kino teatrų, kurio viduje pasijunti kaip pasakų rūmuose. Rodė tris filmus, nuo vakaro šešių iki šešių ryto! Visą naktį

tenai išbuvau. Vaišino nemokamais pusryčiais, kiekvienam įteikė gėlių, o tarp filmų dar davė puikaus valgio, irgi nemokamai.

Iš tikrųjų!

Populiari indiška muzika: aukšti sidabriniai viliojantys moterų balseliai, kurie dvidešimt sykių kartoja priedainį, kaipmat atsiduri kitoniškame pasaulyje. Nevalingai imi judėti pagal ritmą. Koks sutapimas, galvoju: indai Vemblyje, indai Havajuose, o vos grįžtu namo - Bolivudo naktis!

Išgeriu vandenį, pasisuku su kėdute, dabar sėdžiu nugara į barą ir stebiu, kas slenka pro mane.

Geroka spūstis, viskas čia įsisiūbuos tiktai vėlai naktį, o baras pačiame viduryje, tarp dviejų salių, visi turi traukti pro mus.

- Labas, - sako mažas liesas vyriškis su portugališku akcentu ir atsistoja šalia. - Ar moki virti?

- Taip, - atsakau. - Kodėl klausi?

- Aš nebenoriu kasdien valgyti restorane. Turiu naują butą, didelę virtuvę. Norėtumei?

- Ne, - meiliai šypsausi.

- Gaila. Mano ir specialybė gera.

- O ką tu veiki?

- Esu grafikas, - sako išdidžiai, - ko išgertum? Aš Jozefas. O tu kuo vardu?

- Mimi Tiulipan.

- Sveika, Mimi. Bučiuoju tave. - Ir bučiuoja mane į abu skruostus net nesidomėdamas, ar to noriu.

- Ar tu neturi draugės? - klausiu meiliai.

- Turiu. Bet ji negamina valgio.

– Ji čia?

– Ne! – Jozefas užsako mudviem braškių *Diabolo*.

– Ji Portugalijoje. Niekas manimi nesirūpina.

– Vargšas vaikas!

– Vaikas? – pakartoja nustebęs. – O kiek tau metų, Mimi Tiulipan?

– Aš už tave vyresnė! O tau kiek?

– Trisdešimt dveji.

– Man penkiasdešimt penkeri. Galėčiau būti tavo motina.

Jis pabaksnoja sau į kaktą ir vypso.

– Man septyniasdešimt, esu tavo senelis. Okei. Gali ir nesakyti. Na, išgerk! Vėliau pašoksime.

Jo gražios tamsios akys, ilgos blakstienos, žvilgančios juodos garbanos, atrodo švarus ir patrauklus, dailiai nusiskutęs ir vos dvelkia cinamonu.

Ir visąlaik, kai kalbamės, susižavėjęs apžiūrinėja mane nuo galvos iki kojų. Ir aš tuo mėgaujuosi!

Mat dar niekuomet gyvenime nesu šitiek ilgai sėdėjusi prie baro! Visuomet kas nors užsirūkydavo, ir vos išsitraukdavo žiebtuvėlį, aš sprukdavau į šokių aikštelę, kur būdavau saugi nuo atviros liepsnos, nes tenai rūkyti draudžiama!

– Tu tokia gaivi ir daili, – žavisi Jozefas ir kilsteli taurę, – tavo tokios ištikimos akys. Taip gera šalia tavęs. Nesinori nueiti. Norisi tiesiog stovėti greta.

Taip jis ir daro. Nė krust. Jozefas stovi man iš dešinės. Iš kairės lankytojų srautas atplukdė du neaukštus prancūzus. Jie trumpai kirpti, atrodo, lyg ką tik atitarnavę kariuomenėje.

Aukštesnysis turi kamerą ir stropiai filmuoja mažesnįjį šalia manęs. Staiga mažius padeda galvą man ant peties, nuoširdžiai pasižiūri ir klausia:

- Ar galiu?

Ir filmuojasi su manimi. Šitaip man čia dar niekuomet nėra nutikę.

- Iš kur judu? - klausiu paskui, nes tuoj pat nustačiau, kad juodu iš provincijos.

- Iš Albi. O tu?

- Ką tik grįžau iš Havajų.

- Havajų? - Aukštesnysis vėl pradeda filmuoti, šįkart mane vieną. - Ar tenai gera? - klausia kaip tikras prancūzas, nes juk viskas čia sukasi apie valgį ir meilę, žinoma!

- Valgis puikus! - nuraminu jį.

- Geresnis negu Prancūzijoje?

- Kitoks.

Dvi valandos, žmonių tirštėja. Vyrų dvigubai daugiau negu moterų. Muzika vis garsesnė, kalbėtis sunku.

Mielas juodaodis išsprogusiomis akimis ir ežiuko šukuosena keliskart prašoka pro pat mane. Juodos kelnės, juodi marškinėliai su baltomis raidėmis, o prie pat kaklo dveji sunkūs raudoni stambių apvalių koralų karoliai.

Jam įkandin šoka grakštus vietnamietis, ir, penktąsyk šokdamas pro šal, juodaodis man šypso ir šaukia:

- Ar ateisi prie mūsų stalo?

- Kur judu sėdite? - atsiliepiu balsiai, nors Jozefas priekaištingai stypso šalia.

- Dešinėje salėje. Antroje nišoje. Parvešime tave namo, jei nori.

- Ačiū! Gal vėliau.

Kaip jau sakiau, muzika tokia kurtinanti, kad kalbėti nebeįmanoma. Atsistoju.

- Eini namo? - rėkia mažasis prancūzas.

- Ne. Šokti!

- Ir mes eisime!

- Ir aš, - sušunka Jozefas ir kaipmat išlenkia taurę. Keturiese mes įsimaišome į minią.

Iškart pasakysiu, nė vienas nemoka taip gerai šokti kaip Lenis.

Bet šokių aikštelės dešinėje stovi indas. Pečiai kaip regbininko, su rožiniu švarku! Kai šitoks karštis! Bet jis šoka dieviškai. Užaugo su Bolivudu, kaipmat matyti, juda tarsi šokėjai iš indiškų filmų, visi susižavėję ryja jį akimis!

Iki pasirodau aš. Mat irgi taip moku! Prieš kiek laiko lankiau čia, Paryžiuje, Bolivudo kino studijos šokėjos kursus, mielieji, ir nieko, nieko šiame pasaulyje neišmoksti veltui. Moku taip judinti rankas, dėlioti žingsnius, ir jeigu iškart nekrintu į akis sėdėdama - tai kai šoku, visas klubas spokso į mane!

Taip nutinka ir dabar!

Visi kaip pakerėti atsitraukia. Tik indas rožiniu švarku prišoka artyn, mudu susižvalgome, jis prie manęs prisiderina - tikrai! Mudviem pavyksta ilgai trunkąs *pa de dė*, lyg būtume repetavę, anksčiau, taip puikiai kaip filme! Visi aplinkui ploja! Taip pat Jozefas ir prancūzai iš Albi!

– Bravo, – šaukia mano šokėjas ir žaismingai man nusilenkia. Ar jis dabar nueis? Tikiuosi, ne. Prasideda nauja daina. Ritmas kaipmat įkaitina kraują. Jis man šypso, mudu šokame toliau, nuostabu! Mudviem kaip iš rašto pavyksta ilga sudėtingų žingsnelių serija, visi susižavėję ploja. Laimingi juokiamės. Taip prabėga laikas.

Klubas užsidaro penktą. Šokame iki ketvirtos. Tada skubiai atsisveikinu, užbėgu laiptais aukštyn, šūkteliu taksi ir švilpiu namo. Jaučiuosi kaip atgimusi.

Šauniai pasilinksminau!

Ačiū Dievui, kad nelindėjau namie viena. Keli nekalti gerbėjai, susižavėjimo sklidini žvilgsniai, ir vėl atgavau pusiausvyrą. Nors tau penkiasdešimt penkeri, niekas nepasikeitė nuo to laiko, kai buvau septyniolikos. Kaip ir anuomet, pasitikėjimą savimi atgavau šokdama!

Žiūriu pro automobilio langą.

Jau šviesu. Mieste nė gyvos dvasios, jis atrodo toks švarus! Važiuojame žemai palei Seną, palei krantinę. Tikra atgaiva akims: vandens plynė, galybė vaizdingų laivelių prie krantų, didingi tiltai, paskui plati veja priešais Invalidų katedrą, pirmas žvilgsnis į Eifelio bokštą, štai aš ir namie... O ką man daryti? Jeigu Žoelis susitaikys su žmona? Kaip jau buvo? Žinoma, pirmiausia EI, ŽEME! Paskui duosiu žinią Bebė, kuris ištisai man rašo, kai grįžo atostogų iš Amerikos. Taip! Tai ir padarysiu, kad ir ką sakytų jo motina Monika. Smulkiau nieko nepasakojau apie Bebė, nes

buvau tokia laiminga su Žoeliu. Bet dabar viskas pasikeitė, todėl vis dėlto papasakosiu. Na, kokia buvo pradžia?

Bebė vunderkindas. Jis nenorėjo mokytis vaikščioti, kalbėti, skaityti ar rašyti, tenorėjo vieno dalyko: griežti smuiku, taip ir padarė. Dabar jis baigia studijas, nori groti Prancūzijos radijo orkestre ir susirasti rimtą agentą, kuris padėtų jam siekti solinės karjeros.

Pirmąją naktį mudu praleidome mano senajame bute Šv. Liudviko saloje, Orleano krantinė Nr. 28 – toks taurus adresas.

Butas buvo išnuomotas, ne nusipirktas. O Monika, mano kaimynė ir draugė, gyveno ne šalia, o po manimi. Pačiame viršuje, paskutiniame aukšte, pastogėje, dar buvo Bebė kambarys. Tenai jis griežsaid. Šešias ar septynias valandas kasdien.

Bebė man visąlaik buvo tik „vaikas". Nekalbus, drovus, visiškai pasinėręs į muziką. Net klaikiausiai karščiuodama nebūčiau galvojusi apie jį lovoje!

Bet greit pastebėjau, jog patinku jam. Mat mudu neįtikėtinai dažnai susitikdavome ant laiptų. Vos iškeldavau koją už durų, jis atsirasdavo lyg iš niekur, droviai pasisveikindavo ir dingdavo. Jis žinojo mano įpročius, kad ilgai miegu ir vėlai guluosi naktį, pamažėle pasisveikinimas prailgėjo, kol jis galų gale išlemeno keturis žodžius: „Kaip jums sekasi, madam?"

Po dviejų mėnesių mudu jau persimesdavome keletu trumpų sakinių, o po pusmečio šnekėjomės nesidrovėdami.

Bet paskui kartą grįžau po kelionės. Kūriau filmą Prahoje, manęs nebuvo dešimt dienų. Ir kai jis labai apsidžiaugė mane pamatęs, sutrikau. Bet man tai labai pravertė. Mat Žoelis ką tik buvo pareiškęs, kad juodu vėl susitaikė, jis ir Irma.

EI, ŽEME!

Išbučiavau Bebė į abu skruostus ir pirmąkart pasikviečiau į butą kavos.

Taip ir prasidėjo.

Jis buvo pats švelniausias vyras, kokį tik įmanoma įsivaizduoti. *Ištisas aštuonias valandas* apsikabinę pragulėjome mano lovoje su baldakimu ir tik vėliau pasibučiavome, pirmąjį kartą.

Niekuomet nebuvau patyrusi nieko panašaus. Tik vienintelis bučinys. Tačiau toks ypatingas, visą ilgą naktį pripildęs neišblėstančio džiugesio. Ir kitą dieną. Ir visą laiką po to.

Bebė dar nebuvo bučiavęs jokios moters, paskui jis atsiduso balsu, įsikniaubė veidu man į kaklą, švelniai paglostė skruostą, vėl prisiglaudė, ir mudu taip gulėjome, nejudėdami, lyg sukaustyti laimės, kol prašvito penktą valandą.

Dukart vežiausi jį į keliones. Į Romą ir Batą. O tada Monika nebeištvėrė:

- Mimi, maldauju! Duok mano vaikui ramybę!

Mat jis ėmė vis mažiau groti, tenorėjo tik būti šalia manęs.

- Aš myliu savo motiną, - sakydavo Bebė, - bet tu esi mano deivė!

Ir Monikai tai nepatiko.

- Mano sūnui nereikia deivės. Jis turi mane ir muziką. Šito gana.

Ir išsiuntė jį į Ameriką, į garsiąją Muzikos akademiją Ročesteryje. Bet ji nežinojo vieno dalyko: Bebė nenutraukė su manimi ryšių. Viską man pasakojo: apie profesorių, savo pažangą, studentų koncertus, pirmąjį solo koncertą Amerikoje, kritikų straipsnius, skirtus jam, ir kaip manęs ilgisi. Neabejojau, kad jis greit susiras bendraamžę draugę. Bet jis neieškojo. O dabar jis vėl čia ir išgelbės mane, jeigu Žoelis pames.

Atsirakinu duris, įeinu į savo gražų butą, nusispiriu šokių batelius ir basa žingsniuoju į svetainę. Pasigrožiu židiniu! Rašomuoju stalu! Knygomis nukrauta siena! Nauja raudona sofa. Senovine komoda. Indišku staleliu!

Žvilgt į telefoną.

Ką rodo atsakiklis? Daugybė skambučių! Iš Balio! Štai ir vėl skamba. Tai jis. Dabar tai bus!

- Mimi, kur tu buvai? - šaukia Žoelis. - Šimtąsyk bandžiau prisiskambinti. Turiu tau tiek daug papasakoti!

- Buvau pasišokti.

- Pasišokti? Su kuo!

- Viena! Išsiblaškiau tam atvejui, jei pasakysi, kad tavo žmona ir tu... na, žinai. Kad vėl pamėginsite, judu...

- Mimi, *cherie,* šitokių kalbų dabar iš viso nebegali būti. Tu mano. Nori ji ar nenori, dabar aš vis tiek skirsiuosi!

- Mat kaip? - Su palengvėjimu klesteliu ant raudonosios sofos. Mmm, kokia minkšta. Ir taip patogu ant jos gulėti.

- Ilgai kalbėjausi su Irma, viskas aišku, ji rimtai nori skyrybų!

- Pirmąkart.

Žoelis sutrinka.

- Kadangi į ją rimtai žiūri jis, Patrikas.

- Patrikas?

- Universiteto profesorius.

- Ar ji dar Birmoje?

- Ne. Kasinėjimai baigti. Kalbėjau su ja iš Briuselio. Ar žinai, kur juodu dabar?

- Net nenutuokiu.

- Mano name.

- Abu? Ir jis?

- Taip... ir, Mimi, *cherie,* man tai nesvarbu. Net pasikalbėjau su juo. Atrodo visai nieko žmogus. Protingas. Gerai veikia Irmą. Ar prisimeni? Kaip buvo anksčiau? Plūdimai, kaltinimai, įniršio priepuoliai, grasinimai...

- O dabar?

- Nuoširdžiausias draugiškumas!

- Nieko nesuprantu.

Žoelis kikena:

- Irmai pasisekė, tas vyras turi pinigų. Žinai, ką jis pasakė? Žodis žodin? Kartoju: „Aš turtingas, brangusis mesjė, aš pasirūpinsiu, kad nenukentėtumėte per skyrybas".

- Gal jis mano, kad tu nenori skirtis?

- Gal ir taip.

- Vadinasi, tu neprarasi namo.

- Ko gero, ne.

- Bet kodėl... kodėl, kodėl tada Irma gyvena ne pas jį? Jei jis turtingas? Kodėl jis atsikraustė pas ją?

- Jis kaip tik perstato apartamentus. Jie didžiuliai, centre, visai prie *Metropole* viešbučio. Jis rengia naujas vonias, naują virtuvę, tenai ištisa statybų aikštelė, jis manęs paprašė leidimo gyventi, kol viskas bus baigta!

- Iš tiesų - kodėl ne.

- Taip! Kodėl ne? Tokia maloni kaip dabar Irma man dar NIEKUOMET nebuvo, garbės žodis, dar niekuomet!

- Juo geriau. Ačiū Dievui!

Žoelis pamąsto.

- Aš tik galvoju, kodėl dabar viskas eina kaip iš pypkės, va šitaip staiga!

- *FIREWALK! Mon amour!* Mudu išdrįsome pereiti per degančias žarijas!

- Tiesa! Visiškai pamiršau.

- Ir vis dėlto man knieti...

- Kas? Kas tau knieti, brangioji?

- Ar išsilaikys... Irmos ir to Patriko santykiai!

- Kodėl neturi išsilaikyti?

- Na... Jis tikrai ne toks puikus lovoje kaip tu.

Žoelis džiugiai nusijuokia.

- Šiandien man tu vėl pataikauji.

- Juk tai tiesa.

Žoelis padelsia.

- Niekad tau nesakiau, bet su Irma *niekuomet* nebuvo taip gera kaip su tavimi.

- Tikrai? Kodėl?

- Mudu netinkame vienas kitam.

- Ir vis dėlto tuokėtės?

- Žinoma! Irma norėjo šeimos, saugumo, namo, šuns, gerai uždirbančio vyro, ji mėgsta gaminti valgį, priimti svečius... aš vienturtis, tai man patiko. Bent iš pradžių... Gal juodu su Patriku labiau tinka.

- Tada ji tikrai sublogs.

- Jau. Sublogo. Šešetu kilogramų. Sako, kad jau pastebimai. Tikrai panašu į laimę... Ir nutiko dar kai kas.

- Kas?

- Niekuomet neatspėsi! Jis patinka vaikams.

- Nieko sau!

- Šnekėjausi telefonu su sūnum ir su Rozi. Žinai, ką jie sakė? Patrikas pakvietė juodu pietų. Irma irgi buvo, vakaras praėjo darniai. - Jis juokiasi, aišku, jam palengvėjo.

- Gal ir aš jiems patiksiu.

- Ir taip patinki! Aišku kaip dieną.

- Manai?

- Ak Mimi, brangioji, mudu galime planuoti. Sau! Ar galėtumei gyventi Briuselyje? Gal?

- Aš myyyyliu Paryžių.

- Žinau. Žinau. Pasikalbėsime, kai grįšiu, okei?

- Okei. Kaip sekasi filmuoti?

- Geriau. Mes persikraustėme į viešbutį. Su kondicionierium.

– Be tarantulų?

– Be tarantulų, gyvačių, varano... Mimi, brangioji, aš taip laukiu šeštadienio. Šeštadienį vėl būsiu pas tave. Aš tavęs ilgiuosi, *ma cherie,* tu pati mieliausia visame pasaulyje!

Kai pagaliau baigiame kalbėtis, pusė šešių. Naktis praėjo. Nė akimirką nesudėjau bluosto, bet nesu pavargusi. Ilgai maudausi, paskui, užuot atsigulusi, taisausi pusryčius.

Nuo šokimo išalksti! Jau seniai šitiek nesuvalgiau gerdama kavą. Ir valgydama grožiuosi ryto dangumi virš Paryžiaus: jis auksinis ir melsvas. Maži debesėliai žvilgančiais rožiniais kraštais. Trokadero fontanai dar neįjungti, liftas, keliąs į Eifelio viršūnę, dar neveikia. Kaip fata morgana Švč. Jėzaus širdies bažnyčia kybo virš Monmartro tyrame ryto ore. Balzamas sielai. Ne, negaliu išvažiuoti iš Paryžiaus. O gal vis dėlto galiu? Staiga apima nuovargis. Gal numigsiu truputį. O paskui guliu savo prašmatnioje opiuminėje lovoje ir mąstau apie Žoelį. Ilgiuosi jo smailaus liežuvėlio, putnių švelnių lūpų, auksinės odos, mylimų rankų, to neskubrumo, su kuriuo jis įsismelkia į mano kūną, švelniai švelniai, kad neskaudėtų.

Man jo viskas patinka, ir kaip vaitoja, kaip murma, kaip krūpčioja miegodamas. Ilgiuosi švelnaus jo juoko, meilaus žvilgsnio, džiaugiuosi tuo nauju jausmu, kad žiūrėsiu į jį ir galvosiu: „Taip! Jis mano!" Pala! Ką čia girdžiu? Mat tylutėliai įsijungusi radiją: POINTER SISTERS *I want a man with a slow hand! I*

want a lover with an easy touch! Jos dainuoja apie Žoelį! Be jokios abejonės! Burkuoja iš laimės, pagaliau radusios tikrą talentą, švelnų, meilų, be jokio draskymosi, be skubėjimo, pajėgų visą naktį! Tai juk gyvut gyviausias Žoelis.

Mano vyriškis!

Ir štai jis čia, tas išsiilgtas šeštadienis, Drakono metų liepos 22-oji. Šiandien ne tik grįžta Žoelis, šiandien teka ir mano mažylė Mija, ir aš atsiklaupusi dėkoju Dievui, kad ne aš prisiekiu amžinai mylėti Marloną merijoje, Bate, trijų šimtų svečių akivaizdoje.

Lenis ir Pegė taip pat tenai. Kai tik pabaigs, parodys man filmą apie tas vestuves.

Marlonas ir mažylė Mija. Ar juodu sutars? Man įdomu, kas bus toliau. Nuo pat Havajų nieko apie Miją nebegirdėjau. Turėsiu ieškotis naujos stilistės, jeigu kas nors išeis su bent vienu iš tų keturių filmų projektų.

Šiandien po ištisos savaitės aš pirmąkart nebesu studijoje. Nebedirbu su DRAGON SEMINARS. Anželita išblizgino mano butą, aš ėjau pirkinių: valgio Žoeliui ir sau ir daiktų, kurių niekuomet gyvenime dar nebuvau parsinešusi namo – degtukų. Žiebtuvėlio. Dviejų sidabrinių žvakidžių. Auksinių ir raudonų žvakių.

Nusiperku šildiklių ir padedu ant bambukinio stalo. Nusiperku nuostabius žibintus terasai. Aš dar neminėjau, bet net užsirūkiau cigaretę klube Bolivudo naktį. Iš viso pirmąkart.

Bet man buvo negardu. Taigi nieko nepraradau. Bet išdrįsau prie pat burnos prisikišti degančią cigaretę, taip arti, jog pajutau karštį...

O kai paskui atvyksta Žoelis su glėbiu dovanų – batiko skarelėmis, sidabro papuošalais, – po valgio, po pasakojimų, kai sugulame į opiuminę lovą, tada ir padarau tai: uždegu jį, slibiną. Iš tiesų jo šviesa nuostabi. Ir išsipildo viskas, kaip ir pranašavo Žoelis: tamsi šilta vasaros naktis, du įsimylėjėliai Paryžiuje, opiuminėje lovoje, ir jokios lempos, tik slibinas, kuris šviečia kaip auksinis žibintas.

Mylimės visą naktį, lėtai, jausmingai, su pilnomis švelnumo pertraukomis, Žoelis patiria du orgazmus, o aš vienintelį, pačiame gale, bet jis raudonas, auksinis ir toks stiprus, kad degu dar valandėlę po to, kai viskas jau baigta.

Ir Žoelis iškart lieka pas mane.

Mat namo grįžti negali. Perstatymai Briuselyje užtrunka. Patriko apartamentai vis nebaigiami ir nebaigiami, Žoelis dabar pirmąkart atvyksta tiesiai pas mane.

Bet tik ne mano bute! Kad ir kaip karštai mylėdama, aš nepakenčiu gyventi su vyru, kuris savo drabužiais, batais, kompiuteriu, baldais ir knygomis gadintų vaizdą. Tai jau praeitis. Iš to niekuomet nebuvo nieko gero! Man reikia nuosavos viešpatijos. Ir laimė tebesitęsia: dviem aukštais žemiau manęs išsikrausto sutuoktiniai. Atsilaisvina šimto penkiasdešimties kvadratinių metrų ploto butas. Žoelis kaipmat jį išsinuomoja. Butas tvarkingas, nereikia net perdažyti. Di-

delė svetainė, kabinetas, trys miegamieji, didžiulė virtuvė, didžiulė vonia. Kai atvažiuos jo vaikai, visiems užteks vietos, galės čia, Paryžiuje, jaustis kaip namie. Beje, vaikai žavingi. Mes visi puikiai sutariame.

Paskui rugsėjį aš pirmąkart švenčiu gimtadienį. Atvyksta mano motina, Lenis, Pegė, draugai iš Milano, Majamio, Singapūro, Romeo Kotis ir Monika, kuri atnešа man Bebė dovaną.

Patiekiamas didžiulis tortas, dega penkiasdešimt šešios žvakutės, aš pasilenkiu prie tvilkinančių karščiu liepsnelių ir jas užpučiu. Man visai nebaisu.

Ak, kokie jie nuostabūs, tie Drakono metai!

Spalio mėnesį vėl pamatau mažylę Miją. Pirmąkart po kelionės į Havajus. Na, mačiau ją vestuvių filme, kurį mums, Žoeliui ir man, parodė Lenis.

Tai buvo triukšminga šventė: Marlonas – pats gražiausias Liudvikas XV, koks tik yra buvęs, bent jau blizgesiu dusyk pralenkė tikrąjį karalių. Visas apsikarstęs briliantais – net priekyje, krūtinę – kaip Indijos maharadža.

Mažylė Mija, vien rožinė ir auksinė, atrodė kaip daili lėlytė. Laimė ir švelnumas, kur mesi akį. Marlonas ištisai prie jos lankstėsi, bučiavo į kaktą, laikė už rankos, koketavo su ja (ir su kamera), vėduodamasis žydra ir balta prašmatnia vėduokle. Tiktai Lorio nebuvo. Vėliau sužinojau, kad jis leido laiką savo atogrąžų Eldorade.

Mažylė Mija ištesėjo žodį. Iš tiesų atsiuntė man Pompadur suknią. Ta dabar kabo mano drabužinėje, tviskėdama prabanga!

O tada atsirado ir ji pati. Paskambino telefonu. Lyg niekur nieko, nors mėnesių mėnesius buvo dingusi tartum skradžiai žemę.

- Sveika, didule, - išgirdau ploną vaikišką jos balselį, - ar turi valandėlę laiko? Aš Paryžiuje.

Nustebau. Mat nė kartelio nemačiau jos tenai, princo rezidencijoje. Kaip ir Marlono. Taip pat negalėjau jai prisiskambinti. Visi numeriai buvo pakeisti.

- Bet tu juk ne bute, - pasakiau.

- Ne, aš Eliziejaus laukuose. Gal išgertume kavos? Penktą? *Chez Fouquet's* restorane?

- Žinoma, mielai. Džiaugiuosi.

- Aš irgi, tik neišsigąsk, kai mane pamatysi.

- Kodėl? Kas nutiko? Juk *negali* būti nėščia.

- Panašiai, - atsiduso mažylė Mija ir padėjo ragelį.

Ką gi, įsivaizduoju, kas yra. Tiek to. Taip džiaugiuosi, kad pagaliau vėl ją pamatysiu, po trijų mėnesių, ateinu pusvalandžiu anksčiau negu sutarta. O kas tenai sėdi? Stiklinėje terasoje? Gale, prie sienos? Prie didžiulio pyrago gabalo, kurį skubiai taršo? Mažylė Mija! Dvigubai sustorėjusi!

Taip ir spėjau. Vargšelė!

Bet kaip keista: pyragų ir saldumynų Mija anksčiau niekada nemėgo! Ir neapkentė juodos spalvos! Ir vis dėlto dabar ji su juodu kostiumėliu, nes viliasi, kad toks drabužis paslėps apkūnumą! Juoda spalva ne plonina, o sendina, taip ji tvirtindavo. O dabar? Matyt, visiškai nusivylusi!

Ji pamato mane. Mojame viena kitai.

- Sveika, mažyle. - Atsisėdu šalia. Bučiukas į abu skruostus, ilgai žvelgiu jai į veidą.

Vargšelė, abu žandai išsipūtę. Įkypos akys dar labiau sumažėjusios. Gaila. O buvo dailučiukė!

- Bet tau gerai sekasi, - sako mažylė Mija, - visa spinduliuoji. Ar gyveni su Žoeliu?

Linkteliu galvą ir pasakoju apie Irmą, profesorių, skyrybas ir du filmus, kuriuos sukūrėme po Havajų. Baigtas ir DRAGON SEMINARS. Filmas vykęs. Loris tučtuojau sumokėjo priedą, net nereikėjo priminti.

- Visai nesistebiu, - sako mažylė Mija. - Loris okei. Tu jam patinki. Kaskart, kai matomės, tik ir kalba apie tave.

- Kada jį matei?

- Kai buvome Fidžyje.

- Na, ir kaip?

- Tikras rojus. Jeigu ne Marlonas. - Ji atsidūsta. - Tas žmogus labai labai sudėtingas! Viskas, ką apie jį sakei, tiesa. Įdomu tik tai, kad niekas nieko nepastebi. Vos iškeliame koją iš namų, jis elgiasi kaip ką tik įsimylėjęs sutuoktinis, glėbesčiuoja mane, ima už rankos, žarsto meilikavimus visiems girdint. Bet vos grįžtame namo, smunka į savo kabinetą! Jam aš lyg mirusi.

- Žinau.

- O jeigu jis ne kabinete, tada Bate, savo priimamajame.

- Mat kaip.

- O jeigu ne Bate ir ne kabinete, ištisas valandas pliurpia telefonu. Arba rašinėja bloknote, arba mato-

si su Kati, toji moteris viską žino, juodu viską aptarinėja...

- O tu ar mėginai? Gvildenti tas dvi temas? Seksą ir pinigus?

Mažylė Mija linksi.

- Mėginau. Padeda. Bet paskui jis pavirsta tikru paršu, iš to man jokio džiaugsmo.

- Pamokysiu tave, kaip jį suvedžioti.

Mažylė Mija giliai atsidūsta.

- Jį suvedžiotumei tu, Mimi, ne aš! Tu gera lovoje.

- Iš kur žinai?

- Jis sakė, kad suprasčiau, jog aš tokia nesu.

- Koks akiplėša! Nežiūrėk rimtai!

- Žinoma! - Ji vėl užsisako pyrago, vadinasi *Opera,* jis plokščias, labai gardus, iš kakavos ir kavos, tūkstančio kalorijų, jeigu ne kaloringesnis. Penki kąsniai - pyrago kaip nebūta. Dar niekuomet nesu mačiusi šitaip skubiai valgančio žmogaus!

- Nuo kada įjunkai į saldėsius? - klausiu.

- Kai su niekuo nebepermiegu. Matai, aš ryte ryju! Mirštu iš nuobodulio! Man tik keturiasdešimt dveji! Gyvenu kaip vienuolė. Dirbti man neleidžiama. Antsvoris aštuoni kilogramai! Kai esu tokio ūgio! Nekenčiu pati savęs!

Ji ima tyliai kūkčioti, tas juodas kostiumėlis, rankos ant kelių, užsimerkusi tylutėliai verkia. Retkarčiais balsu atsidūsta.

- Tu greit sublogsi, - sakau ir paduodu jai nosinaitę, - jei nori, aš tau padėsiu.

- Jis man įkando, patį pirmą kartą...

– Man taip pat. Viską žinau.

– Jis man per šiurkštus. Visąlaik skauda. O jeigu pasiskundžiu, įsižeidžia ir nebesikalba su manimi.

– Jis nekaltas, – sakau po valandėlės ir gurkšteliu arbatos, – tokia prigimtis. Jis negali pasikeisti, tik apsimesti trumpą laiką. Ar nori laikyti už rankos? O gal ir taip nebedaro? Lovoje?

Mija atsidūsta.

– Daro. Tai jam patinka.

Kikenu.

– Kokia idilė, ar ne taip? Moteriški apatinukai? Riebus kremas? Miego kaukė? Ar dar dažosi plaukus?

– Ne, jie vėl žili.

– Ar bent pinigų negaili? – Mija linkteli galvą. – Ir papuošalų. Matai!

Tai tiesa. Mažoji Mija net blizga nuo papuošalų. Niekuomet nesu mačiusi jos tokios apsikarsčiusios brangenybėmis: didžiuliai auskarai, dvi eilės brangakmenių ant kaklo, dvi briliantinės apyrankės, daugybė žiedų, taip pat, kaip buvo išdabinęs mane anuomet, gegužės mėnesį, kai lankėmės pas jo motiną gražučiame name Bato priemiestyje.

– Taip, – atsidūsta mažylė Mija ir pasukioja blizgančius žiedus, – piniginių rūpesčių neturiu. Pirmąkart gyvenime.

– Tai irgi neblogai, – guodžiu.

– Ingmaras Švedijoje. Antraip būčiau iškart pas jį lėkusi. Mudu puikiai sutarėme lovoje.

– Saldainiuko tau reikia kuo skubiau.

– Tučtuojau! – Pasako taip dramatiškai, kad nusijuokiu.

– Gali pasmaližiauti, – pasakau, – jis sutiks. Ar žinai, ką pasakė man? Jei mudu ir nebemiegosime, vis tiek nesiskirsime. Svarbiausia, kad jį mylėčiau. O jeigu ko trūksta, galima pasiieškoti iš šalies, su kitais...

Mažylė Mija bukai spokso į mane.

– Mimi, tu puti miglas! Jis trokšta visiškos ištikimybės! Jokio melo ar apgaulės...

– Ar jis tau nerodė knygos? IŠSISKYRIMAS SU MEILE IR LYTINIU GYVENIMU? Juk viskas tenai parašyta!

– Šiandien pirmąkart išgirdau. Jis sako, kad yra ištikimas, nori tik manęs, o lova ne taip jau ir svarbu.

– Paklausk! Arba verčiau nieko neklausk, tiesiog padaryk. Man jis būtų leidęs net su Žoeliu. Tik turi būti atsargi. Kad niekas nepastebėtų.

Mažoji Mija atsidūsta balsu.

– Tai gal man pasakysi kur? Kur aš tokį rasiu? Dabar skrendame į salą, tenai visi dėvi moteriškus drabužius.

– Tikrai ne visi. O jeigu visi, pasirink kokį gražų pietietį iš darbuotojų. Ar viešbutis jau baigtas?

– Ne, dar ne. Bus atidarytas per Kalėdas.

– Matai? Juk tenai krūvos normalių darbininkų, kurie myli moteris... kiek laiko tenai gyvensite?

– Amžinai.

– Amžinai? – nustebusi šūkteliu.

– Mes išsikraustome! Marlonas ir Loris sukūrė nuosavą valstybę, jie nebesutinka būti valdomi. Mes

liksime saloje, tenai dabar bus mūsų nuolatinė gyvenamoji vieta. Nežinau, kaip ištversiu.

Ir ji vėl pravirksta.

Guodžiu kaip įmanydama, bet niekas nepadeda.

- Gal turi man kokių vaistų? - kūkčioja ji. - Nuo depresijos? - Ir vėl sunkiai atsidūsta.

Turiu. Jeigu nuolat šitaip dūsauji kaip mažylė Mija, padeda *Ignatia* - vaistai nuo nervų.

- Išgersi penkis žirnelius *Ignatia*. Rytą, kol guli lovoje. Kaipmat padės.

- Kur jų gausiu?

- Bet kokioje vaistinėje.

Mažylė Mija liaujasi verkti.

- Ar tu aplankysi mane? Saloje?

- Su malonumu. Jeigu tavo Marlonas neprieštaraus. Bet spėju, kad jis nenorės.

- O Loris nori. Žino, kad mudvi šiandien susitinkame, jis liepė man pasakyti, jog tu *būtinai* turi atvykti! Kai tik galėsi.

Užsisakau mažą *Espresso*, geriu ir mąstau.

- Žinai, - sakau tada, - tau bus visai neblogai.

- Kas? - Mažylė Mija užsisako didžiulį puodelį karšto šokolado ir įsideda tris gabalėlius cukraus.

- Tas persikraustymas, sala, moteriški drabužiai...

- Kodėl?

- Tu juk stilistė! Tarp transvestitų! Gali jiems patarinėti. Kurti gražius drabužius. Jie visi pinigingi. Dauguma siaubingai mieli, galėtumei išsišėlti rėks-

mingiausiais drabužiais, dirbtumei darbą, kuris tave džiugintų.

- Apie tai net negalvojau, - sako mažylė Mija ir išpučia įkypas akutes.

- Tu atidarysi nuosavą madų saloną.

- Bet... jeigu Marlonas prieštaraus...

- Tada pasitelk Lorį. Kad tau padėtų. Jei nori, galiu su juo pasikalbėti.

Mažylė Mija žiūri į savo didelį, briliantais nusagstytą rankinį laikrodį. Tada išgeria šokoladą, labai skubėdama, ir atsistoja.

- Pražiopsojau laiką. Marlonas ims plėšytis iš pasiutimo! Padavėjau! - pasimoja jį ir sumoka. - Mimi, aš tau pavydžiu. Talento ir laisvės...

- Sukurk savo madą, tada kaipmat pasijusi geriau. Kur tau reikia? Pavešiu taksi. Okei?

- Pas Marloną, - šaukia ji irzliai, - jis manęs laukia.

- Kur?

- Man nevalia sakyti.

- O... įprastas slapukavimas. Kiek būsite Paryžiuje?

- Nežinau. Juk jį pažįsti. Visąlaik keičia nuomonę, turėjome skristi jau rytoj... bet viskas nuolat keičiasi, paskutinę akimirką.

- Kai vėl pasimatysime, papasakosiu tau apie grožio dietas. *Kaipmat* sublogsi. Okei?

- Taip! Bet verčiau papasakok man anksčiau! Telefonu! Paskambinsiu, kai tik galėsiu.

Išsibučiuojame. Tada išsiskiriame. Mažylė Mija skuba į vaistinę Eliziejaus laukuose. Aš sėdu į taksi ir važiuoju į oro uostą.

Po dviejų valandų išskrendu.

Į Graikiją. Irgi į salą. Aloniso. Georgė Vithoulkas, vienas garsiausių homeopatų pasaulyje, tenai veda seminarą.

Šiandien išskrido ir Žoelis. Filmuoja Vilniuje. Susitiksime po trijų savaičių. Ne Paryžiuje, o jo name Briuselyje. Pirmą kartą. Praleisime tenai dvi savaites. Gal šįmet ten atšvęsime Kalėdas. Su jo vaikais. Gal visi kartu, Žoelis, vaikai, Patrikas, Irma, mano motina, jos draugas ir aš. Mes visi kultūringi ir suaugę, sako Žoelis. Gal ir pavyktų. Tačiau mudu dar svarstome.

Iki Kalėdų daug laiko. Lapkričio mėnesį mudu su Žoeliu dirbsime Bangkoke. Paskui iki metų pabaigos dar norėčiau išlaikyti du svarbius egzaminus.

Kas žino? O gal po Naujųjų aš aplankysiu mažylę Miją? Atogrąžose? Lorio žemės rojuje? Ir pasižiūrėsiu, kaip tenai viskas vyksta? Toje nuosavoje valstybėje!

Lėktuvas pakyla. Perskrodžiame pilką debesų apklotą, šiandien Paryžiuje lijo. Mes jau virš debesų, vis šviesiau ir šviesiau, štai, spindi saulė! Kiek aprėpia akys, visur žydras dangus.

Atsilošiu sėdynę ir šypsausi. Toks puikus kaip dabar gyvenimas jau seniai bebuvo. Ir visiškai pagrįstai galiu tikėtis, kad ir toliau toks liks.

Aštuonioliktas skyrius

Praėjo penkeri metai.

Kiek nuostabių dalykų nutiko.

Man dabar šešiasdešimt vieneri, esu diplomuota homeopatė, bet studijuoju mediciną, kad niekas nepasakytų, jog esu „netikra" gydytoja!

Taip, mielieji, mat esu laiminga tik tada, jei galiu mokytis ko nors nauja. Jei nesimokau, kaipmat galvoju: gyvenimas bėga, o aš jo neišnaudoju!

Aš labai sėkmingai darbuojuosi kaip homeopatė.

Jau galėčiau iš to pragyventi. Tačiau gydau labai pasirinkdama ligonius, nes vis dar tebesidomiu filmais.

Sukūriau serialą LINKSMAS KLIMAKSAS, jis pelnė didžiulę sėkmę. Jį pirko visame pasaulyje, net Kinija, Japonija, Pietų Korėja ir Taivanas, kur ištisai rodo. Iš viso dvylika dalių. Populiariausios yra dvi.

Apie DRĄSĄ *(FIREWALK)* ir apie grožio priemones, kurias galima ir valgyti.

Pati buvau šio serialo prodiuserė, nors tai ir nepigiai kainavo.

Iš kur pinigai?

Jie dėkingos ligonės. Ką aš sakiau, kai išsiskyriau su Marlonu ir netekau vilties gauti milijoną svarų?

Jei likimas panorės, bus ir milijonas. Iš kitur. Ir jis atsirado.

Minima ligonė buvo aštuonerius metus paralyžiuota po sunkaus poliartrito, ir man pasisekė. Palyginti per trumpą laiką nuo mano gydymo jai pagerėjo, o dabar, praėjus ketveriems metams, ji visiškai sveika.

Ji apvažinėjo visą pasaulį, viską išbandė, visokias stebuklingas priemones, visokiausius gydymo kursus, kreipėsi į garsius gydytojus, niekas negelbėjo!

O dabar ji vėl slidinėja! Gali keliauti, lipti į kalnus, šokti, ir dėkinga turi būti Hanemanui ir jo švelniems gydymo būdams.

Toks bus mano kitas didelis projektas.

Apie šio genialaus gydytojo gyvenimą. Vaidybinis filmas apie karštai mylimą, didžiai gerbiamą Samuelį Hanemaną, išgelbėjusį begalę gyvybių. Įsivaizduoju įspūdingą epinį pasakojimą su gražiausiais kostiumais, rinktinėje aplinkoje, geriausią iš geriausių, kaip ir dera gerbiant tikrą geradarį.

Jau rašau scenarijų, man prieš akis kyla vaizdai, pati jo darbo pradžia Vokietijos širdyje, kur ir gimė, 1755 m. balandžio 10 d., sunkūs mokslo ir klajonių metai, ir jo gyvenimo saulėlydis čia, Paryžiuje, kur mėgavosi didžiausia šlove, taip, iš čia jis pavergė pasaulį. Čia ir mirė 1843 m. liepos 2 d., sulaukęs aštuoniasdešimt devynerių!

Žinau, žinau! Vaidybiniai filmai neapsakomai brangūs! Ir man reikia geriausių aktorių. Antraip

filmas bus pasmerktas žlugti. Tai kas mokės? Vieną tokį pažįstu! Jis išgalėtų!

Lorensas Goldas!

Ar sugebėsiu jį prikalbėti? Pamatysime. Pirmiausia turi būti gatavas scenarijus. Bet aš jau pasakojau Lorensui, ir jis nepasakė NE!

Dar neaplankiau S. G. jo žemės rojuje, bet mažylė Mija pasakoja man visas naujienas, viską žinau, kuo gyvena ta jo karštai geista nuosava valstybė.

Dvylika kartų per metus jis rengia seminarus ir *FIREWALK*. Viskas išperkama prieš kelis mėnesius. Tai, ką uždirba, lieka Loriui, nes jam nereikia mokėti mokesčių. Saloje dabar jau du dideli viešbučiai, visada pilnutėliai.

Tenai atskrenda ir išskrenda Marlono ligoniai, kai kurie net eina per ugnį, lyg atgimę grįžta namo visiškai pasitikėdami savimi, sustiprėję naujam gyvenimui. Ir vis grįžta tenai, nes sala, pasak Mijos, tikras rojus.

Visą dieną gali vaikščioti pusnuogis, kasdien maudytis, Mijos namas skęsta tarp orchidėjų ir bugenvilijų, nusileisti nuo jos palmių sodo iki jūros tik dvidešimt žingsnių. Ji turi savo įlankėlę, o vanduo turkio spalvos, skaidrus lyg stiklas ir šiltas. Bet pats geriausias dalykas: ji turi madų saloną ir kuria žavingus apdarus įnoringiems ponams. Jai siuva ir mezga šeši vyrai, dailūs mikliarankiai Pietų šalių amerikiečiai, ir niekas nesako: „Tai pernelyg ekstravagantiška!" Priešingai. Juo didesnė paklausa tokiems drabu-

žiams, kurie juo labiau krinta į akis, juo labiau blizga, juo išmoningiau pasiūti.

Žinoma, ji kuria drabužius Merilinai Flim ir Goldi, dukart per metus keliauja pirkti audinių, į madų peržiūras, tada ir pasimatome. Retkarčiais pasitaiko ir vienas kitas saldainiukas. Ir ji vėl sublogo, neteko visų aštuonių kilogramų antsvorio. Po bado dietų vėl liekna ir daili, kokia ir buvo anksčiau.

Daviau jai *Nux vomica*, Marlonui, kai kada jis net išgeria šių vaistų. Marlonas dabar valstybės prezidentas, o Loris kancleris, juodu vis dar nuožmiai riejasi. Abu neapsakomai jautrūs ir ugningo būdo, trinksi durys, dūžta stiklai, nirtulingi riksmai plėšo atogrąžų naktį. Jeigu juodu nebūtų giminaičiai ir jeigu vienam taip nereikėtų kito, be abejonės, seniai būtų nugalabiję vienas kitą. Bet dabar po kiekvieno susirėmimo eina prašmatnus taikymasis. TEGYVUOJA NUX VOMICA! Jei Marlonas jos išgeria, kartais net ištisą mėnesį nekyla jokių rietenų. Tada jo taip lengvai neįžeisi, jis nesijaučia persekiojamas, nebijo sąmokslo, jam pagerėja apetitas, o čiaupais nebeteka užnuodytas vanduo.

Beje, užnuodytas vanduo: kino žvaigždė kaip inkstas taukuose. Jos teatras Bate perstatytas į prašmatnų kino teatrą. Tenai dieną naktį rodomas filmas NUGRIMZDĘ JŪROJE. Aš ir Žoelis keliskart norėjome pasamdyti ją filmui. Bet ji tenori tik verkti ir kentėti, taigi nieko neišėjo.

Edis, aistringas jos garbintojas, įkūrė Gretos Gold fanų klubą. Ten jau septyni nariai. Jis leidžia mėnesi-

nį žurnalą apie filmą, seniai atsikratė visų antidepresantų.

Kasmet juodu skrenda į salą pasisvečiuoti. Tenai rodomas filmas NUGRIMZDĘ JŪROJE. Dažniausiai salė pustuštė, bet ji uoliai dalija autografus ir bemaž nesipyksta su Marlonu.

Mat tas sumokėjo visas jos skolas. Ir nuolat laiku perveda jai didžiulę sumą pinigų MOTINOS ATLYGIUI, atsidėkodamas už tai, kad jį pagimdė. Dabar ji laiko liokajų ir sodininką, rengia pietus savo gerbėjų klubui ir laukia scenarijaus filmui, išgarsinsiančiam ją labiau už Monro, Garbo ir Mėją Vest drauge. Edis gyvena su ja. Juodu puikiai sutaria.

Mija ir Marlonas vis dar susituokę, gyvena saloje tame pačiame name, bet miega atskirai. Tačiau viešai rodosi drauge. Marlonas nori būti normalus prezidentas, su žmona prie šalies. Ir jis nebedėvi žvejų striukės, o kai keliauja į Europą, vilki pagal užsakymą siūtas eilutes su liemene. Bet namuose jis tebėra dailioji ponia Flim.

Nemačiau jo penkerius metus. Užtat Loris man nuolat skambina. Mat puoselėja didžiulį sumanymą, todėl jam reikia manęs. Kas tai per sumanymas?

Jis pastatė sanatoriją... savo žemės rojuje, nesunkiems ligoniams, nes tie apdovanotieji dieviško talento kibirkštimi, kurie atskrenda į salą, - aktoriai, šokėjai, dainininkai, rašytojai, kino menininkai, modeliai ir dailininkai - yra vegetarai, sveikai gyvena ir rūpinasi savimi.

Ne, pagrindinis tikslas yra grožis ir atjaunėjimas, profilaktika ir atsipalaidavimas, sielos ir kūno laimė!

Taip, žmogui niekuomet negana. Net patys gražiausieji nori būti dar gražesni, tai gamtos įgeidis. Bet jei kas nors būtų negerai, aš, kaip homeopatė, galėčiau padėti.

Loris tiki tuo be jokių išlygų. Kodėl? Aš jį išgydžiau. Nuo rūkymo. Jis nebepapsi rožinių cigarečių. Jo oda pagražėjo, jam nebeskauda skrandžio, net nervai sustiprėjo, jis kaip tik mokosi paklusti, ne vien įsakinėti!

Aš turėčiau tapti jo asmenine, šeimos ir rūmų gydytoja, už tai jis siūlo man krūvą pinigų.

Bet aš nenoriu vien uždirbti daug pinigų, noriu kurti ir filmus, kurie padėtų kitiems. Noriu būti naudinga žmonių visuomenės nare.

Nenoriu kada nors gėdytis savo gyvenimo šioje gražioje planetoje. Ir noriu būti gerai įvertinta ten, kai vėl grįšiu namo, ten, iš kur esu kilusi. Žinau, kad naudingesnė galiu būti Paryžiuje.

S. G. aš pasiūliau Romeo Kotį. Jis puikus homeopatas. Ir nori išvažiuoti iš Europos iki to laiko, kol perims savo dėdės sanatoriją Žydrajame Krante.

Bet tai nereiškia, jog nenoriu aplankyti salos. Keliausime tenai lapkritį, aš ir Žoelis, tenai bus šeimos šventė.

Mat tada pasimatysime su motina. Loris ją pakvietė vesti šokių seminaro. Užsirašė dalyvių iš viso pasaulio, pabaigai vyks didžiulis baleto vakaras Bue-

nos Airėse, Rio de Žaneire ir Brazilijoje! Aš ir Žoelis, žinoma, filmuosime viską nuo pat pradžių.

Ir dar pasimatysime su vienu žmogumi, Riku iš Anglijos, grožio chirurgu, kuris nuvežė mane į oro uostą tada, kai pabėgau nuo Marlono Bate. Kaip jau sakiau, jis geriausios mano motinos draugės sūnus. Ta draugė irgi bus tenai. Ne viena. Su ja mažasis Stabsas. Rikas tikrai turi sūnų! Jį pagimdė Bobio sesuo Nora. Sūnus kaip nulietas Rikas, jo akys, rankos ir apvalios ausytės. Visi myli tą vaiką.

Tik Bobio nebėra. Mat jis nebuvo toks puikus virėjas. Ir nemėgo namų, vaiko riksmas jį siutino. Vos gimus Stabsui Rikas su juo išsiskyrė. Vaikas dabar vėl pas Norą. Rikas moka alimentus. O Riko mama nesitveria iš laimės. Pirmąkart motinos ir sūnaus santykių netemdo joks šešėlis. Ji turi anūką, gavo, ko norėjo.

Rikas turi užimti vyriausiojo gydytojo vietą sanatorijoje.

Dabar jam bandomasis laikotarpis. Mija sako, kad jis turi naują draugužį, dvimetrinio ūgio juoduką, kuris kaip pusdievis šoka sambą.

Kas daugiau?

Marlono haremas liko Europoje.

Doli Makintoš gyvena Londone, dideliame name Primrouz Hilel, vadovauja D. B. DRAGON SEMINARS, ieško dalyvių ir uoliai rodo mano filmą.

Kati vadovauja kontorai Bate, prižiūri katę, avis ir namą, be to, rūpinasi filialais Ciūriche, Stokhol-

me, Miunchene, Vienoje, Briuselyje, Amsterdame ir Madride.

Bet laikyti kontorą Paryžiuje neapsimokėjo. Princo rezidencija parduota. Libaniečiui mados karaliui. Pegė jį surado. Pegė ištekėjo už Lenio, o kadangi ji darbšti ir nenori sėdėti nieko neveikdama, prekiauja nekilnojamuoju turtu. Butą ji pardavė už puikią kainą. Loris neprarado nė skatiko, niekad nebūčiau patikėjusi!

Šiaip ar taip, dabar namo priešais mane langus puošia elegantiškos baltos užuolaidos. Ir į tą butą vaikšto patys dailiausi berniukai su meilingiausiais šuniukais. Ypač sutemus...

Beje, sutemos: man jau metas! Turiu eiti į koncertą. Esu jau apsirengusi, raudonu kostiumėliu plačiu sijonu ir apspaustu liemeniu, pabrėžiančiu lieknumą. Sidabriniai aukštakulniai bateliai, ilgus juodus plaukus prilaiko blizgančios šukos.

Taksi man nereikia. Dvi stotelės Boskė prospektu, per Seną, Almos aikštę, ir aš prie Eliziejaus laukų teatro. Ši diena didžioji. Manęs jau laukia su bilietais Monika. Tai ilgai lauktas vakaras: Bebė pirmąkart groja Paryžiuje. Sibelijaus Koncertas smuikui su didžiuoju orkestru, sukviesti kritikai, aš meldžiu Dievą, kad jam pasisektų!

Po koncerto bus vakarienė. Mums užsakytas kampinis stalas garsiajame teatro bare. Bet tas laikas dar toli...

Grūstis fojė net pavojinga. Bebė Paryžiuje dar nežinomas, bet jį reklamavo televizija, bilietai išpirkti,

visiems smalsu pasiklausyti jaunojo talento. Be žodžių pasiduodame minios srautui, Monika ir aš, mus neša elegantiškais nuožulniais laiptais į balkoną. Tenai susėdame pirmoje eilėje, virpėdamos ir išsigandusios, nes Bebė klaikiai jaudinasi, net nenorėjo pasimatyti su Monika prieš koncertą! Ji bijo paties blogiausio, ta baimė persiduoda ir man. Abi neištariame nė žodžio, tik sėdime besidaužančia širdžia, trūkdamos kvapo, ir jau laikome špygas, nors koncertas dar neprasidėjęs.

Pagaliau gęsta šviesos. Salėje įsiviešpatauja tyla. Plojimais sutinkamas dirigentas. Plojimai Bebė. Jis puikiai atrodo su fraku. Drąsiai laikosi scenoje. Prasideda koncertas. Dabar – groja jis! Tobulai. Dailiai. Atmintinai. Jokio jaudinimosi nė ženklo.

Pamažėle nurimstame, Monika ir aš. Užsimerkiu ir mėgaujuosi nuostabia didžiojo suomių genijaus muzika, prikelta gyvenimui mano mažylio mylimojo. Ir kas būtų pamanęs! Jis iš tiesų pasiekė, ko norėjo! Beveik du tūkstančius žmonių panardina į laimę gražiais garsais, jausmingu savitu grojimu. Ir kai aplink mane kaupiasi pasigėrėjimas, bemaž apčiuopiamas, nuo parterio iki pačios viršutinės galerijos, aš atsilošiu, susidedu į skraitą rankas ir galvoju: nieko nesigailiu, viskas buvo taip, kaip reikėjo.

Monika spaudžia mano ranką. Tai ir jos pergalė! Šypsodamos iš laimės mėgaujamės koncertu iki pat galo. Paskutinis taktas... valandėlė tylos, tada sugriaudėja plojimai. Bebė švyti iš pasididžiavimo! Nusilenkia. Atsitiesia, žvilgsniais ieško mūsų balkone,

vėl nusilenkia, eina nuo scenos, bet plojimai jį sulaiko. Turi grįžti keturis kartus, keturis kartus jį kviečia atgal aplodismentai, šūksniai: „Bravo! Pakartot!" Salė niekaip negali nurimti.

Mudvi, Monika ir aš, pašokame, prasibrauname pro susižavėjusią minią už scenos, į Bebė drabužinę, kur jis jau nekantriai mūsų laukia.

Žmonės išskiria mane ir Moniką, aš nubėgu pirma. Ilgas žvilgsnis – mudu puolame vienas kitam į glėbį. Jis labai aukštas ir liesas, sublogęs, o koncertinis frakas permirkęs nuo prakaito. Jis manęs nepaleidžia ir pradeda verkti. Aš taip pat verkiu. Ir juokiuosi. Ir sveikinu. O tada visiškai uždususi ateina Monika ir didžiuodamasi bučiuoja savo vaiką.

Žinau, jis dar neturi draugės. Parašė man prieš koncertą, kad lauks manęs, kol vėl jo įsigeisiu. Ir pasidarys toks garsus, kad pati jį *maldausiu* sugrįžti. Nuostabu! Vadinasi, jis ir toliau darbuosis iš peties, gros kiekvieną laisvą akimirką, gerai, kad mudu išsiskyrėme, dabar jis taps viso pasaulio garsenybe.

Kodėl aš iš teisybės papasakojau šią istoriją?

Savo beprotiškus nuotykius su Marlonu? Apie švelnią meilę Bebė, aistringą Žoeliui?

Kad jūs, mielieji, pamatytumėte, jog po klimakso niekas nepasibaigia, kad viskas tebesitęsia su širdies plakimu, bučiniais ir karštomis baltomis naktimis bei tvaskančiais kaip sidabras orgazmais, kad esi mylima ir myli pati, kad galų gale sutinki žmogų, kuris tikrai tau tinka.

O kodėl?

Kad aiškiau matai! Kad antrąjį pavasarį pasidarai akylesnė, nes dingsta hormonų šydas, verčiąs mus daugintis, dengiąs akiratį, ta priežastis, kuri skamba taip: MEILĖ APAKINA!

Tad dažnai tik po klimakso išmoksti tikrai mylėti. O jeigu jau suradote ją, tikrąją laimę, išnaudokite kiek pajėgdamos.

Ir jeigu nebeišeina: EI, ŽEME! Jokių bergždžių kančių. Joms gyvenimas per trumpas!

Ko aš dar išmokau? Studijuodama mediciną? Kvailystė baimintis amžiaus! Mums kenkia ne metai, o blogi įpročiai. Tai jie mus žlugdo. Rūkymas, gėrimas, valgymas, ypač mėsos, niekam tikęs mūsų mitybos mokslas!

Mėsos reikia atkurti kūnui. Tik aklas galėjo tą parašyti. Mat patys stipriausi žemės gyvūnai buivolai, raganosiai, drambliai - kaip jie atkuria savo kūną? Ėsdami švelnius žalius lapelius. Žolę! Skerdenos prisotina kūną rūgščių ir susargdina. Šalin rankas nuo mėsos, jei nori likti sveikas.

Aš iš pagrindų atjaunėjau keturis kartus gyvenime: kai lioviausi valgyti gyvūnus, kai susipažinau su ajurveda, kai ėmiausi homeopatijos studijų ir kai aptikau badavimą dėl grožio.

Mat badavimas ne sekina, ne blyškina ir sendina. Badavimas atgaivina, jaunina, išvalo ir sustangrina kūną. Kodėl? Ta energija, kurią kūnas paprastai sunaudoja virškinimui, dabar sutelkiama atjauninimui! Juk bet koks darbininkas savaitgalį išnaudoja poilsiui, kūnui to irgi reikia. Jam būtina pailsėti nuo sun-

kaus virškinamojo darbo, kuris išeikvoja trisdešimt procentų visos energijos! O šių trisdešimties procentų kūnui reikia, kad atjaunėtų.

Dingsta susikaupę riebalai, lėtinių skausmų skausmelių lyg nebūta, raumenys ir organai sustangrėja, raukšlės savaime išsilygina, odos poros sumažėja, oda pasidaro sveikesnė, taip, kūnas nenori senti. Jo atsišviežinimo galios didžiulės. Bet jam reikia duoti laiko, kad galėtų jomis pasinaudoti.

Tada, kai man sukako šešiasdešimt, kas savaitę badauju bent dieną, tada pasijuntu lengva kaip plunksnelė, o akys vis gerėja. Man nereikia akinių, net mažiausias raideles vėl matau lyg išbedžiotas.

Taip, mielosios, mums be reikalo įvarė tą baimę. Po klimakso niekas nepablogėja. Atvirkščiai. Klimaksas yra ATLYGIS. Tu *pasveiksti!* Jeigu duodi ramybę kūnui, išmintingam ir šauniam. Cistos ir miomos savaime išnyksta. Bet jeigu dusini jį hormonais, augliai pasidaro piktybiniai, tik pamišėlė gali taip elgtis.

Ne, nesileiskite apgaudinėjamos! Klimaksas tai IŠSILAISVINIMAS! Nebėr varginančių mėnesinių, nepageidaujamo nėštumo. Kūnas sudoroja hormonų perteklių ir toliau rūpinasi tik savimi. Gamina jų tik tiek, kiek reikia išlikti aktyviam. Jeigu suteiksi kūnui tokią teisę, tai lytinio potraukio hormonus jis gamins iki pat paskutinio atodūsio, kiaušidėse, riebalinėse ir nervų ląstelėse, jungiamuosiuose audiniuose, visur! Ir šie hormonai dabar triūsia vien meilei. Malonumui! Gyvybingumo palaikymui. Kaip atlygis! Juk nebaisu pastoti.

Tiktai po klimakso aš suvokiau, kaip pajunti vyrus, stiprius jų kūnus be tos silpnos vietos pilve, kurios negali suvaldyti, kuri skirta menstruacijoms ir spazmams – tos silpnybės dabar nėra! Ačiū Dievui! Ir jeigu antrąjį pavasarį imi sportuoti ar užsiiminėti joga kaip aš, nebėra ko bijoti, nes ant pilvo, kur anksčiau pūpsojo taukai, dabar staiga išsišauna raumenys, fiziškai pasijauti visai kita!

Esi pasaulio viršūnėje.

Man dar niekuomet taip nesisekė kaip dabar. Turiu šešių dešimtmečių gyvenimo šioje planetoje patirtį, jaučiuosi kaip pilna brangenybių lobių skrynia (medicininis išprusimas, kuris gali padėti kitiems) ir, nors man šešiasdešimt vieneri, esu žvali, skaisti, glotni ir liekna!

Esu išimtis? Tikrai ne!

Tokių kaip aš tūkstančių tūkstančiai. Be to, įsitikinau, kad tai, kas šiandien išimtys, rytoj jau taisyklės. Antraip juk nebūtų pažangos, teisybė?

Žinau, žinau! Dauguma skaitančiųjų šią knygą džiaugiasi kaip ir aš. O kitoms, kurios pabąla iš pavydo, ypač jaunesnėms, pasakysiu: mes nesipuikuojame savo pasiekimais, mes, nūdienos pionierės, mes tik nutiesiame kelią jums! Ateis metas, kai jums bus lengviau. Pamąstykite.

Juk ir jums kada nors sukaks šešiasdešimt. Tada tai bus trokštamas amžius. Bet koks prietaras, kurį mes paneigiame, duos daugiau naudos jums, ne mums. Jums tai bus savaime suprantamas dalykas, o mes turime visa tai nugalėti!

Taigi: tiktai nepavydėkite. Pavydas yra baisūs nuodai! Reikia išmokti ką nors duoti ir kitiems, antraip greit prisipildai neapykantos, o, kaip žinia, neapykanta bjaurina!

Mąstyti teigiamai! Antraip nuodai iš galvos pereis į kūną ir susargdins jį.

Taip, mielosios, ką dar pasakyti?

Prižiūrėkite save ir puoselėkite, maudykitės ir tepkitės aliejais, mylėkite savo kūną. Valgykite tik geriausią maistą, ekologiškai švarų, ne skerdenas. Ir nepersivalgykite. Gerkite geriausius gėrimus, bet su saiku. Džiaukitės gyvenimu ir nesileiskite klaidinamos šiais didingais savo būties metais!

Mėgaukitės po klimakso savo nauju stipriu kūnu, pasišokite, jodinėkite, plaukiokite, bet duokite peno ir sielai. Mokykitės kalbų! Mokykitės pažinti kitas kultūras. Laikykite save pasaulio piliečiais. Būkite pakančios. Visi turi teisę į laimę, net ir ne tokie kaip mes. Pasaulis didelis. VIETOS UŽTEKS VISIEMS! Ir nieko nebijokite.

O kaip sekasi man ir Žoeliui?

Jam dabar penkiasdešimt vieneri, bet aš vis dar atrodau už jį jaunesnė. Dar anaiptol nepasiekiau savo didžiausios galios. Mudu žvalūs ir sveiki, mums puikiai sekasi, nauji projektai, nauji sumanymai, mes daug keliaujame, dažnai ilgokai būname išsiskyrę, ir tai puiku! Šitaip esame apsaugoti nuo kasdienybės ir neišblėsta meilė!

O geriausia štai kas: mudu nepriklausome vienas nuo kito finansiškai. Kiekvienas pasilieka tai, ką už-

dirba. Seniai išsimokėjau už butą, jame nuostabūs baldai. Žoelis išlaikė namą Briuselyje ir butą Paryžiuje. Rozi, jo duktė, čia kaip tik gyvena, studijuoja Sorbonoje. Kartais apsilanko ir Bertas, taip pat Irma su Patriku. Ir mano motina su draugu. Tada surengiama didžiulė šeimos šventė. Pastarąsias Kalėdas visi kartu atšventėme pas mane.

Žoelis ir aš mėgstame kviesti vienas kitą į svečius. Jis apmoka kelionę į salą, lapkričio mėnesį, aš kviesiuosi jį apsilankyti Indijoje pavasarį, tenai bus ajurvedos kursai.

Vis dar mūviu *FIREWALK* apyrankę. Liepiau tokią nukaldinti ir Žoeliui, nešiojame jas dieną naktį. Jos mudu jungia kaip sutuoktuvinių žiedų pakaitalas. Dažnai nešioju ir auksinį slibinuką. Jis primena man tuos patrakusius dutūkstantuosius metus. Kai mudu galų gale radome vienas kitą.

Mano motina buvo teisi: reikia tiktai *išlaukti.*

O kokia pamoka?

Iš tikrųjų niekuomet negali būti per vėlu!

Todėl, mielosios: aukštyn galvas! Įgyvendinkite savo svajones!

Tikėkite meile!

Pasitikėkite savimi ir savo drąsa! Išdrįskite ir laimėkite!

Ir jeigu jums nepavyko per pirmą pavasarį, nebijokite!

Jums *tikrai* pavyks *antrąjį!*

Kubelka, Susanna
Ku-06 Antrasis Mimi pavasaris: romanas/Susanna Kubelka; iš vokiečių kalbos vertė Laima Bareišienė. - Vilnius, Alma littera, 2006. - 448 p.

ISBN 9955-24-174-8

Gerai lietuvių skaitytojams žinomos vokiečių rašytojos S. Kubelkos naujausias romanas apie Mimi Tiulipan geriausius gyvenimo metus.

UDK 830-3

SUSANNA KUBELKA

ANTRASIS MIMI PAVASARIS

Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė *Laima Bareišienė*

Redaktorė *Marija Treigienė*
Dailininkė *Judita Židžiūnienė*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 5000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, 09310 Vilnius
Interneto svetainė: http://www.almalittera.lt
Spaudė AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas
Interneto svetainė: http://www.spindulys.lt

Mimi Tiulipan, penkiasdešimt penkerių metų garsi reklaminių filmų kūrėja, gyvena Paryžiuje. Prasidėjo antrasis jos gyvenimo pavasaris: ji nepaprastai kūrybinga, studijuoja homeopatiją, kiekviena diena jai sklidina naujų gyvenimo iššūkių. Kitaip tariant, ji įsitikinusi,kad 50 metų – dar jaunystė, o 70 metų – anaiptol ne senatvė. Ir Mimi atskleidžia mums, koks yra gyvenimas: jis tiesiog gražus. Bet gyvenimas negali būti gražus be meilės. Mimi susipažįsta su piniguose besimaudančiu psichiatru, itin aistringu transvestitu, taip pat ją karštai įsimylėjęs devyniolikmetis smuikininkas Bebė, bet pati Mimi pirmenybę teikia pasaulinio garso operatoriui Žoeliui, tikram moterų žinovui...

Naujausias S. Kubelka romanas apie geriausius moters gyvenimo metus yra itin nuotaikingas, labai panašus į kitus jos kūrinius, padedąs kiekvienai brandesnio amžiaus moteriai kaip su sparnais lėkti per metus. Erotiško, linksmo ir pramoginio romano veiksmas vyksta gražiausiuose pasaulyje užkulisiuose – Paryžiuje.

ISBN 9955-24-174-8

9789955241744